

"You won't want to put this down."
—Marie Lu, #1 *New York Times* bestselling author

LIGHTLARK

ALEX ASTER

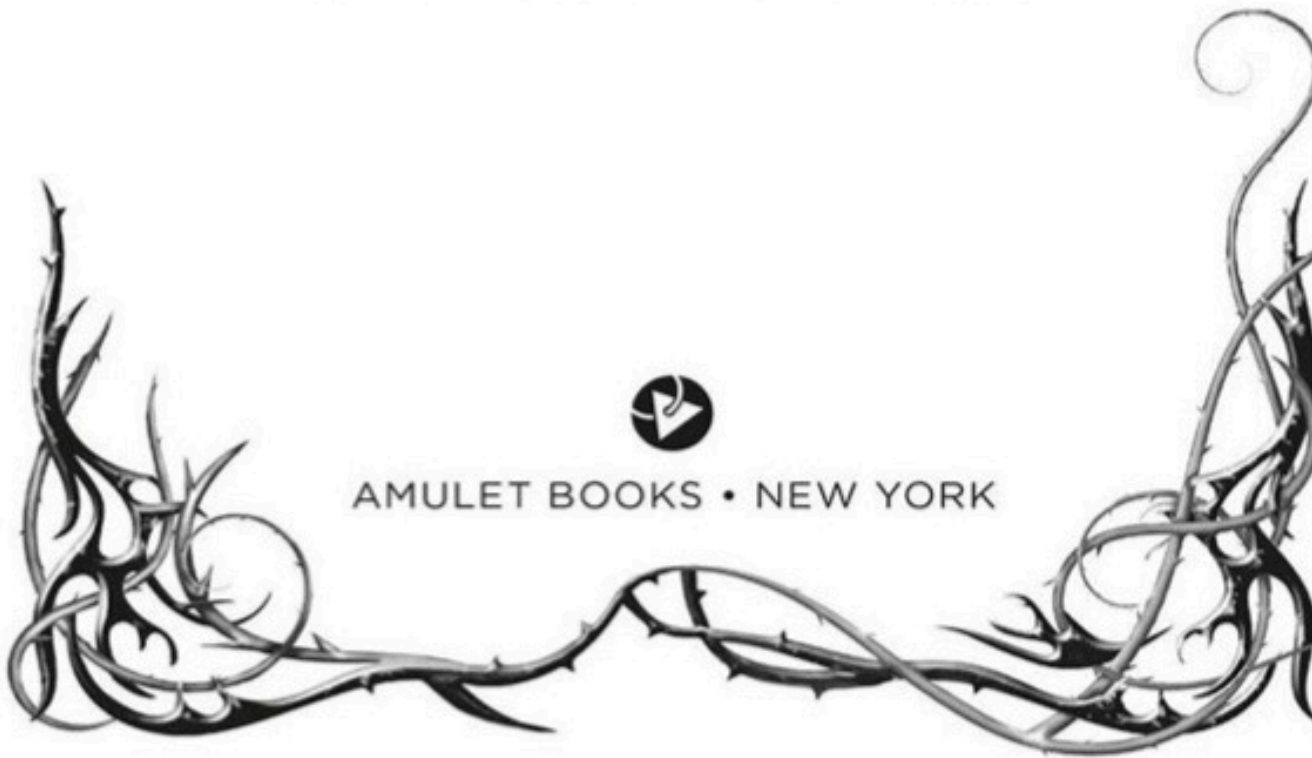

LIGHTSLARK

ALEX ASTER

AMULET BOOKS • NEW YORK

Za Rrona. Ne bih mogla da napišem našu ljubavnu priču ni kada bih pokušala.

PRVO POGLAVLJE

ISLA

Isla Crown je često propadala kroz lokve zvezda i završavala na dalekim mestima.

Uvek bez dozvole — i, činilo se, u najgorim mogućim trenucima. Čak i posle pet godina, putovanje kroz portale i dalje je činilo da joj kosti škripe. Čvrsto je držala svoj zvezdani štapić, zadržavajući dah poput retkog parfema zatvorenog u bočici na njenom toaletnom stočiću, dok se staklena soba vrtela, a iskrivljene boje stapale jedna s drugom, sve dok je gravitacija konačno nije prikovala za tlo poput labave niti u svemiru.

Do trenutka kada su se vrata otvorila, štapić je već bezbedno bio sakriven niz zadnji deo njene haljine, uz kičmu.

„Šta ti se desilo s kosom?“ vrisnula je Poppy toliko glasno da je Terra dotrčala za njom, dok su brojni noževi i mačevi oko njenog struka zveckali pri svakom koraku.

Kosa joj je bila najmanja briga, iako je bila sigurna da je izgledala poput gomile mahovine. Putovanje između novih zemalja različitih kraljevstava pomoću zvezdanog štapića redovno je uspevalo da rasplete čak i Poppyne najčvršće uvijene lokne i pažljivo ispletene pletenice — što je, zapravo, bio neočekivan bonus.

Isla se nije pretvarala da je stručnjak za rukovanje tom napravom. U početku ju je lokva zvezda odvodila na potpuno neočekivana mesta. U snežna sela novih zemalja Moonlinga. Na prozirne svetkovine novih zemalja Skylinga. U nekoliko krajeva koje nijedno od šest kraljevstava uopšte nije naseljavalo. Malo-pomalo, naučila je da se vraća na mesta na kojima je već bila i na kraju je uspela da savlada zvezdani štapić. Jedino u šta je bila sigurna jeste da joj je ta misteriozna naprava nekako omogućavala da pređe stotine kilometara za svega nekoliko sekundi.

Terra je uzdahnula i spustila ruku s drške svog mača.

„Samo joj je nekoliko pramenova ispalo iz frizure, Poppy.“

Poppy ju je ignorisala. Pojurila je prema Isli, držeći četku i bočicu uljanog preparata od lišća na isti način na koji je Terra godinama ranije naučila Islu da drži oružje.

Isla se nasmešila svojoj učiteljici borbe preko ramena svoje učiteljice čarolija, a zatim kriknula kada joj je Poppy grubo izvukla ukosnice.

Poppy je odmahнула glavom.

„Moramo ispočetka.“

Stavila je šnale među usne i progovorila kroz njih.

„Ostavim te samu na sat vremena i ti napraviš kaos. Čak sam zaključala vrata, za svaki slučaj! Kako si, za ime svih kraljevstava, uspela da upropastiš kosu u sopstvenoj sobi, ptičice?“

Sopstvenoj sobi.

Njena soba nije bila njena.

Bila je to staklena kugla, ostatak drevnog staklenika. Ali staklene ploče bile su prefarbane. Prozori zapečaćeni. Svi otvori uklonjeni, osim jednih vrata.

Bila je mala ptica, baš kao što su je Poppy, a ponekad čak i Terra, nazivale.

Ptica u kavezu.

Isla je slegnula ramenima.

„Samo malo vežbanja mačevanja.“

Poppy i Terra bile su njena jedina porodica — iako zapravo nisu bile porodica. Svi koji su s njom delili krv odavno su bili mrtvi.

Ipak, čak ni one nisu znale za zvezdani štapčić.

Da jesu, nikada joj ne bi dozvolile da ga koristi.

Bio je to jedini ključ za izlazak iz ptičjeg kaveza.

A Isla nije bila zaključana unutra samo zbog sopstvene bezbednosti— već i zbog bezbednosti svih ostalih.

Terra ju je sumnjičavo pogledala pre nego što je pažnju ponovo usmerila ka zidu.

Desetine mačeva visile su tamo u sjajnom nizu, poput improvizovanog ogledala.

„Šteta što nijedan ne možeš da poneseš sa sobom“, rekla je, prelazeći prstom preko zida prepunog oštrica.

Terra je Isli poklonila svaki od tih mačeva, izvađenih iz drevne riznice zamka. Isla ih je zaslužila za svaki uspeh na obuci i svaku veštinu koju je savladala.

Poppy je frknula.

„To je jedno pravilo Centenniala s kojim se slažem. Ne treba nam da ona potvrdi sva ona užasna mišljenja drugih kraljevstava o nama.“

Nervoza je počela da se kovitla u Islinom stomaku poput lišća na oluji. Naterala je sebe da se nasmeši, znajući da će tako ublažiti Poppynu frustraciju — Poppy joj je stalno govorila da se premalo smeši.

Isla nije upoznala mnogo ljudi, ali one koje jeste bilo je lako razumeti. Samo je trebalo otkriti njihove motive.

Svi su nešto želeli.

A neke stvari bilo je lakše dati.

Osmeh učiteljici čarolija koja je gotovo dve decenije učila svoju učenicu lepom ponašanju.

Kompliment ženi koja je lepotu cenila više od svega.

„Poppy, koliko god da si lepa, sva njihova užasna mišljenja su tačna. Mi smo čudovišta.“

Poppy je uzdahnula dok je poslednju ukosnicu pričvršćivala za Islinu kosu.

„Ne i ti“, rekla je značajno.

I premda su reči njene starateljke bile obavijene ljubavlju — što je bilo dobro — od njih joj se stomak ipak stegao od straha.

„Spremne su“, rekla je Terra.

Napravila je nekoliko koraka prema toaletnom stočiću.

Isla ju je posmatrala kroz ogledalo čije su ivice bile prekrivene tragovima starosti.

„Jesi li ti spremna?“

Ne.

I nikada neće biti.

Centennial je bio mnogo toga.

Igra.

Prilika da se razbiju brojne kletve koje su mučile šest kraljevstava.

Prilika da se osvoji neograničena moć.

Susret šest vladara.

Sto dana na ostrvu koje je bilo proketo da se pojavljuje samo jednom u sto godina.

A za Islu—

gotovo sigurna smrt.

Jesi li spremna, Isla?

Glas u njenoj glavi zvučao je podrugljivo i okrutno.

Njen strah ublažavala je samo radoznalost.

Oduvek je čeznula za nečim većim...

Za novim iskustvima, novim mestima, novim ljudima.

Mesto na koje je išla — Lightlark — nudilo je sve to, i to u mnogo većoj meri.

Pre nego što su ga njene starateljke otkrile i zapečatile, Isla je krišom prolazila kroz labavu staklenu ploču u svojoj sobi i spuštala se u šumu.

Tamo je upoznala Eldresu, koja je nekada živela na Lightlarku, baš kao što su nekada svi Wildlinzi živeli tamo, pre nego što su kletve bačene.

Pre nego što je većina kraljevstava pobjegla sa ostrva i, u haosu koji je usledio, stvorila nove zemlje.

Njene priče bile su poput plodova na drvetu — slatke, ali malobrojne.

Govorila je o kraljevima koji su mogli da drže sunce u svojim rukama, o ženama bele kose koje su mogle da nateraju more da pleše, o zamkovima u oblacima i cveću koje je cvetalo čistom moći.

To je bilo pre kletvi.

Sada je ostrvo bilo samo senka onoga što je nekada bilo, zarobljeno u večnoj oluji zbog koje je putovanje do njega, van Centenniala, bilo nemoguće — bilo brodom, bilo čarolijom.

Jedne noći Isla je pronašla Eldresu u podnožju drveta kako leži na boku.

Možda bi pomislila da žena spava da njena preplanula koža nije postala kora drveta, a vene joj se pretvorile u puzavice.

Wildlinzi su za života upravljali prirodom, a nakon smrti postajali njen deo.

Ali smrt Eldrese nije bila nimalo prirodna.

Čak i sa više od pet stotina godina, čak i daleko od snage Lightlarka, umrla je prerano.

Njena smrt bila je prva od mnogih.

A za to je bila kriva Isla.

Terra je ponovila svoje pitanje. Njene tamnozelene oči bile su iste boje kao lišće i bršljan koji su obavijali palatu Wildlinga, prekrivajući gotovo sve.

Iste boje kao Isline.

„Jesi li spremna?“

Isla je klimnula, iako su joj prsti drhtali dok je posezala za krunom ispred sebe.

Bila je to jednostavna zlatna traka, ukrašena zlatnim pupoljcima, lišćem i zmijom koja je sikćući izvijala svoje telo.

Stavila ju je na glavu, pazeći da ne poremeti ukosnice koje su njenu dugu, tamnosmeđu kosu držale podalje od lica.

„Prelepa si“, rekla je Poppy.

Isla nije morala da čuje kompliment da bi znala da je istinit.

Lepota je bila dar Wildlinga — i njihovo prokletstvo.

Prokletstvo koje je ubilo njenu majku.

Zbog toga je činjenica da je navodno nasledila majčino lice bila još uznemirujuća.

Poppy je kroz ogledalo srela Islin pogled i odlučno rekla:

„Ti si dovoljna, ptičice. Bolja od svih njih.“

Kad bi samo to bilo istina.

Isla je osetila kako joj se iznenadni nalet panike širi licem.

Šta ako je ovo poslednji put da vidi svoje starateljke?

Šta ako se nikada ne vrati u svoju sobu?

Ruke su joj instinktivno pošle prema svakoj od njih, u želji da ih dodirne još jednom.

Pre nego što je stigla da ih zagrli, Terra joj je uputila strog pogled koji ju je zaustavio.

Sentimentalnost je sebična, govorio je njen pogled.

Centennial nije bio zbog nje.

Bio je zbog njenog kraljevstva.

Njegovog naroda.

Ukorena, Isla je ispravila leđa.

Polako je ustala, a težina krune na glavi bila je neuporedivo veća od njene stvarne težine.

„Znam šta moram da uradim“, rekla je.

Svaki vladar dolazio je na Centennial sa planom.

Terra i Poppy su joj svoj plan usađivale u um još od detinjstva.

„Slediću vaša naređenja.“

„Dobro“, rekla je Terra. „Jer ti si naša jedina nada.“

Zamak Wildlinga bio je više nalik šumi nego zamku.

Hodnici su bili mostovi.

Drveće je pružalo svoje grane u hodnike, a grančice su se nežno kačile za njenu haljinu kao da joj govore zbogom.

Lišće je šuštalalo oko Islinog tela dok je prolazila kroz beskrajne odaje u koje joj nije bilo dozvoljeno da ulazi, dok su Poppy i Terra išle odmah iza nje.

Vinova loza puzala je preko zidova.

Ptice su ulazile i izlazile kad god bi poželele.

Vetar je zavijao kroz hodnike, a povetarac je naterao Islin ogrtač da se zatalasa iza nje.

Nosila je tamnozelenu haljinu u čast svog kraljevstva, od tkanine koja joj je prijanjala uz rebra, struk i kolena, a zatim se skupljala oko stopala.

Ogrtač je bio napravljen od gotovo prozirne tkanine, toliko tanke da je njegova tradicionalna svrha — da prikrije telo — postala gotovo besmislena.

A taj izbor predstavljao je njeno kraljevstvo jednako kao i sama boja.

Wildlinzi su oduvek bili ponosni na svoja tela, lepotu i sposobnosti.

Voleli su neobuzdano, živeli slobodno i borili se žestoko.

Pre pet stotina godina svih šest kraljevstava — Wildling, Starling, Moonling, Skyling, Sunling i Nightshade — bilo je proketo, a njihove najveće snage pretvorene su u njihove lične otrove.

Svaka kletva bila je jedinstveno okrutna.

Kletva Wildlinga bila je dvostruka.

Bili su prokleti da ubiju svakoga u koga se zaljube — i da mogu da žive isključivo hraneći se ljudskim srcima.

Zbog kletve su se pretvarali u zastrašujuće lepa čudovišta sa zlokobnom moći da zavode samo jednim pogledom.

Hiljade Wildlinga stradalo je od tada.

Ljubav je postala zabranjena.

Neobuzdana.

Rađalo se sve manje dece...

A ćerke su oduvek bile brojnije od sinova u njihovom kraljevstvu.

Iako je ljubav imala različite oblike, muškarci su češće stradali kada bi prekršili pravila. Vremenom ih je ostalo toliko malo da su njihovim kraljevstvom uglavnom vladale ratnice.

Strahovali su od njih.

Mrzeli ih.

Bili su slabi, jer je manje ljudi značilo i manje moći.

Centennial je bio njihova jedina prilika da okončaju kletve, vrate svoju nekadašnju slavu i povrate moć koja im je bila toliko potrebna.

Isla je bila njihova jedina šansa.

Ti si naša jedina nada...

Čula je svoje podanike pre nego što ih je ugledala.

Izgovarali su svoje drevne reči, udarajući mačevima jednim o drugi poput instrumenata.

Wildlinška moć nad prirodom bila je svuda oko nje.

Cveće je procvetalo i prelilo se preko balkona, spuštajući se u hodnik, ne zaustavljajući se sve dok nije stiglo do njenih stopala.

Raslo je neverovatnom brzinom, udvostručavajući se i preplićući u moru latica, sve dok nije doseglo njene članke.

Prema legendama, pre hiljadu godina Wildlinzi su mogli da uzgajaju čitave šume gotovo samom pomišlju, da pomeraju planine jednim pokretom zgloba.

Sada, stotinama godina nakon kletve i isto toliko vremena udaljeni od moći ostrva, njihove sposobnosti svele su se na nešto što je jedva bilo više od trikova za zabavu.

Isla je pažljivo koračala preko cveća sve dok zidovi zamka nisu nestali i dok se pred njom nije pojavila gomila ushićenih Wildlinga.

Drveće iznad njih cvetalo je trešnjama, bobicama i krvavocrvenim cvetovima koji su padali na gomilu u šarenoj kiši.

Životinje su izlazile iz šume i pridruživale se grupi, smeštajući se pored svojih pratilaca.

Wildlinške sposobnosti razlikovale su se u zavisnosti od toga koliko su njima umeli da vladaju, ali često su uključivale i povezanost sa životinjama.

Terra je imala veliku panterku po imenu Shadow, s kojom je razgovarala jednako lako kao što je komunicirala sa Islom.

Poppy je imala kolibrija koji je voleo da se ušuška u njenoj kosi.

Kada je Isla klimnula, gomila je utihnula.

„Čast mi je da predstavljam naše kraljevstvo na ovom Centennialu.“

Islin puls se ubrzao poput bubnja koji joj je odzvanjao u kostima.

Pogledala je preko gomile, u prelepa, puna nade lica.

Neki Wildlinzi nosili su haljine napravljene od komadića tkanine isprepletanih s lišćem i vinovom lozom.

Neki nisu nosili ništa osim mačeva koji su im visili niz leđa.

Neki su očigledno upravo jeli, a usne su im bile obojene dubokom crvenom bojom.

Isla je gledala i trudila se da ne zadrhti.

Da ne dopusti da joj glas zadrhti ili zastane, niti da im pruži priliku da se zapitaju zašto se njihova vladarka tako često skrivala iza debelih zidova svog zamka.

Zašto je slugama bio zabranjen ulazak u njene odaje?

Trudila se da se ne zapita koliko je ovih Wildlinga čulo istu ovu izjavu pre sto godina, od neke druge vladarke.

Koliko ih je uopšte ostalo nakon nedavnog niza smrti?

Dala im je obećanje, jer je upravo to njen narod tražio.

Uveravanje.

Snagu.

„Kunem se da ću jednom zauvek slomiti našu kletvu.“

Imali su svako pravo da budu zabrinuti.

Islin neuspeh osudio bi ih sve na još najmanje jedan vek patnje.

A već su četiri Centenniala propala.

Isla je stisnula vilicu, čekajući da joj pročitaju misli — čekajući da se ispostavi da je pogrešila u vezi sa onim što su želeli.

Ali jutarnji vazduh odjednom je planuo od povika i visoko podignutih mačeva.

Ptice su vrisnule iz krošnji.

Vetar je šuštanje lišća pretvorio u tutnjavu.

Oslobođena, Isla je sišla niz stepenice, posuta laticama, dok je priroda cvetala pod njenim nogama, a gomila se razdvajala i pravila joj put prema njihovim najdrevnijim blizakinjama među drvećem.

Njihovo korenje izbijalo je iz zemlje, a zatim se međusobno isprepletalo, formirajući ogroman luk, zaobljen poput ogledala.

Iza nje je ostajao svet koji je bio siguran i poznat.

Ali tamo nije išla.

Isla je progutala knedlu.

Za ovaj trenutak pripremala se celog života.

Ruke Terre i Poppy pronašle su njena ramena.

Isla je zakoračila kroz portal koji se otvarao samo jednom u sto godina.

Njene poslednje reči upućene starateljicama još su joj odzvanjale u mislima:

Slediću vaša naređenja.

I poželega je da te reči nikada nisu bile laž.

DRUGO POGLAVLJE

OSTRVO

Portal se zatvorio iza nje, ugušivši povike oduševljenja u tišinu.

Ostao je samo zvuk Islinog isprekidanog daha.

Napravila je jedan jedini korak napred i svetlost, poput hiljadu umirućih zvezda i sunaca, zaslepela ju je.

Zanela se u stranu.

Ruka se pružila da je pridržava.

„Otvori oči“, rekao je glas, mračan i upečatljiv poput ponoći.

Isla nije ni shvatila da ih je zatvorila.

Treptajem je vratila svet oko sebe, koji je prvo zateturaao, a zatim se umirio. Ovo putovanje kroz portal bilo je mnogo gore od korišćenja njenog zvezdanog štapića.

Lice muškarca koji ju je posmatrao odozgo bilo je zabavljeno.

I nekako poznato.

Bio je toliko visok da je Isla morala da podigne bradu kako bi mu srela pogled. Oči su mu bile crne poput uglja. Kosa mu se prosipala preko bledog čela poput mastila.

Nightshade, bez ikakve sumnje.

Što je značilo...

„Hvala ti, Grimshaw“, rekla je Isla odlučno.

Brzo se uspravila i pogledala oko sebe, nadajući se da niko nije video kako je posrnula. Gotovo da je mogla da čuje Poppy i Terru u oba uha kako je grde.

Ali osim Isle i Nightshadea, litica je bila prazna.

Okrenula se i mali, prigušeni zvuk ote joj se iz grla.

More je besno urlalo stotinama stopa ispod njih.

Umalo se nije pridružila stenama koje su štrčale iz litice i okončala svoje planove da spasi svoj narod pre nego što je Centennial uopšte počeo.

Okončala sve svoje planove.

„To bi bilo nezgodno.“

Vladar Nightshadea se nasmešio, otkrivajući jednu rupicu na obrazu, potpuno neprikladnu njegovom surovo oblikovanom licu.

„Zovi me Grim, Isla.“

Grim.

Kakva užasna reč, pomisli Isla, izgovorena s ponosom.

Ipak, ime mu je pristajalo.

Ispod tog osmeha postojalo je nešto mračno, neka bleđa senka koja bi u mraku mogla da postane čudovišna.

„Jesmo li se ranije sreli?“

Nije bilo u pitanju to što je znao njeno ime. Ne.

To se podrazumevalo.

Nije čak bilo ni to što ga je izgovorio savršeno, poput zmijinog siktanja, jasno izgovarajući svako slovo.

Bilo je nešto drugo...

Osmeh mu je na trenutak nestao.

„Da jesmo“ — pogled mu se spustio na samo trenutak — „ne bi bilo samo jednom.“

Isla je osećala kako joj lice postaje vrelo pod njegovim pogledom.

Osim retkih, strogo nadziranih susreta ili njenih tajnih putovanja u druge nove zemlje pomoću zvezdanog štapića, nije provodila mnogo vremena s muškarcima.

Posebno ne s muškarcima koji su izgledali poput njega.

Posebno ne s muškarcima koji se nisu činili prestravljenim njome i njenom Wildlinškom kletvom.

Namrštila se.

Trebalo je da se plaši.

Ako bi Wildling to pozeleo, mogao je da natera čoveka da skoči s litice u poteri za njim.

Njihova moć opčinjavanja bila je nemoguća za odupreti joj se — iako je tokom sto dana Centenniala bila zabranjena.

Nightshade je očigledno mislio da je bezbedan.

Nije bio.

Svaki Centennial bio je ogromna igra, prilika da se stekne nezamisliva moć.

Govorilo se da će onaj ko razbije kletve ispunjavajući proročanstvo dobiti svu moć koja je bila potrebna da se one stvore — najveću nagradu od svih.

Da li je njegovo udvaranje trebalo da joj odvuče pažnju?

Isla ga je oštro pogledala.

A Grim se nasmešio još šire.

Zanimljivo.

Svakih sto godina, od trenutka kada su kletve bačene, ostrvo Lightlark pojavljivalo se samo na sto dana, oslobođeno neprobojne oluje.

Vladari svakog kraljevstva bili su pozvani da doputuju iz novih zemalja koje su naselili nakon bekstva sa Lightlarka, kako bi pokušali da razbiju kletve koje su sputavale njihove moći — i samo ostrvo.

Svako kraljevstvo osim Nightshadea.

Nightshadei su posedovali moć stvaranja kletvi, zbog čega su bili glavni osumnjičeni za njihovo stvaranje, iako su to poricali.

Ove godine činilo se da je kralj Lightlarka očajan.

Bio je to prvi Centennial na koji je Nightshade bio pozvan.

Grim ju je ponovo uhvatio za ruku.

Pre nego što je Isla stigla da se pobuni, nežno ju je pomerio u stranu.

Trenutak kasnije, ogroman znak na ivici litice — oznaka koja je predstavljala svih šest kraljevstava — zasijao je zlatnom svetlošću.

A neko drugi pojavio se niotkuda, tačno na mestu na kojem je Isla stajala.

Bledo-plavi ogrtač zadržtao je pod udarom vetra pre nego što se spustio preko golih, veoma tamnih ramena i mišićavih ruku.

Muškarac je imao obrve veće od očiju, izvajanu bradu i savršeno sredenu bradu koja je uokvirivala njegova ružičasta usta.

Azul, vladar Skylinga.

Isla je znala njihova imena još otkako je naučila da govori.

I Azul i Grim bili su drevni, stariji od pet stotina godina.

Bili su živi onog dana kada su kletve bačene.

Bili su legende.

U poređenju s njima, ona nije bila niko.

Očigledno ni vekovi nisu bili dovoljni da Azul i Grim postanu prijatelji.

Skyling je kratko klimnuo Nightshadeu, a Grimov osmeh postao je opak.

Podrugljiv.

Azul se okrenuo prema Islu i duboko se naklonio, pružajući joj ruku.

„Lepo je videti novu Wildlinšku krv na ovom Centennialu“, rekao je.

Njegove svetle oči susrele su njene, a zatim proučile njene prste, svaki ukrašen prstenjem s dragim kamenjem velikim poput žira.

Iako su ostala kraljevstva volela da Wildlinge smatraju divljacima, njihovo bogatstvo bilo je neosporno.

Kontrola nad prirodom imala je svoje prednosti.

„Oblaci, nikada nisam video tako veliki dijamant.“

Za Islu je to bila samo stena.

Lepa, naravno, ali činilo se da joj ništa od toga nije bilo naročito posebno.

Dragulji su nastajali kada bi se velika moć usmerila na prirodu, a tokom vekova svetlucavi dragulji su cvetali duboko pod zemljom u Wildlinškoj novoj zemlji, da bi se na kraju podigli na površinu poput cveća.

Bilo je gotovo nemoguće ne spotaknuti se o neki dragoceni kamen u Islinim zemljama — što je znala samo iz tekstova, a nikako iz ličnog iskustva.

Koliko su Terra i Poppy znale.

Terra je uvek govorila da su upravo ti svetlucavi kamenovi razlog zbog kojeg su imali tako stabilnu zalihu srca.

Lopovi iz drugih kraljevstava, glupi, smeli i zli, krišom su ulazili na njihovu teritoriju zbog dijamanaata.

Isla se nasmešila.

Dakle, Skyling je voleo dragulje.

Bez ikakvog oklevanja skinula je prsten sa svoje ruke i stavila ga na Azulov najduži prst.

„Mnogo bolje pristaje tebi nego meni.“

Azul je izgledao kao da će se pobuniti—
ali nije.

Neko drugi se pojavio, prolazeći pored njih s lakoćom, kao da je prolazak kroz portale jednako prirodan kao nadolazak plime.

Okrenula se prema Isli.

Namrštenost joj je očigledno dolazila jednako lako kao većini ljudi osmeh.

„Dakle, ovo je nova mezimica?“

U Islinim grudima zapalio se žar.

Ostatak kraljevstava posmatrao je ratnice Wildlinge kao divlje zavodnice, predatore koji namamljuju ljubavnike, a zatim se hrane njihovim srcima.

I Isla zaista nije mogla da ih krivi.

Jer to je bilo gotovo potpuno tačno.

Ali Wildlinzi su bili mnogo više od toga.

Barem su nekada bili.

A mogli su to ponovo postati.

Jedan deo nje želeo je da kaže nešto zbog čega bi verovatno kasnije zažalila, ali Isla je znala da vladarka želi da je isprovocira.

Pokušavala je da izvuče čudovište iz Isle, da pred svima pokaže kako ona nije ništa više od krvoločne zveri.

Umesto toga, Isla se naklonila.

„Čast mi je da te upoznam, Cleo“, rekla je, blago spuštajući glavu u znak poštovanja.

Cleo je bila najstarija među njima, čak starija i od kralja Lightlarka, koji je istovremeno vladao svim Sunlingma.

Njene godine bile su u potpunom neskladu s njenim savršeno glatkim, mladolikim licem.

Iako su većina vladara bili stotinama godina stariji, bilo je gotovo teško uočiti razliku između njih i Isle.

Gotovo.

Umesto da uputi još jednu uvredu, Cleo je samo podigla bradu prema Isli i prezrivo je pogledala, posmatrajući njenu zelenu haljinu kao da je na ostrvo kročila naga.

U poređenju s odećom Moonlinga, gotovo da i jeste.

Cleina bela haljina imala je duge rukave poput mlečnih zraka mesečine, izrez koji je dosezao do brade i ogrtač koji joj je prekrivao tri četvrtine tela.

Koža koju je Isla mogla da vidi bila je toliko svetla da su joj se vene jasno ocrtavale, plave linije na komadu belog mermera.

Ne samo da je bila nekoliko nijansi svetlija od Isle već je bila i mnogo viša.

Lice joj je bilo dugo i zašiljeno na tri mesta — jagodicama i bradi — izvajano poput dijamanta.

Oznaka je poslednji put zasijala, a devojkica je zakoračila napred, blago se spotakavši.

Bila je srebrna poput zvezda — od duge, ravne kose, preko svetlucave haljine, pa sve do rukavica koje su joj sezale do laktova.

Stidljivo im se nasmešila, lice u obliku srca raširilo joj se od iznenađenja, a zatim je uspravila ramena.

„Pretpostavljam da sam poslednja stigla?“

Cleo je svoje nezadovoljstvo usmerila pravo prema devojkici.

Vladarka Starlinga, baš kao Isla, bila je nova.

Kletva Starlinga bila je jedna od najokrutnijih.

Niko u njihovom kraljevstvu nije živio duže od dvadeset pet godina.

Isla je zakoračila napred i pružila joj ruku.

„Celeste, zar ne?“

Starling se toplo nasmešila.

„Zdravo, Isla.“

„Očaran sam“, rekao je Grim, naklonivši se na način koji je delovao kao podrugljiva verzija Azulovog naklona od pre samo nekoliko trenutaka.

Skyling se na trenutak namrštitio, a zatim pružio Celeste svoje prste, koji su sada svetlucali zahvaljujući Islinom dijamantu.

„Još nove krvi. Imam dobar osećaj u vezi s ovim Centennialom.“

Cleo je podigla obrvu.

„Bolje bi joj bilo“, rekla je, klimnuvši prema Celeste. „Neće biti ovde na sledećem.“

Starlingino lice se srušilo.

Moonling se jednostavno okrenula, a njen beli ogrtač lagano je lebdio iza nje.

„Nemoj da se osećaš posebno“, rekao je Azul uz namigivanje. „Ona je ovako neprijatna prema svima.“

Vladari su krenuli putem prema palati, a Isli je srce poskočilo od iščekivanja.

Bila je toliko usredsređena na njih da nije stigla da zaista upije ono što je okružuje.

Ostatak tih sto godina ostrvo je bilo zarobljeno u svojoj oluji.

Ali sada su se oblaci razili.

Lightlark je bio blistav, stenovit svet.

Njegove litice bile su bele poput kostiju, a sunčeva svetlost slivala se u zavesama maglovitog zlata.

Kao jedan od prvobitnih izvora moći, ostrvo je još uvek pulsiralo njome, pevajući Isli tihom, zavodljivom pesmom.

Osećala je njegovu snagu pri svakom koraku, svakom udahu.

Pohlepno je upijala ostrvo, poput vina koje joj nikada nije bilo dozvoljeno da proba.

Podjednako zavodljivo i opasno.

Poppyne lekcije prolazile su joj kroz glavu, činjenice sa papira koje su sada pred njom postale stvarne i opipljive.

Pre više hiljada godina, ostrvo je bilo podeljeno na nekoliko delova kako bi svako kraljevstvo moglo da prisvoji jedan deo.

Nightshadei su ubrzo napustili ostrvo i stvorili sopstvenu zemlju.

Wildlinzi su otišli nakon kletvi.

Delovi koji su ostali postali su Zvezdano ostrvo za Starlinge, Nebesko ostrvo za Skylinge, Mesečevo ostrvo za Moonlinge i Sunčano ostrvo za Sunlinge.

A zatim je tu bilo Kopno, mesto na kojem su se tradicionalno okupljala sva kraljevstva.

Ono je bilo sedište Centenniala.

Istorijski je bilo i dom kraljevske porodice Lightlarka.

Zamak na Kopnu uzdizao se u blizini, visoko na litici poput dragulja u kruni, opasno nadvijen nad morem.

Bio je dovoljno velik da predstavlja čitav grad.

Što je bilo dobro, s obzirom na to da njegov glavni stanovnik nije mogao da ga napusti.

Barem ne tokom dana.

Isla je očigledno predugo zurila u njega, jer je Celeste pored nje uzdahnula.

„Misliš li da nas posmatra?“ tiho je upitala.

On.

Vladar Sunlinga i kralj Lightlarka.

Poslednji preostali Prvobitni, sa krvlju svakog od četiri kraljevstva koja su još uvek imala prisustvo na ostrvu.

Mogao je da upravlja svakom od četiri moći Lightlarka.

I, prema svemu što se pričalo, bio je nepodnošljiv.

Na Lightlarku i šire, ljubav je imala cenu.

Duboko i iskreno zaljubiti se značilo je stvoriti vezu koja voljenoj osobi daje potpun pristup tvojim sposobnostima.

Sa njima je mogla da radi šta god želi.

Da ih koristi.

Da ih odbaci.

Čak i da ih ukrade.

Pošto je vrlo dobro znao koliko ljudi želi pristup njegovom beskrajnom izvoru moći, vladar Lightlarka bio je nepoverljiv.

Paranoičan.

Hladan.

Isla je užasavala pomisao da će ga upoznati.

Posebno zbog prvog koraka plana koji su Poppy i Terra napravile za nju.

Zurila je u zamak i oduprla se želji da ustukne.

Umesto toga, probila je svoju masku šarma i pokazala palati nepristojan gest.

Igra je zvanično počela.

„Nadam se da jeste.“

Mnoštvo ih je čekalo na vratima zamka.

Starlinzi.

Moonling.

Skylinzi.

One noći kada su kletve bačene, pre pet stotina godina, svih šest vladara je stradalo.

Njihova moć i odgovornost prešle su na njihove naslednike, a svi osim novog kralja pobjegli su od nestabilnosti ostrva i stvorili nove zemlje, stotinama kilometara udaljene od ostrva i jedne od drugih.

Neki podanici ostali su na Lightlarku.

Jednom je Isla pitala Wildlinšku Eldresu zašto bi iko ostao u gotovo neprekidnoj prokletoj oluji koja ga je progutala.

„Moć je u krvi i kostima ostrva“, rekla je.

„Lightlark produžava naše živote, daje nam pristup moći mnogo većoj od naše sopstvene.“

A zatim je dodala:

„I više od toga, mnogima je... Lightlark dom.“

Nijedan Wildling nije ostao.

Neće dobiti pomoć svog naroda.

Bila je sama.

„Ne brini“, rekao je dubok glas podrugljivo pored nje. „Ni ja nemam obožavaoce.“

Gomila je posmatrala Grima sa zdravom mešavinom straha i prezira.

Isla je pažljivo proučavala njihove reakcije.

Izgledao je poput noći koja je oživela, njegova odeća satkana od senki i pretvorena u svilu.

Ako su na Lightlarku Wildlinge prezirali, činilo se da su Nightshadee otvoreno mrzeli.

A prema Poppynim i Terrinim lekcijama, nikada nisu bili u potpunosti prihvaćeni na ostrvu.

Imali su sopstvenu zemlju, utvrđenje koje su održavali hiljadama godina.

Rat između Nightshadea i Lightlarka takođe nije pomogao.

Isla nije srela njegov pogled, iako je osećala njegove oči svuda po sebi.

Bilo je uznemirujuće.

Koža joj je neobjašnjivo peckala.

„Sigurna sam da kod kuće dobijaš više nego dovoljno pažnje.“

Uljudno se nasmešila gomili, ispitujući njihove reakcije na nju.

Neki su joj oprezno uzvratili osmeh.

Drugi su se vidljivo povukli pred prizorom nje, zavodnice koja proždire srca.

Nije bila iznenađena.

Sve što je predstavljala bilo je zabranjeno.

Jedna Moonlinška žena pokrila je oči svog deteta i napravila znak u vazduhu, kao da pokušava da otera demona.

„Dobijam“, priznao je. „Ipak, ostajem... nezadovoljan.“

Isla ga je ignorisala.

Nije nameravala da igra ovu igru s njim, kakva god da je bila.

Imala je sopstvenu igru.

Unutrašnjost zamka izgledala je kao da je sunce eksplodiralo unutra i okupalo zidove svojim sjajem — svojevrsna oda Sunlingma koji su ga izgradili.

Sve je bilo zlatno.

Masna, topla sunčeva svetlost prosipala se kroz duge prozore, obasipajući predvorje blistavim sjajem koji se odbijao od glatkog, svetlucavog poda.

Isla je žmirkala kao da je još uvek napolju.

Visoko iznad njih, na lusteru, goreo je ogroman plamen u prstenu, a plamenovi su se izvijali na mestu kristala.

Vladar Sunlinga nije bio tu da ih dočeka.

Nije mogao.

Čak i da je želeo, u šta je Isla zaista sumnjala.

Sunling su bili prokleti da nikada ne osete toplotu sunčeve svetlosti niti vide svetlost dana — bili su primorani da se klone onoga što im je davalo moć.

Kralj Lightlarka bio je zarobljen u tami svojih odaja i mogao je da izađe samo noću.

U tome su, pretpostavljala je Isla, bili slični.

I ona je mnogo vremena provela zarobljena unutra.

Žena u srebrnoj Starling odeći naklonila se pred njima.

Iza nje, mala grupa osoblja ponovila je njen pokret.

Svaki vladar dobio je svog pratioca za čitavo trajanje Centenniala.

„Biće nam zadovoljstvo da vas otpratimo do vaših odaja.“

Svaki vladar bio je odveden u potpuno drugačiji deo zamka.

Daleko od ostalih.

Isla nije znala šta da misli o tome.

Namerno.

Svaki detalj Centenniala bio je nameran.

Tako ju je Terra učila.

Mlada Starlinška devojka polako joj je prišla, pomalo ukoso, onako kako bi dete prišlo sklupčanoj zmiji.

„Gospodo“, rekla je glasom toliko tihim da je Isla morala da se nagne kako bi je čula.

Zbog toga je devojka još više ustuknula.

Isla se jedva oduprla kolutanju očima.

Da li je devojka zaista mislila da će joj usred predvorja proždrati srce?

Njena vrsta bila je divlja, ali nisu bile životinje.

„Pratite me.“

„Isla“, rekla je devojci koja joj je već ukočeno okrenula leđa i krenula napred, s приметnom mukom.

Isla će joj verovatno u nekom trenutku trebati pomoć — što je značilo da će nekako morati da zadobije njenu odanost.

„Možeš da me zoveš Isla.“

„Kako želite“, promrmljala je devojka.

Povela je Islu uz široko stepenište koje je prolazilo kroz središte zamka, a zatim niz nemoguće zamršene hodnike koji su se pružali jedni iznad drugih i ukrštali poput mostova.

Ali, za razliku od njene palate u Wildlinškom kraljevstvu, ovaj zamak je postajao sve zatvoreniji što je dublje ulazila u njega.

Podsećao ju je na lavirint u pećini.

Ili zatvor.

Odjednom je zamislila kralja kao drevnu zver zarobljenu u tami.

Izgubljen u lavirintu koji je predstavljao njegov zamak.

Stigle su do dela bez ijednog prozora.

Hodnici su postajali hladniji, zidovi deblji.

Devojka se zaustavila ispred drevnih kamenih vrata.

Sa svom snagom koju je, činilo se, mogla da prikupi, gurnula ih je i otvorila.

Neko je uspeo da zasadi drvo tačno nasred sobe.

Hrast sa cvetovima boje rumenila i plodovima koji Isli nisu bili poznati.

Njegovo korenje bilo je duboko usađeno u kameni pod.

Bršljan se penjao preko plafona u prelepom obrascu, vodeći prema zidu uz koji je stajao njen krevet, prekrivenom lišćem sve do poda.

Ali bilo je još toga.

Isla je prešla preko sobe i izašla na širok, zakrivljen balkon koji je stršio pravo iznad mora.

Opasno daleko.

Talasi su se kovitlali ispod nje.

Zamak je bio poput radoznalog deteta koje sedi na vrhu planine i naginje se mnogo više nego što bi smelo preko ivice.

Isla se namrštila.

„Koliko je ovo čvrsto?“

Činilo se kao da bi balkon svakog trenutka mogao da se odvali ili da bi čitav zamak jednostavno mogao da sklizne niz liticu tokom oluje.

„Čvrsto koliko i sam kralj, pretpostavljam.“

Tako je.

Isla je to znala iz svojih lekcija.

Kralj Lightlarka nije samo upravljao njegovom moći —

on je bio njegova moć.

Ako bi mu se nešto dogodilo, čitava zemlja bi se raspala, a sva kraljevstva Lightlarka bi pala.

Zato je toliko pažljivo koračao.

Ne iz straha da će biti ubijen, već iz straha da će mu neko ukrasti tu strašnu moć pravo ispod nosa.

Još jedna sličnost.

Ni Isla nije mogla da se zaljubi.

Dobro, mogla je.

Ali svi su živeli u strahu od toga da ih Wildling zavoli.

Njihova kletva pretvarala je ljubav u smrtnu presudu.

Ne baš idealna osnova za romansu.

Barem do sada to nije predstavljalo problem u Islinom relativno kratkom, napola ograničenom životu.

A ipak—

Koliko li je okrutan mogao biti kralj koji se više od pet stotina godina plašio da se zaljubi?

Činilo se da će uskoro saznati.

„Večera je u osam otkucaja“, rekla je Starlinška devojka pre nego što je počela da raspiruje već monstruožnu vatru koja je gorela u ognjištu preko puta njenog kreveta.

„Dovoljno je toplo“, rekla je Isla. „Ne moraš da se trudiš.“

Starling je nastavila, vešto razgrćući žar.

„Kralj je izdao stroga naređenja da vatre neprestano gore.“

Kakva čudna naredba, pomisli Isla.

Pre nego što je stigla da upita zašto, Starlinška devojka je već bila preko sobe.

Naklonila se jednom, a zatim brzo zatvorila vrata za sobom.

Isla je upravo završavala razgledanje kupatila — čak prostranijeg od onog kod kuće, s kadom dovoljno velikom da može da pliva u njoj — kada se začulo kucanje na vratima.

Oprezno ih je otvorila.

I ugledala Celeste.

Isla je istog trenutka obavila ruke oko Starling vladarke.

Napravile su mali krug, grleći se i smejući toliko glasno da je Isla nogom zatvorila vrata kako se njihov smeh ne bi širio hodnikom.

Celeste je podigla obrvu.

„Celeste, zar ne?“

Izvela je zapanjujuće dobru i nimalo laskavu imitaciju Isle.

Zabacila je svoju srebrnu glavu i prasnula u smeh.

Islin osmeh se zategao, pitajući se da li je ipak bila dovoljno uverljiva.

„Misliš li da one—“

„Ne sumnjaju ni u šta“, prekinula ju je Celeste.

Kliknula je jezikom i posegnula da povuče jedan pramen Isline kose.

„Mislila sam da ćeš je skratiti.“

Isla je uzdahnula.

„Pokušala sam. Čim je Poppy ugledala makaze, umalo me nije njima ubola. Oduzela mi je sve makaze iz odaja.“

„Oduzela?“ Celeste je podigla obrvu.

„Treba li da te podsetim da si ti vladarka svog kraljevstva?“

Isla se nasmejala bez imalo humora.

Okrenula se i krenula dublje u svoje odaje, a Celestina ruka odmah je pošla prema njenim leđima.

„Ponela si ga?“

Uhvatila je svoj odraz u ogledalu.

Nešto duž njene kičme blago je svetlucalo — mora da je to bilo zbog Celestinog prisustva.

Opsovala je u sebi, nadajući se da niko drugi to nije primetio, i izvukla zvezdani štapić.

„Nisam mogla da ga ostavim.“

Celeste se namrštila.

„Rizično je. Dobro ga sakrij.“

Bila je u pravu.

Ako bi neko saznao da Isla poseduje tu čaroliju, njihov tajni savez bio bi ugrožen.

Isla je pronašla zvezdani štapić među majčinim stvarima pre pet godina.

Očajnija za slobodom nego uplašena od mogućnosti da završi negde opasno nakon prolaska kroz portal, mesecima je putovala novim zemljama kraljevstava pre nego što je konačno naišla na Celeste.

Bio je to prvi put da su se ikada srele.

Celeste je istog trenutka prepoznala zvezdani štapić kao drevnu Starlinšku relikviju.

Isla nije imala pojma kako je njena majka uspela da ga nabavi pre svoje smrti.

A pošto je i Celestina porodica odavno bila mrtva, zahvaljujući kletvi koja je ubijala sve pripadnike njihovog kraljevstva kada bi napunili dvadeset pet godina, ni ona nije znala.

Iako je pripadao Starlinzima, Celeste nikada nije tražila da joj ga vrati.

To je označilo početak njihovog prijateljstva — dve vladarke kraljevstava čije su zemlje bile udaljene stotinama kilometara, sa jednom zajedničkom stvari:

Obe su očajnički morale da razbiju kletve tokom ovog Centenniala.

Za Celeste, razbijanje njene kletve značilo je razliku između života i smrti.

Ne samo za nju, već i za čitav njen narod.

Za Islu...

stvari su bile još komplikovanije.

Niko nije shvatao koliko je njihovo kraljevstvo postalo malo.

Mnogo više Wildlinga je umrlo nego što ih se rodilo.

Njihove moći postajale su sve slabije sa svakom generacijom.

Šume su se smanjivale.

Divlje životinje nestajale su.

Brzinom kojom su se njene zemlje i narod raspadali, do sledećeg Centenniala više neće biti nijednog Wildlinga.

Isla se nikada nije slagala s planom Poppy i Terre.

Bio je previše složen.

Previše ponižavajući.

Zato je zajedno s Celeste osmislila novu strategiju.

„Trebalo bi da idem“, rekla je njena prijateljica nakon što je detaljno pregledala Islinu sobu.

„Čisto da znaš, tvoje odaje su lepše od mojih. Mada moja soba nije u tako promajnom i starom delu zamka.“

Isla je zakolutala očima.

„Vidimo se na večeri.“

Celeste se okrenula na putu prema vratima i razvukla opaki osmeh.

„Dakle, počinje.“

TREĆE POGLAVLJE

KRV

Sunce je zašlo. Bilo je poput žumanceta, napola progutano horizontom, kada je Isla otvorila dvokrilna vrata i podigla pogled prema mesecu koji se uzdizao.

Bila je usred spremanja, obučena samo u laganu spavaćicu. Bele, prozračne zavese vijorile su na povetarcu, obavijajući joj ruke i padajući preko njenih golih kolena i stopala.

Izašla je na balkon, a kamen joj je bio hladan pod stopalima.

Udahnula je miris soli i mora.

Pažljivo se popela na široku kamenu ivicu, privukavši kolena grudima.

I baš kao što je to radila kod kuće, kada bi bila sama u svojoj sobi, svaki put kada bi se osećala uznemireno, usamljeno i zarobljeno, počela je da peva.

Pevanje je bilo nešto Wildlinško, nešto što je pripadalo zavodnicama.

Baš kao i njihovim sestrama, sirenama mora.

Islin glas bio je neprirodno dobar, poput svile, somota i dubokih snova.

Zнала je to i dopadao joj se njegov zvuk.

Volela je način na koji njen glas može biti dubok poput dna okeana, a visok poput zvončića na vetru.

Nije joj bila potrebna muzika.

More ispod nje bilo je sasvim dovoljan instrument, njegovi talasi grubo su udarali o zastrašujuće bele litice ostrva, kao da pokušavaju da je bolje osmotre.

Pevala je i pevala, besmislene reči i melodije, dopuštajući svom glasu da se talasa, penje i spušta, poput crtanja po beskrajnom platnu.

Pevala je moru, mesecu, rastućoj tami.

Svemu onome što nije mogla da vidi kroz prozore prekrivene bojom u Wildlinškom kraljevstvu.

Konačno je završila visokim tonom, puštajući ga da traje koliko god je mogla bez ponovnog udaha.

Nasmešila se sebi.

Uvek ju je iznenađivalo ono što je izlazilo iz njenih usta.

Uvek bi osetila olakšanje kada bi njena pesma utišala čak i najmračnije misli.

A onda se začuo aplauz.

Isla se naglo okrenula i ugledala muškarca na drugom balkonu, nekoliko metara dalje, uvučenom toliko duboko u zamak da ga ranije nije ni primetila.

Praktično u donjem rublju i potpuno zatečena, Isla je zapanjeno udahнула.
Okrenula se prebrzo, iznenađena.

Ruke su joj zamahale u pokušaju da pronađu ravnotežu, ali bilo je uzalud—
gravitacija je bila prejaka.

Pala je pravo unazad, sa same ivice.

Dah joj je izleteo iz grudi, a iz grla joj se oteo nemi krik dok je padala,
hvatajući noćni vazduh kao da su zvezde oslonci za koje može da se uhvati.

Ali kroz prste joj je prolazio samo vazduh.

I padala je, padala—

sve dok more ispod nje nije zagrmelo, a glava joj udarila o njegovu površinu.

Isla je toliko brzo sela da je povratila morsku vodu.

Grlo ju je peklo od soli.

Trepnula je nekoliko puta.

Obrisala usta nadlanicom.

I shvatila da se ponovo nalazi na svom balkonu, u lokvi vode.

Kosa joj je bila potpuno mokra.

Spavačica joj se lepila uz telo, potpuno natopljena.

Glava ju je pulsirajuće bolela na samom temenu.

Kada je prstima oprezno prešla preko tog mesta, očekivala je krv.

Nije je bilo.

Bila je živa.

Nije se udavila, kao što je trebalo.

Onaj čovek, onaj koji ju je posmatrao...

mora da ju je spasao.

A onda ju je samo ostavio ovde, čak se nije potrudio da proveriti hoće li se
probuditi.

Ko bi uradio tako nešto?

Najiznenađujuće nije bilo to što ju je ostavio...

Već to što ju je spasao.

Nakon što su kletve bačene, nastao je kaos.

Iste noći, šest vladara kraljevstava žrtvovalo je svoje živote u zamenu za
proročanstvo za koje je obećano da će predstavljati ključ za razbijanje kletvi.

Terra i Poppy tvrdile su da je upravo Islin predak predvodio žrtvovanje, prvi koji je umro.

Istina ili ne, Isla nikada nije mogla da zamisli koliko je snage bilo potrebno da se odreknu sopstvenih života zbog šanse da spasu svoj narod.

Moć koju je šest vladara ubrizgalo u ostrvo i prenelo na svoja kraljevstva omogućila je postojanje Centenniala.

Svaki sto godina, tokom sto dana, šest kraljevstava dobijalo je priliku da se spase zahvaljujući toj žrtvi.

Proročanstvo o razbijanju kletvi imalo je tri dela, koji su tokom vekova tumačeni na različite načine.

Jedna stvar bila je jasna.

Da bi kletve bile uništene, jedan od šest vladara morao je da umre.

Zbog toga je Centennial bio toliko opasan poduhvat — nešto čega su se svi plašili i za šta su se pripremali.

Zbog toga je Terra učila Islu da se bori još otkako je prohodala.

Islina iznenadna smrt usled utapanja možda je mogla biti prvi korak ka ispunjenju proročanstva.

Ali iz nekog razloga, osoba na balkonu želela je da ostane živa.

Zašto?

Zvona su odjeknula zamkom, zbog čega je Isla gotovo iskočila iz kože.

Prebrojala ih je, a zatim opsovala.

Za prvu večeru trebalo je da provede čitav sat sređujući kosu, nameštajući je u složenu frizuru na vrhu glave.

Trebalo je da izabere savršenu haljinu, namaže kožu losionom s mirisom ruže dok ne zablista i precizno nanese šminku, koristeći alatke kojima je naučila da rukuje podjednako vešto kao svojim noževima za bacanje.

Sve su to bile stvari kojima ju je Poppy podučavala.

Umesto toga, Isla je mokru kosu raščešljala prstima, zamalo se okliznula na trag vode koji je ostavljala za sobom, navukla prvu haljinu do koje je uspela da dođe, obula svilene papuče i u poslednjem trenutku zgrabila krunu, nemarno je stavivši na glavu dok je izjurila kroz vrata.

I gotovo se sudarila sa istom Starlinškom devojkom kao ranije.

Njena sićušna usta bila su otvorena od šoka, a ruke je instinktivno podigla da se zaštiti od napada.

„Ovuda... Isla.“

Desetak hodnika kasnije, vrata trpezarije su se otvorila i svi su se okrenuli prema njoj.

Isla je poželela da je Nightshade, samo da bi mogla da nestane.

Celeste se zavalila u svoju stolicu, podignutih obrva.

Azul je spustio pehar koji je držao.

Cleo ju je posmatrala s još većim prezirom nego ranije.

U žurbi, Isla je zgrabila jednu od svojih najizazovnijih haljina, onu koju joj je bilo rečeno da obuče mnogo kasnije tokom igre.

Kosti korseta bile su vidljive, a paneli gotovo prozirni.

Suknja je imala prorez koji se penjao uz njenu nogu, sve do vrha butine.

Ogrtač je bio od zelene čipke, pričvršćen za duboki izrez.

Grim je izgledao zabavljeno, prateći svaki njen korak pogledom zbog kojeg joj se lice užareno zacrvenelo od neprijatnosti.

A na čelu stola sedeo je još neko.

Ista osoba koja ju je posmatrala dok je pevala—

ona koja ju je, kako je pretpostavljala, i spasla i napustila.

Oro, kralj Lightlarka, vladar Sunlinga.

Kosa mu je bila poput isprepletanog zlata, a oči boje ćilibara, šuplje poput saća.

Okrutne oči koje su je prikovale za mesto.

Namrštio se i kratko klimnuo glavom u znak dobrodošlice, čisto iz obaveze.

Zašto ju je kralj spasao?

Samo da bi je tako hladno odbacio?

Uzvratila mu je hladnim klimoglavom i zauzela prazno mesto pored njega, psujući u sebi onoga ko ju je tamo smestio.

Islina mokra kosa padala joj je preko ruke, kapajući niz kožu i na pod pored nje, gde se skupljala u lokvu.

Telo joj je blago drhtalo od hladnoće, a ta tanka, gotovo beskorisna haljina nije činila ništa da je zagreje.

Podrugljivi glas ponovo se javio:

Jesi li spremna, Isla?

Naravno da nije.

Kako je bila dovoljno glupa da prihvati poziv na Centennial?

Da kroči pravo u tako smrtonosnu igru?

Jedan od šest vladara morao je da umre.

Kao najmlađa i najmanje iskusna, bila bi budala kada bi poverovala da to neće biti ona.

Posebno nakon što je već dva puta zamalo umrla, a nije prošao ni čitav dan od početka ceremonije.

Ako je pametna, otići će te noći, koristeći zvezdani štapic.

Ako želi da živi, napustiće ostrvo, svoje kraljevstvo, svoj narod, svoju dužnost i nikada se neće osvrnuti.

Zemlje izvan Lightlarka i novih kraljevstava uglavnom su bile neistražene.

Oduvek se pitala šta se tamo nalazi.

Putovanje izvan njih bilo bi rizično, ali zasigurno ne opasnije od Centenniala...

Nije mogla.

Ne ako je ikada želela da bude zaista slobodna.

Njena kletva joj nikada ne bi dopustila da ima život kakav je želela, sa ljudima do kojih joj je bilo najviše stalo.

Terra.

Poppy.

Celeste.

Ako sve prođe prema planu, više nikada neće morati da bude skrivana poput tajne.

Nikada se više neće stideti onoga što jeste.

Mogla bi da povede svoj narod ka blagostanju i da putuje novim zemljama kad god poželi, posećujući Celeste kad god joj se prohte.

Isla je provela bezbroj sati svog života proučavajući druge ljude, pokušavajući da pogodi njihove motive.

Sloboda je bila njena.

Oro je proučavao njenu mokru kosu i imao je drskosti da se nasmeši.

„Znam da su naša mora neodoljiva... ali molim te, ubuduće ograniči svoja kupanja na ranije sate, kako ne bi terala nas ostale da čekamo.“

Blago je podigao bradu.

Kruna na njegovoj glavi bila je zlatna i blistava, a njeni šiljci dovoljno oštri da izvuku krv.

„Veoma nepristojno — mada su možda moja očekivanja od vašeg kraljevstva od samog početka bila previsoka.“

Cleine oči zasijale su od zabave, uživajući u crvenilu koje je Isla osećala kako joj se širi obrazima.

„Kupanje u tom moru, u ovo doba? Ona je zaista divlja mezimica. Čak ni Moonling ne bi pomislio da uradi tako nešto tokom Centenniala. Samo budala bi to uradila.“

Divlja.

Mezimica.

Budala.

Moonling je uspela da ubaci nekoliko uvreda u samo par kratkih rečenica.

„Svakako ne tokom punog meseca“, rekla je Isla glatko, a reči su joj izletele pre nego što je stigla da ih zaustavi.

Tišina.

Negde preko prostorije začulo se zveckanje pribora.

Kletva Moonlinga značila je da je svakog punog meseca more odnosilo desetine života iz njihovog kraljevstva, daveći svakoga ko bi se našao preblizu obali.

To je gotovo onemogućilo trgovinu sa udaljenim zemljama, život pored okeana učinilo opasnim i potpuno unazadilo ekonomiju Moonlinga.

Isla je istog trenutka poželela da povuče svoje reči.

Način na koji je Cleo suzila oči prema njoj, poput strele koja je upravo označila svoju metu, učinio je da se oseti kao da je upravo stekla prvog neprijatelja.

Pre nego što je iko stigao da kaže još nešto, tanjir je spušten ispred Isle.

Na njemu se nalazilo srce koje je još krvarilo.

„Poteklo iz najgorih zatvorenika našeg zatvora“, rekao je Oro glatko.

„Ubica žena.“

Bila joj je potrebna sva snaga volje da mu se toplo nasmeši.

„Kako ljubazno od vas. Međutim, više volim da jedem nasamo. Nekima je to... uznemirujuće.“

Pogledala je oko sebe u potrazi za Starlinškom devojkom koja ju je dovela do trpezarije.

„Da li biste mogli da pošaljete ovo u moje odaje za kasnije?“

„Besmislice“, rekao je Oro.

Pogledao je u srce, a zatim u Islu.

„Jedi.“

Osećala je poglede svih na sebi.

Prošlo je dosta vremena otkako su imali posla s nekim Wildlingom.

Isla je pažljivo uzela viljušku i nož, ljubazno klimnula svom domaćinu i odsekla komad srca.

Krv se slila na njen tanjir.

Udahnula je metalni miris.

Zatim je zagrizla.

Grim je grubo spustio svoj pehar vina na sto.

„Isla, koliko god da ti krv na usnama dobro pristaje, osećam da moj dobri prijatelj Azul ne odobrava Wildlinška... zadovoljstva.“

Zaista, Skyling je, iako je očigledno pokušavao da bude pristojan, izgledao kao da mu je muka.

Grim je dao znak osoblju.

„Molim vas, odnesite ovo u njene odaje.“

Govorio je kao da je ovo njegov zamak, a ne Oroov.

Vladar Sunlinga je trepnuo, ali nije sprečio Skylingovog slugu da odnese Islin tanjir.

„Slab želudac, Grimshaw?“

Nightshade se nasmešio, a rupica na obrazu ponovo se pojavila.

„Svi imamo svoje slabosti, Oro“, rekao je.

„Računam na njih.“

Nekako je Isla izdržala ostatak večere bez potrebe da se izvini i napusti sto.

A zatim je celu noć povraćala krv.

ČETVRTO POGLAVLJE

PRAVILA

Isla se rodila bez Wildlinške kletve — ali i bez njihove moći. Od rođenja je živela zaključana, pod zaštitom Poppy i Terre, u strahu da će njen narod otkriti njenu tajnu.

Za sve je bila kriva njena majka. Prekršila je najvažnije pravilo Wildlinga — zaljubila se. A onda nije uspjela da ga ubije. Terra i Poppy su uvek govorile da kršenje pravila ima posledice... i da, bez obzira na sve, kletve uvek pronađu put do njihove krvi. Islin otac ubio je njenu majku nekoliko trenutaka nakon što se Isla rodila, a njihovo dete ostalo je bez moći — njena sopstvena kletva, kao posledica toga što je njena majka nekako uspjela da osujeti onu prvu. Islin usud nije bio da jede srca ili ubija voljenu osobu. Ali biti vladarka rođena bez moći bilo je podjednako smrtonosno.

Od vladara se očekivalo da svoju moć ubrizgavaju u svoje zemlje kako bi održavali svoj narod snažnim. Zbog toga je Lightlark bio toliko prepun energije, a kraljevstva su zahvaljujući tome uspjela da prežive u novim zemljama koje su osnovala nakon što su pobegla sa ostrva. Bez moći koju bi mogla da im podari, njeno kraljevstvo je postepeno umiralo. Do tada su njeni ljudi za smrti krivili svoje kletve i predugo odsustvo sa Lightlarka. Ali neki su počinjali da sumnjaju u Islu.

To je bila njena najveća tajna. Tajna koja bi joj na Centennialu donela smrtnu presudu.

Prema proročanstvu proročišta, jedan od šest vladara morao je da umre kako bi se kletve prekinule. Ali bilo je još gore od toga. Moć jednog vladara bila je životna snaga njegovog naroda. Dakle, ako bi jedan umro bez nasljednika—

Svi njegovi ljudi umrli bi zajedno s njim.

To je bilo ono što je bilo na kocki. Prekid kletvi značio je uništenje čitavog jednog kraljevstva.

Prvi Centennial bio je krvava katastrofa. Svi pozvani vladari krenuli su da ubiju jedni druge, a mnogi ostrvljani našli su se uhvaćeni između sukobljenih strana. Ali poglavari kraljevstava bili su previše vešti i već previše drevni. Sto dana završilo se tako što su svi ostali živi, a kletve su ostale netaknute.

Odlučeno je da budući Centenniali imaju red.

Odlučeno je da postoje pravila.

Oro je stajao na stepenicama ispred svog zlatnog prestola, umesto da sedi na njemu. To je bilo prvo što je Isla primetila kada je ušla u veliku dvoranu. Delovalo je kao da vladari neprestano podsećaju ljude oko sebe na svoj autoritet.

Tokom nekoliko poseta Moonlinškoj novoj zemlji, videla je bezbroj ledenih statua isklesanih po liku njihove vladarke, slušala Moonlinge kako govore o plaćanju mesečnih dažbina i gledala patrole koje je Cleo neprestano slala ulicama.

Da li je postojao razlog zbog kog je kralj oklevao da sedne na svoj presto?

Sledeće što je primetila bilo je pola tuceta vatrenih lustera koji su se preklapali duž plafona. Njihov sjaj odražavao se u plamenu četiri ognjišta koja su snažno gorela. Setila se komentara svog poslužitelja. Kralj nikada nije želeo da se neko od ognjišta ugasi.

Zašto?

Vladari su se okupili u krug, a Isla se uspravila, ignorišući glad koja joj je stezala stomak. Tog jutra se krišom uvukla u kuhinju, ali uspela je da nabavi samo malo bajatog hleba, voće koje je nejasno podsećalo na muras sa Wildlinške nove zemlje i šolju mleka.

Biće joj potrebno dugoročnije rešenje za problem s hranom.

Celeste, s druge strane, izgledala je odmorno, a koža joj je blistala. Isla je zamišljala da je njena prijateljica tog jutra prvi put posetila Zvezdano ostrvo. Možda je održana ceremonija u njenu čast.

Bez redovnog pristupa svojim vladarima, Skyling, Starlinzi i Moonling koji su ostali na Lightlarku stvorili su sopstvene podvlade. Njihovi vladari počeli su da se smatraju gotovo bogovima — figurama kojima su se pokoravali i koje su vidali samo nekoliko meseci svakih sto godina. Svi vladari tradicionalno su većinu vremena tokom Centenniala provodili na Kopnu.

Ali bilo je povremenih izuzetaka.

Isla se oduvek pitala kako izgledaju različita ostrva koja čine Lightlark. Želela je da pita prijateljicu sve o njima, poželeva da zna kako da koristi svoj zvezdani štapić na malim udaljenostima, tako da se jednostavno može pojaviti u Celestinoj sobi kad god poželi. Umesto toga, moraće da se oslanjaju na hodnike.

A često sastajanje tako rano u igri predstavljalo bi prevelik rizik.

Okrenula se i slučajno se našla na Cleinom putu.

Moonlinška vladarka odmerila ju je s previše interesovanja. U njenom pogledu bilo je nečeg oštrog — poput predatora koji procenjuje svoj plen.

Isla će platiti za komentar od prethodne večeri.

Bila je sigurna u to.

Oro je konačno progovorio.

„Počnimo tako što ćemo navesti pravila Centenniala.“

Vazduh je bio naelektrisan, ispunjen energijom.

„Prvo pravilo. Vladar ne sme da izvrši atentat na drugog vladara niti da pokuša da ga ubije sve do pedesetog dana.“

Isli je laknulo. Barem tokom polovine Centenniala, sa moći ili bez nje, biće bezbedna. Zbog toga su ona i Celeste planirale da napuste ostrvo pre nego što se bal pedesetog dana uopšte održi.

„A kada se dvadeset petog dana odrede parovi, vladar ne sme da ubije svog partnera.“

Nakon haosa prvog Centenniala, sto dana postalo je organizovanije, podeljeno na delove. Prvih dvadeset pet dana bilo je namenjeno nadmetanjima koja je priređivao svaki vladar, osmišljenim da testiraju međusobne sposobnosti — i dostojnost da ostanu živi.

Svaki izazov imao je pobednika. Vladar koji bi pobedio u najviše nadmetanja odlučivao bi u koje će parove vladari biti podeljeni tokom ostatka Centenniala.

„Drugo pravilo. Svi vladari moraju prisustvovati svakom događaju Centenniala i učestvovati u njemu.“

To pravilo delovalo je bezazleno, ali je bilo opasno, u zavisnosti od toga o kakvim je događajima bilo reči.

„Treće pravilo. Da bi učestvovao, nijedan vladar ne sme imati naslednika.“

Tako bi njihova smrt uspešno ugasila njihovu porodičnu lozu i prekinula kletve, prema proročanstvu. To bi takođe značilo kraj njihovog kraljevstva zauvek.

Svaki vladar dobio je poziv za Centennial u kojem su bila navedena ova pravila. Prihvatanje poziva značilo je prihvatanje sve tri odredbe.

Ali svako dobro obećanje moralo je biti zapečaćeno krvlju.

Kralj je samo pomerio zglobov ruke i vatra je buknula u središtu njihovog kruga.

Isla je tačno znala šta će se sledeće dogoditi.

Poppy ju je terala da uvežbava taj čin iznova i iznova — sve dok ne prestane da trepće!

Rana bi joj bila zašivena, samo da bi je ponovo i ponovo otvarali, sve dok više ne bi pokazivala nikakvu reakciju na bol.

U istom trenutku kada i ostali, Isla je skinula krunu sa glave — i njenim najoštrijim vrhom napravila dubok rez preko dlana.

Nije ni trepnula.

Poppy bi bila ponosna.

Pre nego što je prinela krv plamenu, usledio je još jedan deo ceremonije koji je uvežbavala. Krv svakog vladara imala je posebna svojstva, u skladu s njihovim sposobnostima.

Od Wildlinga se očekivalo da njihova krv daje cveće.

Isla je bila spremna, sa laticama skrivenim među prstima. Kada je njena krv konačno kapnula niz dlan, u njoj se nalazila minijatura ruža.

Cleina krv pretvorila se u led pre nego što ju je vatra spržila.

Grimova krv postala je tamna poput mastila.

Azulova krv ostala je da lebdi u vazduhu, razdvojivši se na delove, pre nego što je konačno pala.

Celestina krv rasprsnula se u mnoštvo iskri.

Orova krv zasijala je pre nego što je uopšte stigla do plamena.

Vatra je postala grimizna, obojena njihovom krvlju — a zatim nestala.

Sada su bili vezani pravilima.

Njihovo kršenje imalo je posledice.

Za Islu, Celeste, Grima, Cleo i Azula to je značilo gubitak prava na nagradu Centenniala: nenadmašnu moć za koju je proročište reklo da će biti poklonjena onome ko uspe da prekine sve kletve.

Oro je, kao kralj i domaćin Centenniala, bio vezan pravilima svojim životom.

Da li je zato spasao Islu?

Da li je bio dužan da to učini?

Nije bilo jasno kako bi se slučajne smrti uklopile u proročanstvo.

Ali jedno je bilo jasno.

Kralj Lightlark imao je plan.

A očigledno je podrazumevao da Isla ostane živa.

Barem dok ne odluči da je vreme da umre.

PETO POGLAVLJE

GRIM

Sledećeg jutra, kada je Islin poslužitelj pokucao na njena vrata, ona je već bila spremna.

Nije joj bilo dozvoljeno da ima oružje, ali joj je bilo dozvoljeno da ponese kovčeg sa svojim stvarima. Nanesla je kajal oko zelenih očiju, u savršeno oblikovane lukove. Trepavice su joj već bile guste i duge, ali ih je još više uvila. Namazala je usne balzamom koji je naglasio njihovu prirodnu boju. Koža joj je prirodno bila preplanula, ali joj se ipak činilo da je previše bleđa za njen ukus, jer je preveliki deo života provela unutra.

To će se lako promeniti. Sada kada je bila slobodna da istražuje, nije imala nameru da se zaključava u svojoj sobi.

Nekoliko haljina iz njenog kovčega više su ličile na kolekciju ušivenih traka. Prozirne, oskudne i toliko glatke da su izgledale kao da su napravljene od tečnosti. U Wildlinškom kraljevstvu, u stalnoj povučenosti svojih odaja, mogla je da prođe sa širokom, mekom odećom. Ali ovo je bio Centennial, a Poppy je s razlogom odabrala ove haljine.

Razlog zbog kojeg je Isla poželela da ih sve baci u najbliže ognjište.

Tog dana izabrala je haljinu ružičastu poput lala, sa dubokim izrezom na leđima i tkaninom koja joj se pripijala uz telo kao da je mokra. Tradicija je nalagala da se nosi boja izvora nečije moći. Starlinzi su nosili srebrnu, Sunling zlatnu, Skyling svetloplavu, Nightshadei crnu, a Moonling belu.

Pošto je priroda bila raznobojna, Isla nije bila vezana za samo jednu nijansu, sve dok nije zadirala u boju nekog drugog kraljevstva.

Starlinška devojka se trgnula kada je Isla tako brzo otvorila vrata.

Isla nije gubila ni trenutak.

„Kako se zoveš?“ upitala je.

„Moje ime?“ Devojka ju je pogledala toliko zbunjeno da Isla nije mogla da se ne nasmeje.

„Pretpostavljam da ga imaš?“ našalila se, nadajući se da će njen osmeh izgledati dobronamerno, a ne podrugljivo.

Devojka joj je nesigurno uzvratila osmeh.

Dobro.

„Naravno. Ella sam, gospođo.“ Odmahnula je glavom. „Mislim, Isla.“

Isla je klimnula, onako kako je viđala ljude da rade kada su nameravali da nekome poverljivo kažu nešto. Zahvaljujući svom zvezdanom štapiću, čula je

mnoge tajne šaputane u mračnim prolazima ili na rubovima sela. Vremenom je naučila kako da se prurušava, kako da se stopi sa gomilom toliko savršeno da niko ne bi posumnjao da tu ne pripada.

„Primećujem da hramlješ, Ella“, rekla je.

Starlinška devojka izgledala je zatečeno. Nesigurno je zakoračila unazad, a Isla se zapitala da li je trebalo da sačeka duže... ili je bila previše direktna.

Ellina ruka instinktivno je krenula ka nozi.

„Moja... moja kost“, konačno je rekla. „Slomila se pre nekog vremena i nikada nije pravilno zarasla.“

Isla se namrštila.

„Zar ovde nema Moonlinških iscelitelja koji bi mogli da ti pomognu?“

Njihove veštine bile su legendarne. Osim kontrole vode, njihova moć bila je i isceljivanje.

„Ima, ali uz cenu“, rekla je Ella sa slabim osmehom. „Ako ih uopšte ima dovoljno u poslednje vreme.“

Isla se zapitala šta je time htela da kaže, ali pre nego što je stigla da pita, Ella je dodala:

„Osim toga... nisam baš daleko od dvadeset pete. Ne bi, ne bi...“

Ne bi vredelo.

Isla se trznula. Čak i uz Celeste kao najbolju prijateljicu, ponekad bi zaboravila koliko je njihova kletva bila okrutna. Nijedan Starling nije doživeo dvadeset petu godinu već stotinama godina.

„Pa“, rekla je Isla posežući u džep svoje haljine, „ovo bi trebalo da pomogne.“

Pružila joj je malu posudu sa mašću, Wildlinški eliksir za isceljivanje napravljen od posebno uzgajane flore. Isti napitak koji je zalečio posekotinu na njenom dlanu od prethodnog dana.

Ella je samo zurila u posudu koju je držala u ruci. Na kraju joj je Isla nežno sklopila prste oko nje i pogurala joj ruku, dajući joj znak da je uzme.

„A sada“, vedro je rekla Isla, „treba mi nešto od tebe.“

Nakon što je rešila da joj se redovno dostavljaju obroci, Isla je krenula ka pijaci, sa pozivnicom krojača koju je Ella donela u rukama. Pre nego što učestvuje u bilo kom od šest nadmetanja, bila joj je potrebna nova odeća. Postojao je ograničen broj odevnih kombinacija koje je mogla da spakuje u dozvoljeni prtljag, pa je zato tokom svakog Centenniala svaki vladar dobijao garderobu skrojenu po meri.

Danas je bio red na Islu.

Čula je Poppy u svom uhu.

Tvoje haljine su tvoj oklop — tvoj nakit je tvoje oružje.

Bili su to alati zavodnice.

To je bila uloga za koju ju je Poppy pripremala, kao prvi korak plana njene čuvarke — plana koji Isla nije imala nameru da sledi. Možda nije imala moć, ali to nije značilo da je bila bespomoćna.

Mogla je da se stopi sa gomilom. Da sluša. Da se skriva. Da planira.

Sve veštine koje su bile potrebne njoj i Celestinom planu.

Ella je insistirala da otprati Islu do agore u centru Kopna, gde je krojač imao svoju radnju. Wildlinška starica ju je pominjala u svojim pričama, kao očaravajuće mesto koje noću procveta poput cveta okrenutog suncu.

Isla je insistirala da ide sama. To bi joj pružilo odličnu priliku da istraži ovaj deo ostrva, da izdaleka posmatra ostrvljane i ostane neprimećena što je duže moguće.

Tri reči uništile su taj plan.

„Rano si ustala.“

Grim.

Isla je progutala knedlu, odjednom previše svesna koliko joj se pripijala haljina dok se okretala.

Samo da bi ga pronašla svega nekoliko centimetara od sebe.

Isla je posrnula unazad. Trebalo joj je previše vremena da pronade glas.

„I ti.“

Grim je slegnuo širokim ramenima i pogledao je odozgo, dok je ona morala da zabaci glavu kako bi zadržala kontakt očima.

„Volim da iskoristim svaki trenutak kada mogu da budem napolju.“

Naravno.

Njegova kletva bila je odraz Oroove. Nightshadei nisu mogli da osete energiju i spokoj noći. Iako su nekada bili noćna bića i birali da žive u tami, sve se to promenilo pre pet stotina godina.

„A imam posla u agori.“

„I ja“, rekla je Isla.

Grim se nacerio.

„Dobro. Mrzim da hodam sam.“

Stražari su stajali duž ulaza i primetno se ukrutili kada je Grim prošao pored njih. Isla je pokušala da ne misli o svim užasnim stvarima koje je čula o Nightshadeima.

O njemu.

Pokušala je, ali nije uspela. Iako joj je brada bila visoko podignuta, noge su joj se pod njom odjednom pretvorile u žele.

Terra je uvek govorila da su oni najopasniji od svih kraljevstava.

Nightshadei su crpeli moć iz tame, dok su svi ostali crpeli moć iz svetlosti. Glasine o njihovim sposobnostima bile su brojne — moć da nestanu, prolaze kroz zidove, stvaraju noćne more i upravljaju samom tamom.

Grimshaw je imao reputaciju.

Samo nekoliko decenija pre nego što su kletve ispletene, vodio se rat između Lightlarka i Nightshadea. On je bio najstrašniji ratnik. Pričalo se da je do kraja bitke njegov plašt uvek bio natopljen krvlju njegovih neprijatelja.

Zbog toga je njegovo očigledno negodovanje kada je Isla sinoć jela srce bilo još zbunjujuće.

Uprkos Grimovoj veštini, Lightlark je dobio rat i sklopljen je sporazum.

Neko vreme vladao je mir između svih kraljevstava.

A onda su bačene kletve i većina je bila uverena da su ih Nightshadei ispleli iz osvete.

Isla nije znala šta da misli.

Nightshade je pretrpeo veliki gubitak zbog svoje kletve. Njihov vladar, Grimshawov otac, umro je zbog proročanstva. Njegov sin je odmah preuzeo vlast, u vreme kada je imati naslednika još uvek bilo uobičajeno.

Sada im to više nije bilo dozvoljeno.

Vladari su prisustvovali Centennialu na sopstveni rizik.

Isla je znala zašto se nalazi na ostrvu.

Grimovi razlozi bili su mnogo veća misterija.

Ako su vladari kraljevstava želeli nečiju smrt više nego Islinu, to je bio Grim.

Tokom Centenniala neće pronaći nijednog saveznika. Osvajanje nagrade u vidu obećane moći bilo bi gotovo nemoguće bez pravih savezništava.

Pa zašto je došao?

Zašto je preuzeo taj rizik?

Šta je želeo?

Grimovo lice oštro isklesanih crta preplavio je pronicljiv osmeh dok ju je proučavao. Crna kosa glatko mu je padala preko bledeg čela, poput mastila razlivenog po stranici.

„Pitaš se jesam li negativac?“

Isla je suzila oči.

„Možeš li...“

„Da čitam misli?“

Glavu je lagano pomerio s jedne strane na drugu.

„Ne baš. Mogu da osetim kratke bljeskove emocija. Strah. Bes.“

Usne su mu se izvile u poluosmeh.

„Radoznalost.“

Islin sledeći udah bio je nestabilan kao da su joj se stene nagomilale u plućima.

Bila je prevarant. Vladarka bez moći među čoporom vukova.

Bila je vešta u tome da glumi vladarku Wildlinga, da održava privid, ali njene emocije bilo je mnogo teže kontrolisati. Ova njegova moć mogla bi da je razotkrije ako ne nauči da kontroliše osećanja u njegovom prisustvu.

Mentalne sposobnosti bile su uobičajene među Nightshadeima. To je bio deo onoga što ih je činilo toliko opasnima.

Vladari su takođe često imali još jednu sposobnost — retke moći koje su se prenosile kroz krvne loze i pojavljivale generacijama kasnije. Nisu imale nikakve veze sa zvezdama, mesecom, suncem, prirodom, tamom ili nebom.

Isla se pitala da li Grim, pored svega toga, poseduje i jednu od njih.

„Sada si nervozna.“

Zaustavio se i pogledao je.

„Zašto si nervozna?“

Nervoza nije bila nešto što bi moćna Wildlinška vladarka trebalo da oseća, čak ni u blizini vladara Nightshadea.

Pogledala je u njega, u oči toliko tamne da su delovale beskrajno, poput dve galaktičke crne rupe, i uspela dovoljno da se pribere da ga smelo upita:

„Imaš li flair?“

Grim je zabacio glavu, shvativši.

„Brine te da imam sposobnost o kojoj ti ne govorim. Onu koju upravo ovog trenutka koristim protiv tebe.“

Nije imalo smisla da to skriva.

Tokom svojih sto dana na ostrvu moraće da laže, krade i možda ubije.

Grim nije bio deo plana.

Još ne.

Isla je klimnula.

Slegnuo je ramenima i ponovo krenuo stazom.

„Imam. Ali to je nešto što ću za sada zadržati za sebe.“

Pogledao je Islu.

„Međutim, nije čitanje misli. Niti bilo šta drugo što bih mogao potajno da koristim protiv tebe.“

Brdo se završilo, trava je prestala — a dole, u dolini između dve planine, nalazila se pijaca.

Grim je uzdahnuo.

„Pet stotina godina nisam bio ovde. A gotovo ništa se nije promenilo.“

Okrenuo se prema njoj, sa sjajem u očima.

„Jedačice srca — smeš li da jedeš čokoladu?“

Isla je pokušala da sakrije glad sa lica.

„Mogu da pojedem koliko sama težim.“

Ostrvljani su preplavili pijacu, a džepovi su im zveckali od novčića.

Graja ju je uznemiravala.

Centennial je bio smrtonosna igra.

Zar nisu razumeli da će, ako vladari uspeju, jedno od njihovih kraljevstava nestati?

Zar se nisu plašili?

Izgledalo je da je sto sunčanih dana, izvan oluje, bilo jače od svakog straha.

Agoru su činile male kuće, sve priljubljene jedna uz drugu i različite poput samih kraljevstava.

Jedna radnja ličila je na prevrnutu šolju za čaj, sa zidovima od matiranog stakla. Druga je bila visoka poput sekvoje, a iz dimnjaka joj se dim izvijao poput niza olujnih oblaka. Sledeću su pridržavali stubovi. Jedna druga podsećala je na zvezdu spuštenu sa neba i pričvršćenu užetom, srebrnu i blistavu.

Radnja u koju su ušli bila je oblikovana poput zimskog ukrasa i obojena jarkoplavom bojom.

„Skyling prave najbolje slatkiše, to priznajem“, rekao je Grim preko ramena pre nego što je toliko snažno otvorio vrata da su šarke zacvilele.

Onog trenutka kada je Isla ušla unutra, duboko iz grudi joj se oteo uzdah.

Čokolada — baršunasta, orašasta, slatka, svilenkasta.

Čokoladu je do tada probala samo tokom svojih poseta Skylingškim selima na njihovoj novoj zemlji, za vreme njihovih tromesečnih proslava. Skyling su stalno pronalazili izgovore da priređuju zabave — pre oluja, posle oluja, čak i tokom oluja.

Ali ništa poput ovoga.

Ništa poput debelih komada karamela koje je gledala kako jedan Skyling dugim nožem seče na kriške.

Grim ju je pogledao, zabavljen.

Čovek iza pulta prebledeo je kada ga je ugledao. Bacio je pogled preko ramena ka svom pomoćniku, koji je zgodno nestao u zadnjoj prostoriji.

Islu nije ni primetio.

Zanimljivo.

Biti pored Grima bilo je kao biti nešto manji gromobran usred oluje — sav bes išao je pravo na njega.

Iako je bio jedan od najmoćnijih vladara, a ona nije imala nikakvu moć, u očima ostrvljana oboje su bili zlikovci.

Isla je znala koliko je to važno.

Jer, ako budu uspešni, vladari će odlučiti ko će od njih umreti kako bi ispunili deo proročanstva. Mišljenja i postupci ostrvljana mogli su da promene tok Centenniala. Njihova pomoć — ili njen izostanak — mogla je značiti razliku između života i smrti, posebno za Islu, koja na ostrvu nije imala nijednog pripadnika svog naroda.

Takođe su obično bili pozvani da prisustvuju svih šest nadmetanja.

Grim kao da nije primećivao način na koji su ga svi gledali.

Ili, ako jeste, nije mario.

Uznemirujuće spreman da prihvati ulogu zlikovca.

Iako možda uopšte nije glumio.

„Po dva od svega“, rekao je lenjo, izvlačeći šaku novčića iz džepa i ne trudeći se da ih prebroji. Spustio ih je na pult i nije čekao odgovor. Nije čak ni pogledao čoveka u oči dok je pronalazio mesto za sedenje.

Bilo je smešno malo prostora.

Kolena su mu udarala u gornju ivicu stola.

Isla se polako smestila na stolicu preko puta njega.

„To je mnogo čokolade.“

Slegnuo je ramenima.

„Rekla si da možeš da pojedeš koliko sama težiš. Shvatio sam te ozbiljno.“

Ubrzo je vlasnik radnje stavio ogromnu srebrnu tacnu na sto. Brzo se naklonio, prvo Isli, a zatim Grimu, pre nego što se užurbano pridružio ostatku osoblja u zadnjoj prostoriji.

Isla je podigla obrvu.

„Jesi li zapalio agoru poslednji put kada si bio ovde?“

Grimovo koleno dodirnulo je njeno, a ona je toliko brzo povukla noge da se on nacerio.

„Recimo samo da ostrvljani dugo pamte.“

Pre nego što je stigla da zatraži objašnjenje, uzeo je tartuf između dva ogromna prsta.

„Prvo probaj ovaj.“

Oprezno ga je uzela, zagrizla — i oči su joj se raširile.

„Božanstven je, zar ne?“

Isla se zavalila u stolicu, zabacivši glavu.

Nije smela da troši dragoceno vreme na degustaciju čokolade. Ali upoznavanje Nightshadea — možda čak i zadobijanje njegovog poverenja — moglo bi da bude korisno.

Zatvorila je oči, dok joj se karamela topila na jeziku.

„Probudite me kada se sve ovo završi.“

Začuo se tih smeh.

Sa još uvek zatvorenim očima, osetila je nešto hrapavo na usnama.

„Otvori.“

Učinila je to i Grim joj je spustio još jedan tartuf na jezik.

Ovaj je imao kremasto punjenje od bobičastog voća i tvrdu spoljašnju koricu.

Isla je probala baš svaki koji joj je ponudio.

Fudge. Tanke bombone sa mentom. Pločicu sa ukusom banane i putera.

Sve osim praline posute čili-prahom.

„Nije toliko ljuto“, rekao je Grim, nehajno ubacujući jednu u usta.

Slegnuo je ramenima.

„Samo malo pecka, ništa više.“

„Volim da mi jezik ostane funkcionalan, hvala.“

Grim je isprepleo duge prste i oslonio bradu na most koji su napravili.

„Dakle, proždiraćeš srca i krv, ali nećeš čokoladu posutu čilijem?“

Šala, ali opasno blizu istine.

„Dobro“, rekla je Isla, mrmljajući još nešto ispod glasa zbog čega se Grim zlobno nacerio.

Stavila je čokoladu u usta i istog trenutka zažalila.

Oči su joj zasuzile, usta su je pekla, a jezik joj je odmah otekao. Ispljunula ju je, zaboravljajući na svu pristojnost i ne mareći čak ni što ih je vlasnik radnje posmatrao kroz prozor kuhinje.

„Ti“, rekla je između dubokih gutljaja vode koji su bol samo pogoršavali.

Grim se smejao. I smejao. I smejao.

Ona glupa rupica na obrazu bila mu je jasno vidljiva.

Pokušao je nešto da kaže, a onda se ponovo nasmejao. Nije prestao čak ni kada je ustao, čak ni kada je iskoristio svoje Nightshade sposobnosti da prođe kroz pult kao da to nije ništa posebno i uzme bokal mleka.

Čak ni kada je stavio čašu ispred Isle i rekao:

„Pij.“

Isla ga je sve vreme probadala pogledom dok je očajnički gutala mleko, toliko brzo da joj se slivalo niz bradu i prednji deo haljine.

Zlikovac, zaista.

„Demon“, rekla je zlobno.

Podigao je obrvu.

„Ne baš.“

Namrštio se gledajući njenu haljinu.

„Moraćemo da je zamenimo. Ideš sada kod krojača?“

„A kako ti to znaš...?“

Odgovorio je tek kada su izašli iz radnje.

„I meni je ponuđena konsultacija sa krojačem iz Lightlarka.“

„Pretpostavljam da tvoja garderoba nema baš mnogo raznovrsnosti.“

Grim je namrštiio pogled na svoju crnu košulju, crne pantalone, crne čizme i crni plašt.

„Rekao sam im da umem sam da se oblačim.“

Ulice su bile ispunjene desetinama baklji zabodenih u kamen, koje su gorele iako je dan bio topao, a sunce sijalo. Sunlinški stražari izgleda su bili zaduženi za njihovo održavanje, a plamenovi su im vijugali iz dlanova.

Stigli su do radnje sa kristalnim staklenim prozorima, od kojih je svako okno bilo isečeno u obliku smaragda.

Unutra se nalazila čitava paleta Wildlinških boja — kalemovi tkanine, trake, konci i gomile igala.

Sve za nju.

„Uživaj“, podrugljivo je rekao Grim, a onda je nestao.

Iščeznuo.

Jednog trenutka bio je tu, a već sledećeg ga nije bilo.

Hladan žmarac joj je prošao niz kičmu.

Kako bi izgledalo imati moć poput nevidljivosti?

Ušla je u radnju.

Zvonce je zazvonilo, najavljujući njeno prisustvo.

Mladi Starlinški muškarac, sa iglama zabodenim u jastučić na zglobu, ukočio se.

Isla je čekala da mu se oči rašire od gađenja ili straha.

Ali krojač se graciozno naklonio.

„Isla, vladarka Wildlinga. Zadovoljstvo mi je. Šta se dogodilo s vašom haljinom?“

Pre nego što je stigla da odgovori, podigao je ruku.

„Ne brinite — u mojoj radnji koristim samo svilu džinovskih paukova... ne ostavlja mrlje... čvrsta je poput čelika... a pristajanje je bez premca.“

Pokazao joj je da stane na platformu.

„Željene boje?“

Odgovori koji su izlazili iz njenih usta mogli su isto tako biti Poppyni, stotinama kilometara daleko, u Wildlinškom kraljevstvu.

Isla je bila tačno naučena šta da kaže.

„Zelena. Crvena. Ljubičaste i roze, povremeno.“

„Željeni kroj?“

„Uzak.“

„Dužina?“

„Duga.“

Odmerio ju je.

„Koliko ste vezani za ovu haljinu?“

Pogledala je nadole i slegnula ramenima.

„Ne naročito.“

„Dobro“, rekao je i pucnuo prstima.

Istog trenutka sve u radnji je poletelo.

Zahvaljujući Celeste, Isla je dobro poznavala moći ovog kraljevstva. Starlinzi su crpeli energiju iz zvezda, što im je omogućavalo da pomeraju predmete.

Pokazao je prstom, a kalem raskošne, krvavocrvene tkanine poleteo je preko prostorije i u trenutku obavio Islu. Tkanina je bila toliko brza da je zamenila ružičastu haljinu koju je prethodno nosila, a Isla je to shvatila tek kada je ugledala svoju staru haljinu rasutu u trakama po podu.

Crvena tkanina čudesno čvrsto obavila joj je struk. Makaze koje su lebdile u vazduhu napravile su grube rezove, dok su leteći konci i igle šili nezamislivom brzinom.

Krojač je svime upravljao kao dirigent orkestrom, graciozno pomerajući ruke pred sobom.

Još jedan komad tkanine oblikovao se u svilenkast, prozračan plašt. Steznik je vešto napravljen oko nje, a zatim ju je čvrsto stegao u korsetu, tako da je morala da zadrži dah.

Za nekoliko sekundi, Isla je bila u novoj, prelepoj haljini.

Okrenula se prema krojaču i ugledala još nekoga kako sedi u radnji, laktova oslonjenih na kolena.

„Kako si ušao ovde?“ upitala je u neverici.

Grim je izgledao dosađeno.

Podigao je obrvu, kao da joj govori:

Da li je to ozbiljno pitanje?

Krojač ga je pogledao — ostajući iznenađujuće smiren u poređenju sa ostalim ostrvljanima koje su sreli — i ponovo se okrenuo Isli.

„Kako se osećate?“

Posmatrala je svoj odraz u mnogobrojnim ogledalima.

„Kao voda. Tkanina... glatka je poput latice ruže.“

„Svila džinovskih paukova, vladarko. Baciću se na izradu vaše garderobe.“

Spustivši glas koliko god je mogla i ponovo pogledavši u Grima, rekla je:

„Ako nije problem, pored haljina, treba mi nešto prikladnije za borbu.

Pantalone. Oklop.“

Te instrukcije dobila je od Terre.

Dok je krojač zapisivao nekoliko beleški, Isla je pogledala iza njega, pažljivo posmatrajući zadnju prostoriju... i bravu na njenim vratima.

Krojač je savršeno spojio ruke, kao u molitvi. Zaista je delovalo kao da obožava odeću više nego što većina ljudi obožava svoje vladare.

„Biće mi zadovoljstvo. Sve ću uskoro poslati u zamak.“

Isla mu se zahvalila i uputila Grimu oštar pogled dok je izlazila iz radnje, znajući da će mu to biti po volji.

Deljenje čokolade donekle je umirilo neke od njenih strahova u vezi sa Nightshadeima i njihovim moćima.

Jedan deo nje bio je iznenađen što se oseća tako opušteno u blizini muškarca kog poznaje svega nekoliko dana.

A možda je upravo to bilo ono što je on želeo — da spusti gard.

„Možeš li da budeš manje jeziv?“ rekla je.

Grimov izraz postao je ozbiljan.

„Ako želiš da te ostavim na miru, hoću. Samo reci i nestaću.“

Isla nije ništa rekla.

Pitala se šta Grim pokušava.

Da li bi mogla da ga iskoristi?

I ovo?

Da li bi mogla da ih okrene u svoju korist?

On je krenuo dalje, a ona mu se pridružila.

Ostrvljani su se okretali za njima dok su prolazili i gledali Islu podjednako dugo koliko i Grima.

Pretpostavljala je da se isticala u svojoj crvenoj haljini, toliko jarkoj naspram svetloplave, bele i srebrne odeće koju su nosili ostrvljani koji su živeli tokom dana.

Poput krvi prosute po pijaci.

„Opet si radoznala, Isla.“

Nije ga pogledala.

„Nemoj da me čitaš. Nepristojno je.“

Nasmejao se.

„Nije kao da mogu da pomognem.“

Isla ga je pogledala.

„Slavni, svemoćni vladar Nightshadea ne može da kontroliše sopstvene sposobnosti?“

Usne su mu se lukavo izvile.

„Slavni? Pa, barem znam da su glasine o mojoj veličini stigle čak i do Wildlinga.“

Pogledao je nadole, a osmeh mu je nestao.

„Drago mi je što praviš oklop“, rekao je izvlačeći nešto iz džepa.

Bio je to list zlatne folije, od istog papira na kojem je stigla njena pozivnica za Centennial.

„Moje nadmetanje je prvo“, rekao je vraćajući karticu u svoj crni plašt pre nego što je Isla uspeła da razazna šta na njoj piše.

Nagnuo se nisko, usnama opasno blizu njenog uha.

„Trebaće ti i mač.“

Dok su Grimove reči doprle do nje, a hladnoća njegovog prisustva nestala — nestao je i on.

A Isla je ostala sama na pijaci, pitajući se zašto joj vladar Nightshadea pomaže.

ŠESTO POGLAVLJE

ONAJ KOJI RASKIDA VEZE

Isla je bacila oružje prema Celeste, koja ga je uhvatila u vazduhu, držeći ga nevidljivim stiskom svoje moći.

„Šta je ovo?“

„Mač“, rekla je Isla izvlačeći svoj iz prostora iza leđa, gde ih je prokrijumčarila u zamak.

„I to prilično skup.“

Celeste ju je pogledala.

„Znam šta je to, Isla“, rekla je. „Ono što mene zanima jeste zašto si tu užasnu stvar donela u moje odaje.“

Isla je odavno naučila da Starlinška vladarka nema isto poštovanje prema oružju kao ona, iako je njeno kraljevstvo bilo čuveno po izradi oružja koristeći sopstvene tehnike i metale.

Zašto bi i imala?

Celeste je imala moć energije na dohvat ruke — mogla je da rani neprijatelja sa drugog kraja prostorije. U njenim očima, mač je bio glomazna i nepotrebna zloupotreba gvožđa.

Što je, po Islinom mišljenju, upravo bio razlog zbog kojeg je Grim izabrao dvoboj kao svoje nadmetanje.

Dobro, nije izgovorio reč „dvoboj“, ali s obzirom na njegove nagoveštaje, moglo je isto tako biti.

„Naš prvi izazov je dvoboj“, rekla je. „Trebaće nam ovo.“

Celeste je naborala nos kao da je osetila nešto neprijatno.

„A ko ti je to rekao?“

„Grimshaw.“

Celeste je trepnula.

„Je l' to onaj s kim si sve ovo vreme bila?“

„Ne, samo neko vreme. Zašto?“

Celeste ju je pogledala.

„Stvarno, Isla?“

Nije morala ništa drugo da kaže.

Grim je bio loša vest.

Opasan.

Nepouzdan.

„Znam, znam. Ali dobila sam ovu informaciju, zar ne? Zar ne misliš da bi mogao da bude koristan?“

Celeste je odlučno odmahнула glavom.

„Ne, Isla. Mislim da će, ako išta, iskoristiti tebe. Nas.“

Da li je to bilo ono što je njihovo putovanje do agore zapravo predstavljalo?

Samo strategiju zlog Nightshade vladara?

Naravno da jeste.

Bilo bi glupo verovati u bilo šta drugo.

Isla je počela da se pita da li je Grimovo upozorenje uopšte bilo tačno. Možda nije bio dvoboj, niti bilo kakvo nadmetanje koje je uključivalo mač, već je on samo pokušavao da je navede da poveruje u to.

Namrštila se.

Celeste je uzdahnula sa strpljenjem koje joj je već bilo pri kraju. Položila je obe nežne šake na Isline obraze i rekla:

„Moja divna, divna, naivna prijateljice.“

Isla bi se pobunila da je te reči izgovorio bilo ko drugi osim Celeste. Ali iako su bile gotovo istih godina, Isla je od Starlinške vladarke naučila neprocenjive lekcije. Celeste ju je uzela pod svoje kada nije imala nikoga osim Poppy i Terre.

„Držaćeš se podalje od njega“, rekla je odlučno, poput sestre koja upozorava zalutalu mlađu sestru koja bi trebalo da zna bolje.

Celeste je bila u pravu.

Grim je bio ometanje.

Isla neće biti budala koja će nasesti na njegove trikove.

Pogotovo zato što je njena sopstvena majka umrla zbog osećanja koja je gajila prema jednom muškarcu.

Pogotovo zato što je sebi postavila zadatak da dokaže da je više od zavodnice za kakvu su je njene čuvarke obučavale.

Prvi korak zamršenog plana koji su osmislile Terra i Poppy bio je da zavede kralja.

Da mu ukrade moć tako što će učiniti da se zaljubi u nju.

Bez tog koraka, ostatak njihove strategije bio bi beskoristan.

A Isla je bila spremna da učini mnoge stvari kako bi spasla svoje kraljevstvo.

Ali to nije bilo jedno od njih.

Srećom, njena prijateljica je smislila drugi način da Isla dobije sve što želi.

„Dobro. A sada, iako još nismo započeli sa nadmetanjima, što pre počnemo da tražimo Bondbreaker, to bolje“, rekla je Celeste.

Bondbreaker.

To je bio njihov plan.

U prostoriji punoj rukopisa uzetih iz Lightlarka, Celeste je pronašla tekst koji je govorio o začaranom reliktu.

Ogromnoj staklenoj igli sa dva oštra vrha sa obe strane, koja je mogla da raskine svaku vezu koja je zarobljavala osobu i njenu porodičnu lozu — uključujući i kletve.

Ali sve na Lightlarku imalo je cenu.

Cena za Bondbreaker bila je krv.

Dovoljno krvi da ubije čak i vladara.

Zato, koliko su znale, nikada ranije nije bio upotrebljen.

Na podu Celestinih odaja smislile su plan da cenu podele između njih dve.

I da se nadaju da neće ubiti obe.

Prema tekstu, Bondbreaker je bio skriven duboko unutar jedne biblioteke na Lightlarku.

Nisu znale koje.

A svako ostrvo imalo je sopstvenu biblioteku.

Zato će morati da pretraže svaku od njih.

Celeste će prvo pretražiti biblioteku na Zvezdanom ostrvu.

Nadajmo se da će biti tamo.

Ako ne, Starlinška vladarka moraće da uloži veliki trud kako bi nabavila predmet koji će Isli biti potreban da pristupi ostalim bibliotekama.

A s obzirom na njihov kratak rok, Isla je morala da računa na to da će upravo to morati da uradi.

Bondbreaker bi prekinuo samo kletve njihovih kraljevstava, ne i ostale.

Ne bi osvojile nagradu u vidu moći obećane proročanstvom.

Ali Isla nije marila.

Ako bi prekinula kletvu zbog koje se rodila bez moći, konačno bi dobila Wildlinšku sposobnost koja joj je bila uskraćena pri rođenju.

A njeno kraljevstvo bilo bi oslobođeno patnje.

Mogla bi da se vrati u Wildlinšku novu zemlju, konačno slobodna — više ne bi morala da se skriva u svojoj sobi.

Mogla bi da vrati moć zemlji i ponovo je učini prosperitetnom.

Imala bi život besmrtnne vladarke, vekove da istražuje svet sa Celeste.

Sve što je želela zavisilo je od pronalaženja Bondbreakera i njegove sposobnosti da prekine sve kletve koje su pogađale nju i njeno kraljevstvo.

„Počecu večeras“, rekla je Isla.

Da bi se tajno pretražile biblioteke na Sunčevom, Mesečevom i Nebeskom ostrvu, Isla će morati da se stopi sa stanovništvom.

Njena tamna kosa biće prvi znak koji će odati njen identitet.

Ali došla je spremna.

Pre nego što je krenula na Centennial, krišom je ušla u Poppyne odaje.

Wildlinški eliksiri kretali su se od lekovitih napitaka, preko čarolija, pa sve do proizvoda za ulepšavanje.

Kreme koje su bojile usne, obraze ili čak, privremeno, kosu.

Moraće sama da pomeša odgovarajuću boju, što će samo po sebi biti izazov, ali barem je imala potrebne sastojke.

Odeća je bila drugi problem.

Duboko posle ponoći, iskrala se iz zamka.

Usput je urezivala znamenitosti u pamćenje.

Opatiju sa ogromnim, jedinim okom od vitraža.

Amblem na koji je naišla samo nekoliko dana ranije.

Gomilu ruševina za koju je volela da zamišlja kako je nekada možda bila svetionik, pokretan Sunlinškim zracima.

O njima je čitala u jednoj od nekoliko knjiga koje joj je bilo dozvoljeno da pročita tokom godine.

Terra je rano shvatila da Isla voli da čita.

Zato je koristila knjige kao nagrade.

Ako se Isla tokom treninga ne bi žalila na oguljene zglobove ili bolne mišiće, ako bi savladala određenu tehniku borbe, ako bi svoje zvezdice za bacanje pogodila pravo u metu, bila bi nagrađena odlaskom u biblioteku.

Isla ih je obožavala.

Zapisivala je omiljene rečenice na papir.

Osećala bi bol kada bi bila primorana da ih preda u zamenu za neku drugu.

„Samo jedna knjiga odjednom“, govorila joj je čuvarica.

„Nemoj biti pohlepna.“

Zaustavila se tik ispred agore, a iznenađenje ju je prikovalo u mestu.

Pijaca se promenila kada je sunce zašlo.

Većina radnji bila je zatvorena, a njihovi prozori tamni, ali one koje su bile otvorene bile su...

otvorene.

Baš kao što je Wildlinška starica opisala.

Nekako su neke radnje bile okrenute naopačke, njihovi zidovi potpuno su se izvili prema ulicama, bez vrata koja bi se mogla videti, dok se plafon raširio poput lepeze.

Gosti su slobodno ulazili u krčme, a nekoliko trenutaka kasnije izlazili, držeći u rukama čaše pune penušavih, prelivajućih napitaka.

Skyling su plesali nasred ulice uz muziku koja se širila noći — bubnjevi, gitare i glasovi koji su primoravali tamu da prati njihov divlji ritam.

Sunling su bili poput zlatnih tačkica posvuda, uživajući u satima tokom kojih su mogli da budu napolju.

Agora je bila živahna i dezorijentišuća, ali Isla se sećala puteva od ranije.

Krenula je sporednim putem, birajući uličice umesto glavnih ulica i prateći nizove upaljenih baklji sve dok nije stigla do zadnjih vrata krojačke radnje.

Svako svetlo bilo je ugašeno.

Svaki prozor zaključan.

Kada je bila sigurna da nema drugog načina da uđe, kleknula je i izvadila svoje igle.

Tokom jednog putovanja u Skylingšku novu zemlju sa svojim zvezdanim štapićem, pratila je grupu lopova iz radoznalosti.

Posmatrala ih je iz senke dok su pomoću igala i zakrivljenih alata uspevali da otključaju bravu.

Korisna veština za kasnije provaljivanje u Poppynu i Terrinu sobu.

I za bekstvo iz sopstvene.

Brava je popustila, a Isla je pokupila svoj alat, pažljivo pazeći da ništa ne ostavi iza sebe.

Žmirkala je kroz tamu, ne usuđujući se da upali bilo koje svetlo.

Krojačka radnja obično nije bila mesto sklono pljačkama, pa stražari verovatno nisu obraćali pažnju na ovu ulicu, ali ko zna koliko bi vremena trebalo nekome da slučajno uđe u uličicu i ugleda je kroz prozor?

Brzo.

Pogled joj je pao na boje koje su joj bile potrebne — nijanse svih Lightlarkovih kraljevstava osim Starlinga, za koji će se pobrinuti Celeste.

Bela.

Uzela je jednostavnu dugu Moonlinšku haljinu dugih rukava i visokog okovratnika.

Svetloplava.

Uzela je haljinu sa pantalonama koje je trebalo nositi ispod nje, modni stil koji je ranije videla kod nekoliko Skylinga na pijaci.

Zlatna.

Nije bilo zlatne.

Kada je bolje razmislila, nije se sećala ni da je tokom svoje posete videla tu boju u radnji.

Da li Sunling nisu koristili istog krojača kao ostala kraljevstva?

Zašto ne?

Glasovi kraj prozora prikovali su je za pod.

Dva prijatelja naslonila su se na radnju, veselo se smejući i kucajući čašama jednu o drugu.

Dopuzala je do zida i naslonila leđa na njega, odlučna da ne proizvede ni najmanji zvuk.

Prošlo je pola sata pre nego što su muškarci nastavili svojim putem.

Isla je nestala nekoliko trenutaka kasnije, pažljivo zatvarajući vrata za sobom i nadajući se da će krojač pretpostaviti da ih je greškom ostavio otključana.

Sa naramkom svile vratila se u zamak.

Još jedan korak bliže Bondbreakeru.

SEDMO POGLAVLJE

DVOBOJ

Petog dana Centenijala stigao je poziv za prvu demonstraciju. Papir je bio ugljenisan, crn, spaljen. Samo je nekoliko reči bilo vidljivo, urezano nožem u stranicu.

Budi spremna za dvoboj.

Isla nije mogla da se ne osmehne. Grim joj je pomogao.

Ali zašto?

Vreme održavanja bilo je naškrabano pri dnu — za jedan sat.

Umesto da mora panično da traži oružje, Isla je već kupila savršen mač. Bio je dovoljno lagan da joj u ruci gotovo deluje bestežinski, ali dovoljno oštar i čvrst da svaki udarac bude precizan. Satima je birala pravi u Starlinškoj prodavnici oružja. Metalna izrada tog kraljevstva zaista je bila bez premca... iako je čeznula za poznatim osećajem jedne od svojih oštrica iz domovine.

Odeća od krojača stigla je prethodnog dana. Čovek je radio neverovatnom brzinom. Njegova posvećenost zanatu samo je činila da se Isla još gore oseća zbog toga što mu je krala stvari.

Ako pronađem Bondbreaker, spasavam njega i njegovo kraljevstvo, ubeđivala je sebe kako bi utišala grižu savesti.

Jedna haljina bila je tamnoplava, poput safira, sa izrezima u obliku kristala duž bokova. Druga je bila ljubičasta, poput sveže lavande, sa toliko dubokim izrezom na grudima da je Isla kolutala očima, uz pripijene pantalone i svetlucavi ogrtač koji se vezivao oko struka, stvarajući iluziju suknje. Jedna, smaragdnazeleno, bila je uska, lagana i dovoljno providna da Isla pocrveni. A onda je otkrila još jednu.

Imala je džepove.

Za ovu demonstraciju obukla je oklop. Ella joj je pomogla da poveže mnoge delove, gundajući dok je podizala metal.

Za Islu, bio je poput druge kože. Terra se postarala za to.

Koliko ju je samo puta ostavljala samu usred šume ili usred oluje u prašumi, sa više od dvadeset kilograma verižnjače i oklopa na sebi? Povratak je trajao duže od jednog dana. Bez vode, bez hrane, dok su joj za petama odjekivali urlici vukova i tapkanje pantera.

Poslednjih pola milje uvek bi prešla puzeći na stomaku, vukući se nazad do svoje sobe, noktima se hvatajući za korenje i zemlju.

U poređenju s tim, pametno izrađena Starlinška tkanina i tanki slojevi gvožđa bili su gotovo bestežinski. Bili su oblikovani tako da istaknu njenu figuru, a

istovremeno je zaštite — metalni štitnici za ramena, rukavi i helanke od verižnjače, čizme obložene metalom koje su sezale do vrha butina i oblikovani grudni oklop.

„Gotovo“, rekla je Ella, klonuvši nakon što je sastavila poslednji deo Islinog oklopa.

„Hvala“, rekla je Isla, pre nego što je zagrizla ražnjić od povrća i malo žitarica koje joj je Ella donela za ručak. U zamenu za lekoviti eliksir, Starlinška devojka donosila je Isli redovne obroke, smatrajući ih malim zadovoljstvima, pored srca koja je Isla planirala da krišom izbacila sa svog balkona. „Za sve.“

Ella je spustila glavu i nežno dodirnula nogu. Sada je hodala gotovo ravnomerno, a čelo joj više nije bilo stalno naborano od bola.

„Hvala“, rekla je.

Dvoboj se održavao u areni na najudaljenijem kraju zamka, mestu koje je nekada bilo otvoreno, ali je nakon prokletstva natkriveno kupolom. Zbog toga su se povici gomile odbijali i preplitali, pretvarajući se u jedan jedini podrugljivi glas hiljada usta.

Vladari su kontrolisali mnoge pojedinosti svojih iskušenja — šta će biti testirano, gde će se održati, da li će biti prethodne najave i kome će biti dozvoljeno da prisustvuje. Grim je pozvao sve ostrvljane.

Sedeli su odvojeni po kraljevstvima, ispunjavajući svako sedište, u redovima osvetljenim desetinama zapaljenih baklji.

Starlinzi u svom svetlucavom srebru.

Skylingzi u jarkoplavom.

Moonling u besprekorno belom.

Sunling u uglačanom zlatu.

Demonstracije su bile spektakl. Isla je to znala. Namenjene da iskušaju različite veštine. Da utiču na naklonost naroda. Da odluče ko zaslužuje da umre.

Ili, u najmanju ruku, ko će odlučivati o timovima u koje će se podeliti, što će na ovaj ili onaj način promeniti tok Centenijala, primoravajući ih na savezništva.

Svako iskušenje bilo je i rizik. Iako ubijanje nije bilo dozvoljeno sve do pedesetog dana, jedna Islina pretkinja izgubila je šaku tokom demonstracije. To joj je značajno oslabilo sposobnost upravljanja moći, pa je nakon završetka Centenijala bila primorana da rodi dete, kako bi za sledeći Centenijal imali boljeg predstavnika.

Grimov glas je tutnjao kroz aplauz, utišavajući celu prostoriju.

„Dobro došli na moju demonstraciju“, rekao je negde. Isla nije mogla da odredi gde se nalazi — bilo je kao da njegov glas dopire odasvud. „Svi ste veoma zastrašujući sa svojim beskrajnim moćima... ali kako ćete se snaći bez njih?“

Proglasio je prvi par — Oro protiv Azula.

Kraljev mač bio je napravljen od čistog zlata, kako bi odgovarao njegovom neprocenjivom oklopu.

Isla se pitala hoće li se dvoboj završiti tako što će kralj biti osramoćen pred svojim narodom, i ta pomisao joj je gotovo izmamila osmeh. Tokom svih godina svojih lekcija nikada nije čula ništa o kraljevim borilačkim sposobnostima, što je možda značilo da se u velikoj meri oslanjao na svoju vatru.

Azulovo oružje bilo je prekriveno dragim kamenjem, safirima pomešanim s dijamantima. Nije nosio nikakav oklop; veliki deo njegovih grudi bio je otkriven.

Ali nosio je prsten koji mu je poklonila.

Da li je bio toliko dobar da mu zaštita nije bila potrebna?

Obe Isline procene bile su pogrešne.

Dvoboj se završio za nekoliko sekundi. Kralj je udario toliko brzo da je Isla gotovo propustila trenutak. U jednom trenutku vrh njegovog mača bio je zaboden u šljunak arene — sledećeg je već bio uz Skylingzov vrat.

Azul se samo ljubazno osmehnulo i naklonio, priznajući poraz.

Sunling su ustali na noge, urlajući od oduševljenja i mašući dugim komadima zlatne tkanine iznad glava.

Sledeće su bile Celeste i Cleo.

Islini negovani nokti zarili su se u dlan dok je gledala prijateljicu kako ulazi u arenu. Moonlinška vladarka imala je zmijoliki osmeh. Ni ona nije nosila oklop, ali je izabrala pantalone. Njeno oružje bilo je dugo i tanko, poput šila za led.

Celeste je čvrsto držala mač. Isla je za prijateljicu odabrala lakši, onaj kojim bi lako mogla da rukuje osoba bez ozbiljne obuke. Njena srebrna kosa bila je ispletena u pletenicu i čvrsto pripijena uz teme.

Na zvuk zvona, Cleo je jurnula—

„Nervozna, Srcojedko?“

Grimov glas bio joj je uz uho. Nije smela da skine pogled s borbe. Cleo je za nekoliko centimetara promašila Celestinu ruku, a njena prijateljica je upravo neuspešno uzvratila udarac.

„Nemoj tako da me zoveš“, rekla je tiho, trznuvši se kada je Celeste umalo pala pravo na Cleoinu oštricu.

Gotovo kao da je mogla da čuje osmeh u Grimovim rečima kada je rekao:

„Je li to zahvalnost koju dobijam za svoju pomoć?“

Uputila mu je brz, prezriv pogled, spremna da mu odbrusi, i—

Ukočila se.

Grim je bio zastrašujući ratnik. Nosio je šlem sa šiljcima oštrim poput bodeža koji su izvirivali iz krune njegove glave. Jedan mu je zalazio između očiju, štiteći mu nos. Na ramenima je imao iste oštre metalne vrhove koji su se protezali niz čitave ruke, šiljci su bili svuda.

Bio je demon, sama smrt.

Progutala je knedlu. Posmatrao je taj pokret, zureći joj u vrat previše usredsređeno, pre nego što je gotovo odsutno pokazao zube, kao da je želeo da je ujede baš tu. Koža joj se, bez ikakvog objašnjenja, naježila od te pomisli.

Ne. To je odvratno. Isla se naterala da se pribere. Nije želeo da me ujede. To je samo u mojoj glavi.

Zašto joj je to uopšte bilo u glavi?

Zvuk zvona otragao joj je pažnju i vratio je u arenu.

Celestin mač ležao je na zemlji. Cleina oštrica nemarno je dodirivala Starlinško srce.

A onda je i ona pala na pod.

Isla je odahnula. Celeste je izgubila, ali to nije bilo važno. Obe su planirale da budu dovoljno dobre. Ne dovoljno loše da ih označe kao slabe, ali ni dovoljno dobre da budu izabrane za partnere.

Iako nisu mogle da kontrolišu parove koji će biti određeni dvadeset petog dana, osim ako ne pobeđu u najvećem broju iskušenja — što bi ih odmah označilo kao konkurenciju koju bi potencijalno trebalo ukloniti — oslanjale su se na činjenicu da će onaj ko pobedi spojiti najmlađe i najneiskusnije vladare.

To bi, zaključile su, bio najpametniji izbor: povezati najslabije karike i pretvoriti ih u lak plen za ostatak mečeva.

Ne privlači previše pažnje na sebe, upozorila ju je Celeste.

„Naš red, Srcojedko“, rekao je Grim pre nego što je zakoračio pored nje u arenu.

Oh.

Nekako joj nije palo na pamet da će se i oni boriti. Bila je previše zaokupljena Celestinom borbom.

Nije pomerila nijedan mišić, posmatrajući centar arene dok je Grim posegnuo iza sebe i izvukao široki mač deblji od njenog buta.

Grlo joj je odjednom bilo suvo.

Grim je birao mečeve. Ovo je bila njegova demonstracija. Morao je da ih je spojio s razlogom.

U glavi joj se oblikovala teorija, dok su se delovi slagali.

Oni su bili jedina dva vladara bez svog naroda.

Dvoje najomraženijih.

Da li ih je namerno spojio kako bi pokazao svoju nadmoć nad njom? Kako bi se od prve demonstracije pobrinuo da se ostrvo prikloni njemu, a ne njoj?

Celeste je bila u pravu.

Nije mogla da mu veruje.

„Idi“, prijateljica je oštro prošaptala, iznenada pored nje.

U redu.

Isla je zakoračila u otvoreni centar arene na nogama koje više nisu bile toliko stabilne kao pre nekoliko minuta.

Niko nije navijao.

Kada je njen mač udario u metalne pločice na njenim dugim čizmama, a ona se neobično nesigurno zateturala, zvuk je odjeknuo kroz tišinu.

Saberu se, rekla je sebi, misleći na svoju obuku.

Na Terru.

Nightshade možda kuje plan protiv nje. Sve što je mogla da uradi bilo je da osigura da njegov plan bude osujećen pre nego što uopšte počne.

Duboko je udahнула, izvukla oružje i zauzela borbeni stav.

Bilo je prirodno poput tonjenja u san ili disanja.

Jedino vreme kada je osećala kao da ima makar tračak moći.

Jedan njen deo i dalje je želeo da se sklopča od straha.

Ali Isla je znala da rukuje oštricom bolje nego perom.

Zvono je zazvonilo, glasno i jasno.

Grim je prvi napao.

Isla se zavrtela u stranu, brza poput vetra. Njegova oštrica presekla je samo vazduh. Okrenula se na peti i naciljala njegove grudi.

Grim je bio prebrz.

Izmakao je udarcu, a zatim ponovo napao, samo da bi se njegova oštrica sudarila s njenom. Ruka joj je na trenutak zadrhtala od njegove silne snage. Brzo je povratila ravnotežu i kliznula mačem niz njegov, a zvuk metala o metal naterao ju je da se trgne, prolamajući se kroz prostoriju.

Oči su mu se raširile od iznenađenja dok je odskočio unazad, jedva izbegavši vrh njenog mača.

Vidiš? Možda je trebalo da izabereš drugog protivnika, pomislila je.

„Postaješ samouverena, Srcojedko“, promrmljao je Grim.

Napredovao je, a ona je blokirala njegov udarac.

Ponovo je pokušao, samo da bi naišao na čelik.

Nekoliko nesigurnih, vrtoglavih sekundi njihove oštrice sudarale su se iznova i iznova, dodirivale, klizile jedna uz drugu, ukrštale se.

Nekako joj se našao uz uho.

„Reci mi, kako ćeš se osećati kada izgubiš?“

Progutala je knedlu i naglo se okrenula — a zatim sagnula, vazduh joj je izleteo kroz nozdrve kada je zamahnuo prema njenom vratu.

I jedva je promašio.

Preblizu.

Naglo je ustala i krenula napred, jednom rukom potpuno ispruženom, drugom čvrsto iza leđa.

Bila je lagana poput maslačka na nogama, ali snažna poput čelika svoje oštrice pri svakom napadu.

Mač je bio deo nje, njen peti ud, prelepa, blistava stvar.

Svaki njen pokret bio je brži od prethodnog dok je pronalazila svoj ritam, svoj tok.

Svoj ples.

Osećala je prostoriju kao da je bosa, vazduh kao da je naelektrisan.

Režanje joj je dopiralo iz grla dok je potiskivala Grima sve dalje niz arenu, prema zidu i publici koja je sedela visoko iznad njih.

Njegove usne bile su stisnute dok se usredsređivao; Isla bi se zaklela da je videla kap znoja kako mu klizi niz slepoočnicu.

„Iznenaden si, Grime“, rekla je dubokim, promuklim glasom.

Oči su mu bile divlje, više nije bilo sjaja u njima.

Isla se nasmešila, zavrtela brzo poput vrtloga kako bi prikupila još snage i napala poput kobre — toliko snažno da je Grim posrnuo, makar neznatno.

Bilo je to sve što joj je trebalo.

Odrasila se od poda ratničkim pokličem i doskočila pravo ispred njega, pribivši ga uz zid.

Oštrica joj je bila uz njegov vrat.

Njegov mač je zveknuo o pod.

Dahtala je, pravo pred njegovim licem.

On ju je gledao kao da je nikada ranije nije video.

„Svi izgleda zaboravljaju“, rekla je ne prekidajući pogled s njim, iako je morala da podigne glavu. Oboje su dahtali, grudi su im se pomerale pri svakom udahu. „Da su Wildlinzi, pre svega, ratnici.“

Isla možda nije imala moći.

Možda je zbog toga čitavog života bila zarobljena poput ptice u kavezu.

Ali mogla je da se bori jednako dobro kao bilo koji vladar — Terra se postarala za to.

Spustila je oštricu s njegovog vrata.

A onda se začuo aplauz.

Isla se naglo okrenula, zatečena zvukom — jedinim navijanjem u prostoriji punoj stotina ljudi.

Kralj.

On joj je aplaudirao.

Ponovo.

Okrenula se nazad ka Nightshade vladaru, očekujući da je mrzi.

Ali on se smešio.

Oči su mu bile ispunjene nečim nalik oduševljenju.

Bio je oduševljen što ga je pobedila.

Što nije imalo nikakvog smisla.

Sužavajući oči, pokušala je da ga pročita.

Nikada ničije namere nisu bile veća misterija.

Šta je Grim želeo?

Kakvu je igru igrao?

Podstaknuti svojim kraljem, iz gomile se začulo još nekoliko aplauza, a zatim su se proširili poput požara sve dok svi nisu počeli da navijaju, slaveći njenu pobedu — manje od dva zla nadvladalo je ono drugo.

I dalje zbunjena, Isla se vratila na ivicu arene, samo da bi tamo pronašla zabrinutu Celeste.

Prijateljica nije mogla ništa da kaže, ne pred ostalim vladarima, ali Isla je znala da je privukla previše pažnje.

Njen zadatak bio je da prođe neprimećeno, kako bi se nadale da će biti spojene.

Ostrvljani i vladari su je sada sasvim sigurno primećivali.

Cleo i Oro su sledeći ušli u dvoboj, kao pobednici svojih parova.

Moonlinška vladarka pružila je impresivnu predstavu.

Ipak, za manje od jednog minuta kralj je uspeo da pobedi.

Ali ne pre nego što je Cleo uspela da mu zaseče ruku.

Koža se otvorila.

Krv je poprskala arenu, a rana je zašišala.

Nije ni pokušao da se izleći pre nego što je prešao na sledeći dvoboj.

Deo Isle pitao se kako se Moonlinška vladarka uopšte usudila da rani kralja.

Činilo se da se nervozna energija kovitla arenom, dok su neki ostrvljani možda razmišljali isto.

Oro se nije ni potrudio da napusti arenu.

Stajao je, s mačem zabodenim u zemlju pred sobom i rukama oslonjenim na balčak.

I dalje je krvario.

Gledao je u nju.

Svojeg poslednjeg protivnika.

Oči su mu bile prazne.

Bez emocija.

Nije skrenula pogled pred njegovim beživotnim pogledom dok je ponovo zakoračila u arenu.

Ovog puta nije bilo aplauza za nju.

Naklonost gomile promenila se brzo i predvidljivo poput plime.

Zvono, negde.

A zatim mač koji je rascepio vazduh pred njom.

Uspela je da podigne svoj u poslednjem trenutku, jedva, ali snaga kraljevog prvog udarca odjeknula je kroz njene kosti.

Osetila je silinu udarca čak i u zubima.

Iz njenih usana oteo se jauk dok je produbila stav, ukopala noge, upijajući udarac i štiteći se od njegovog napredovanja.

Nastavio je da pritiska, a njena zadnja noga skliznula je, narušavajući joj držanje.

Prisiljavao ju je da napravi pokret, da se učini ranjivom.

Da li me smatra budalom?

Dodala je drugu ruku na balčak svog mača, a zatim odgurnula svom snagom.

Uradio je ono što je očekivala, pritisnuvši je istom snagom—

A ona se u poslednjem trenutku zavrtela, ostavljajući ga da posrne napred.

Isla je bila brža na nogama, to je znala.

To je bila njena prednost.

Ali Oro je bio snažniji.

Čak i dok je bio ranjen.

Kraljev mač pronašao je njen pre nego što je uspela da se potpuno oporavi, a Isla se borila da ga prati, uglavnom se braneći, blokirajući udarac za udarcem, za udarcem, za udarcem koji je zaglušujuće odzvanjao.

Znao je svoju snagu.

Njegova strategija bila je da je umori, da potroši njenu energiju primajući njegove udarce umesto da zadaje svoje.

Sve dok joj ruke ne popuste.

Gotovo se nasmešila.

Nije znao da ju je Terra, kada je Isla imala dvanaest godina, ostavila da visi sa grane drveta, petnaestak metara iznad zemlje, čitavih pet sati.

„Padneš li, polomićeš noge“, rekla je. „Zarastaće, ali nećeš moći da ideš na obilazak nove zemlje ako budeš povređena.“

Godinama je čekala na svoj prvi obilazak svojih zemalja.

Prvi sat nije bio tako loš.

Do tada je već neko vreme trenirala.

Ruke su joj bile snažne.

Do trećeg sata vrištala je.

Do četvrtog joj je glas potpuno otkazao.

Do petog joj je jedno rame iskočilo iz zgloba.

Nikada nije pustila.

Ali nije joj bilo dozvoljeno da ode na obilazak.

Kazna zbog vrištanja.

„Bol prihvataš kao lek“, rekla je Terra odgovarajući na njene suze.

„Progutaš ga sa osmehom.“

A zatim je bez ikakvog leka vratila Islino rame na mesto.

Još jedna lekcija.

Kralj neće biti taj koji će je iscrpeti.

Ipak — bilo joj je u korist da on misli da hoće.

Usporila je pokrete za nijansu, savila zglob za stepen.

Nagnula mač kao neko ko pokušava da promeni njegovu težinu.

On je, kao odgovor, brže napredovao, osetivši da slabi.

Napravila je korak unazad.

Još jedan, ovog puta uz blago posrtanje.

Napravio je svoj poslednji, smeli potez.

A Isla je oslobodila snagu koju je čuvala.

Kralj je bio zatečen silinom njenog udarca.

Njegova oštrica je zadrhtala pod udarcem.

Isla je krenula napred, iskoristivši priliku, napadajući sa svih strana.

Sada je on bio primoran da se povlači, odbijajući njene udarce, obrve skupljene od koncentracije.

Pobediće.

Njen mač postao je zmija, poput one sa njene krune koja je oživela, napadajući u nameri da ubije, sa sve očnjacima.

Ponovo.

Ponovo.

Ponovo je nasrtala, gotovo dosežući njegovo srce.

Umalo mu je okrnula vrat.

Skočila je napred, spremna za završni udarac—

I zastala.

Celeste je bila srebrni podsetnik u pozadini, pravo iza kralja.

Nije smela da pobedi u ovom iskušenju.

Ovo nije bilo deo plana.

Zar ne želiš da budeš slobodna?

Glas u njenoj glavi.

To je bilo važnije od njenog ponosa.

Od pobeđe.

Od svega.

U poslednjem trenutku Isla je nanišnila niže, na mesto koje bi Oro lako mogao da odbije.

Kada je to uradio, Isla je opustila stisak oko balčaka.

Tako je, kada je njegov mač udario, njen odleteo preko arene.

Začuli su se povici oduševljenja, ne samo Sunlinga, već svih kraljevstava Lightlarka koja su ustala na noge.

Odajući počast svom kralju.

Ali on je samo gledao Islu, sužavajući oči.

Znao je.

Nekako je znao da mu je dozvolila da pobedi.

Vrh njegovog mača na kraju je kliznuo uz njen stomak do srca.

A zatim se udaljio.

Ali kraljev pogled bio je neumoljiv, proučavajući je previše pažljivo.

Isla se smanjila pod tim pogledom, povijajući se i klanjajući, priznajući poraz.

Povukla se u pozadinu dok je Oro proglašen pobednikom demonstracije.

Njene oči se više nisu susrele s njegovima.

Ali osećala je njegov pogled na sebi.

Više nije bio beživotan.

Bio je nemilosrdan poput plamena.

OSMO POGLAVLJE

CELESTE

Prvi put kada je Isla upoznala Celeste, osetila je olakšanje.

Čitavog života učila je o ostalim vladarima kraljevstava. Četvoro njih bilo je zastrašujuće staro i vešto, živi još iz vremena kada su prokletstva ispletana. Bili su prvobitni naslednici palih vladara koji su se žrtvovali zbog proročanstva.

Isla nije bila dorasla njima, bez obzira na to koliko dugo i koliko naporno je trenirala.

Bili su zvezde njenih noćnih mora, svako od njih ubio bi je u snovima hiljadu puta pre nego što je poziv za Centenijal uopšte stigao.

Starlinška vladarka bila je misterija.

Mlada poput Isle.

Bila je u nepovoljnijem položaju jer neće imati Terru ni Poppy, nikoga drevnog i mudrog da je vodi, zahvaljujući njihovom prokletstvu.

Ipak, Starlinzi su bili moćni.

„Ona je tvoj neprijatelj“, govorila bi joj Terra.

Doušnik je davno obavestio njene starateljke da je najnovija u dugom nizu Starlinških vladara devojka.

„Jedna od vas će izgubiti.“

Terra ju je ubedila da će, kao dve najmlađe, biti lovina koju će ostali iskoristiti kako bi ispunili deo proročanstva.

Samo jedna od njih će preživeti.

To moraš biti ti.

Zato je, kada je Isla slučajno portalom dospela pravo u zamak Starlinške vladarke u novoj zemlji, koristeći svoj zvezdani štapić, a devojka samo pogledala u nju i nasmešila se, teret joj je pao s grudi.

„Mislim da je zvezdani štapić znao da mi trebaš“, rekla bi Isla Celeste godinama kasnije, tokom jednog od njihovih brojnih tajnih noćenja.

„I da si ti potrebna meni“, odgovorila bi Celeste, snažno joj stežući ruku.

Neprijateljice—

Prijateljice.

Sestre.

Ta reč je mnogo bolje opisivala njihovu povezanost, odnos za koji se Isla nikada nije mogla pripremiti nakon života provedenog u samoći.

Volela je Celeste više od bilo koga.

Čak i više od svojih starateljki.

Bilo je sasvim prirodno da Starlinškoj vladarki otkrije svoju tajnu, tri godine nakon što su se upoznale.

Upravo zbog ljubavi prema prijateljici bila je iskrena.

„Razumeću ako više ne želiš da radimo zajedno“, rekla je tada Isla. „Zaista, Celeste. Razumeću.“

Celeste ju je čvrsto zagrlila dok su obe plakale.

Saznanje da Isla nema moći komplikovalo je sve. Posebno spoznaja da postoji velika mogućnost da će ostali vladari otkriti istinu tokom Centenijala i da će Isla umreti kada se ispuni ostatak proročanstva.

„Ne“, šapnula je Starlinška vladarka uz Islino rame posle dužeg vremena. „Radićemo zajedno. Uvek.“

Uzela je njeno lice u šake, pogledala je pravo u oči i obećala:

„Zaštiticu te. Zajedno ćemo napustiti Centenijal i nastaviti da živimo svoje veoma duge živote.“

Zato je Isla slušala — ili pokušavala da sluša.

Celeste je dovela sebe i čitavo svoje kraljevstvo u opasnost sklopivši savez s njom.

A Isla ga je možda već uništila.

„Žao mi je“, rekla je, gledajući u pod Celestine sobe.

Bilo je posle ponoći, tako da niko neće čuti njihove šapatom izgovorene reči. Jedva da su se vidale, znajući da bi, ukoliko ih uhvate kako posećuju sobe jedna druge, njihov tajni plan bio završen.

Ali večeras je Isla preuzela taj rizik.

Celeste je odmahнула glavom.

Uzdahnula je.

Plela je nešto samo da bi nečim zaposlila ruke. Njena prijateljica često bi se nečim bavila kada je bila uznemirena. Pre Centenijala, Celeste je svoju nervozu pretvorila u ćebe, pletući satima, sve dok Isla na kraju nije sakrila igle.

„Ne možemo popraviti ono što je već učinjeno“, rekla je jednostavno.

Tišina se raširila prostorijom, a Isla je uvek bila nelagodna u tišini.

Zato ju je ispunila izgovorima.

„Mislim, da li je trebalo samo da izgubim od Grima? Nisam mogla. To je ono što je želeo.“

Iako je njegov osmeh dok je prihvatao poraz govorio suprotno...

Nije imala pojma šta je želeo.

Celeste ju je pogledala.

„Nisi smela da napraviš od sebe metu.“

Isla nije znala zašto je prevrnula očima, ali jeste, odjednom iznervirana.

Tada je Starlinška ustala.

Energija je zacaklila prostorijom, jasan znak da je ljuta.

„Moraš da razmišljaš dugoročno“, rekla je oštro, držeći šake stisnute pored tela. „Ostrvljani su gledali. Svi vladari su gledali. Pobedila si Grimšoa. Umalo si pobedila kralja. Da li nameravaš da stekneš neprijatelje, Isla? Da postaneš neko koga će ostali vladari želeti da se reše?“

Isla je skrenula pogled.

„Naravno da ne.“

„Onda moraš da slušaš. Imamo plan. Prođi kroz demonstracije, a da ne privučеш pažnju. Budi onakva kakvima nas već smatraju — mlada i neiskusna vladarka — kako bi nas pobednik demonstracija, nadamo se, spojio. To nam omogućava da potražimo Bondbreaker, da radimo zajedno, bez potrebe da krijemo naš savez.“

Isla se iznenadila kada je Celestin glas zadrhtao.

Starlinšku vladarku je videla kako plače svega nekoliko puta.

„Omogućava mi da provodim vreme s tobom, a da niko ne postane sumnjičav. Da te zaštitim.“

Srebrna suza skliznula joj je niz obraz.

Udahnula je drhtavo dok je Isla prišla prijateljici, istog trenutka postidena.

„Ne mogu da te zaštitim ako me nećeš slušati.“

Isla je obavila ruke oko Celeste i čvrsto je zagrlila.

Istina je bila da bi, da je Starlinška vladarka samo želela da preživi i spase svoje kraljevstvo, napustila Islu.

Na kraju krajeva, znala je njenu tajnu.

Bilo bi lako da je podeli sa svima ostalima.

Da osigura da Wildling umre umesto Starlinga kada dođe vreme da se izaberu vladar i kraljevstvo koje će biti žrtvovani.

Ali nije to učinila.

Jer su bile sestre.

Celeste je bila bolja prijateljica nego što je Isla zaslužila.

„Žao mi je“, rekla je Isla. „Obećavam, razmišljam o planu. Obećavam da ću slušati.“

Kasnije je Celeste rekla Isli da je pretražila biblioteku na Zvezdanom ostrvu.

„Nije bilo tamo“, rekla je.

Jedna biblioteka manje na njihovom spisku.

Trun razočaranja stegao je Islin stomak.

Njihov plan bio bi mnogo lakši da se Bondbreaker ispostavio kao Starlinška relikvija.

„Sledeće ću potražiti rukavice“, rekla je.

Islina glava naglo se podigla.

Susrela je Celestin pogled.

„Nemoj tako da me gledaš“, rekla je tiho. „Kao da nisi znala da je ovo sledeće.“

Spustila je bradu.

„Kao da ovo nije bila tvoja ideja.“

Naravno da je Isla znala da je ovaj deo njihovog plana sledeći.

Ako Bondbreaker nije bio u biblioteci na Zvezdanom ostrvu, moraće da pronađu način da uđu u zaštićene delove zbirke drugih ostrva.

Rukavice su bile ključne za ulazak.

Ova posebna vrsta začaranih rukavica bila je poznata širom novih zemalja — rukavice koje su mogle da upiju tračak moći jednog kraljevstva.

Isla ih je opsesivno istraživala, verujući da bi joj mogle pomoći tokom Centenijala.

Sve što je trebalo da uradi bilo je da zarobi delić Poppyne ili Terrine sposobnosti da upravljaju prirodom i iskoristi ga da se pretvara da poseduje moć.

Nažalost, rukavice je bilo opasno nabaviti.

Pričalo se da su napravljene od oguljene ljudske kože.

Takve rukavice mogle su da se prodaju samo na mračnim pijacama u novim zemljama — a Isla je pretražila gotovo sve.

Danas su bile mnogo ređe.

Nisu se redovno izrađivale.

Obično jednostavno nisu bile vredne tolikog truda.

Moć koju su posedovale bila je minimalna.

Beznačajna.

Osim ako neko ne bi pronašao veoma specifičnu namenu za njih.

Isla je predložila rukavice kada im je bio potreban način da uđu u biblioteke, kao krajnju opciju.

„Izgledaš bolesno, Isla“, rekla je Celeste, namrštivši se.

Isla je progutala knedlu.

„Kako ćeš nabaviti par?“

Prijateljica ju je proučavala.

Uzdahnula je.

„Ne postavljaljaj pitanja na koja ne želiš odgovore.“

Možda će joj zaista pozliti.

„Ako moraš da napraviš nove, moraćeš da odeš u zatvor. Izaberiubicu, nekoga užasnog—“

Celeste ju je gotovo bolno uhvatila za ramena, vraćajući je u sadašnji trenutak i smirujući je.

„Ovo je moj deo plana“, rekla je. „Usredsredi se na svoj.“

Tačno.

Njen.

Isla se dobrovoljno prijavila da pretraži preostale tri biblioteke.

Kada nabave rukavice, njena uloga će zaista početi.

„Kad smo već kod moje uloge...“ rekla je.

Bio je red da podeli loše vesti o tome što nije uspela da nabavi Sunlinšku odeću.

Celestine obrve su se skupile.

„To je čudno...“

Stisnula je usne.

„Ipak, na Zvezdanom ostrvu plemići su mi rekli da se sumnjive stvari dešavaju još od poslednjeg Centenijala. Sunling se više nego ikada izdvojio od ostalih kraljevstava. Uglavnom ostaju na svom ostrvu.“

„Misliš li da kralj stoji iza toga?“

Celeste se namrštila.

„Nisam sigurna. Ali uopšte mu ne verujem.“

Ni Isla mu nije verovala.

Čak ni nakon što ju je spasao prvog dana Centenijala.

Posle njihovog dvoboja bila je spremna da se kladi da ni on ne veruje njoj.

„To nije jedina stvar“, rekla je Celeste, a Isla se pripremila za još jednu prepreku.

„Moonling se takođe čudno ponaša. Moji plemići kažu da svakog dana drže stražare na svom mostu. Ceo dan.“

Isla je opsovala.

Kako je trebalo da se krišom ušunja na Mesečevo ostrvo i pretraži njegovu biblioteku sa stražarima na ulazu?

Bilo joj je dozvoljeno da uđe, ali će njeno kretanje sigurno biti preneto Cleo.

Koja bi odmah postala sumnjičava.

„Jesi li proverila?“ upitala je Isla.

Celeste je klimnula.

Njena prijateljica je uvek bila temeljna.

„Prošetala sam tim delom ostrva i potvrdila. Dva stražara, pravo na ulazu, proveravaju svakoga ko ulazi.“

Dva Moonlinga neće stati između njih i njihovog plana.

„Pronaći ću način“, rekla je Isla, želeći da pomogne nakon onoga što je pokazala u dvoboju.

I nadajući se da ovo neće biti samo još jedno obećanje koje neće moći da ispuni.

DEVETO POGLAVLJE

KRUNA

Srećom po Islu, vladari nisu večerali zajedno baš svaki put. Nekih večeri Celeste, Azul, Cleo i Oro jeli su na svojim ostrvima. Drugih večeri večerali su odvojeno, u svojim odajama.

Zajedničkim večerama prethodio je poziv i one su bile prilično neprijatne, naročito za Islu, jer bi sedela sa praznim tanjirom ispred sebe. Od njihove prve večere, koja je bila pre osam dana, kralj je poštovao njenu molbu da jede u svojoj sobi.

Wildlinzima je bilo potrebno samo jedno ili dva srca mesečno da prežive, ali nedeljna srca su i dalje morala da budu obezbeđena — i brzo, krišom uklonjena.

Cleine neprestane uvrede takođe su činile večere neprijatnim. Moonlinška vladarka jasno je pokazala koliko je ne podnosi još od one prve večere, kada joj je Isla glupo uzvratila.

Od tada se zbog toga kajala, naročito kada bi joj se Celestine oči susrele s pogledom — podsetnik na to zašto je bilo važno ostati ispod radara.

Neprimećena.

Neupadljiva.

Isla je upravo trebalo da uđe u trpezariju na jednu od tih zajedničkih večera kada se iznenada zaustavila.

Unutra je bilo previše glasova.

Desetine njih.

Vrata je otvorila nečija ruka, otkrivajući prostoriju ispunjenu plemstvom iz svih kraljevstava Lightlarka.

Mnogi su se okrenuli da pogledaju Islu, strah i radoznalost boreći se na njihovim licima, proučavajući je pažljivo i kritički, poput zlatara koji traži nesavršenosti na dijamantu.

Sve Poppyne lekcije odjednom su joj prohujale kroz glavu.

Leđa prava.

Bradu gore.

Ramena dole.

Gledaj pravo ispred sebe — ne obraćaj pažnju na njih.

Prsti opušteni pored tela.

Očigledno je ovo bila demonstracija.

Ko god da ju je organizovao, odlučio je da pozove samo plemstvo Lightlarka.
Nije bilo prethodnog poziva.

Tokom Centenijala često je bilo iznenađenja.

Moraš biti spremna na sve, govorila joj je Terra.

Demonstracije su bile prilika da vladari procene jedni druge.

Da odluče ko je slab.

Da potencijalno osvoje moć da biraju parove koji će ostatak Centenijala
provesti pokušavajući da odgonetnu proročanstvo.

Isla je grozničavo razmišljala o tome kakva bi ovo vrsta iskušenja mogla biti.

Njene starateljke imale su spisak demonstracija iz prethodnih Centenijala.

Neke su bile složenije od drugih.

Potrage.

Izazovi kroćenja divlje zveri.

Čak i lov na skrivene predmete.

Testovi fizičke snage, strategije ili uma.

Oko nje nije bilo nikakvih tragova.

Videla je samo stolove postavljene s čašama za vino i kristalnim tanjirima.

Zaista je izgledalo kao večera.

Nervoza joj je malo popustila.

Možda je to zaista bio samo obrok, a plemstvo je jednostavno bilo pozvano
kao gosti.

Videli su je tokom prvog iskušenja, iz daljine.

I očigledno je privukla njihovu pažnju.

Neki su predugo gledali delove njene haljine koji su prijanjali uz telo.

Drugi su je posmatrali kao da bi svakog trenutka mogla da počne da se svlači
ili da plane.

Nekoliko njih uzmaklo je, ne skidajući pogled s njenih usta i prstiju, kao da
su napola očekivali da ugledaju kandže.

Bila je zavodnica.

Čudovište koje se hranilo srcima lako zavedenog plena.

Mislili su da je poznaju.

Nisu znali ništa.

Nekoliko ljudi je zaječalo od iznenađenja kada se Grim pojavio pored nje iz vazduha, učinivši sebe vidljivim.

Izraz lica mu se nije promenio.

Oni koji je ranije nisu gledali sada su je sasvim sigurno posmatrali.

Zavodnica i vladar tame.

Pobednički par.

„Grim“, rekla je kratko, izbegavajući njegov pogled.

Podsetivši sebe da ne zna ništa o njemu niti o onome što želi.

„Srcojedko“, šapnuo je tako da samo ona može da ga čuje.

Pogled mu se spustio, proučavajući svaki centimetar njene nove grimizne haljine.

Dve tanke bretele.

Jednostavan komad svile koji joj je prekrivao grudi.

Struk, gde se haljina čvrsto stezala pre nego što se spuštala u još slojeva tkanine koji su prijanjali uz njeno telo.

Rukavice do laktova, koje je retko nosila, ali se ovog puta odlučila za njih, makar zbog malo veće pokrivenosti. Bile su iste boje i od istog materijala kao haljina.

Posmatrao ju je besramno i s očiglednim zanimanjem, kao da mu je važno da zapamti svaki njen centimetar.

Nikada je niko nije tako detaljno proučavao.

Da li je želeo da je osramoti?

Ili da zavede zavodnicu?

Njegove tamne oči kao da su postale još tamnije kada su se susrele s njenima.

„Nisam siguran u čemu više uživam. U načinu na koji držiš mač... ili u načinu na koji tvoja haljina drži tebe.“

Da su pogledi mogli da ubiju, Nightshade bi već bio mrtav, a Isla bi prekršila prvo pravilo Centenijala.

Grimove usne oblikovale su vragolast osmeh kao odgovor na njen besni pogled.

Napravila je korak prema njemu, ohrabrena.

Još uvek nije bila sigurna kakvu igru Grim igra, ali je znala da uživa kada mu uzvрати.

„A ja ne znam u čemu više uživam. U zamišljanju svog mača uz tvoj vrat... ili u razmišljanju o tome kako bi tvoje srce izgledalo na mom tanjiru.“

Grimove tamne oči zasjale su od zabavljenosti.

„Pažljivo, Srcojedko“, prošaputao je, nadvijajući se nad njom i stojeći previše blizu. „Možda ti ga i dam.“

Tokom poslednjih nekoliko trenutaka moglo je izgledati kao da su u prostoriji samo Isla i Grim.

Aplauz ju je vratio u stvarnost.

Isla se okrenula i videla da je Azul zauzeo mesto na čelu stola za kojim su već sedeli ostali vladari.

„Dobro došli“, rekao je. „Ako biste svi mogli da zauzmete svoja mesta, počecemo.“

Isla je požurila prema stolu, zahvalna na izgovoru da napravi malo prostora između sebe i Nightshadea.

Ipak, jedina dva preostala mesta bila su jedno pored drugog.

Savršeno.

Bilo je jasno da je ovo demonstracija, a ne neka raskošna večera, iako su desetine posluge donosile hranu.

Um joj se zavrteo dok je razmatrala mogućnosti.

Bila je na oprezu, proučavajući svaki detalj i mentalno se pripremajući za bilo kakvo iskušenje koje bi mogla da doživi.

Plemstvo se smestilo na svoja mesta.

Isla je proučavala odela i haljine, sve napravljene od blistavih tkanina.

Krojač je očigledno bio veoma zauzet prethodnih meseci.

Pitala se da li je već primetio da mu nedostaju dva komada.

Ali prodavnica je imala stotine odevnih predmeta...

Bilo bi gotovo nemoguće svakodnevno proveravati inventar.

S druge strane, krojač je delovao duboko posvećeno svom poslu.

Možda je primetio.

Da li bi prijavio krađu?

Da li bi posumnjao na Wildlinku koji se tog jutra našao u njegovoj prodavnici?

„Počnimo“, rekao je Azul veselo, široko se osmehujući.

Skylingški vladar imao je najsavršenije, najblistavije zube koje je ikada videla.

Te večeri nosio je ogrtač sa trouglastim prorezima sa strane, otkrivajući šare oslikane po njegovoj tamnoj koži, simbole koje nije prepoznavala.

Neki Wildlinzi tetovirali su se iglama i bojom nakon treninga ili časnih podviga.

Isli to nikada nije bilo dozvoljeno.

„Tvoje telo ne pripada samo tebi“, govorila je Poppy.

Pripadalo je kraljevstvu.

Bila je njegov predstavnik, njegova životna linija.

Čak i nakon što je rođena toliko pogrešna.

„Večeras bih želeo da proslavimo ogromne sposobnosti koje će nam omogućiti da uspešno raskinemo svoja prokletstva“, rekao je Azul. „Vladari kraljevstava, hoćete li nas počastiti demonstracijom svoje moći?“

Isla je umalo ispustila pehar vode koji je odsutno dohvatila.

Grimove oči bile su uprte u njenu čašu.

Prsti su joj drhtali oko drške, a voda je talasala unutar pehara.

Da je verovala da će joj noge ostati stabilne, možda bi istrčala pravo iz prostorije.

Nije imala moći koju bi mogla da demonstrira.

Grim...

On je mogao da ugasi svetla.

Mogao je da učini da nestane, ili makar da izazove skretanje pažnje.

Ako bi ga zamolila, učinio bi to.

Obožavao bi priliku da napravi kaos.

I premda su mu namere bile nejasne, već joj je ranije pomogao.

Ali onda bi morala da objasni zašto.

Progutala je knedlu, odmeravajući rizike.

Pre nego što je stigla da progovori, Azul je rekao:

„Grime. Vekovima na našem ostrvu nismo imali Nightshadea.“

Glas mu je bio napet.

Nepoverljiv.

„Hoćeš li ti prvi?“

Grim je ostao da sedi nekoliko trenutaka, a Isla se zapitala šta bi se dogodilo kada bi jednostavno ignorisao Skylingškog vladara.

Na kraju je ustao.

Otvorio je dlan.

Prostorija se promenila.

Odjednom je postojalo stotinu Grimova, po jedan između svake stolice.

Svi su se cerekali.

Plafon je pukao.

Pod se rascepao.

Ogromne kamene ploče počele su da padaju pravo na njihove glave.

Vrisци su proparali vazduh—

Sve je nestalo.

Prostorija se vratila u normalu.

Bio je tu samo jedan Grim, izgledajući dosadno, kao da prikaz nije zahtevao ni tračak njegove moći.

U prostoriji je zavládala tišina.

Neko je ispustio čašu.

Isla je znala da Nightshades imaju sposobnosti povezane s umom.

Ali ovo je bilo više.

Vizija ogromnih razmera.

Koliko bi ta sposobnost bila opasna u ratu?

Ili sada, u ovoj igri?

Pogledala je kralja.

Oro je posmatrao Grima tvrdim pogledom, kao da je njegov prikaz bio pretnja.

Objava onoga za šta je tačno sposoban.

„Cleo, ako bi“, rekao je Azul, nešto manje uzbuđeno.

Morala je da smisli nešto.

Brzo.

Terra i Poppy pripremile su je upravo za ovu mogućnost.

Ali njihov komplikovani plan zavisio je od toga da se ona već zbližila s kraljem i ukrala jednu od čarolija koje je navodno čuvao u svojoj ličnoj zbirci — Wildlinški cvet sposoban da se umnožava i živi večno.

Imala je jasna uputstva da ga nabavi što je pre moguće.

Nešto na šta je potpuno zaboravila, dajući prednost svom i Celestinom planu.

Od one prve večere nije čak ni direktno razgovarala s kraljem, izbegavajući ga koliko god je mogla.

Možda i previše, otvoreno prkoseći prvom ponižavajućem koraku plana svojih starateljki.

Šta će sada uraditi?

Priznati svoju tajnu ne samo svom plemstvu, već i vladarima?

Mogla je odmah da se smatra mrtvom čim sat otkuca ponoć pedesetog dana.

Čak ni Celeste nije mogla da je zaštititi od svih vladara.

To joj je i sama priznala.

Celeste.

Isla je konačno pogledala Starlinšku vladarku, koja ju je već neko vreme posmatrala, očigledno pokušavajući da privuče njenu pažnju.

Izraz njenog lica bio je napet, oči raširene od brige.

Isla je bila teret.

Uvek joj je bila potrebna nečija briga.

Nega.

Nije znala zašto, ali joj se lako nasmešila, blago klimnuvši glavom kao da želi da kaže:

Ne brini, imam plan.

Iako nikada nije imala svoj plan, zar ne?

Uvek je samo pratila tuđe strategije.

Nikada svoje.

Ne zaista.

Cleo je sada bila ispred njihovog stola.

Dramatično je podigla ruke.

Vino boje krvi šiknulo je iz svake čaše prema centru prostorije.

Pomerala je ruke kao da mazi divlju zver, a iz vina je izronila ogromna ajkula sa tri reda zuba.

Jurnula je prema gomili, padajući s neba, njene čudovišne čeljusti razdvajajući se—

Ali pre nego što je stigla do Cleo, njena šaka se stisnula u pesnicu i ajkula se sledila u led.

Njeni zubi postali su ledenice boje sleza koje su pale u savršenom krugu oko Moonlinške vladarke, zabivši se duboko u pod.

Ostatak se pretvorio u vrtoglavu paru.

Aplauz je odjeknuo prostorijom.

Plemstvo nije izgledalo ni najmanje uznemireno zbog činjenice da su njihovi pehari sada bili prazni.

Cleo je izgledala veoma zadovoljno sobom dok se vraćala za sto.

„Celeste?“

Starlinška vladarka polako je ustala, ramena napeta.

Isla je znala da njena prijateljica nije nervozna, barem ne zbog sopstvene demonstracije.

Pažljivo je krenula prema sredini prostorije, kosa joj svetlucajući pod plamenovima luster.

Celeste je podigla prst prema vazduhu.

I prostorija je eksplodirala.

Vatromet je prasnuo iz svakog ugla, srebrne iskre spuštale su se poput sićušnih zvezda padalica.

Pištale su i tutnjale, leteći kroz prostoriju pre nego što bi se rasprsnule o zidove u srebrne tačkice.

Gomila je oduševljeno uzdisala, a neki su pružali ruke pokušavajući da dodirnu zvezdanu prašinu koja je padala poput konfeta, prekrivajući stolove svetlucavim slojem.

Nešto od nje sletelo je i u Islinu kosu.

Bilo je prelepo.

Islin stomak se prevrnuo dok je čekala da izgovore njeno ime.

Trebao joj je plan...

Način da se izvuče—

„Pretpostavljam da je moj red“, rekao je Azul, dobroćudno se osmehujući.

Skylingški vladar graciozno je ustao, a njegov ogrtač se uvijao iza njega na vetru koji je sam stvorio.

Zamahnuo je zglobovom prema plafonu i vazduh je počeo da talasa.

Pojavila su se tri oblaka nalik šećernoj vati, šireći se sve više i više, sve dok im se uglovi nisu dodirnuli.

Potamneli su, a zatim ih je obasjala svetlost—

Olujni oblaci.

Grmljavina je odjeknula prostorijom, pre nego što su se oblaci smirili i postali beli poput pergamenta.

Publika je zadivljeno gledala uvis dok su se spuštali prema njihovim glavama.

Prsti su prolazili pravo kroz njih.

Kada su oblaci stigli do njihovog stola, čak je i Isla podigla ruku u rukavici, trudeći se da se osmehuje dok joj se užas kovitlao u stomaku.

Morala je da razmisli...

Trebala joj je pomoć...

Azul je duboko udahnuo i dunuo tolikom snagom da je svima kosa poletela unazad, a njihovi ogrtači zašuštali iza stolica.

A oblaka više nije bilo.

Skylingški vladar se okrenuo prema njoj i nasmešio.

Sada više nije bilo nikakve sumnje.

Islino srce bilo je bubanj u njenim grudima dok je Azul izgovorio njeno ime.

Bez moći. Bez moći. Bez moći.

Ta reč bila je mantra, podsmeh, toliko glasan u njenoj glavi da se pitala kako je niko drugi ne čuje.

U poređenju sa demonstracijama svih ostalih vladara, osećala se beskorisno i neupadljivo poput komada uglja među dijamantima.

Ali još nekoliko nedelja morala je da se pretvara.

Dovoljno dugo da pronađe Bondbreaker.

Celeste joj nije mogla pomoći.

Njene starateljke nisu mogle da joj pomognu.

Grim nije mogao da joj pomogne.

Morala je da pronađe snagu u sebi.

Isla je ustala, osećajući poglede na sebi poput reflektora na pozornici.

Plemstvo je šaputalo, gađenje i strah bili su jasni na njihovim pažljivo napudranim licima.

Stisnula je usne.

Njen plan bio je grubo sastavljena slagalica koja se još oblikovala u njenoj glavi.

A zatim se nasmešila, pokušavajući da izgleda samouvereno, iako su joj kolena drhtala ispod haljine.

„Kralju? Hoćete li mi pomoći u mojoj demonstraciji?“

Oro je trepnuo.

Sada je u njegovim gotovo uvek beživotnim očima pročitala mnogo toga.

Radoznalost.

Iritaciju.

Možda čak i zabrinutost.

Sve je nestalo u trenutku.

Kada je ustao, bio je ponovo bezizražajan, nadvijajući se nad njom i pružajući joj ruku.

Bilo je glupo privlačiti njegovu pažnju nakon njihovog dvoboja, nakon što je tako sumnjičavo posmatrao njene postupke.

Ali smelost je bila jedini način da prođe kroz ovu demonstraciju, a da svi ne počnu da preispituju nju i njene sposobnosti.

Povela je kralja do prednjeg dela stola, držeći mu ruku previše čvrsto, odajući svoju nervozu.

„Stanite ovde“, naredila je.

Zatim, trudeći se da ne gleda lica koja su pokazivala ogorčenost zbog njene drskosti da naređuje kralju, lica koja su bila podjednako željna njenog neuspeha kao i crvenog mesa na svojim tanjirima, otišla je na suprotnu stranu prostorije.

Polako, moleći prste da ne zadrhte, skinula je mnogobrojne prstenove i stavila ih na najbliži sto, pred jednim Sunlingom koji je zadivljeno uzdahnuo videvši bogatstvo nagomilano pred sobom.

Skinula je rukavice i jednu zadržala stisnutu u šaci.

Drugom rukom izvukla je ukosnicu iz kose.

Ne bilo kakvu ukosnicu.

Zvezdicu za bacanje, prerusenu tako da izgleda kao ukras.

U prostoriji je zavládala tišina, pa se Cleoin glas jasno čuo:

„Nisam znala da na večere dolaziš naoružana, Wildlinko.“

Isla je blago podigla bradu, uzimajući hladan metal u dlan.

„Uvek sam naoružana“, rekla je.

Gotovo je mogla da se zakune da je čula nekoga kako guta knedlu.

Oro se nije pomerio.

Stajao je nepomično pred njom, nekoliko metara dalje.

Nije skretala pogled s njega dok je zvezdicu za bacanje uzela među zube.

A zatim je preostalu rukavicu vezala preko očiju.

Gomila je uzdahnula, ali više nije mogla da vidi njihove izraze.

Nije mogla da vidi ništa iza tamnocrvene tkanine.

Izvadila je zvezdicu između usana i postavila je među prste, a njeni oštri vrhovi zaboli su joj se u kožu.

Isla je polako udahnula dok su joj Terrine lekcije prolazile kroz misli.

Budi mirna, dete.

Ne dozvoli da te lako uzdrmaju.

Ti si ratnica.

Neka te se plaše.

Neka vide šta znači biti divlja.

Zvezdica je poletela.

Isla je čula nepogrešiv zvuk metala o metal kada je pogodila metu.

Podigla je tkaninu s očiju—

I nije mogla da se ne nasmeši kada je ugledala Ora, kralja Lightlarka, i dalje ukopanog u mestu, a njegov pogled nije bio uprt u nju, već u krunu koju je oborila s njegove zlatne glave.

Kruna je glasno zveknula o pod pre nego što se zaustavila, odjekujući kroz tihi prostoriju.

Isla je lagano prišla Oru, zaboravljajući na svoje prstenove.

Njegove oči konačno su se susrele s njenima.

U tom trenutku nije mogla da ga pročita i nije ni pokušavala.

Umesto toga, sagnula se i podigla njegovu krunu.

„Ispustili ste ovo“, prošaputala je pre nego što mu ju je predala i ponovo zauzela svoje mesto.

Nije upotrebila ni kap moći u svojoj demonstraciji.

Ali niko je nije preispitivao.

Bili su šokirani njenom smelošću.

Ogorčeni.

A na samo deliće sekunde, osećala se kao najmoćnija vladarka u prostoriji.

Oro je bio poslednji vladar koji je trebalo da izvede demonstraciju.

Isla je očekivala vatru.

Besni plamen iz njegove ruke.

Umesto toga, kralj je ustao, položio dlan na sto—

I kamen se pretvorio u zlato.

Dogodilo se u talasima.

Metal je preuzeo mermer, zatim se slio niz ivicu i prekrio pod.

Za nekoliko sekundi sve je bilo pozlaćeno.

Nemoguća moć.

Pre više hiljada godina govorilo se da su Starlinzi mogli da stvaraju dijamante.

Wildlinzi su mogli da učine da im smaragdi i rubini rastu na dlanovima poput cveća.

Sunling su mogli da pretvore pehare u zlato.

To je značilo potpunu kontrolu nad sopstvenom moći.

Da li je mogao da pretvori čoveka u zlato?

Da ih ubije pretvarajući ih u zlato?

Vladari su odlučivali kako će se njihovo iskušenje ocenjivati.

Azul je objavio da će plemstvo glasati za pobednika, uz napomenu da ne smeju da glasaju za sopstveno kraljevstvo.

Kao da je to činilo sve poštenim.

Nije bilo iznenađenje što je kralj ponovo pobedio.

Isla je morala da prizna da je to zaslužio, demonstracijom koja ih je sve ostavila bez reči.

Čak su i Sunlinški plemići izgledali šokirano.

Očigledno nikada ranije nisu videli Ora da koristi ovu moć.

Zbog čega se Isla samo još više zapitala šta sve kralj još krije.

DESETO POGLAVLJE

JUNIPER

Noć je imala ukus soli. Vetar je donosio miris mora preko litica i drveća, sve do mesta na kojem je Isla čučala, na rubu agore.

Isla je znala da se obrasci ukazuju strpljivima, a dok je bila zarobljena unutar svog staklenog zamka, naučila je da bude posebna vrsta uporna. Prošlo je pet dana od Azulove demonstracije. Celeste je bila zauzeta nabavkom rukavica. Nijedna druga proba nije bila najavljena. Zato se Isla usredsredila na svoj deo njihovog plana.

Gotovo svake noći posećivala je agoru i posmatrala.

Čekala.

Znala je koji plemići posećuju radnju u kojoj se tokom dana prodavala umetnost, a koja se posle ponoći pretvarala u tajni bordel. Znala je koje prodavnice imaju zadnje ulaze i u koliko sati se zaista zatvaraju. Brojala je koliko pesama bend odsvira pre nego što se spakuje za noć — uvek četrnaest — i beležila članove koji bi pre odlaska kući svratili u bar.

Važne informacije prikupljale su se tek kada Sunling odavno odu, da ne bi planuli s izlaskom sunca. Kada bi prvi ružičasti nagoveštaj zore obojio horizont, a jedini ljudi koji su još ostajali na pijaci bili previše pijani da bi je primetili, šetala bi sporednim ulicama, obraćajući pažnju.

Slušala.

Tako je saznala za barmena.

Muškarac je zaključavao vrata za noć ključem koji je držao u džepu besprekorno ispeglanih svetloplavih pantalona. U zveckanju brave postojao je neobičan ritam — bilo je potrebno pet okretaja da bi je pravilno zaključao.

Okrenuo se i trgao.

Isla je sedela na klimavoj stolici, sklopljenih ruku ispred sebe. Mesto je zaudaralo na alkohol. Oštar, čist, koncentrisan alkohol. Nikada nije probala ni gutljaj, zahvaljujući Poppy i Terri, ali miris joj je bio dobro poznat.

Glava ti je već u oblacima, govorele su joj. Nema potrebe da je još više zamagliš.

„Čini se da posao cveta“, rekla je, pokazujući na desetine praznih čaša razbacanih po stolovima, ostatke euforične noći.

Barmen se nacerio, zbog čega su se njegovi neobično oblikovani brkovi zavili naviše sa obe strane.

„Pa, godine nisu bile blagonaklone. Ali loša vremena su dobra za posao.“

Isla nije nosila krunu, niti bilo koju od svojih upadljivijih boja, ali barmen je zurio u njene oči.

„Dakle, znaš ko sam“, rekla je.

Pogled Skylinga ostao je prikovan za nju dok je odlazio na drugu stranu šanka. Otvorio je bocu, sipao piće direktno u čašu i otpio gutljaj medene tečnosti, ne skidajući pogled s njenih očiju.

„Naravno da znam, Wildling. Pitanje je... znaš li ti ko sam ja?“

Isla je gledala bezbrojne ostrvljane kako ulaze u ovaj bar i izlaze iz njega, previše brzo da bi se moglo reći da su se dobro proveli, bez ijednog pića u rukama. Neki su izlazili, a da uopšte nisu mirisali na alkohol. Pratila je neke od njih, prolazila pored njih i videla da im u džepovima nema ničeg novog.

Što je značilo da barmen prodaje nešto osim alkohola.

Nešto nevidljivo, a ipak neprocenjivo.

Tračevi koji su kružili ulicama gotovo su to potvrdili.

„Ti si osoba kojoj ostrvljani dolaze po informacije.“

Skyling je stisnuo usne, razmišljajući. Na kraju je spustio piće i naklonio se.

„Juniper, na usluzi.“

„Koja je tvoja cena?“ upitala je.

Došla je pripremljena. Ne čekajući njegov odgovor, spustila je šaku dragocenog dragog kamenja na pult, pored velike gomile novčića. Bila je spremna da plati koliko god bude potrebno za pravu informaciju.

Juniper je pogledao ono što je ponudila i nacerio se.

„Zahtevam drugačiju vrstu plaćanja...“ rekao je.

Zastao joj je dah.

Šta je hteo da kaže?

Mora da je video kako se ukočila, jer je dodao:

„Ja se bavim tajnama, draga.“

„Tajnama?“

Juniper je klimnuo.

„Daj mi jednu svoju... i biće mi zadovoljstvo da ti pružim bilo koju informaciju koja ti je potrebna.“

Na pomen tajni krv joj se sledila u žilama.

Njene tajne značile bi smrt.

Isla je ispravila leđa.

„Nemam nijednu“, rekla je mirno.

Juniper se samo nasmešio.

„Oboje znamo da to nije istina.“

Progutala je knedlu.

Šta je tačno znao?

Panika joj je narasla u grudima, dok joj se žuč penjala u grlo.

Jedan deo nje želeo je da pobegne.

Ali da bi ušla u biblioteku Mesečevog ostrva, Isli su bile potrebne informacije.

Duboko je udahнула i, pre nego što je stigla da se zaustavi, rekla:

„Pustila sam kralja da pobedi tokom prve demonstracije. Mogla sam da ga nadmašim — ali nisam.“

Juniper je duboko udahnuo, kao da ga je tajna okrepila, a zatim rekao:

„To će biti dovoljno. Šta želiš da znaš, Vladarko?“

Isla se nagnula kako bi mogla da šapne, a da je on čuje.

„Kako da prođem pored stražara na Mesečevom ostrvu?“

Prislonio je prst uz usne, razmišljajući.

„Tokom punog meseca nema stražara, kada je kletva Moonlinga najjača. Svi Moonling se tada povlače u sigurnost svog zamka.“

Dobro.

„A kada je sledeći pun mesec?“

Juniper je odmah odgovorio, kao da je znao da će to biti njeno sledeće pitanje.

„Dvadesetog dana Centenijala.“

To je bilo za nedelju dana.

Klimnula je.

„Hvala.“

Jedan deo nje želeo je da pita za sve preostale biblioteke. Gde se nalaze. Savete kako da uđe u njih.

Ali nije mogla da veruje barmenu s još jednim delom njihovog plana.

To bi bilo glupo.

Opasno.

Isla se okrenula da ode.

„Oh, i, Wildling?“ rekao je Juniper, lupkajući prstima po šanku.

Ukočila se.

Pogledala ga je preko ramena.

„Krojaču nedostaje odeća. Ne znaš ti možda nešto o tome?“

Islin stomak se zgrčio.

Ali lice joj nije odalo ništa.

Poppyjina obuka pobrinula se da joj emocije uvek ostanu skrivene na licu.

Ovo je bila igra.

Za sve njih.

I životi ostrvljana takođe su bili ugroženi.

Morala je to da zapamti.

Morala je da se podseti da nikome ne može da veruje.

Naročito ne Juniperu.

Nacerila se.

„Tajna za neki drugi put“, rekla je pre nego što je izašla kroz zadnja vrata.

JEDANAESTO POGLAVLJE

STRAH

Krojač je znao da mu nedostaje odeća. Bilo je važnije nego ikada da pronade Bondbreakera pre nego što bilo koji od vladara sazna za krađu i postane sumnjičav.

Postojao je jedan problem — nije mogla da započne potragu po bibliotekama sve dok Celeste ne završi svoju demonstraciju. Ona će im pružiti poslednju stvar koja je Isli bila potrebna da pronađe Bondbreakera.

Srećom, Orov uredan, zlatni poziv za Starlinga stigao je već sledećeg jutra. Vladao je imao pravo da izabere vreme održavanja svoje probe, sve dok se ona održi u roku od dva dana od prijema poziva.

Celeste je odlučila da svoju održi odmah.

Kada je Ella pokucala na Islinu sobu, Isla je namerno sačekala pre nego što joj je otvorila, kao da već nije bila obučena u savršenu odeću za sledeću probu. Kao da poslednjih nekoliko sati nije u glavi vrtela razne scenarije. Kao da sasvim slučajno nije zatražila da joj obrok bude dostavljen ranije.

Papir koji joj je Ella pružila bio je srebrn, svetlucav. Reči su bile ispisane Celestinim savršenim rukopisom.

Proba straha, pisalo je.

Mesto: Dvorana od stakla

Vreme: Sada

Isla je pratila Ellu kroz zamak na Kopnu. Nikada ranije nije bila u ovom krilu, delu zamka koji je izgledao drevno, gotovo netaknuto stotinama godina.

Zidovi su bili prekriveni slikama.

Portretima.

Vodama Sunlinga.

Ugledala je čoveka za kog je morala da pretpostavi da je Orov prethodnik, njegov brat, kralj Egan. Vladao je vekovima pre nego što se žrtvovao one noći kada su kletve nastale.

Isla je prepoznala istu zlatnu kosu. Sličan oblik obrva.

Kralj Egan je, međutim, imao živahne oči. U njima je svetlucala radost.

Ni nalik svom bratu.

Isla se pitala da li je Oro oduvek bio takav kakav je sada... ili je pet stotina godina pod kletvama ostavilo trag na kralju.

Dvorana od stakla bila je prekrivena injem, a sunčeva svetlost prigušena i ugušena, što je predstavljalo zaštitu za Sunlinge. Pitala se da li se Oro uopšte usuđuje da noću otvara roletne na prozorima, znajući da bi zaborav da ih ponovo zatvori značio smrt ujutru.

A onda se setila kada ju je spasao.

Bio je na balkonu čim je sunce zašlo, kao da je očajnički želeo da bude na svega nekoliko centimetara i minuta od sunčeve svetlosti.

Blizu sunca.

Okrutna kletva.

Sve njihove kletve bile su tako okrutne.

Celeste je već bila tamo, razgovarajući sa grupom plemića Starlinga. Ogrtač njene prijateljice bio je veličanstven, posebno izrađen za njenu demonstraciju.

Nekako je krojač u kraljevstvu Starlinga uspeo da napravi svilu toliko tanku, toliko prozirnu da je gotovo podsećala na staklo. Bila je blede srebrna, sa zvezdama ušivenim duž ivica, kristalna i svetlucava.

Isla je morala da se natera da se ne nasmeši prijateljici, da je uopšte ne pozdravi.

I kralj je bio tamo, okružen sopstvenim plemićima i savetnicima, kao i bogatim ostrvljanima koji su nosili zlatne narukvice i ogrlice. Toliko su bili okićeni zlatom da su izgledali poput statua koje je njihov kralj pozlatio.

Cleo je ušla, praćena svojom pratnjom koja je išla za njom poput straže.

Azul se smejaao s grupom ljudi, ophodeći se prema njima više kao prema prijateljima nego kao vođa koji razgovara sa svojim podanicima.

Isla je bila sama.

Niko je nije okruživao.

Čak je i Ella napustila njenu stranu, čekajući sa ostalim slugama sa strane.

Takođe je i Grim bio sam.

Pojavio se na drugom kraju prostorije, zbog čega su plemići najbliži njemu uzimali poput bubašvaba.

Njegove tamne oči pronašle su njene i Isla je u njima videla razumevanje.

Oboje su bili sami.

Da li joj je zato pomogao?

Zato što je znao kakav je to osećaj?

Ne.

Bio je njen neprijatelj.

Morala je to da zapamti.

„Dobrodošli“, rekla je Celeste.

Stajala je pored nečega visokog i prekrivenog. Izgledalo je kao statua prekrivena čaršavom.

Nije bila statua.

„Moja demonstracija je proba straha. Ko prvi savlada svoj najveći strah, pobjednik je.“

Srebrni pešćani sat stajao je s druge strane prostorije, odbrojavajući sekunde.

Demonstracije su bile pažljivo osmišljene. Neke su birane da pokažu nadmoć vladara koji ih priređuje. Neke da pokažu slabost određenog protivnika. Neke, poput ove, imale su mnogo misteriozniju svrhu.

Celeste je srebrnom rukom u rukavici povukla svetlucavu tkaninu, otkrivajući ogromno ogledalo.

Bio je to drevni relikv Starlinga koji je vladarka donela iz svog kraljevstva.

Isla ga je više od godinu dana gledala kako stoji u uglu Celestine sobe poput prikaze. Mogla je da ga upotrebi samo jedna osoba, jednom, pa Isla nije mogla da vežba.

Ali bila je gotovo sigurna koji bi bio njen najveći strah.

„Ko želi prvi?“ upitala je Celeste.

Strah je možda bio najveća slabost jednog vladara. Ono čega su se najviše plašili moglo je da osudi njihovo kraljevstvo na propast.

Bio je to dobar test.

Ali to nije bio razlog zbog kog je Celeste izabrala ovaj izazov.

Kralj je istupio.

U trenutku kada je pritisnuo dlan o ogledalo, njegovo staklo je zatalasalo, poput vode koja se pomera u peharu.

Odjednom se umirilo.

A umirio se i on.

Minutima je kralj prolazio kroz putovanje koje niko od njih nije mogao da vidi. Oro je samo prazno zurio u ogledalo, držeći ruku i dalje pritisnutu uz njegovu površinu, dok su mu se obrve s vremena na vreme trzale i spajale.

Svako je imao strah.

Isla se pitala čega se kralj toliko plaši.

Prema Celestinim rečima, ogledalo bi zarobilo osobu sve dok ne uspe da savlada svoj najveći strah.

Neko bi unutra mogao da ostane zauvek.

Mnogi su umrli koristeći ovaj relikat.

Oro se ispravio, a čarolija je prekinuta.

Kraljeva ruka se odvojila od ogledala.

Savladao ga je.

Za samo tri minuta.

Isla je progutala knedlu.

Kralj je bio živ više od pet stotina godina.

Šta ako bude držala gomilu da čeka ovde satima?

Šta bi to govorilo o njoj i njenim sposobnostima?

O tome da li je dostojna da preživi Centenijal?

Šta ako nikada ne uspe da ga savlada i ogledalo je zadrži?

Isla je znala koliko je upotreba ovog relikta bila važna za njihov plan.

Ali odjednom je poželeva da je njena prijateljica izabrala neku drugu probu.

Sledeći je bio Azul.

Trebalo mu je pet minuta.

Više nego kralju, ali ne mnogo.

Kada je izašao iz ogledala, Isla nije mogla da ne primeti da mu je osmeh bio malo manje vedar nego inače.

Nešto u njegovom izrazu delovalo je ukleto.

Šta je video?

Sa kakvim strahom je bio primoran da se suoči?

Islina šake počele su da se znoje.

Obrisala ih je o svoj ogrtač i duboko udahнула.

Saberi se.

U trenutku kada je Cleo položila svoj bleđi dlan na ogledalo, Isla je znala da će stvari biti drugačije.

Staklo gotovo da nije ni zatalasalo.

Zatvorila je oči i potpuno se ukočila, poput vladarke pretvorene u led.

Nije prošlo ni dva minuta kada ih je ponovo otvorila.

Gomila je uzdahnula.

Cleo je pobedila čak i kralja.

Za više od jednog minuta.

Isla je stisnula zube.

Moonling je morao biti bezosećajan.

Ili neustrašiv.

Obe osobine bile su opasne kod neprijatelja.

Grim je završio svoju vežbu za nešto manje od tri minuta.

Celeste je svoju završila za pet.

A onda je došao red na Islu.

U prostoriji je zavládala tišina dok je prilazila visokom predmetu.

Potpetice su joj odjekivale dvoranom.

Kolena su joj podrhtavala ispod haljine i bila je zahvalna zbog njene dužine.

Prebrzo, Isla se našla kako podiže ruku.

Prsti su joj blago drhtali pre nego što ih je prislonila na ogledalo.

Ogledalo se pokrenulo — zatalasalo.

A onda ju je nešto povuklo kroz staklo.

DVANAESTO POGLAVLJE

RAZBIJENO

Isla je kroz ogledalo bila uvučena u kristalni svet.

Tokom mnogih meseci koliko je iščekivala ovu demonstraciju, odredila je koji je njen najveći strah: da izneveri svoje kraljevstvo.

Pripremila se da ugleda polje palih Wildlinga. Izgorele šume. Mrtvu Poppi i Terru pred svojim nogama.

Ali sada, kada se našla u probi, nije bilo tela, nije bilo plamena, nije bilo umirućih životinja.

Samo soba.

Njena soba u Wildlingu.

Izgledala je upravo onako kako ju je ostavila.

Čisto.

Uredno.

Njen zid s mačevima svetlucaje s jedne strane, kao da joj namiguje u znak dobrodošlice.

Očekivala je da će osetiti nalet olakšanja što se vratila, što se nalazi na mestu koje joj je toliko poznato nakon dve nedelje provedene među strancima.

U nepoznatoj zemlji kojom vladaju tajne.

Ali osećala je samo užas.

Ako ne uspe, ovde će se vratiti.

Ponovo će proživeti ostatak svog kratkog, prokletog, bespomoćnog, smrtnog života, skrivena od svih.

Kraljevstvu će biti potreban bolji naslednik za sledeći Centenijal, pa će biti primorana da rodi dete.

I dalje će je držati pod zaštitom.

Jedna knjiga iz biblioteke.

Pa druga.

Posete svom narodu iz daljine, ako ih uopšte bude.

Odluke koje će umesto nje donositi Wildlinzi koji znaju bolje, koji znaju više od onoga što se nalazi iza ovih staklenih zidova.

Tajna putovanja sa svojim zvezdanim štapićem.

Čak ni treninga neće biti, jer više neće imati za šta da trenira.

Šume i ljudi koji će nastaviti da umiru, cveće koje će izumirati, Wildlinzi primorani da ubijaju da bi preživeli, zauvek nesposobni da se zaljube, postajući sve više nalik zverima za kakve su ih ostala kraljevstva smatrala.

Ne.

Nije mogla da podnese takav život.

Lightlark je bio opasan, ali pun čuda.

Sada kada je okusila slobodu, više nije mogla ponovo da bude zaključana u svojoj staklenoj kutiji i da bude zadovoljna.

Želela je više nego ikada u životu.

Isla je posmatrala svoj odraz u staklenim prozorima pred sobom.

Kao da su je njene misli pokrenule, odraz je počeo da se pomera sopstvenom voljom.

Gledala je kako korača po sobi.

Leže u krevet.

Čita jednu jedinu knjigu.

Ponovo.

I ponovo.

I ponovo.

Odras je ubrzao, pokreti su mu postali samo zamućena senka, a dani su prolazili prebrzo, kao da se vreme saplelo samo o sebe.

Ponovo.

Ponovo.

Ponovo.

Ovog puta, umesto da čita knjigu, njen odraz je pocepao njene stranice.

Lupao je po prozorima umesto da kroz njih gleda napolje.

Čupao je kosu umesto da je plete.

Podizao je podne daske, jednu po jednu, tražeći nešto, dok su joj prsti krvarili.

Njen zvezdani štapić?

Da li su njeni čuvari pronašli njen zvezdani štapić i rešili ga se?

Godine su izgledale kao da prolaze u sekundama i, na kraju, odraz je stajao nepomično nasred sobe dok je vreme nastavilo da prolazi pored njega.

Telo joj je slabilo.

Kosa joj je opadala.

Duša joj je bila iščupana iz grudi.

Oči su joj ostale bez života.

Nije mogla da gleda sebe takvu.

Praznu.

Lišenu svega najboljeg u sebi.

Isla je pružila ruku da dodirne svoj odraz, da ga uteši—

I odjednom je gledala samu sebe.

Srce joj je prebrzo udaralo.

Da li je to bila njena sudbina ako ne uspe?

Da li je to bilo ono što joj je bilo suđeno da postane?

Prazna ljuštura sebe?

Zarobljenica?

Nešto se naglo pokrenulo, uz prodoran, škripav zvuk—

Soba je postala manja.

Isla se trgnula i pomerila bliže njenom središtu.

Nekako su se zidovi pomerili, a pod je nestajao.

Manja.

Staklo je zveckalo dok se soba smanjivala.

Bočice parfema pale su s njenog toaletnog stočića i razbile se o pločice, a ubrzo im se pridružila i preostala šminka. Mrlje boje su se razlivale, dok su jarke nijanse pudera stvarale oblake prašine.

Manja.

Islini otkucaji srca odzvanjali su joj u ušima kao upozorenje. Prsti su joj drhtali, a znoj joj je klizio niz čelo.

Soba će je celu progutati, pritisnuti svoje staklo uz njenu kožu i pretvoriti nju i njen odraz u jedno te isto.

Manja.

Plafon se udubio, gotovo je probovši.

Zidovi su se savijali jedan prema drugom.

Manje.

Manje.

Manje.

Njen krevet je nestao, njene stvari bile su izlomljene u neredu, a soba je i dalje postajala sve manja, skupljajući se oko nje.

Ovo je bila njena sudbina.

Odras joj ju je pokazao.

Zauvek zaključana u sobi.

Tajna previše sramotna da bi se podelila.

Kletva previše bolna da bi se podnela.

Soba je zaškripala, a Isline kosti zadrhtale su od pokreta svega što ju je okruživalo, dok se prostor oko nje smanjivao, zatvarao i prekrivao.

Ne.

Odbijala je.

Isla se godinama trudila da bi sada njeni naponi bili uzaludni, da bi postala žrtva ove sobe i svojih okolnosti.

Nije ni znala koliko joj je toga nedostajalo.

A sada kada je videla koliko toga svet može da joj ponudi, želela je sve.

Želela je sve što postoji.

Isla se neće vratiti ovde.

Ili će slomiti svoju kletvu—

ili će umreti pokušavajući.

Međutim, pre nego što je stigla da napravi ijedan pokret kojim bi zaustavila svoju sudbinu, činilo se da je zakasnila.

Nije mogla ništa da učini dok su se preostali zidovi rušili na nju.

Ubodi miliona komadića stakla pretvorili su njeno telo u sazvežđe dok se soba razbijala.

Pre nego što je uspela da se skloni s njihovog puta, ogromna, čvrsta staklena ploča pritisnula ju je, a da se nije razbila.

Dah joj je bio istrnut iz grudi.

Svet je postao crn i tih.

Lice joj je bilo pritisnuto uz staklo toliko čvrsto da nije mogla da diše.

Da li je zauvek ostala u ogledalu?

Da li se pridružila devojci iz odraza?

Pokušala je da pomeri stopalo, nogu, bilo šta—

i konačno uspela da napipa nešto prstima.

Samo jedna ruka nije bila pritisnuta zidom.

Daj mi priliku, govorila je svojim slomljenim kostima.

Daj mi priliku i pobrinuću se da nikada ne postanemo ona.

Prsti su joj naslepo i očajnički tragali, sve dok oštrica nije prosekla njenu kožu poput putera.

Nacerila se ispod ruševina.

Bio je to jedan od njenih mačeva.

Obuhvatila je dršku—

i probila staklo koje ju je pritiskalo.

Isla je zapanjeno udahнула.

Ponovo je bila u dvorani.

Ogledalo je ponovo bilo nepomično.

Njen uznemireni odraz gledao je u nju.

Ovog puta nije se pomerao sopstvenom voljom.

Isla je naglo povukla ruku, dlan joj je bio hladan poput leda.

Nije bilo aplauza.

Nije bilo zvuka dok je uzmicala, a demonstracija se završila.

Cleo je proglašena pobednicom.

Isla je ostala u dvorani sve dok nisu ostale samo ona, ogledalo i Celeste.

„Koliko?“ konačno je upitala Isla.

Bila je sigurna da je provela mnogo više vremena od svih ostalih.

Zato je gomila tako naglo otišla.

Zato joj niko nije uhvatio pogled, zašto joj Celeste nije klimnula, dodirnula nos ili izvela neki od njihovih suptilnih trikova kojima su potajno razgovarale.

Celeste se namrštila.

„Šest minuta“, jednostavno je rekla. „Zašto nisi pogledala peščani sat?“

Šest minuta.

To nije bilo loše.

Isla nije ni pokušala da odgovori na Celestino pitanje, jer nije želela da prizna da se plašila da pogleda.

Da je bila na ivici.

Možda se suočila sa svojim strahom u ogledalu...

ali nikada nije bila uplašenija.

Sada je videla svoj najgori strah kako je dobio oblik, kako je oživeo.

Učinila bi sve da spreči da taj strah postane stvarnost.

A to ju je, možda, najviše plašilo od svega.

Vladarka Starlinga kružila je oko ogledala, pažljivo ga posmatrajući.

Isla je izdaleka gledala kako Celeste isprepliće prste i osmehuje se.

„Uspelo je.“

Isla se uspravila.

„Kako znaš?“

Celeste je pucnula prstima i iskre su osvetlile dvoranu.

Srebrni otisci šaka zasijali su na površini ogledala.

Otisak i suština svakog vladara bili su sačuvani u reliktu.

Starling je iz džepa izvukla par rukavica.

Bile su toliko tanke da su izgledale prozirno.

Isli se gotovo povratilo.

Uspela je.

Završila je svoj deo njihovog plana.

Isla je otvorila usta, spremna da pita da li je Celeste zaista uspela da pronade par tih rukavica na nekoj mračnoj pijaci negde na Lightlarku.

Alternativa—

Celeste ju je pogledala na način koji ju je naterao da odustane od pitanja.

Usredsređena, namrštenog čela, Starling je polako navukla nove rukavice.

Pri njihovom navlačenju zvučale su istovremeno kao papir i koža, šušteći dok su klizile niz njenu kožu.

Isla je zadrhtala.

Kada su rukavice bile potpuno navučene, Celeste ih je pažljivo pritisnula uz svaki otisak šake, dopuštajući da se tragovi upiju u rukavice.

One će upiti energiju koju je začarano Starling ogledalo uzelo od svih vladara, kako bi je kasnije mogli iskoristiti.

Bila je to beznačajna količina.

Nedovoljna za upotrebu u borbi ili za bilo kakav značajniji prikaz moći.

Ali svaka biblioteka na Lightlarku imala je zaštićeni deo, mesto u kom su se čuvali najvredniji relikti svakog kraljevstva.

Svaki od njih bio je zaštićen čarolijama koje su dozvoljavale ulazak samo vladaru i njegovoj suštini.

Sa ovim rukavicama, Isla će dobiti pristup.

Sada je imala sve što joj je bilo potrebno da počne da pretražuje biblioteke u potrazi za Bondbreakerom.

TRINAESTO POGLAVLJE

KULA

Sledeće noći, Celeste je zurila u sastojke koji su se nalazili između njih i namrštila se.

„Je li ovo zaista sve?“

„Da.“

Ili, barem, sve što je Isla mislila da joj je potrebno da napravi eliksir.

Bio je petnaesti dan Centenijala. Isla je jedva čekala da što pre pretraži sledeću biblioteku u potrazi za Bondbreakerom. Nije se nalazio na Zvezdanom ostrvu, ali možda će imati sreće i pronaći ga u zbirci na Nebeskom ostrvu.

Ako ne, moraće da čeka pun mesec kako bi otišla na Mesečevo ostrvo.

A još uvek nije smislila plan kako da neopaženo dospe na Sunčevo ostrvo.

Trudila se da ostane pozitivna.

Sasvim je moguće da će te noći pronaći Bondbreakera.

Tada bi mogli da ga iskoriste i obe njihove krvne loze oslobodile bi se svih kletvi koje su ih mučile.

Isla bi dobila svoje Wildling moći koje su joj bile uskraćene pri rođenju.

Wildling kraljevstvo više ne bi moralo da ubija svoje voljene niti da živi hraneći se srcima.

Celeste i svi Starlinzi doživeli bi svoj dvadeset šesti rođendan.

Bondbreaker je bio ključ slobode za obe.

A upravo sada oslanjale su se na oskudna uputstva za farbanje kose kako bi došle do njega.

Isla je držala pocepani komad pergamenta između njih.

Nije mogla da zatraži Poppyjinu pomoć za ovaj alternativni plan, pa je uzela stranicu iz jedne od knjiga svoje čuvarke, ukrala neke sastojke specifične za Wildlinge i nadala se najboljem.

Pročitala je spisak još jednom.

„Ružina vodica.“

To je imala.

Ukrala je bočicu s Poppyjinog toaletnog stočića.

„Ekstrakt lista jasena.“

Uspela je da pronađe samo jedan list jasena tokom ekspedicije u šumu u poslednjem trenutku i nadala se da će poslužiti.

„Zemlja iz neprestano promenljivog tulipana.“

I to je imala.

Uzela je malu lopaticu zemlje iz Poppyjine zbirke.

Začarani cvet rastao je samo uz obalu u novoj zemlji Wildlinga, gde ga je zasadila njena praprabaka, pravo iz zemlje njihovog ostrva.

Mnogo Lightlarkovog cveća bilo je presađeno tamo nakon kletvi, u pokušaju da se stvori kakav-takav ekosistem nalik onom koji su imali na svom ostrvu.

A mnogo tog cveća uginulo je otkako se Isla rodila.

Sipala je deo male vrećice zemlje u lonac vrele vode koji joj je Ella donela, navodno za čaj.

Na kraju joj je bila potrebna boja u koju je želela da pretvori kosu.

Iako je Azulova kosa bila tamna, mnogi Skylinzi imali su kosu boje svog kraljevstva.

Možda je to bila moda, način da odaju počast izvoru svojih moći, ili je možda bilo prirodno, poput Celestine srebrne kose — nije znala.

Sve što je znala bilo je da mora da se uklopi, a ovo će biti najneupadljivija boja.

Recept je zahtevao laticu cveta te nijanse, ali takvih cvetova nije bilo u Wildlingu.

Kao zamenu, pažljivo je pocepala donji deo poruba ukradene haljine i ubacila tkaninu u napitak.

Napitak je malo zapenušao i zgusnuo se.

Isla i Celeste gledale su kako se pretvara u pastu.

Starling je pažljivo zavirila u lonac.

„Treba li da izgleda ovako?“

„Ne znam“, promrmljala je Isla.

Nervoza joj je lepršala u stomaku.

Nije se samo šunjala na ostrvo drugog vladara.

Predstavljala je drugo kraljevstvo.

Nijedno od pravila Centenijala nije to izričito zabranjivalo, ali i dalje je bilo opasno.

Niko nije smeo da je prepozna.

To bi odmah dovelo nju i njihov plan u opasnost.

Začarana boja je morala da deluje.

„Ohladilo se“, rekla je Celeste.

Umočivši prst u rukavici u smesu, proverila je temperaturu.

Odnele su posudu u kupatilo, a Isla je sela u kadu dok je njena prijateljica premazivala njenu dugu smeđu kosu svetloplavom pastom.

Celeste je radila u tišini, pažljivo prolazeći prstima kroz kosu i utrljavajući smesu u teme, a zatim nastavljajući sve do vrhova.

„Kako izgleda?“ konačno je upitala Isla kada je većina njene kose bila prekrivena.

Celeste nije rekla ništa.

Naglo se okrenula da pogleda izraz na licu svoje prijateljice.

I ugledala osmeh koji joj se pojavljivao na uglovima usana.

„Šta?“

Celeste se konačno nasmejala.

„Ti... samo izgledaš drugačije“, rekla je. „Ali dobro je. Boja je gotovo identična.“

„Gotovo?“

Celeste je odmah odmahнула rukom.

„Niko neće moći da primeti razliku na mesečini“, rekla je. „A u biblioteci ionako neće biti nikoga ovako kasno...“

Isla je zastenjala.

Toliko izgovora.

Toliko stvari van njene kontrole koje su morale da se odvijaju kako treba.

Smesa je bila začarana zahvaljujući zemlji iz neprestano promenljivog tulipana.

Bez nje, boja se ne bi ni približno tako brzo ni tako uspešno zadržala na njenoj tamnoj kosi.

Ipak — plava boja će trajati samo nekoliko sati.

Njena prijateljica je skinula umrljane rukavice i čvrsto uhvatila Islu za ruku.

„Ovo će uspeti. Ti ovo stalno radiš.“

Isla joj je uputila neverovatan pogled.

„Stalno se šunjam na ostrvo drugog kraljevstva?“

„Ne. Ali stalno se šunjaš u nove zemlje drugih kraljevstava. Nosiš ukradenu odeću. Predstavljaš se kao pripadnica drugog naroda. Sa svojim zvezdanim štapićem.“

To je bila istina.

Ali ovo je bilo drugačije.

Ovo je bio Centenijal.

„Krećeš se poput senke“, nastavila je Celeste. „Razmišljaš i planiraš poput generala. Možeš da se uklopiš bilo gde — videla sam te.“

Njena prijateljica je bila u pravu.

Godinama je nesvesno sticala veštine koje su joj sada bile potrebne da pronađe Bondbreakera.

Isla je isprala pastu iz kose, očešljala je i nadala se da će se osušiti dok stigne na odredište.

„Dobro“, rekla je Isla, posmatrajući svoj odraz i osećajući se čudno u boji koju joj nikada nije bilo dozvoljeno da nosi.

„Do sada sam bila lopov. Lažov.“

Uzdahnula je.

„Vreme je da postanem prevarant.“

Trebalo joj je četrdeset pet minuta da stigne do mosta za Nebesko ostrvo.

Nekada je ostrvo bilo celovito.

A onda je, pre više hiljada godina, bilo isečeno na delove kako bi svako kraljevstvo moglo da ima svoje.

Sva ostrva bila su povezana sa Kopnom konopcima i drvetom koji nisu izgledali ni najmanje stabilno.

Vetar je zviždao kroz velike praznine između dasaka.

Konopci koji su ih držali zajedno bili su tanki i pohabani.

Sve se njihalo napred-nazad poput klatna.

Isla je pogledala dole, na dubinu od najmanje šezdesetak metara, dok je voda ispod nje nemirno kovitlala, poput supe spremne da je skuva.

„Ne“, jednostavno je rekla, a reč joj je izletela iz usta u praznu noć.

Čitala je o ovim začaranim mostovima.

Iako je tradicionalno svima bilo dozvoljeno da posete bilo koje ostrvo koje žele, za neka kraljevstva se znalo da ograničavaju pristup tokom političkih nemira.

Ako bi Azul ili vlada Skylina sa sedištem na Lightlarku odlučili da onima izvan njihovog kraljevstva nije dozvoljen prolaz, most bi se srušio i ona bi poletela stotinama metara naniže.

Malo je verovatno da će se to dogoditi —
ali nije bilo nemoguće.

Ako bi pala, niko ne bi čuo njene krike.

Još gore, čak i ako bi je neko čuo, ne bi ostalo ništa što bi mogli da spasu.

Njeno celo kraljevstvo bi umrlo u trenutku samo zato što je bila dovoljno glupa da padne s mosta.

Bio je to prevelik rizik.

Isla je zakoračila unazad.

Pravo u nečije grudi.

Ukočila se, prisiljavajući sebe da ne vrisne, a zatim se naglo okrenula, raširenih ruku u znak izvinjenja.

Visok, pegav Skyling stajao je pred njom, poluzatvorenih očiju, s velikom čašom pića u ruci.

„Prelaziš?“ veselo je upitao, gledajući je odozgo kao da ništa nije neobično.

Nije postavljao pitanja o njenoj kosi.

Nije zurio u njenu odeću niti lice kao da je prepoznaje.

Tada mu se pogled suzio i Isla se ukočila, pitajući se da li će sada viknuti celom Lightlarku da Isla Crown, vladarka Wildlinga, pokušava da se popne na Nebesko ostrvo.

A onda je shvatila da je čudno gleda ne zato što je slagao delove slagalice i pokušavao da shvati njen identitet, već zato što je nekoliko sekundi samo zurila u njega bez odgovora.

„Da, naravno“, uspela je da kaže, prisiljavajući se na osmeh.

On joj je uzvratio osmeh.

Pogled mu je skliznuo iza nje, kao da joj govori:

Pa, hoćeš li onda preći?

Sada nije imala izbora.

Isla je zakoračila, osećajući bar tračak utehe pri pomisli da bi, ako se surva stotinama metara u dubinu, neko odmah znao šta joj se dogodilo.

Stopalo joj je naišlo na čvrstu dasku.

Olakšanje joj je prostrujalo niz zadnji deo nogu.

Ostatak puta preko mosta bio je nestabilan i ispunjen s najmanje još pola tuceta trenutaka od kojih joj se stomak okretao, ali je uspela da stigne na drugu stranu čitava.

Samo da bi zastala i zurila u svet u koji je upravo ušla.

Nebesko ostrvo bilo je plutajući grad.

Ogromni komadi stena lebdeli su visoko iznad zemlje, povezani mostovima poput perli na narukvici.

Vodopadi su se obrušavali pravo sa lebdećih planinskih venaca, čije su trouglaste osnove i korenje visili duboko ispod njih, gotovo do tla.

Na najvećem plutajućem delu nalazio se dvorac sa tornjevima koji su se uzdizali toliko visoko u oblake da su morali da dodiruju samo nebo.

Zemlja ispod plutajućeg grada bila je mnogo manje veličanstvena — Isla se osećala poput nekoga ko hoda po morskom dnu i u čudu gleda površinu iznad sebe.

Poppy ju je naučila da su Skylinzi nekada davno mogli da lete.

Pre nego što ih je njihova kletva zauvek vezala za tlo.

Jedina osoba koja je sada mogla da leti bio je Oro.

Kao Origin, posedovao je moći svih kraljevstava Lightlarka.

Ali ne i njihove kletve.

Samo kletvu Sunlinga, pošto je njegova porodica davno prisvojila to kraljevstvo kao svoje.

Drugi grad, izgrađen ispod prvog, prekrivao je svaki pedalj jedne planine.

Na njenom vrhu stajala je kula dovoljno visoka da dosegne samo dno najbliže plutajuće stene.

Isla se pitala da li se tako ulazi u leteći grad — i kome je dozvoljeno da uđe.

U podnožju planine nalazila se pijaca koja je mirisala na pepermint i pivo.

Uglavnom na pivo.

Neko je ispao iz najbliže krčme pravo na ulicu, lica jarkocrvenog, jedva promašivši baru.

Skylinzi su bili nadaleko poznati po svojoj sklonosti ka proslavama.

Jedan deo nje želeo je da utrči u najbliži bar i ispije svoje prvo piće, znajući da ono drugima daje hrabrost.

Ali nije smela da rizikuje ometanje ili neželjeni efekat.

Ne večeras.

Celeste je saznala lokaciju biblioteke preko svog pratioca, jednog mladog Skylinga blede kože i toliko tihog glasa da ga je jedva bilo moguće čuti.

Navodno se nekada nalazila visoko iznad grada, ali je sada zauzimala kulu u novijem zamku Nebeskog ostrva, u podnožju velike planine.

Isla se pitala kako bi najbolje mogla da se ušunja u palatu —
ali ispostavilo se da Skylinzi nisu bili ni približno tako uobraženi ili paranoični kao ostala kraljevstva.

Vrata zamka bila su otvorena, pozivajući svakog pripadnika svog naroda, od plemića do drugih ostrvljana, da uđe.

Stražara nije bilo.

Ovako kasno noću, kroz hodnike je prolazilo svega nekoliko posetilaca.

Jedan par hodao je držeći se za ruke, deleći između sebe penušavo piće.

Grupa tinejdžera smenjivala se u bacanju lopte jedni na druge, koristeći svoje moći samo da upravljaju vetrom.

Narod tog kraljevstva nije bio mnogo drugačiji od svog vođe.

Zadovoljan.

Srećan.

Bilo je pomalo uznemirujuće, više od dve nedelje nakon početka Centenijala.

Zar nisu bili zabrinuti?

Da li su znali nešto što ona nije?

Da li je Azul imao plan za ovaj Centenijal koji je podelio sa svojim narodom?

Isla je skrenula prema istočnoj strani palate.

Pažljivo ju je proučila.

Bila je iznenađujuće dobro održavana za dom vladara koji se vraćao samo na nekoliko meseci svakog veka.

Bila je samo delić veličine zamka na Kopnu i obojena svetloplavom bojom, poput ogromnog ptičjeg jajeta.

Plafoni su bili napravljeni tako da podsećaju na ogromno, beskrajno nebo i bili su neverovatno visoki.

Vetar je zviždao kroz hodnike, ulazeći kroz razne otvorene prozore.

Slobodno.

Prozračno.

Lagano.

Kulu nije bilo teško pronaći.

Bila je jedna od svega nekoliko kula i imala je otključana staklena vrata kroz koja se video njen unutrašnji prostor.

Knjige.

Čitavi spratovi knjiga, raspoređenih u krug, koji su se penjali sve više i više u spirali, sve do zaobljenog svetlarnika.

Sve prazno.

Celeste je bila u pravu.

Niko nije delovao zainteresovano za čitanje u ovo doba noći.

Sada je samo trebalo da pronađe zaštićeni deo.

Proučila je prostor i namrštila se.

Nije bilo skrivenih zadnjih prostorija.

Sve u biblioteci bilo je izloženo, police ugrađene u zidove.

Isla je krenula spiralnom stazom, prisiljavajući sebe da ne gleda previše pažljivo knjige.

Ako bi videla neki od njihovih naslova, nije bila sigurna da bi mogla da odoli iskušenju da sedne i čita.

Imaćeš dovoljno vremena za čitanje kada slomiš svoje kletve, govorila je sebi.

Nakon što upotrebi Bondbreakera, biće slobodna da pohara biblioteku u kraljevstvu Wildlinga i proguta svaku knjigu ako to bude želela.

Samo je trebalo da ga pronađe.

Kula je bila viša nego što je izgledala odozdo — trebalo joj je nekoliko minuta da stigne do vrha.

Kada je stigla, namrštila se.

Nije bilo zaštićenog dela.

Nije bilo relikata.

Samo knjige.

Hiljade njih.

Isla je stegla ogradu i pogledala stotinak stopa naniže, prema dnu.

Biblioteka je bila prazna.

Šuplja.

Jedva je odolela želji da je ispuni svojim frustriranim krikom.

Ali nije ofarbala kosu, ukrala odeću i kročila na teritoriju drugog kraljevstva Lightlarka da bi tako lako odustala.

Biblioteka svakog ostrva imala je zaštićeni deo.

Ovaj je samo morao biti skriven.

Isla je uzmakla prema zidu i pažljivo ga opipala, lagano kucajući.

Bio je čvrst, a knjige su prekrivale gotovo svaki pedalj unutrašnjosti kule.

U sredini je bio vazduh.

Nije bilo prostora za tajnu prostoriju.

Osim ako—

Pogledala je nagore, prema svetlarniku.

Ako bi stala na prste, mogla bi da ga dohvati.

Stomak joj se prevrnuo dok je pažljivo izvlačila rukavice iz džepa.

Bile su grube i dovoljno tanke da bi se pocepale ako ne bude pažljiva.

Trudila se da ne razmišlja od čega su napravljene, niti čije su bile—

Ne.

Morala je da misli na misiju, da joj se ne bi povratio ručak.

Nadajući se da je Celeste bila u pravu i da je Azulova suština zaista utisnuta u tkaninu, navukla ih je, a zatim pritisnula dlan u rukavici na staklo—

Ono se otvorilo, zajedno s elegantnim metalnim stepenicama koje su se rasklopile pred njenim očima.

Islin osmeh bio je iskonski, čist izraz zadovoljstva.

Otkrila je tajnu jednog vladara.

Sama je shvatila kako sve funkcioniše.

Mlada vladarka bez moći.

Nema vremena za slavlje.

Terrin ukor odzvanjao joj je u mislima.

Kad god bi se Isla ozarila nakon što bi savladala neku veštinu ili uspela da razoruža svoju čuvarku, bila bi ukorena.

„Vreme može da stane na trenutak“, jednom je rekla Isla.

„Ne za tebe. Od trenutka kada si rođena, sat je počeo da odbrojava“, odgovorila je Terra.

Svaki trenutak koji nije koristila za pripremu za Centenijal bio je uzalud potrošen.

Želeti nešto više od odbrane i zaštite svog kraljevstva bilo je sebično.

Njen život nikada nije bio njen.

Sa Bondbreakerom bi mogao da bude.

Isla je zakoračila na prve prečke merdevina.

Svetlarnik je bio vrata koja su vodila u malu staklenu sobu okupanu mesečinom.

Tamo je bio snop drevnih svitaka.

Žezlo sa vrhom od dragog kamena mlečne boje, poput oblaka i neba koje je neko pomešao palcem.

Mač sa isprepletanom oštricom, dva sloja metala isprepletana jedan kroz drugi i spojena poput ljubavnika.

Ali nije bilo ogromne staklene igle.

Nije bilo Bondbreakera.

Razočaranje ju je učinilo nepromišljenom.

Isla je ušla u zamak na Kopnu bez uobičajenog opreza.

Nije čekala u senkama da se uveri da nikoga nema.

Nije prikrivala svoje korake, što bi zahtevalo da uspori.

Nije išla dužim putem, kroz hodnike koji su uvek bili prazni jer su bili drevni i kroz pukotine u kamenu propuštali zrake mesečine i hladne promaje, a u njima nije bilo nijednog od onih ogromnih ognjišta koja su ispunjavala ostatak palate.

Sve što je želela bilo je da što pre stigne do svoje sobe, ispere boju iz kose, pocepa svetloplavu odeću i uhvati ostatak sna koji joj je noć dopuštala.

Do trenutka kada je brzo skrenula iza ugla u glavni hodnik, bilo je prekasno.

Cleo ju je već primetila.

Isla je nestala u deliću sekunde.

Umesto da pobegne, nastavila je pravo, ne znajući ni kuda ide, dok joj je srce snažno udaralo, pitajući se koliko je dobro vladarka Moonlinga videla njeno lice.

Bilo je mračno.

Nalazila se na drugoj strani hodnika.

Ne.

Nije bila dovoljno blizu da bi videla da je to ona.

Ali svakako dovoljno blizu da postane sumnjičava.

Nekoliko sekundi kasnije, Isla je začula nepogrešiv zvuk koraka iza sebe.

Pratili su je.

Još samo nekoliko dugih koraka i Moonling vladarka bi je sustigla i potvrdila da je devojka svetloplave kose u Skyling odeći zapravo druga vladarka.

Uljez.

Otkriće bi pokrenulo toliko pitanja i prodrlo u toliko njenih tajni da je Isla počela da se znoji i teško diše.

Cleo neće odustati sve dok Islu ne satera u ćošak.

Njeni koraci bili su svega nekoliko trenutaka iza njenih.

Pojavio se još jedan ugao i Isla je skrenula, iskoristivši nekoliko sekundi tokom kojih je Moonling vladarka nije mogla videti da potrči punom brzinom.

Trčala je.

Trčala.

A onda je ponovo skrenula—

I sudarila se s nečim čvrstim.

Misli su joj se zavrtelo.

Pala bi unazad da je dve snažne ruke nisu uhvatile oko struka.

Grim.

Koraci su se začuli iza nje, odjekujući poslednjim hodnikom.

Još jedan ugao i Moonling vladarka bi ih pronašla oboje.

Nightshade vladar gledao je odozgo u nju, zbunjenost mu je skupila obrve.

Pogled mu se zadržao na njenoj obojenoj kosi, njenoj odeći, a u njegovom izrazu pojavilo se pitanje.

Nije bilo vremena za objašnjenje.

„Molim te“, rekla je, stežući njegove ruke i mrzeći način na koji joj je glas zadrhtao pri tim rečima.

Činilo se da je znao šta želi.

Jer pre nego što je Cleo uspela da skrene iza ugla, Grim je privukao Islu uz sebe i oboje su nestali.

Moonling vladarka se ukočila na ulazu u njihov hodnik, zatekavši ga praznim.

Isla bi možda uživala u šoku na Cleinom licu da se nije toliko plašila.

Drhtala je.

Cleo je bila svega nekoliko koraka od njih.

Ako je Moonling otkrije, Celestini planovi i pomoć bili bi uzaludni.

Samo zato što je Isla bila dovoljno glupa da ne bude oprezna.

Samo zato što je bila uznemirena što nije pronašla Bondbreakera iz prvog pokušaja.

Moonling je zakoračila napred, pravo prema njima.

Tiho poput senke, Grim je podigao Islu kao da nije imala nikakvu težinu i pomerio ih oboje u stranu prostorije.

Hrapav kameni zid urezao joj se u leđa.

Grim ju je zaklanjao.

Osetila je njegov dah na svom čelu.

Isla je pokušala da se ne usredsredi na ono što je još mogla da oseti.

Njegov čvrst stisak oko njenog struka, hladnoću koja je izbijala iz njega i prodirala kroz tanku tkaninu njene ukradene odeće.

Jezik koji joj je klizio niz kičmu poput noći koja joj cveta u kostima.

Iz straha, govorila je sebi.

Straha da će biti otkrivena.

Ni zbog čega drugog.

Moonling je prošla čitavom dužinom prostorije—

pre nego što se konačno povukla istim putem kojim je došla.

Tek kada su joj koraci postali suviše tihi da bi ih čula, Grim je učinio da ponovo postanu vidljivi.

A Isla je bila zatečena njegovom blizinom.

Bila je pritisnuta uz zid, a on se nadvijao nad njom, pognute glave toliko nisko da mu je nos gotovo dodirivao njen.

Pogledao ju je.

„Jesi li odlučila da promeniš kraljevstvo, Jedačice srca?“ rekao je, posežući za pramenom njene obojene kose i uzimajući ga među prste.

„Ako je tako, možda bi trebalo da razmisliš o Nightshadeu. Ne možemo da se takmičimo sa Skylingom kada su u pitanju slatkiši ili maštovita pića, ali ako tražiš razuzdanost...“

Tamni pogled mu je zasijao od zabave.

„Najpoznatiji smo po temeljnom istraživanju zadovoljstva.“

Na šta je mislio?

Ruke su mu i dalje bile na njenom struku, a dugi prsti uz njena rebra.

Nesigurno je udahnula.

A onda ga je odgurnula i namrštila se.

„Ne zanima me“, rekla je.

Ali Grim se samo nacerio dok je pravio korak unazad.

Naravno.

Demon je mogao da oseti njene emocije, toplinu koja joj se skupljala u stomaku dok je razmišljala o njegovom iznenađujuće nežnom dodiru.

Način na koji je oblikovao usnama reč zadovoljstvo...

Ne.

Šta nije bilo u redu s njom?

Oduvek je smatrala da su Wildlinzi dovoljno nepromišljeni da počnu da gaje osećanja prema nekome.

Rizikovali su da se veza završi smrću.

Islini postupci ugrožavali su čitavo njeno kraljevstvo.

Želela je slobodu.

Želela je da slomi svoju kletvu i kletvu svog naroda.

To je bilo sve.

To je bilo sve što je bilo važno.

„Hvala“, jednostavno je rekla.

Zatim je izjurila iz hodnika najbrže što je mogla.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

AZUL

Islino pozivno pismo stiglo je sledećeg jutra. Njen sledeći zadatak bila je demonstracija.

Čitave noći, Nightshade joj je progonio snove. Njihov kratki susret u hodniku uticao je na nju više nego što je želela da prizna. Grim ju je učinio nevidljivom samo zato što ga je zamolila. Nije imao nikakav razlog da joj pomogne. Da nije bilo njega, Cleo bi je otkrila, a svi Islini planovi bili bi uništeni tokom jedne katastrofalne noći.

Znala je da će zažaliti zbog ovoga. Ako bi Celeste ikada saznala, možda bi ozbiljno preispitala njihovo prijateljstvo.

Bilo je glupo, opasno, ali Isla je krenula u potragu za Nightshadeom.

Do sada je već znala navike svih vladara, zahvaljujući redovnom špijuniranju tokom poslednjih šesnaest dana. Azul je uvek bio sa svojim narodom i provodio je iznenađujuće mnogo vremena šetajući obalom. Cleo je uvek bila okružena plemstvom koje je, činilo se, držala na pristojnoj udaljenosti, i posećivala je svoje ostrvo mnogo češće nego ostali vladari. Oro je gotovo svake noći napuštao zamak, a ona još uvek nije imala hrabrosti da ga prati.

Grimovo kretanje bilo je veća misterija, pošto je često bio nevidljiv i putovao od jednog mesta do drugog neprimećen. Nekoliko puta, međutim, uhvatila ga je kako se usred poslepodneva uvlači u bar na agori.

Tamo je krenula.

Bila je gotovo stigla do agore kada je neko izgovorio njeno ime.

Isla se naglo okrenula i ugledala još jednog vladara.

Azula.

Krv joj se sledila u žilama. Da li je znao da je prethodne noći bila na njegovom ostrvu? Da li ju je neko video?

Da li mu je Grim rekao? Nisu delovali kao prijatelji, ali savezništva je bilo lako sakriti tokom Centenijala. Isla i Celeste bile su najbolji primer za to.

Da nije bila rasejana, čula bi ga kako joj prilazi. Ne bi poskočila od iznenađenja kada je začula njegov glas.

Navukla je uvežban osmeh na lice.

„Kakvo prijatno iznenađenje“, rekla je tonom toliko iskrenim da se Isla zapitala kada je postala tako dobra lažljivica.

„Takođe“, odgovorio je, oponašajući njen izraz. „Šta te dovodi u ovaj deo Kopna, vladarko?“

Isla se trudila da joj glas ne zadrhti, baš kao što su joj drhtale ruke. Sklopila ih je iza leđa.

„Zamak je postajao pomalo sumoran. Pomislila sam da bih mogla malo da istražujem.“

Azulov osmeh se proširio, ali nije dopirao do njegovih očiju. One su ostale hladne poput dragulja koje je gomilao. Da li je moguće da na Nebeskom ostrvu ipak nije bila dovoljno diskretna?

Ili je jednostavno bio oprezan prema njoj. A zašto i ne bi bio? I ona je bila oprezna prema njemu.

„Ako je Kopno ono što želiš da vidiš... dozvoli mi da ti pokažem jedno od njegovih najvećih čuda.“

Nije želela da ide bilo gde sa vladarem koji je možda znao, a možda i nije znao da je prethodnog dana bila prerusena u jednu od njegovih ljudi. Njihov slučajni susret bio je prevelika slučajnost.

Morao je da zna.

Ali odbijanje njegove ponude samo bi ga učinilo još sumnjičavijim.

„Kako velikodušno od tebe.“

Krenuli su prema planinskom vencu koji je uokvirivao Kopno. Stene su na nekim mestima bile smeđe i crvene, a na drugim prošarane poput mermera.

„Kako ti se dopada ostrvo?“ upitao je nehajno, kao da je Centenijal odmor, a ne Islina jedina šansa da preživi.

Naravno, on nije mogao da zna za to. Wildling vladar trebalo je da bude gotovo besmrtno.

„Mogu da razumem zašto je privlačno... mada još mnogo toga treba da istražim.“

Naučila je da je bolje pustiti druge da govore kada ona ima mnogo toga da sakrije. Ljudi su, uostalom, uglavnom voleli da pričaju o sebi.

„A kako izgleda tvoj peti Centenijal?“

Nasmejavao se bez imalo humora. Nešto u tom smehu bilo je čudno, pomislila je Isla. Gorko, možda.

„Zanimljivo je.“ Stisnuo je usne. „Prvi Centenijal, siguran sam da si čula, bio je noćna mora. Gotovo gori od rata... Sa drugim su došla pravila i određeni red. Imali smo planove. Strategije. Ali nismo imali savezništva. Posle prvog puta niko od nas nije verovao onom drugom, razumeš. I to s dobrim razlogom.“

Glas mu je utihnuo i Isla je videla kako mu je nešto bljesnulo u očima.

Da li je to bio bol?

„Treći je bio bolji. Tada smo se prvi put podelili u timove. Verovali smo da smo veoma blizu razbijanja kletvi — da ćemo rešiti sve delove proročanstva. Naravno, pogrešili smo. Do četvrtog se činilo da je većina izgubila nadu. Cleo čak nije ni prisustvovala... da li si to znala?“

Isla je klimnula, iako to sasvim sigurno nije znala.

Svaki vladar koji nije prisustvovao nije imao pravo na glavnu nagradu... a njegova kletva ne bi bila razbijena zajedno sa ostalima, čak i ako bi neko pronašao rešenje.

Zašto bi se Cleo držala podalje?

Još važnije — zašto se ove godine vratila?

Strah joj je zaigrao u kostima i Isla je imala osećaj da postoji nešto što svi ostali znaju, a ona ne.

„Čak i bez nje, zaista smo mislili da smo uspeali.“ Odmahnuo je glavom. „Kletve su uništile toliko toga. Ali jedna od najgorih stvari koje su učinile jeste to što su još više razdvojile naše kraljevine. Nekada smo bili veoma blizu ujedinjenju.“

Isla je to znala iz Poppynih časova istorije. Bilo joj je drago da razgovara o bilo čemu što nije uključivalo njeno šunjanje po biblioteci na Nebeskom ostrvu.

„Zato se kralj Egan oženio drugom vladarkom, zar ne? Da bi pokušao da ponovo ujedini kraljevine?“

Isla se nekada pitala da li je kralj, netipično za vladara, odlučio da se zbog ljubavi oženi izvan svoje kraljevine. Poppy je upravo tako pričala priču o kralju Eganu i Aurori. Sunling i Starling koji pronalaze ljubav uprkos svojim razlikama. Bio je to jedini put kada njena starateljka nije govorila o ljubavi kao upozorenju.

„Upravo tako.“ Azul je uzdahnuo. „A sada smo na petom.“

Kratko ju je pogledao preko ramena, sa sažaljenjem u očima.

„I bojim se da ne znam da li imam snage da prisustvujem šestom.“

Isla je progutala knedlu zbog njegovog mračnog tona.

Da li je to bilo upozorenje?

Da li joj je govorio da, uprkos svojoj uobičajenoj vedroj naravi, ne bi oklevao da je ubije ako bi to značilo da ovaj Centenijal bude poslednji?

Isla je očajnički želela da promeni temu.

„Jesi li blizak sa svojim plemstvom?“

Nebesko ostrvo bilo je iznenađujuće dobro održavano. Činilo se da plemstvo radi dobar posao upravljajući njime dok je njihov vladar odsutan.

Azul se namrštio.

„Ne postoje Skyling plemići.“

Verovatno je izgledala zbunjeno, jer je nastavio:

„Imamo demokratiju otkako sam došao na vlast. Skyling koji su pozvani na manje događaje jesu izabrani zvaničnici. Sve velike odluke donose se glasanjem mog naroda.“

Isla je trepnula.

„Dakle, ako bi odlučili da te više ne žele za vladara...“

Slegnuo je ramenima.

„Povukao bih se. Mada bi to svakako zakomplikovalo stvari, s obzirom na Centenijal i način na koji se naše moći prenose“, rekao je. „Imao sam sreće što su bili zadovoljni mojom vladavinom.“

Nikada nije čula da se nekom kraljevinom upravlja na takav način.

Dok je razmišljala o Azulovim rečima, shvatila je da je posmatra.

Proučava je.

Šta je tražio?

Zaustavili su se u podnožju planine koja je izgledala neobično, ali ne toliko posebno da bi vredelo putovati do nje. Azul joj je ispričao mnoge stvari, stvari za koje nije očekivala da će joj drugi vladar tako otvoreno otkrivati tokom Centenijala.

Da li je to bilo zato što je znao da neće biti živa dovoljno dugo da iskoristi znanje koje joj je podelio?

Pedeseti dan bio je udaljen tek nešto više od mesec dana.

Isla se ukočila, pitajući se da li Skyling odbrojava sate do trenutka kada će moći da je ubije a da ne prekrši pravila.

Možda je njegov narod već glasao i pozeleo da upravo ona umre kada dođe vreme da se ispuni čitavo proročanstvo.

Azul je samo zurio uvis.

Isla je oprezno pratila njegov pogled i ugledala tunele ukopane visoko iznad njih, duboko u planinu. Ako bi zažmurila napola, mogla je da vidi jarkoplavu boju s druge strane, kroz planinu.

Izbrojala je sedam tunela, poređanih jedan pored drugog, savršeno usečenih kroz kamen.

„Kao dete sam dolazio ovde sa prijateljima“, rekao je uz osmeh.

Ovoga puta osmeh mu je dopro do očiju.

„Leteli bismo kroz tunele što smo brže mogli i merili vreme. Pretvorili smo to u igru.“

Prošlo je petsto godina otkako je leteo. Činilo se da mu letenje nedostaje isto koliko Grimu nedostaje noć, a Orou dan.

Okrenuo se prema njoj.

„Danas imaju drugačiju namenu.“

Raširio je noge i naglo podigao pesnicu.

Isla se instinktivno odmakla, a zatim posmatrala kako nalet vazduha prolazi kroz jedan od tunela.

Trenutak kasnije začuo se predivan zvuk.

„To je instrument“, rekla je glasno, ovoga puta iskreno uzbuđena.

Kao odgovor, poslao je vazduh kroz sve tunele, jedan za drugim, brzo poput vetra.

Pesma je odjeknula kroz poslepodne.

Isla je počela da pevuši, prateći melodiju, presrećna.

Planina je bila instrument...

Nije mogla da poveruje.

Azul joj je udovoljio, svirajući pesmu za pesmom, dok mu snaga vazduha nije jenjavala. Oprez koji je ranije videla u njegovim očima nestajao je, malo-pomalo.

Shvatila je da joj je drago što je Azul slučajno naišao na nju, makar joj pružio samo kratko odvlačenje pažnje.

Kada je Azul otpratio Islu nazad do zamka na Kopnu, već je gotovo pao mrak.

Grim je do tada već napustio agoru.

Umesto da ga pronade u baru, morala je da ode u njegovu spavaću sobu.

Isla je lokaciju soba svih vladara otkrila nekoliko dana ranije. Mogla je da pita Ellu gde su ostali vladari smešteni. To bi joj uštedelo sate špijuniranja.

Ali Isla se osećala sigurnije ako svoje zahteve rasporedi na više ljudi, ne dopuštajući nikome da sazna previše o tome šta joj je potrebno, kako ne bi povezali delove njenog plana.

Bilo je teže pratiti vladare kroz zamak a da ne bude primećena, pa je pratila njihove pratioce koje je obezbedio Lightlark.

Tako je saznala da se Grimova odaja nalazi na drugoj strani zamka, najudaljenija od odaja drugih vladara.

Isla je već donela odluku, svesna mogućih posledica.

Svesna onoga što rizikuje.

Ipak je došla.

Stajala je ispred njegovih vrata, ali je oklevala, zglobov prsta svega nekoliko centimetara udaljenim od kamena.

Pre nego što je izgubila hrabrost, vrata su se otvorila.

Grim je stajao na vratima i gledao je odozgo, podignute obrve.

„Izvini što sam pobešla“, rekla je. Zaista je bilo nepristojno, nakon što joj je pomogao. „Došla sam da ti se još jednom zahvalim. I da ti nešto ponudim, u znak zahvalnosti za — za ono što si uradio.“

Osmeh mu se polako proširio licem čim je čuo za ponudu.

„Oh?“ rekao je, a glas mu je nekako postao još dublji.

Isla ga je pogledala mrko, kao da mu govori: Ne takvu ponudu.

Bio je besraman.

Da li je takav bio sa svima? Da li je ona samo poslednja osoba sa kojom je odlučio da flertuje?

Morao je to biti deo njegovog plana.

Zbog čega je ono što je upravo nameravala da uradi bilo još gluplje.

U očima mu je i dalje nestašno svetlucalo.

„Moja demonstracija je sledeća“, rekla je Isla, izgovarajući reči pre nego što bi mogla da se predomisli. „Sutra. Potrebna je priprema.“

Grimovo lice je iznenađujuće postalo ozbiljno.

„Jedačice srca, ne moraš da—“

Ne.

Morala je.

Grim je sada znao jednu od njenih tajni, nakon što ju je pronašao u Skyling odeći. Pomogao joj je tako što ju je učinio nevidljivom da bi izbegla Cleo.

Isla mu je dugovala.

To joj se nije dopadalo.

Reći će mu ovu informaciju, a onda će s tim biti gotovo.

„Radi se o tome da se pokaže vrednost tvoje kraljevine tako što će se prikazati nešto vredno što je ona stvorila za budućnost Lightlarka.“

Nightshade nije sklanjao pogled sa nje.

Nije se osmehivao.

Nije joj zahvalio.

Samo je klimnuo.

Ona je klimnula njemu.

Tek kasno te noći, dok je umesto sna zurila u plafon, Isla se zapitala da li je napravila strašnu grešku.

PETNAESTO POGLAVLJE

ELIXIR

Isla im je dala sat vremena.

Umesto suđenja koje bi se, iz očiglednih razloga, usredsredilo na moć njihovog vladara, Isla je želela da ispita sposobnosti njihove kraljevine. Njeni ljudi možda nisu bili na ostrvu, ali ovo je bila prilika da pokaže Lightlarku da su mnogo više od svoje krvožedne kletve.

Njene starateljke želele su da demonstracija bude nešto drugačije. Prilika da dodatno sprovedu sopstvenu strategiju.

Isla ih je ubedila da bi pokazivanje da njen narod može da leči isto koliko može i da ubija možda ubedilo ostale vladare u vrednost Wildlinga, naročito u poređenju sa Nightshadeom, koji samo uništava.

To što je upozorila Grima na demonstraciju poništilo je deo te strategije.

Zakomplikovalo je sve.

Ponovo su bili u areni. Isla je želela da što više ostrvljana bude prisutno kako bi videli šta je donela iz svoje nove zemlje.

Već je najavila svoj zadatak publici koja je oprezno posmatrala. Glas joj je bio iznenađujuće miran, bez i najmanjeg traga nervoze.

Pravila su takođe bila objavljena. Publika će glasati za onu demonstraciju sposobnosti neke kraljevine koja najviše doprinosi obezbeđivanju budućnosti ostrva. Niko nije smeo da glasa za sopstvenog vladara — mada Isla nije imala iluzija da će to Wildlingu pružiti poštenu šansu.

Neće pobediti.

Ali nije ni morala.

Sve što je trebalo jeste da gomila shvati da su Wildlinzi više od zlih zavodnica.

Vladari su stajali sa strane. Pitala se da li je sat vremena bilo dovoljno za pripremu — barem za one koji već nisu znali za demonstraciju.

„Azul.“

Vladar je zakoračio u središte arene, praćen grupom drugih Skylinga koji su mu pomagali u demonstraciji.

„Naša kraljevina radi na obliku komunikacije koji koristi vetar. Lakša komunikacija znači veću efikasnost, bolje organizovane procese... brže pozivnice za zabave.“

Publika se nasmejala.

Azul je zaista znao kako da se predstavi.

Isla se prisetila onoga što joj je prethodnog dana rekao o vlasti na Nebeskom ostrvu. Njegov narod ga je zaista obožavao. Da li zato što im je dao mogućnost izbora?

Ona je od svih ljudi mogla da razume koliko je sloboda važna...

Iz unutrašnjeg džepa svog ogrtača izvukao je komad pergamenta i na njemu napisao poruku. Zatim ga je pažljivo savio u kvadrat i iskoristio svoju moć da ga pošalje kroz arenu pravo u Islini ruke.

Sve oči bile su uprte u nju.

Otvorila je papir i pročitala reči koje je vladar napisao:

Naravno, imamo i našu muziku...

Isla nije mogla da se ne nasmeši.

„Ovo može da se primeni u velikim razmerama“, dodao je Azul.

Pokazao je prema ostalim Skylingma koji su mu se pridružili. Nosili su gomile listova pergamenta.

Bez upozorenja, bacili su ih sve u vazduh.

Pred njenim očima, svaki list se uredno savio, a zatim krenuo svojim putem, jedan za drugim, prateći desetine putanja koje su Skyling stvorili na nebu — vazdušne struje kojima bi poruke putovale do svojih primalaca.

Prava infrastruktura za masovnu komunikaciju.

Bio je to veličanstven prizor.

Inovacija koja će zasigurno ostaviti trag na Lightlarku.

Publika je očigledno mislila isto.

Isla se pitala šta je pisalo na pergamentima koje je Azul razdelio.

Možda pozivnica za neku proslavu koju je Skyling priređivao u agori nakon ovoga.

„Cleo.“

Isla se nadala da je nedostatak vremena za pripremu zbunio vladarku. Zamišljala je Moonling kako pokušava da smisli demonstraciju i gotovo se nasmešila.

Cleo je samo zračila samopouzdanjem dok je koračala prema sredini arene.

Nije imala pomoćnike.

Nikakve alatke...

Ništa vizuelno što bi mogla da pokaže.

Njene reči bile su jednostavne.

„Imamo brodove“, rekla je. „Tokom poslednja dva veka izgradili smo mnogo, mnogo brodova.“

To je bilo sve.

Moonling se vratila na svoje mesto, a Isla je osetila nalet ljutnje u grudima.

Pitala se da li će publika utihnuti. Zbuniti se. Da li će se ostali vladari pobuniti zbog njenog potpunog izostanka demonstracije.

Ali niko nije.

Moonling su klicali, gotovo potvrđujući da su decenijama gradili flotu koju je Cleo tako nonšalantno opisala.

Mogla je da laže.

Ali Oro je izgledao kao da joj veruje.

Izgledalo je kao da uopšte nije znao za brodove.

Zanimljivo.

Celeste je bila u pravu. Između nekih kraljevina Lightlarka razvijala se napetost.

Iako mornarica nije bila logična dok su Moonlinge još proganjale smrtonosne pune mesečine, bila bi korisna u svetu posle kletve.

Brodovi bi mogli da prevezu hiljade Moonlinga, Starlinga, Wildlinga i Skylinga nazad u Lightlark, da ponovo ujedine kraljevine na jednom mestu.

Mogli bi da istražuju udaljene zemlje izvan ostrva i novih zemalja kraljevina.

Mogli bi da se koriste i u ratu.

„Celeste“, rekla je Isla, pitajući se da li je način na koji je izgovorila ime svoje prijateljice bio drugačiji od načina na koji je izgovorila imena ostalih.

Pitajući se da li to što neće ime izgovoriš hiljadama puta učini da ono drugačije zvuči kada izađe iz tvojih usta.

Starling je, naravno, bila spremna.

Desetak njenih podanika pridružilo joj se.

„Moja kraljevina razvija način proizvodnje alatki i oružja koristeći isključivo našu moć“, rekla je, pokazujući prema svom narodu i dajući im znak da počnu.

Publika je sa čuđenjem posmatrala kako udružuju svoju energiju i koncentrišu je toliko snažno da je pred njihovim očima mač stvoren za svega nekoliko trenutaka.

Pretvorili su energiju u metal, gotovo kao što je Oro pretvorio sto u zlato.

Gotovo.

Za ovo je bilo potrebno desetak Starlinga i mnogo truda.

Za jedan mač.

Kralj bi ih verovatno sve mogao pozlatiti jednim dahom.

Celeste je uzela gotov mač u ruku i podigla ga, dok su svi prisutni Starlingi neprestano klicali.

Isla je želela da se nasmeši, želela je nešto da kaže svojoj prijateljici.

Ali samo je prozvala sledeće ime.

„Oro.“

Kralj nije sreo njen pogled dok je zauzimao svoje mesto.

Uvek ju je gledao s prezirom.

Sada, nakon što je verovatno znao da mu je dopustila da pobedi u duelu i nakon što ga je iskoristila kao deo Azulove demonstracije, činilo se da ju je smatrao nedostojnom čak i svog pogleda.

„Pronašli smo dodatne načine da svetlost i toplotu proširimo po celom ostrvu.“

Pred njim je pokretom prstiju zapalio vatru.

Zatim je celu šaku gurnuo u nju, a potom je brzo izvukao, raširenih prstiju.

Plamen se rasuo, poput kapljica boje koje su letele kroz prostor.

Začuli su se krici — neki ostrvljani zaštitili su se koristeći svoju moć.

Ali plamenovi su bili zarobljeni u desetinama kugli.

Bezopasno su sleteli u ruke i krila.

„Neće se ugasiti sve dok prvobitni plamen gori.“

Između beskrajnih ognjišta unutar zamka, baklji širom Kopna i ove demonstracije, kralj je očigledno bio opsednut time da plamen bude svuda.

Da li zato što je predstavljao njegovu vladavinu?

Njegovu kraljevinu?

Dopustio je publici još nekoliko trenutaka da posmatra kugle vatre, da ih bacaju u vazduh, dive se njihovoj toploti, svetlosti poput stotinu svitaca koji osvetljavaju arenu, pre nego što je savio šaku.

Ugasio je svoje plamenove.

Svetla su se skupila i ugasila, baš kao što je rekao da hoće.

Aplauz je izgleda pratio sve što bi Oro uradio, pa ni ova demonstracija nije bila izuzetak.

„Grimshaw“ bilo je sledeće ime koje je Isla izgovorila.

Nightshade je prošao pored nje.

Prilikom najblažeg dodira, niz njenu ruku prošla je hladna jeza.

Morala je da se sabere.

Publika je ćutala.

Ali bilo je očigledno da ih je zanimalo šta će Nightshade pokazati.

Njegova kraljevina bila je misterija otkako su osnovali svoje sopstveno uporište.

Tokom rata bili su neprijatelji.

Čak i uz mirovni sporazum, njegovom narodu se uopšte nije verovalo.

Isla je pretpostavljala da su mnogi i dalje verovali da su Grimovi ljudi odgovorni za kletve.

A možda je i bio.

Grim se zaustavio u središtu arene.

Pogledao je pravo u radoznala lica, okrenuvši se kako bi se svima omogućilo da ga dobro vide.

„Moja kraljevina nema ništa korisno da vam ponudi“, rekao je.

A zatim je otišao.

Tišina.

Šapat.

Isla je osetila kako joj lice gori.

Od besa?

Od iznenađenja?

Dala mu je više nego dovoljno vremena da se pripremi za njenu demonstraciju.

Protivno svom boljem rasuđivanju.

Iza leđa svoje prijateljice.

A on joj se rugao pred svima.

Namerno je došao praznih ruku.

Zašto?

Nightshade je imao drskosti da joj, prolazeći pored nje na putu ka izlazu iz arene, kaže:

„Ti si sledeća, Jedačice srca.“

A zatim je postao jedno sa senkama.

Demon.

Čudovište.

Isla se uspravila.

Neće mu dozvoliti da je izbací iz ravnoteže.

To je sigurno ono što je želeo.

Isla se nije potrudila da najavi sebe dok se pripremala za svoj red.

Postojala je jedna stvar koja joj je bila potrebna.

Od kralja.

„Da li bi mi napravio vatru?“ upitala ga je.

Na trenutak je samo namršteno gledao u nju.

Pitala se da li će je ignorisati ili odbiti, pa će morati da zamoli nekog drugog Sunlinga za pomoć.

Kao da bi pristali.

A onda se, uz jedva primetan pokret zgloba, stub vatre pojavio u središtu arene.

„Hvala“, rekla je stegnuto.

Nije klimnuo, niti joj je na bilo koji drugi način pokazao da ju je čuo, pre nego što je krenula prema plamenu koji je stvorio.

Sve oči bile su uprte u nju.

Do sada je već trebalo da se navikne na to, ali njihovi pogledi bili su poput hiljadu noževa uperenih pravo u nju.

Isla je iz džepa izvukla bočicu od stakla u obliku srca.

U njoj se nalazila tečnost gusta i grimizna poput krvi.

„Wildlingi su razvili napredne lekove za lečenje“, rekla je, podižući posudu da je svi vide.

Sada je samo trebalo da pokaže koliko je moćna.

Pre nego što bi izgubila hrabrost, kao što joj se već pola tuceta puta dogodilo tokom priprema, Isla je duboko udahnula.

I stavila celu ruku u plamen.

Povici.

Krici užasa.

Publika je zapanjeno uzdahnula dok joj je koža gorela.

Nije se trznula.

Iako je bol pretila da je potpuno preplavi.

Ruka joj je drhtala u vatri.

Druga šaka bila joj je toliko čvrsto stisnuta da su joj nokti probili kožu dlana.

Još samo malo.

Suze su joj se pojavile u uglovima očiju, a ona je podigla glavu, naređujući sebi da ih ne pusti da padnu.

Publici je verovatno izgledala trijumfalno.

Bez bola.

Nije bila.

Kada više nije mogla da izdrži, ne a da ne padne na kolena i ne slomi se pred svima njima, izvukla je ruku iz plamena.

Koža se oljuštila u namotajima, ostavljajući samo bolno crvenilo.

Bilo je mučno gledati je.

Osetiti miris.

Želudac joj se okrenuo — još samo trenutak i povratila bi.

Zubima je skinula poklopac sa bočice, dok joj je usna nekontrolisano podrhtavala.

Zatim je svaku kap tečnosti izlila preko opekotina.

Pred njenim očima, a i pred očima svih ostalih, koža se smirila.

Ponovo se spojila.

Obnovila se, sve dok joj ruka nije izgledala isto kao nekoliko trenutaka ranije.

Nije bilo ni traga vatri.

Bol nije nestala — ni približno — ali Isla je nije pokazala na licu dok je pognula glavu, označavajući kraj svoje demonstracije.

Niko nije zapljeskao.

Ali nisu ni morali.

Isla je videla čuđenje na njihovim licima.

Moonlingi su bili jedini na Lightlarku za koje se smatralo da mogu da leče, koristeći vodu.

Ako je verovati Celestinim informacijama od njenog plemstva i Elle, počeli su da svoje sposobnosti čine retkim na ostrvu.

Naplaćivali su previše.

Lečili sve manje.

Gotovo kao da su želeli da ostatak ostrva bude slabiji.

Isla je upravo dokazala da neko drugi može da učini ono što su oni mogli.

Možda čak i bolje.

A znala je da će zbog toga Cleo samo još više mrzeti.

Na kraju je pobedio Azul.

Neki bi rekli da odluka nije bila poštena, ali ni sama igra nije bila poštena.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

SENKE

Islina koža je te noći još uvek bila bolna. Trznula se dok je polako spuštala tanku naramenicu haljine niz ruku, psujući sebe što nije obukla neku drugu.

A onda je tu bio i rajsferšlus. Zbog mesta na kojem se nalazio, obično su bile potrebne obe ruke da bi njime upravljala, da bi mogla da dosegne do njega—

„Ako ti treba pomoć pri svlačenju, dozvoli mi da ponudim svoje usluge, Jedačice srca.“

Trgla se na duboki glas i okrenula.

Grim je sedeo u stolici obavijenoj senkama, gotovo potpuno skriven. Nagnuo se napred, laktovima oslonjenim na kolena, dok mu je pogled klizio niz njeno sada golo rame, po naramenici koja joj je visila sa njega. Gornji deo haljine lagano je klizio naniže...

Podigla ga je bolnom rukom, a zatim zastenjala kada joj je bljesak bola prostrujao iza očiju.

Wildling eliksir možda ju je izlečio, ali nije bio dovoljno napredan da potpuno ukloni bol. Ili bi uklonio bol, ili bi izlečio — jedno ili drugo. Naravno, vladari i ostrvljani nisu morali to da znaju.

Zato je bilo toliko važno da se Isla nikada ne trzne.

Da nikome drugom ne dozvoli da vidi njen bol.

Zato su je Terra i Poppy terale da vežba iznova i iznova, sve dok to nije savršeno naučila.

„Kako si ušao ovde?“ zahtevala je, glasom tanjim nego što bi želela.

Bio je tako prost.

Tako sugestivan.

Mogla je da tvrdi da joj se to gadi.

Ali nije joj se gadilo.

Gadila se sama sebi što njegove reči nije smatrala odvratnim.

Slegnuo je ramenima.

„Kroz zidove.“

Naravno.

Isla se setila njegove demonstracije. Bes je zamenio bol.

„Dobro. Pretpostavljam da onda možeš i da izađeš kroz zidove“, rekla je, pokazujući prema jednom od njih.

Grim je ustao.

Isla je progutala knedlu.

Njegova veličina uvek ju je iznenađivala.

Visina.

Moć koja je iz njega zračila u nevidljivim nitima.

„Priznajem“, rekao je, dok mu je zao osmeh razvlačio ugao usana.

Zakoračio je prema njoj.

„Ovo nije način na koji sam zamišljao da želiš da provedeš naše vreme u svojim odajama.“

Namrštila se.

Uputila mu je oštar pogled.

Ni jedno ni drugo nije imalo dovoljno snage.

Oba izraza bila su potisnuta emocijama koje je znala da može da oseti.

Pokušavao je da joj odvuče pažnju.

„Ismejao si moju demonstraciju, demone“, rekla je, kako ne bi zaboravila zašto je ljuta. „Rekla sam ti za zadatak. Dala sam ti vremena da se pripremiš.“

Njena neobjašnjiva povređenost morala je da se probila kroz izraz lica, jer su mu oči omekšale.

„Jedačice srca“, rekao je iznenađujuće nežnim glasom. „Mislio sam da si do sada već shvatila, ali dozvoli mi da budem jasan. Nemam nikakvog interesa da osvojim Centenijal. Niti da sklapam saveze. Niti da uopšte učestvujem u ovoj igri.“

Nastala je tišina dok su njegove reči prodirale do nje.

Mogao je da laže.

Ali ona se uvek više usredsređivala na dela nego na reči.

Ona su mnogo tačnije odražavala nečije namere.

A Grimove reči poklapale su se sa njegovim postupcima.

Nije pokušavao da sklopi saveze sa ostalim vladarima.

Nije nijednu demonstraciju shvatio ozbiljno.

Isla je zbunjeno iskrivila lice.

„Onda zašto si ovde?“ konačno je izgovorila jedino pitanje koje je imala o njemu.

Ono koje je neprestano odzvanjalo u njenoj glavi svaki put kada bi joj se približio.

Svaki put kada bi ona poželeva da se približi njemu.

Nightshade nije odgovorio, pa je zakoračila prema njemu, smanjujući razmak.

Svi su nešto želeli.

Svi su imali motive.

Tokom prve petine Centenijala pokušavala je da otkrije njegove i nije uspevala.

Zaključala je pogled u njegov, zahtevajući odgovor.

„Šta želiš?“

Grim ju je pogledao odozgo i Isla bi se zaklela da mu je izraz lica na trenutak postao tužan.

Ali već sledećeg trenutka zao osmeh se vratio.

„Mislim da sam jasno pokazao šta želim“, rekao je, spuštajući prst niz ruku koja je bila spržena.

Isla se pripremila za bol—

Ali on nikada nije došao.

Kao da je, nekako, prigušivao njen bol.

Koža mu je bila hladna na dodir.

Umirujuća.

Led na opekotini.

Ipak, odmakla se.

„Nisi došao na Centenijal zbog mene“, rekla je, odbijajući da mu dozvoli da izbegne odgovor.

„Ne“, jednostavno je rekao. „Nisam.“

„Onda zašto?“

Namrštio se.

„Znaš li kako je Lightlark nastao, Jedačice srca?“ upitao je.

Ruke su joj se stegle u pesnice.

Nije mogla da se otme utisku da izbegava njeno pitanje, ali više je volela da govori nego da jednostavno nestane, pa je prihvatila igru.

Možda će od njega ipak dobiti korisne informacije.

„Stvorio ga je Orov predak, prvi Origin Horus Rey.“

„To je laž. Ostrvo su stvorile dve osobe. Ne samo Horus, već i Cronan Malvere.“

Obrve su joj se spojile.

„Moj predak.“

Isla je oduvek slušala samo o Horusu Reyu kao tvorcu Lightlarka, hiljadama godina ranije.

Nightshadei čak nisu bili dobrodošli na ostrvu, niti su više imali svoje posebno ostrvo.

„Lightlark je postao moćniji nego što je bilo koji od osnivača mogao da zamisli. Obojicu muškaraca učinio je pohlepnima. Okrenuo je prijatelja protiv prijatelja. Završilo se duelom, a kada je Cronan izgubio, svi Nightshadei su pobešli i osnovali sopstvenu zemlju, onu koja nije bila ni približno moćna kao Lightlark.“

Njegove tamne oči pronašle su njene.

I iako je želela, shvatila je da ne može da skrene pogled.

„Nightshade moć izgradila je ovo mesto isto koliko i Sunling moć. Moj otac je verovao da je vreme da ponovo preuzmemo kontrolu nad zemljom na koju smo imali pravo.“

To je bio razlog rata između Nightshadea i Lightlarka.

Nije ni čudo što Grim nije bio pozvan ni na jedan od prethodnih Centenijala.

Isla se pitala kako je Oro mogao da ugosti čoveka koji je napao njegov dom i ubio njegove rođake.

Kralj je zaista morao biti očajan da okonča kletve.

Zašto?

Šta je skrivao?

„A šta ti misliš?“ upitala je Isla, jedva glasnije od šapata, a ipak joj se činilo preglasnim.

Grim je stisnuo zube.

„Rekao sam svom ocu da potpiše sporazum. Izgubili smo previše ljudi. Izgubili bismo sve da nismo pristali na mir. Kao deo sporazuma, poslat sam da živim na Lightlarku. Kao podsetnik da bi, ako Nightshadei pogreše, mogli da ubiju jedinog naslednika mog oca. Živeo sam ovde dvadeset godina, sve dok...“

Sve dok.

Nije izgovorio reči, ali Isla je dobro znala šta je sledilo.

Sve dok kletve nisu bačene i svi vladari kraljevina nisu umrli prinoseći žrtvu tokom jedne užasne noći.

Sve dok moć poslednji put nije preneti na naslednike.

Sve dok novi vladari i većina njihovog naroda nisu pobjegli sa ostrva i od nadolazeće oluje koja će ga progutati.

Isla je strepela od svog sledećeg pitanja.

Ali morala je da ga postavi.

„Grim, jesi li ti bacio kletve?“

Pogledao ju je.

Zaista ju je pogledao.

„Ako jesam, da li bi ikada više razgovarala sa mnom?“

Odmakla se, ukočivši se.

Nozdrve su joj se raširile.

Odgovorila je istog trenutka.

„Ne. Kletve su ubile bezbroj mojih ljudi. Pretvorile su nas u čudovišta.“

Glas joj je postao teži.

„Zbog njih su oba moja roditelja mrtva.“

Nešto nalik tuzi bljesnulo je u Grimovim očima.

„Kletve su ubile i moju porodicu.“

Spustio je glavu, ali nije prekinuo kontakt očima.

„Ne, Isla. Nisam ja bacio te kletve.“

Znala je da je glupo verovati bilo kom drugom vladaru.

Ali Grimov bol bio je stvaran.

I odražavao je njen sopstveni.

„Onda zašto si ovde?“ zahtevala je. „Da se osvetiš? Da ponovo pokušaš da napadneš Lightlark?“

Još jedna misao joj je pala na pamet i lice joj je pobledelo.

„Da osiguraš da kletve ne budu razbijene?“

Grim je podigao obrvu.

„Zašto si ti ovde, Jedačice srca? Šta ti želiš?“

Telo joj se ukočilo.

Laži su joj ispunile usta, spremne da budu izgovorene, ali Grim se nasmešio.

Osetio je njenu nervozu.

Njeno oklevanje.

Znao bi da ne govori istinu.

Isla nije skrenula pogled.

Ali nije izgovorila ni reč.

Nightshade je samo odmahnuo glavom.

„Znaš“, rekao je, krećući se prema zidu kroz koji je došao, „postavljaš zaista mnogo pitanja, Jedačice srca.“

Odmerio ju je od glave do pete, pre nego što je namrštio pogled prema njenoj ruci, kao da je mogao da oseti bol koji joj je još uvek zadavala.

„Za nekoga ko i sama ima toliko tajni.“

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

ZALEĐENO

Isla je naredni dan provela s rukom umotanom u led. Ella je donela kantu leda iz kuhinje i redovno ga menjala, bez ijednog pitanja.

Opekotine su je i dalje bolele. Ali ne toliko jako. Naizmenično je koristila led i svoje Wildling eliksire. Što joj se koža brže potpuno zaleči, manje će imati osećaj kao da joj je sloj nje same odsečen.

Kasnije su je uporan bol — a možda i podjednako dosadne misli o Nightshadeu — učinili nemirnom. Umesto da pokušava da pronađe san koji nikako nije dolazio, lutala je hodnicima, radeći ono što je inače radila: njuškala okolo.

Tada je primetila komešanje oko krila zamka u kojem se nalazila arena.

Pripremali su se za demonstraciju. Desetine ostrvljana vrzmale su se unaokolo, dovikujući naredbe. Pokušala je da se približi što je više moguće, kako bi dobila makar nagoveštaj o tome kakav bi mogao biti sledeći ispit. Ali bilo je previše ljudi. Nije prošlo dugo pre nego što joj je ruka ponovo planula od bola, tražeći svoj led.

Ipak, njen trud nije bio uzaludan. Ogromna većina onih koji su lutali hodnicima nosila je belo.

Moonling.

Nije trebalo da bude iznenađena kada je Ella dvadeset četiri sata kasnije pokucala na vrata njene odaje, usred noći.

Koža ju je i dalje pekla, ali ne tako oštro. Dala je sve od sebe da ubrza proces zarastanja nakon što je videla znakove da se priprema novi ispit, udvostručivši količinu krema i uzimajući druge eliksire oralno. Ipak, mislila je da će imati više vremena.

Samo neko okrutan poput Cleo planirao bi da se njihova demonstracija održi u ponoć.

„Ispit želje“, rekla je Moonling vladarka, sklopivši ruke u molitvi.

Stajala je u središtu arene, koja je bila pretvorena u lavirint vodenih kanala. Svaki od vladara stajao je na jednoj tački njegovog oboda. Kada zarone u staze, više neće moći da vide jedni druge, zahvaljujući zidovima od leda koji su činili granice lavirinta.

Nije bilo nikakvog upozorenja. Nije bilo vremena da se presvuče.

Tako se Isla našla u ledenoj snežnoj kugli u koju je stadion bio pretvoren, samo u majici na bretele i sićušnim šortsevima.

Sigurno će se smrznuti u vodi.

Ostali vladari nisu bili u svojim uobičajenim ogrtačima i raskošnoj odeći. Ali nisu bili ni u pidžamama. Nekako su uspjeli da obuku odeću koja će im odgovarati u vodi. Da li im je nešto u njihovim moćima omogućavalo da to urade? Ili su insistirali na vremenu da se presvuku, dok je Isla pospano pratila Ellu kroz zamak?

„Pravi vladar mora da se odrekne sebičnih želja svog srca zarad dobra svog carstva. Kroz lavirint će vas voditi upravo vaše srce. Ono će vas odvesti do onoga što najviše želite. Pobjednik neće biti onaj ko najviše želi, već onaj ko prvi stigne do svoje želje. Jer gore od toga da nešto želite više od dobra svog carstva jeste da uopšte niste sigurni šta želite.“

Kralj je stajao svega nekoliko koraka dalje, posmatrajući vodu kao da ga je lično uvredila. Nije nosio nežnu pidžamu. Imao je zlatne pantalone i košulju, čije je rukave pažljivo zavrnuo do zglobova.

Komadić kože na njegovoj šaci bio je blago otečen, a osip je počinjao da se pojavljuje.

„Giselroot, gadna biljka“, rekla je tiho, gotovo za sebe.

Ukočio se. Pogledao ju je kao da je tek tada primetio da je postavljena u stazu pored njega.

„Znaš šta je ovo?“

Slegnula je ramenima.

„Naravno. Biljka sa pet vrhova? Zelene tačkice? Žuti pupoljci?“

Oro je polako klimnuo.

„Giselroot. Otrovn je. Izaziva osip i ružne snove.“

Trepnuo je.

„U redu, ružni snovi su možda samo bili taktika mojih staratelja da me drže podalje od nje.“

Giselroot je rasla u šumi odmah ispred labavog okna njenog prozora. Nakon što su Poppy i Terra zapečatile otvor, upozorile su Islu da se kloni biljke, za slučaj da pronađe neki drugi način da izađe iz svoje sobe.

„Trebaće da to tretiraš eliksirom od mleka, paradajz-pirea, meda, vrbine kore, pepela u pastu i zdrobljenih dudinja.“

Oro je stisnuo usne pre nego što je rekao:

„Hvala.“

Kao da mu je bilo veoma teško da to izgovori.

Sužavajući oči, Isla je rekla:

„Giselroot raste samo duboko u šumi, tamo gde su stabla dovoljno blizu jedno drugom da ih možeš dodirnuti. Šta si, zaboga, radio na takvom mestu?“

Njeno lice govorilo je: Zar ne znaš koliko je opasno?

Oro ju je čudno pogledao. Isla mu je uzvratila pogled.

Bez upozorenja, zazvonilo je zvono.

I Isla je bila primorana da skoči u svoju stazu.

Voda je bila poput hiljadu igala koje su joj probadale kožu. U početku je hladnoća gotovo prijala njenoj sirovoj ruci. Ali brzo je postala oštija, nepodnošljiva, zbog čega je bol postao još jači. Odmah je zgrabila vazduh, grudi su joj bile poput ledenog bloka, a vrhovi prstiju na rukama i nogama već su joj utruli.

Stotine ostrvljana dočekale su je iznad nje, vičući, uživajući u njenoj slabosti, dobacujući joj i navijajući za svoje vladare.

Ne odustaj, rekao je glas u njenoj glavi, iako je njeno telo vrištalo da izađe iz vode.

Sigurno je bila u nepovoljnijem položaju jer je dolazila iz mesta poput Wildling carstva, koje nikada nije videlo zimu.

Ali već je bila iskušana u surovim uslovima.

Terra je znala da bi neki ispiti mogli uključivati teške vremenske uslove.

Kada je Isla imala sedamnaest godina, ostavljena je sa povezom preko očiju usred šume, tokom uragana.

Do trenutka kada je strgla tkaninu s očiju, njeni staratelji su odavno otišli. Stabla su od vetra bila savijena u groteskne oblike, zemlja i lišće lepili su joj se za kožu, a bube su već počele da joj grickaju članke.

Šume su bile smrtonosne za one koji nisu mogli da ih kontrolišu. Zato je kraljeva odluka da se upusti u njih bila toliko šokantna.

Trebala su joj tri dana da se vrati kući.

Za to vreme pila je pokvarenu vodu i drhtala pod nadstrešnicom koju je na brzinu napravila od palminog lišća, dok joj je groznica u glavi odzvanjala poput zvona, iznova i iznova.

Znajući da će umreti ako ostane tamo, naterala je sebe da nastavi da hoda, prisećajući se lekcija o preživljavanju.

Lovila je hranu lukom i strelama koje je sama napravila, koristeći bodež koji je uvek držala pričvršćen za butinu.

U izmaglici je posekla prste, a krv joj se razmazala po oružju, privlačeći još više insekata, koji su nasrtali na nju kao da je već mrtva.

Do trenutka kada se srušila ispred Wildling zamka, bila je toliko bolesna da su najboljim isceliteljima bile potrebne nedelje da je vrate u dobro stanje.

„Mogla si da me ubiješ“, bile su prve reči koje je izgovorila kada je ponovo mogla da govori, upućene Terri.

Njena starateljka se samo nasmešila.

„Jedini način da se ne plašiš smrti jeste da joj se suočiš.“

Isla je znala kako izgleda umiranje.

Ovo nije bilo to.

Zato je nastavila, gurajući dalje, iako su igle prodirale sve dublje, sve dok nisu počele da udaraju o njene kosti, dok joj je celo telo bilo preplavljeno hladnoćom.

Ispred nje se lavirint račvao.

Isla se pitala kojim putem da krene kada je osetila blago povlačenje u jednom smeru.

A onda povlačenje u drugom.

Zaustavila se, zabacila glavu i duboko udahнула.

Jedan pravac delovao je kao dom — Poppy i Terra.

Njen narod.

Drugi je delovao kao nešto više.

Nije sasvim mogla da shvati šta to znači, ali emocije su bile snažne.

Opijajuće.

Zapanjujuće.

Cleoine reči ponovo su joj odzvanjale u mislima.

Njeno srce je trebalo da je vodi.

Zašto je onda bilo toliko neodlučno?

Vreme se zaledilo dok je održavala glavu iznad vode.

Da li je prošlo nekoliko trenutaka?

Ili nekoliko minuta?

Ili duže?

Trgni se, začuo se glas u njenom umu.

Želela je slobodu, to je bilo sigurno.

Ali da li je to zaista bilo sve što je želela?

Negde se začuo zvižduk, prekinuvši njene misli.

Prvi vladar stigao je do kraja svog lavirinta.

Isla je toliko zaostajala.

Bilo je vreme da donese odluku.

Da sledi svoje srce.

Izabrala je pravac i zaplivala, ponovo puna snage, sa grudima ispunjenim mrazom, dok su joj beli oblaci izlazili iz usta svaki put kada bi zgrabila vazduh.

Kosa joj se podelila u debele, zaleđene pramenove; odeća joj nije pružala nikakvu zaštitu od hladnoće. Koža joj je bila previše ukočena, a mišići su se borili da se pokrenu u nemilosrdno hladnoj vodi.

Samo još malo, preklinjala je svoje telo, znajući da je već prošlo kroz gore stvari.

Trenirala je za ovo.

Pluća su joj se prva počela zatvarati, gušeći se vodom koja joj je nekako prodrila kroz usta.

Još jedno skretanje.

Lavirint je delovao kao da se zatvara oko nje; svaki put kada bi izronila po vazduh, gomila je postajala sve mutnija.

Njihovo navijanje sve udaljenije.

Da li se uopšte još kretala?

Nije osećala svoje ruke.

Sve je postajalo hladnije.

Pluća su joj se grčila.

Oči su se borile da još jednom ostanu otvorene i sve što je videla bila je svetlost koja se udaljavala.

Tonula je.

Ako je ispit ubije, pitala se da li će deo proročanstva biti ispunjen.

Možda je Moonling vladarka izabrala ovaj ispit znajući da bi mogao da ubije jednog od slabijih vladara umesto nje, a da pritom ne mora da prekrši pravila.

Barem bi u tom slučaju Celeste preživela.

Ali njen narod ne bi.

Terra i Poppy ne bi.

Ovo nije bila smrt.

Ova smrt bila je previše tiha.

Previše nalik klizanju u san.

Želela je sve što život može da ponudi.

Dug život vladarke s moćima, istraživanje čitavog Lightlarka, ceo život prijateljstva sa Celeste, možda čak i... ljubav.

Nešto zbog čega je osuđivala druge.

Uključujući i sopstvenu majku.

Nešto što je oduvek smatrala nepromišljenim.

Želela je, želela je toliko snažno, sebične stvari koje su prevazilazile samo spasavanje njenog carstva i razbijanje kletvi —

Polako su joj se prsti opustili iz stisnutih pesnica.

Duboko iz grla začuo joj se tihi zvuk i borila se protiv poriva da ponovo zatvori oči, terajući svoje udove da se vrate u život.

Probijala se kroz ledenu vodu kao da je ona jedina stvar koja stoji između nje i svega što je nosila u srcu.

Vid joj je dolazio i odlazio, ali osetila je kraj lavirinta.

Zgrabila je svetleću ledenu ploču koja ju je tamo čekala i svom preostalom snagom izvukla se iz vode.

Isla nije videla šta je pisalo na ploči.

Nije čula gomilu.

Osećala je samo nešto toplo kako joj se preлива preko tela.

Ella.

Starling joj je prebacila peškir preko leđa.

Tresla se, a vid joj je čas nestajao, čas se vraćao.

„Molim te, odvedi me u moju sobu“, uspela je da izgovori.

Isla je dugovala Elli mnogo više od kreme protiv bolova, pomislila je dok ju je njena pomoćnica žurno izvodila sa stadiona, koristeći buku gomile i proglašenje Cleo za pobednicu kao zaklon.

Moonling je očigledno izabrala svoj ispit kako bi pokazala svoju nadmoć nad ostalima.

Možda bi je više brinulo to što je Cleo sada izjednačena s kraljem i što bi potencijalno mogla da bira njihove duele, da se nije osećala toliko slabo.

Ella je bila sitna, ali snažnija nego što je izgledala, pridržavajući Islu dok su se polako probijale kroz prazan zamak.

Voda je kapala za njima, stvarajući beskrajnu baru.

Sve ostalo bilo je zaleđeno.

Pluća su je bolela, kao da su joj u grudima bile dve kante leda.

„Napraviću ti kupku“, rekla je Ella kada su konačno stigle do njene sobe. „I doneću čaj.“

Istrčala je iz Isline sobe.

Isla je gubila i vraćala svest.

Telo joj je utrnulo.

Um joj je bio ispunjen njenom misijom.

Morala je da pronađe Bondbreaker.

Toliko dugo je poricala svoje želje.

Potiskivala ih.

Upozorenja njenih staratelja uvek su joj bila u mislima.

Govorili su joj da njen život ne pripada samo njoj.

Učili su je da je želja za bilo čim osim spasavanja njenog carstva sebična.

Sada više nije mogla da laže samu sebe.

Želela je mnogo, mnogo toga.

I bila je spremna da učini strašne stvari da bi ih dobila.

Ne samo zbog sebe.

Njene želje pomogle su joj da bolje razume svoj narod nego ikada ranije.

Zaslužili su da imaju ono što žele.

Baš kao i Celestein narod — uključujući Ellu.

Obećavam, možda je rekla naglas, a možda njene reči nikada nisu ni stigle do njenih usana.

Ella joj je pomogla da uđe u kadu, a vrela voda opekla joj je promrzlu kožu, nateravši je da krikne od bola, previše omamljenu da sakrije koliko je boli.

Pronaći ću Bondbreaker. Razbiću kletve.

Čak i ako to znači da ću slomiti samu sebe.

OSAMNAESTO POGLAVLJE

ZAMAK

Isla se probudila s osećajem da je na ivici smrti. U središtu grudi osećala je neumoljivu hladnoću. Ceo dan je ostala u krevetu, pijući supe. Ella je održavala vatru. Stalno joj je donosila čaj. Pripremala joj tople kupke. Do večeri se Isla osećala tek malo bolje.

Celeste je rizikovala posetu, donoseći poseban recept za Starling supu koji je nabavila sa Zvezdanog ostrva.

„Ja ću ići umesto tebe“, rekla je čim ju je ugledala.

A Isla je znala da je i sama verovatno izgledala kao da je na ivici smrti. Iz grla joj je pobegao jauk dok se podizala iz kreveta. Odmahnula je glavom.

Bio je dvadeseti dan Centenijala.

Večeras je bio pun mesec.

Njena jedina prilika da neprimećena ode na Mesečevo ostrvo.

„Bez uvrede, Cel“, rekla je, „ali ti ne možeš da se krećeš kao ja.“

Njena prijateljica je uzdahnula.

„Znam. Ali—“

Isla je ponovo odmahнула glavom, prekinuvši Starling.

„Ako te uhvate, sve je gotovo. Ne možemo da rizikujemo.“

Celeste se namrštila.

„Možemo li da rizikujemo tebe?“ upitala je naglašeno.

Isla je odmahнула rukom, odbacujući njenu zabrinutost. Protekla je udove dok je ponovo pripremala boju za kosu.

„Dobro sam“, slagala je.

Celeste je znala da je to laž.

Ali je takođe, baš kao i Isla, znala da nemaju drugog izbora.

Sve što je želela bilo joj je na umu dok je potiskivala bol u ruci, hladnoću sa svakim udahom i potrebu za odmorom.

Ništa od toga nije bilo važno u poređenju s njihovom potrebom da pronađu Bondbreaker.

Juniper je možda bio najpouzdaniji ili najmanje pouzdan krčmar na ostrvu — Isla još uvek nije bila sigurna.

Ali njegove informacije bile su tačne.

Te noći na mostu nije bilo stražara.

Moonling kletva značila je da svakog punog meseca more traži Moonling krv. Brodovi su pucali napola pod talasima visokim stotinu stopa; devojke su ogromni talasi odnosili sa litica. More bi ih progutalo, a zatim se ponovo umirilo.

Večeras je bilo proždrljivo.

Celo ostrvo bilo je prazno.

Bilo je toliko tiho da je Isla mogla da čuje more kako iznova i iznova udara o liticu zamka, poput kucanja na vrata, poput smrti koja zahteva ono što joj pripada.

Mesečevo ostrvo bilo je ukras zarobljen u ledu, vodi i staklu.

Od prvog koraka s mosta Isla je osetila mraz, hladnoću u grudima nalik kajanju.

Oštro, baš kao i vladarka koja je njime upravljala.

A ipak, jednako prelepo.

Fontane i tanki potoci vijugali su preko Mesečevog ostrva, pružajući Moonlingma stalan pristup njihovoj moći. Ledena palata nalazila se visoko iznad, posmatrajući je podjednako pažljivo kao i mesec.

Staze su bile isklesane od sedefa, oivičene mermernim statuama koje su prikazivale morska stvorenja sa vijugavim pipcima, žene s ribljim repovima i brodove koji su plutali ni na čemu.

Nigde nije bilo stražara.

Nažalost, Isla je išla pravo prema mestu na kojem su se svi skrivali.

Celeste je saznala da se Moonling biblioteka nalazi duboko unutar zidova zamka.

Tamo je Isla i krenula.

Kosa joj je bila obojena u belo Wildling eliksirom.

Nosila je odgovarajuću haljinu.

Ali nešto joj je govorilo da biti Moonling znači mnogo više od toga — i da bi, ako je bilo koji stražar samo jednom pogleda, odmah znao da je uljez.

To što je bila napolju tokom punog meseca bio je najveći nagoveštaj njenog identiteta.

Nijedan Moonling ne bi preživeo noć izvan palate.

Zato je Isla morala da se kreće poput duha, da uđe unutra a da je niko ne primeti.

Držala se senki, za slučaj da je neko posmatra odozgo.

Zamak je stajao visoko na brdu od bele stene.

Uska, otvorena staza vodila je iz vrtova do ulaza u zamak.

Bilo ju je lako nadzirati.

Za Islu je bilo nemoguće da je koristi a da ne bude primećena.

Obišla je obod planine, nadajući se da će pronaći drugi ulaz.

Stena je bila neprobojna — osim jednog prozora, pedeset stopa iznad zemlje, odmah pri dnu palate.

Na staklu nije bilo rešetki.

To je bio njen ulaz.

Isla se pripremila.

Dlanovi su joj bili mokri od nervoze, pa ih je protrljala o kredasto belu stenu, obloživši šake tim prahom.

Litica je bila gotovo ravna, ali imala je udubljenja.

Bila je obučena da uoči i najmanje rupe, nevidljiva udubljenja.

Pronašla je prva dva mesta za hvatanje, jedva nekoliko centimetara široka.

A onda se, uz napor, povukla naviše.

Prvih nekoliko trenutaka penjanja nikada nije bilo previše teško.

Tlo nije bilo toliko daleko.

Jedan pogrešan pokret i jednostavno je mogla da počne ispočetka.

Stvari su postale mnogo opasnije na trideset stopa visine.

Kretala se brzo, kako ne bi izgubila zamah i kako ne bi ostavila vremena strahu da se pojavi, slično kao kada bi prebrzo progutala lek samo da ne bi osetila njegov ukus.

Jedna od Terrinih lekcija.

Njena starateljka terala ju je da posmatra majmune koji su s lakoćom jurili kroz šumu, penjući se po drveću bez ikakvog napora.

Nisu planirali svaki pokret.

Njihali su se, znajući da će uvek postojati nešto za šta mogu da se uhvate rukama ili repom.

„Penji se sve dok tvoji mišići ne nauče pokrete; izbacij um iz toga“, govorila je Terra.

I Isla se penjala uz drvo.

Uz liticu.

Uz zid.

Ponovo.

I ponovo.

I ponovo.

Njene ruke bile su navikle na ovo.

Kretale su se same, tražeći udubljenja u kamenu.

Pronalazile ih.

Išle naviše.

Sve više.

Još jedan pokret.

Jedna ruka uhvatila je blago ispupčenje.

Drugom je opipavala kamen, tražeći mesto za oslonac.

Ali ovog puta stena je bila glatka.

Ničega za šta bi mogla da se uhvati.

Više.

Morala je da pogleda više.

Ruka joj je drhtala od napora dok se podizala, tražeći drugo mesto za hvatanje.

Jedva je zadržala krik kada joj je još uvek osetljiva koža vrisnula od bola pri pokretu.

Ništa.

To je bio problem s penjanjem po nepoznatoj steni.

Ništa nije bilo zagarantovano.

Ipak, uvek je postojalo nešto.

Neki način da se popneš.

Prsti su joj počinjali da se znoje.

Hvat za ispupčenje postajao je sve nesigurniji.

Osećala je i hladnoću i preveliku toplotu.

Da li je imala temperaturu?

Da li je bila bolesna?

Ne.

Samo je bila slaba.

Koža na ruci još je bila pomalo sirova.

Hladnoća u grudima se pojačala.

Morala je brzo da pronađe mesto za drugu ruku.

Više.

Uprkos naporu da ostane tiha, Isla je promrmljala od napora dok je terala ruku da je podigne još više —

Tek tada je pronašla malo udubljenje u steni.

Nije izgubila ni trenutak pre nego što je bolno zabola prste u udubljenje, ponovo raspoređujući težinu.

To je bilo blizu.

Prozor je bio samo nekoliko stopa iznad.

Bio je dovoljno velik da može da prođe kroz njega, a imao je čak i izbočinu koja joj je mogla poslužiti kao oslonac.

Isla je napravila sledeći pokret.

I baš kada je trebalo da uhvati još jedno mesto za oslonac, ispupčenje koje je držalo svu njenu težinu popustilo je.

Pala je.

Sa ove visine mogla je da polomi noge.

Ili, u zavisnosti od toga kako bi pala, da polomi rebra.

Ili kičmu.

U svakom slučaju, bila bi otkrivena.

Pronašli bi je slomljenu ispred zidina zamka.

Bez Bondbreakera.

Bez budućnosti koju je više od svega želela, budućnosti koja se menjala svakog dana, što je više gledala i doživljavala.

Ne.

Toliko brzo da je to bilo čisto sećanje mišića, Isla je otkopčala zadnji deo ogrlice — bodež napravljen tako da izgleda kao ogrlica koja prijanja uz vrat, sa oštrim vrhom umesto kopče — i svom snagom zabila skrivenu oštricu u stenu.

Zaustavila je pad.

Jedva.

Trenutak kasnije, oštrica je popustila.

Ali do tada je već pronašla nova mesta za ruke.

Sada je bila dvadeset stopa ispod prozora.

Ali bila je živa.

Čitava.

Stomak joj se okrenuo kao da joj se utroba prevrnula, a srce joj je tuklo o liticu.

Nije bilo vremena za slavlje.

Znoj joj je klizio niz potiljak uprkos hladnoći dok se Isla penjala ostatkom puta do prozora.

Urlanje joj je i dalje ispunjavalo uši — od mora, adrenalina ili njenog tela koje joj je govorilo da još nije spremna za toliki napor, nije bila sigurna.

Nekoliko minuta kasnije, izvukla se na izbočinu, podigla prozor koji je, srećom, bio otključan i uvukla se unutra.

Zamak na Mesečevom ostrvu bio je tih.

Svaki njegov pedalj bio je isklesan od belog mermera, kroz koji su se poput reka pružale tamnoplave žile.

Podsećao je Islu na Cleo.

Besprekorno.

Bezvremeno.

Nešto u vezi s njim bilo je uznemirujuće.

Bilo je kasno.

Moonling su se sigurno povukli u svoje sobe unutar zamka.

Još otkako su kletve bačene, rekla je Celeste, većina njih preselila se u palatu, jedinu građevinu na ostrvu dovoljno visoku da izbegne mesečne talase.

Čak je i unutra Isla mogla da čuje režanje mora, koje se očajnički dizalo u kovitlacima prema svojim stanovnicima.

Većina ljudi je verovatno spavala.

Ili su možda postojala pravila.

Cleo je delovala kao da uživa u korišćenju svoje moći.

Možda je postojala obavezna policijska ura.

Ili ograničeni delovi zamka.

Bio je to lavirint.

Isla nije znala kuda ide, samo da se biblioteka nalazila sasvim pozadi, s pogledom na more.

Zato je nastavila dublje u zamak.

Povremeni koraci odjekivali su hodnikom, praćeni naređenjima.

Stražari.

Patrolirali su određenim hodnicima.

Bilo ih je toliko.

Mnogo, mnogo više nego što ih je videla u drugim delovima ostrva.

Sada kada je razmislila, na Nebeskom ostrvu nije bilo stražara.

Ni na Kopnu ih nije bilo mnogo, osim onih koji su palili baklje u agori.

Šta je Cleo spremala?

Isla se nadala da biblioteka neće biti toliko strogo nadzirana.

Zaštićenom delu ionako je bio potreban Cleoin dodir da bi mu se pristupilo.

Ali što je dublje zalazila u palatu, sve više je čula.

Šapat kroz zidove.

Žuborenje vode kojom se upravljalo.

Visok, oštar zvuk vode koja se pretvarala u led.

Da li je bila blizu tamnica?

Ili su stražari samo vežbali?

Za šta?

Kraj nje je sevnuo beli bljesak i ona je hitro utrčala u najbližu prostoriju koju je mogla da pronađe.

Prazna.

Samo četiri kamena zida koja su joj ledila kosti dok se priljublivala uz njih, nadajući se da je prolaznik nije video.

Nekoliko trenutaka vladala je samo tišina.

A onda je čula glasove.

„Patrolirao si ovim hodnikom?“

Muškarac.

„Ne.“

Žena.

„Da li je Lazlo?“

Žena je promrmljala odrično.

„Zašto?“

Drugi glas.

„Video sam nekoga.“

„Ovde?“

Isla se ukočila.

Video ju je.

Muškarac i žena sada su hodali niz hodnik; jasno je čula njihove čizme kako udaraju o mermer, klepećući poput sudara porcelana.

Sa svakim korakom bili su sve bliže.

„Kako bi neko mogao da prođe pored legije?“ rekla je žena.

Legije?

Cleo je gradila vojsku.

Zašto?

Šta je spremala?

Isla nije imala mnogo vremena da se pita.

Jer se trenutak kasnije vrata prostorije u kojoj se skrivala naglo otvorila.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

POD VODOM

Isla nije stražarima dala vremena da posegnu za svojim ledenim oštricama ili upotrebe vodu koja se ljuljuškala u bočicama pričvršćenim za njihove pojaseve.

Pre nego što su uopšte stigli da pozovu pomoć, udarila ih je na šest različitih mesta, u posebne tačke na koje ju je Terra naučila da cilja.

Njihovi mišići su se opustili.

Po jedan dobar udarac u potiljak bio je dovoljan da se sruše na pod, bez svesti.

Ni kap krvi.

Terra bi bila ponosna.

Čim je prestala da se kreće, počela je da dahće.

Penjanje, borba — sve joj je to oduzelo previše energije.

Zaista nije trebalo da bude van kreveta, a kamoli duboko na teritoriji drugog vladara.

Sada je već bilo kasno.

Bila je ovde.

A stvari su već počinjale da izmiču kontroli.

Koliko je tiše mogla i svom snagom koju je još imala, odvukla ih je potpuno u sobu, zatvorila vrata za sobom i potrčala niz hodnik.

Ili će se probuditi i pozvati pomoć, ili će neko primetiti da nedostaju i pozvati pomoć, ili će je neko drugi zaustaviti i pozvati pomoć.

Bilo je jasno da je vreme za skrivanje u senkama prošlo.

Sada je samo morala da stigne do biblioteke.

Što je brže mogla svojim nogama koje su ubrzano slabile.

Sledeći prolaz bio je prazan, ali u onom posle njega stajala su četiri stražara, priljubljena uz zid, podignutih brada, sa ledenim mačevima prislonjenim uz grudi poput drvenih vojnika koje je jednom videla na pijaci.

Na zvuk njenih koraka oživali su, okrenuvši se prema njoj.

Vreme je za beg, pomislila je, skrenuvši u drugi hodnik i nadajući se da ide u pravom smeru.

Njihove čizme glasno su odjekivale iza nje, a zvuk je postajao sve jači kako su se novi stražari priključivali poteri.

Isla je trčala najbrže što je mogla, dok se bela haljina vijorila iza nje poput oblaka pare.

Iz grudi su joj pri svakom udahu dopirali zabrinjavajući zvuci.

Kosti i mišići su je boleli.

Hodnici su bili beskrajni.

Isla nije mogla da se otme utisku da je sigurno pogrešno skrenula.

Neće još dugo izdržati.

Možda se udaljavala.

Možda je u pokušaju da pobegne stražarima izgubila orijentaciju.

Možda—

Tada je čula.

More.

Bilo je glasnije nego ranije, odjekujući poput grmljavine.

Poput zveri koja snažnim stiskom trese zidove zamka.

Biblioteka je morala biti blizu.

Potrčala je prema zvuku mora, prateći njegovu silinu, trpeći pulsirajući bol u ruci, grudima i glavi, kao da njih troje vode međusobni razgovor.

Što je dublje ulazila u zamak, lusteri na plafonima sve su se više tresli, a bleđi kristali zveckali jedni o druge.

Sve više umetničkih dela opasno se ljuljalo na svojim kukama.

Moonling kletva bila je nemilosrdna.

Koliko će još ciklusa proći pre nego što zamak jednostavno bude oboren sa litice, pravo u usta okeana koja su ga čekala?

Kada će more konačno biti nagrađeno za sav svoj trud tako što će progutati celu palatu i njene stanovnike u jednom naletu?

Nadam se da ne večeras, pomislila je dok je trčala i trčala i trčala, brže od stražara, najbrže što je mogla a da se ne sruši.

Sve dok umalo nije udarila u zid.

Slepa ulica.

Nema više hodnika.

Nema više skretanja.

Nema vrata.

Samo zid.

Pognula se, oslonila ruke na butine i počela da kašlje, dok joj se hladnoća iz grudi penjala uz grlo.

Kolena su joj podrhtavala.

Koraci iza nje pretvorili su se u stampedo i približavali su joj se.

Još nekoliko sekundi i opkoliće je.

Okean je ponovo udario na palatu, besneći.

Očekivala je da će, ovako blizu spoljašnjosti, udar osetiti u kostima, kako se more direktno sudara sa kamenom ispred nje.

Ali kada se pripremila za udar, talas je pogodio zid — a stena ispred nje nije se zatresla ni približno onoliko koliko je trebalo.

Što je značilo da se iza ovog zida nalazi nešto drugo.

Baš kada su stražari skrenuli iza ugla, Isla je što je brže mogla navukla Celestine rukavice i pritisnula dlanove uz cigle.

Kamenje je počelo da se okreće, poput slagalice koja se sama rastavlja, otključavajući vrata.

Otvorila su se.

Isla se provukla unutra, a zatim ih zalupila za sobom, nadajući se da će se zaključati.

Sa druge strane začula se bujica zvukova dok su stražari uzbunili još svojih ljudi.

Možda celu legiju.

„Uljez!“ čula je.

„U biblioteci!“

Bila je zarobljena unutra.

Saterana u ćošak.

Ali barem je sada sa sigurnošću znala da ju je pronašla.

Isla se okrenula i ugledala zaleđenu biblioteku.

Savršeno.

Kao da joj već nije bilo dovoljno hladno.

Svaka knjiga bila je zarobljena u zidovima od leda.

Ploča za pločom formirala je redove, čitava prostorija od pergamenta i mraza.

Trebalo je da pretpostavi da bi Cleo celu biblioteku proglasila zabranjenom, umesto da ograniči samo jedan njen deo.

Napolju su odjekivali udarci dok su stražari pokušavali da probiju zid.

Nije bilo vremena za gubljenje.

Isla je potrčala kroz ledene redove, umalo se okliznuvši na zaleđenom mermernom podu.

Stopala su joj klizila dok je skretala iza ugla —

I našla se licem u lice s ogromnim talasom.

Udario je u staklena vrata silinom od koje je delovalo kao da se ceo zamak trese do temelja.

Da se u poslednjem trenutku nije uhvatila za policu prekrivenu ledom, pala bi na pod.

Vrata su vodila na zakrivljeni beli balkon, sada preplavljen morskom penom poput besnih usta.

To je bio trag mora nakon povlačenja, dok je skupljalo snagu da ponovo udari.

Bilo je pravo čudo što se staklena vrata nisu razbila.

Sigurno su na neki način bila ojačana čarolijom.

Čarolija.

Gde su relikvije?

Sve što je videla bile su knjige.

„Unutra je!“

„Dovedite vladarku!“

Vladarku?

Isla je progutala knedlu.

Cleo je trebalo da spava u zamku na Kopnu.

Bila je tradicija da se najviše vremena provodi upravo tamo, naročito tokom prvih dvadeset pet dana.

Morala je da požuri.

Naprezala je oči, pokušavajući da sagleda svaki pedalj biblioteke.

Imala je samo jedan sprat.

Ništa.

Samo knjige zarobljene u ledu, dokle god je mogla da vidi.

Nešto je morala da previdi.

Isla se naglo okrenula, spremna da pažljivije pogleda prednje police, kada ju je još jedan razorni talas odbacio napred.

Ovog puta je udarila o pod.

Začuo se užasan prasak kada je glavom udarila o njega.

Na trenutak je sve bilo zaslepljujuće belo.

Trepnula je, terajući vid da joj se vrati, govoreći svom telu da nema vremena za gubljenje, nema vremena da se prepusti bolu.

Obraz joj je gotovo prionuo uz pod.

Um joj se zavrteo dok ga je podizala, a svet oko nje se zateturio pre nego što se ponovo stabilizovao.

Ruke su joj se tresle dok je pokušavala da ustane.

Tada je ugledala.

Pod je bio prekriven mrazom.

Toplota njenog tela zagrejala ga je dovoljno da se ledeni sloj povuče, otkrivajući drugu biblioteku ispod.

Voda.

Desetine relikvija bile su zarobljene u vodi, vezane lancima i plutale su ispod poda.

Ogrtač čiji se materijal neprirodno pomerao, vijoreći se čas na jednu, čas na drugu stranu.

Strela sa vrhom u obliku pahulje.

Kristalni bodeži.

Knjige sa bravama.

Ključevi dugački koliko i njene ruke.

Nije bilo Bondbreakera.

Ništa što bi čak ličilo na ogromnu staklenu iglu.

Razočaranje se brzo pretvorilo u bes dok je ustajala na nesigurnim nogama, teturajući se u stranu i oslanjajući se na blok leda.

Nešto toplo joj je kapnulo niz obraz.

Suze?

Da li je plakala, a da toga nije ni bila svesna?

Podigla je drhtavu ruku.

Na njoj je ostala grimizna mrlja.

Ne.

Krv.

Isla je zakoračila napred i umalo se srušila.

Druga noga pokušala je da napravi korak, ali joj je koleno popustilo.

Prvo njena bolna, opečena ruka.

Zatim posledice Moonling demonstracije.

A sada i ova povreda glave.

Bilo je previše.

Isla se zaklela da će razbiti svoju kletvu, čak i ako to znači da će slomiti samu sebe.

Možda je trebalo malo drugačije da sroči svoje obećanje.

Udarci su odjeknuli kroz prostoriju — ali nisu dolazili s balkona niti od mora.

Dolazili su iz zida kroz koji je ušla.

„Cela legija je ovde napolju!“ povikao je glas s druge strane. „Vladarka je na putu. Saterana si u ćošak. Nemaš gde da pobjeješ. Nema izlaza.“

Isla se nasmešila.

Bio je u pravu.

Više nije imala gde da pobjegne.

Ali da nema izlaza?

U tome je grešio.

„Dobro je što nikad nisam planirala da izađem istim putem kojim sam ušla“, rekla je nikome posebno.

Svaki deo tela ju je bolelo dok je zdravom rukom posegnula iza sebe i izvukla svoj zvezdani štapić sa mesta uz kičmu.

Nije znala da ga precizno koristi na malim udaljenostima ili na mestima na kojima nikada ranije nije bila.

Ali njena soba u zamku na Kopnu nije bila ni jedno ni drugo.

Zid se srušio upravo u trenutku kada je ona nestala kroz portal.

DVADESETO POGLAVLJE

ČAJ

Dva puna dana Isla je spavala. Budila se samo da bi nešto pojela i popila malo supe, a zatim bi ponovo utonula u san. Imala je čudne snove. Grim je bio u nekima od njih. Kratki prizori njega. Nje. Njih.

Do dvadeset trećeg dana, kada je Ela došla s večću da je vreme za popodnevni čaj, Isla je znala da je vreme da ustane. Da odbaci bol i slabost poput zmije na svojoj kruni koja odbacuje staru kožu.

Bondbreaker nije bio u bibliotekama Zvezdanog ostrva, Nebeskog ostrva ni Mesečevog ostrva. To je ostavljalo samo jedno mesto.

Sunčevo ostrvo.

Kraljeva sopstvena zemlja. Imalo je smisla da se tako moćna relikvija kao što je Bondbreaker čuva upravo tamo.

Ali Isla nije imala način da nabavi zlatnu odeću. Jedva da joj je ostalo još malo farbe za kosu. A problema je imala više nego ikada.

Cleo je znala da je neko napao njene stražare, ušao u njenu biblioteku i nestao bez traga.

Sigurno je odmah posumnjala na Islu. Još od one prve večere, Cleo je držala Islu na oku. Fizički opis koji su napadnuti stražari mogli da pruže samo bi potvrdio njene sumnje.

Cleo nije imala dokaz da je to bila ona. Ali znala je.

Morala je da zna.

Rana na njenoj glavi gotovo je potpuno zarasla, zahvaljujući njenom Wildling eliksiru. Bela boja isprala se iz njene kose. Odeću Mesečarke bacila je u vatru.

Ipak, dok je ulazila u čajnu sobu, Isla je imala osećaj kao da je istina o tome gde je bila pre tri noći ispisana preko celog njenog tela.

Nekada je ovo mesto sigurno bilo prelepo. Sada su prozori, ogromni lukovi raspoređeni na svakih nekoliko metara, bili prekriveni debelim tkaninama, poput ogledala u nekoj staroj kući. Poput njene sobe kod kuće. Kupolasti plafon od stakla bio je prekriven bojom, zarobivši sunčevu svetlost napolju. Jedino svetlo dolazilo je od stotina vatrenih kugli koje su nesigurno lebdele iznad njih, istih onih koje je kralj pokazao tokom njenog predstavljanja.

Mermerni stubovi nizali su prostoriju kao stražari, kada bi im Oro dozvolio da uđu. Međutim, kralju stražari nisu bili potrebni. Čak ni protiv vladara drugih kraljevstava. Bio je moćniji od svih njih zajedno.

Isla je osećala tu moć kako odzvanja kroz prostoriju kada je Oro ušao.

Cleo je odmah za njim ušla unutra, a pogled joj se istog trenutka zakucao za Islin.

Izraz njenog lica nije otkrivao ništa.

Ali Isline šake počele su da se znoje. Primorala je sebe da zadrži pogled Mesečarke sve dok je jedan poslužitelj nije odveo do njenog mesta.

Vladarka Mesečara je znala. Isla je to osećala u kostima.

Cleo je bila opasan neprijatelj. Neprijatelj koji je stvarao vojsku. Ali za šta? Da li je ijedan od ostalih vladara znao da Mesečarka, između svoje legije i navodnih brodova, deluje spremno za rat?

Kada su svi vladari seli, osoblje je počelo da izlazi kroz velika vrata, noseći blistave poslužavnike sa porcelanom. Jednom su obišli sto, a zatim se iznenada zaustavili, njihovi pokreti savršeno usklađeni.

Iza svake stolice stajao je po jedan Skyling, Moonling i Starling.

Oro je klimnuo glavom.

Starlinzi su podigli ruke i mali tanjiri počeli su da lete unaokolo, spuštajući se pažljivo na sto, a odmah za njima i šoljice za čaj, koje su uz tiho zveckanje sletele na njih.

Ukupno tri šoljice stajale su ispred Isle.

Bogato ukrašeni čajnici lebdeli su visoko iznad stola, puni tečnosti. Mesečari koji su vladali vodom podigli su ruke, a vreli čaj, koji su Sunčari bez sumnje zagrejali, počeo je da se sliva iz čajnika poput sićušnih vodopada. Prolazio je kroz cediljke koje su Starlinzi čvrsto držali, a zatim se bogata crvena tečnost ulila u njenu prvu šoljicu.

Čajnici su se uspravili i napravili krug pre nego što je njena druga šoljica bila napunjena čajem boje mednog zlata.

Treći čaj bio je tamnoplav, poput safira.

Starlinzi su ponovo podigli ruke i kockice šećera upale su u svaku šoljicu, a za njima i kapi meda i malo pavlake. Svaki čaj dobio je sopstveni dodatak: u plavi je stavljena kriška limuna, u crveni listić nane, dok je zlatni ukrašen kandiranom korom pomorandže.

Na kraju su Skylinzi zavrtili zglobovima, šaljući nežan povetarac preko njihovih napitaka kako bi ih ohladili.

Grim je uzdahnuo.

„Pretpostavljam da ovo nije pravi trenutak da pomenem koliko mrzim čaj?“

Oro ga je ignorisao.

„Uživajte“, rekao je.

Isla je volela čaj. U srećnijim okolnostima, nasmešila bi se.

Wildlinzi su bili stručnjaci za sakupljanje najbogatijih biljaka, listova i začina koji su, kada bi se potopili u vrelu vodu, stvarali najukusnije napitke.

Prvo je posegnula za crvenim čajem. Kap pavlake pretvorila ga je u ružičastu boju dalija. Oprezno je prinela šoljicu usnama, pripremajući se za vrelu tečnost. Ali Skylinzi su savršeno ohladili čaj — uzela je veliki gutljaj i zamalo zastenjala od zadovoljstva.

Imao je ukus bobičastog voća bez gorčine, meda bez težine.

Oči su joj se sklopile i otvorila ih je tek kada je čaj nestao iz šoljice. Spustila ju je i ugledala Orov pogled na sebi.

„Da li je ravan Wildling čaju?“ upitao je.

„Sasvim je pitak“, ravnodušno je odgovorila.

Zatim je posegnula za drugom šoljicom.

Cleo ju je proučavala. Previše pažljivo.

„Kako Wildlinzi piju svoj čaj?“ upitala je, a oštre oči su joj zaiskrile. „Uz malo krvi?“

Isla je polako srknula drugi čaj. Ovaj — zlatni — imao je ukus karamele.

„A pijemo ga iz lobanja svojih neprijatelja“, mirno je rekla, prijateljski se nasmešivši, kao da su reči Mesečarke šala koju je izgovorio prijatelj, a ne provokacija sada već sigurnog neprijatelja.

Nekoliko trenutaka čulo se zveckanje šoljica i tišina dok su pili čaj.

Isla je završila prvu šoljicu i zagledala se u nju, primetivši neobičan oblik u listićima koji su se zalepili za dno.

U njenoj sledećoj šoljici bilo je nešto slično.

Do trenutka kada je završila treću, krv joj se sledila u žilama.

Oro je ustao.

„Dobro došli na moje predstavljanje“, rekao je.

Napetost je ispunila prostoriju.

Moć je prostrujala kroz nju.

Predstavljanje? Ali ovde čak nije bilo nijednog stanovnika ostrva.

Ipak, pretpostavljala je da to zapravo nije bilo pravilo. Samo običaj. Nešto što je većina vladara takođe preferirala, kako bi pokazali svoju nadmoć tokom sopstvenih iskušenja.

Kraljev kažiprst kružio je po ivici jedne od njegovih šoljica.

„Ovo nije običan čaj“, nastavio je mirnim glasom. „Ovo je čaj istine.“

Isla se ukočila.

Strah joj se slivao niz kičmu.

„Vaša najveća tajna ispisana je u listićima.“

Usudila se da pogleda svoje šoljice.

I ugledala svoju najveću istinu ispisanu preko sve tri, pažljivim slovima.

Nemam moć.

Bilo joj je potrebno svo njeno obučavanje da ne dozvoli da joj se užas vidi na licu. Ostala je mirna, iako je iznutra bila oluja, očajnički tražeći izlaz.

Posmatrala je ostale vladare kako bi odvratila pažnju od panike koja joj je kožu pretvorila u trnje.

Cleo je pobledela više nego obično.

Azul se samo namrštio.

Grim je izgledao kao da je spreman da celu prostoriju prekrije Orovim pepelom.

Celeste je bacila redak, rizičan pogled u njenom pravcu, širom otvorenih očiju, sa porukom.

To si ti, kao da je govorila.

Naravno. Najveća tajna Starlinga bila je ona koju je čuvala zbog Isle.

Hitnost u njenom pogledu govorila je: Beži.

Pre nego što je Isla uspela da razmisli o bilo kakvom potezu, kralj je podigao prvu šoljicu i rekao:

„Ko podeli svoju tajnu, pobeđuje u mom iskušenju.“

Začuo se prasak stakla kada je Celeste ispustila svoje šoljice na pod, izbacivši sebe iz izazova.

Značajno je pogledala Islu, samo na trenutak, i srce joj se ispunilo topline.

Celeste je bila bolja prijateljica nego što je Isla zaslužila.

Azulove šoljice razbile su se sledeće.

Ne gubeći ni trenutak, Isla je gurnula svoje na pod i gledala kako se razbijaju u hiljadu komadića, dok se njena tajna gubi među krhotinama.

Grim je pustio da njegove padnu jedna po jedna, ne skidajući pogled s kralja.

Isla ga nikada nije videla tako ubilački raspoloženog.

Pretvorio se u slavnog Nightshade ubicu, nemilosrdnog vladara o kojem je slušala upozorenja.

Njegov izraz lica nosio je obećanja mučenja i tame.

Snaga njegove nevidljive moći prodrla je kroz prostoriju u talasima ledene hladnoće. Na trenutak su joj se kosti učinile šupljim, beživotnim.

Jedno je bilo sigurno.

Grim je imao tajnu.

A ako je sama pomisao na njeno otkrivanje izazvala ovoliki bes, Isla je strahovala da sazna o čemu je reč.

Ostali su samo Oro i Cleo.

Ovo je bilo poslednje iskušenje.

Kralj je pobedio u duelu i u predstavljanju moći.

Cleo je pobedila u svom iskušenju i u Celestinom.

Bili su izjednačeni.

Ko god pobedi u ovom iskušenju odlučiće u koje će se mečeve vladari podeliti.

Odluka je bila važna.

Zbog prvog pravila, vladar nije mogao da ubije osobu s kojom je bio povezan.

Izbor bi naterao na stvaranje saveza, usmerio njihovu potragu za značenjem ostatka proročanstva, oblikovao nastavak Centenijala.

Možda bi čak odlučio ko će biti meta za ubistvo.

Orov pogled bio je neumoljiv dok je zurio u Mesečarku, izazivajući je da otkrije svoju tajnu.

Na trenutak je Isla pomislila da bi mogla.

Ali, predomislivši se, Cleo je poslala staklo na pod.

Kralj je zvanično pobedio u iskušenjima.

Oči su mu bile prazne dok je gledao u svoju prvu šoljicu i rekao:

„Ja.“

Pustio ju je da padne na pod.

Druga.

„Jesam.“

Kod treće je podigao pogled i uhvatio Isline oči.

Blago se namrštio, kao da ga je uznemirilo što mu je pogled skrenuo ka njoj.

Ali nije skrenuo pogled dok je izgovarao treću i poslednju reč svoje najveće tajne:

„Umirem.“

DVADESET PRVO POGLAVLJE

U PARU

Kralj je umirao.

Šta je to uopšte značilo?

Nakon njegovog priznanja nastao je kaos, ali on više ništa nije rekao pre nego što je izašao iz prostorije, proglasivši svoju pobjedu.

Bila je to tajna koja je pogađala sve njih.

Orova životna snaga bila je direktno povezana sa životom ostrva. Da li je to značilo da je Lightlark u opasnosti?

Bio je najmoćniji od svih njih. Origin, koji je u sebi objedinjavao Starlinga, Skylinga, Moonlinga i Sunlinga.

Ako je on umirao...

Kakvu su onda nadu imali ostali?

Isla je čula tiho kucanje na svojim vratima, duboko posle ponoći.

Celeste.

Starling je užurbano ušla unutra, izgledajući kao da je videla duha.

„Ovo je bilo za dlaku“, bilo je sve što je rekla.

Isla se stomak stegao dok se prisećala reči ispisanih u njenoj šoljici.

Pretpostavljala je da su Celestine bile gotovo iste.

„Znam.“ Namrštila se. „Hvala ti. Ne bi trebalo da moraš ovako da me štitiš, ali... hvala ti.“

Celeste je odmahнула na njenu zahvalnost, kao da to nije bilo ništa.

Ali jeste bilo nešto.

Jedini način na koji je Isla ikada mogla da se oduži prijateljici za rizik koji je zbog nje preuzimala bio je da pronađe Bondbreaker.

„Šta misliš da to znači?“ upitala je Isla.

Starling je očigledno odmah shvatila da misli na kraljevo priznanje. Slegnula je ramenima.

„Nisam sigurna. Ali to je dovoljan razlog da požurimo s pronalaženjem Bondbreakera kako bismo mogle da napustimo ovo ostrvo.“

Bila je u pravu.

Kada se oslobode kletvi, mogle bi da budu slobodne od Lightlarka. Kraljeva smrt ne bi uticala ni na njih ni na njihova kraljevstva.

Ali postojalo je još više stvari koje su ubrzavale njihov ionako ograničen rok.

I komplikovale njihov plan.

Isla joj je ispričala o katastrofalnom upadu u zamak Mesečara i o tome da Cleo gotovo sigurno zna da je Isla provalila unutra.

Celeste je hodala po Islinoj sobi, a ruke su joj bile prekrivene varnicama. Njene emocije su ih često pokretale, što je bio jedan od razloga zbog kojih je uvek nosila rukavice. Da bi držala svoju energiju pod kontrolom.

„Učiniću sve što mogu da saznam nešto o biblioteci Sunčevog ostrva“, rekla je tek posle dužeg vremena.

Isla je klimnula, iako to nije rešavalo njihove najveće probleme.

Kako je trebalo da se neopaženo ušunja na teritoriju Sunlinga bez zlatne odeće?

Celeste je konačno prestala da hoda tamo-amo i spojila dlanove, zbog čega su varnice otpale poput traka i nestale pre nego što su dotakle pod.

„Za dva dana biće određeni timovi. Nadam se da će nas Oro spojiti. Onda više nećemo morati da radimo u tajnosti. Naći ćemo način da neopaženo uđeš na Sunčevo ostrvo.“

Isla nije želela da preispituje svoju prijateljicu, posebno jer je sve dodatno zakomplikovala time što je probudila Cleoinu sumnju u sebe, ali nije mogla da prećuti ono što ju je mučilo.

„Šta ako nas ne spoje u isti tim?“

Celeste se namrštila. Položila je nežan dlan, koji je još uvek pulsirao energijom, na Islin obraz.

„Znam koliko si neverovatna, moja briljantna prijateljice“, rekla je. „Ali oni to ne znaju. Kralj neće izabrati tebe. A ni mene, kad smo već kod toga.“

Isla je morala da prizna da je u pravu.

„Sada“, rekla je Celeste. „Nisu sve vesti loše, zar ne? Sada sa sigurnošću znamo da je Bondbreaker u biblioteci Sunčevog ostrva. Ući ćemo unutra. Naći ćeš Bondbreaker. Iskoristićemo ga. Razbićemo naše kletve. Dobićeš svoju moć. Naša kraljevstva će biti oslobođena. Možemo napustiti ostrvo za nedelju dana. Najviše dve.“

Kada je Celeste to tako rekla, zvučalo je lako.

Ali Isla je sada znala da na Lightlarku ništa nije bilo lako.

Dvadeset petog dana Centenijala vratili su se u prestonu dvoranu na ceremoniju uparivanja.

„Kralju.“ Azulov glas bio je miran, iako su mu oči blistale od hitnosti.
„Hoćeš li objasniti svoju... istinu?“

Ovoga puta kralj je sedeo na svom prestolu, kao da podseća ostale na svoj položaj.

Čak i ako je, navodno, umirao.

Orova kruna blistala je pod svetlošću plamenova iznad njih.

Namrštio se.

Ostali vladari ćutali su, očigledno se pitajući isto što je Azul tako ljubazno izgovorio naglas.

Konačno, kralj je progovorio.

„Od prošlog Centenijala, ostrvo je postepeno slabilo. Starci su umirali. Zgrade koje su stajale hiljadama godina sada su ruševine. Naša najdrevnija stvorenja su nestala.“

Toliko snažno je stegao stranice prestola da su mu zglobovi pobeledi.

„Kletve. Vekovi tokom kojih su vladari živeli daleko od ostrva. Hiljade naših ljudi koji su otišli. Sve je to ostavilo posledice na Lightlark. Na mene.“

Isla je pomislila na svoje kraljevstvo.

Isto se dešavalo i tamo.

Svi ti znakovi pokazivali su da se zemlji daje premalo moći i da se premalo sposobnosti koristi.

Oro je ustao sa prestola.

Pogledao je svakoga od njih, očiju praznih kao i uvek.

„Bojim se da ovaj Centenijal nije samo prilika da razbijemo svoje kletve. Bojim se da je ovo naša poslednja prilika.“

U prostoriji je zavládala tišina.

Moć je prostrujala dvoranom — od besa, straha ili opreza, Isla nije znala.

Azul je ponovo progovorio.

„Kako znaš da umireš?“

Na to je kralj podigao rukav.

Počevši od lakta, njegova zlatna koža počela je da poprima sivu boju.

Gotovo plavu.

„Širi se“, rekao je. „Brže nego što sam očekivao.“

Vilica mu se zategla.

„Deo moje moći i moje uloge bio je da vekovima održavam ostrvo toplim i punim svetlosti, čak i tokom beskrajne oluje.“

Namrštio se.

„Ta moć je oslabila. Poslednja decenija bila je najhladnija u istoriji. Zbog toga biljke i životinje umiru. Pokušavao sam da ublažim posledice... ali uskoro više neću moći da ih zaustavim.“

To je bio razlog zbog kojeg je naredio da sva ognjišta ostanu upaljena.

Zato je na Kopnu bilo toliko baklji i zašto je gotovo svaka prostorija u zamku imala vatru.

Sve je to prikrivalo kraljevu slabost.

Spustio se niz stepenice, sve dok nije stao u njihovoj ravni.

„Nadam se da sada razumete zašto je važnije nego ikada da shvatimo i ispunimo proročanstvo.“

Kralj je pokazao prema zidu.

Reči su počele da se urezuju u kamen velikim slovima obavijenim vatrom.

Zagonetka proročice, ona kojoj je Isla bila podučavana godinama ranije.

Ključ za razbijanje kletvi.

*Samo udružene kletve mogu biti poništene
Tek nakon što jedan od šest pobedi,
Kada se prvobitni prestup
Ponovo dogodi
I jedna vladarska loza dođe do kraja
Tek tada se istorija može ispraviti.*

„Samo udružene kletve mogu biti poništene“, pročitao je Oro. „Zato se delimo u timove, kako bismo ispunili proročanstvo. I pokušali da ga rešimo. Podsetnik na prvo pravilo. Vladaru je zabranjeno da ubije svog partnera.“

Isla zapravo nije bila zabrinuta zbog proročanstva.

Njen i Celestin plan nije zahtevao njega.

Ipak, pretvarala se da čita reči na zidu dok joj je um grozničavo smišljao ideje.

Možda bi mogla da prilagodi svoj eliksir tako da njime oboji odeću...

Možda bi mogla da napravi jednu od svojih haljina zlatnom.

Nikada ne bi uspelo.

Osim toga, jedva da je imala dovoljno eliksira za još jedan pokušaj farbanja kose, a kamoli za čitav komad tkanine.

Mogla bi da opljačka nekog Sunlinga na pijaci i uzme mu odeću?

Isla se trznula na samu pomisao.

Užasno.

A Sunling bi odmah prijavio krađu, pa bi Oro znao da neko namerava da se krišom ušunja na njegovo ostrvo.

Isla je bila toliko usredsređena na pretvaranje da je zainteresovana za proročanstvo i na planiranje pokušaja da se ušunja u biblioteku Sunčevog ostrva da nije ni shvatila da je neko izgovorio njeno ime sve dok ga nisu ponovili toliko glasno da se trgnula.

„Isla“, govorio je kralj.

Izraz njenog lica morao je da oda da nije imala pojma šta je prethodno rekao, niti da li joj je postavio pitanje, jer joj je kralj uputio nadražujući pogled.

„Moj izbor partnera“, ponovio je kralj kroz stisnute zube, očigledno mrzeći svaku reč koja je izlazila iz njegovih usta.

Prostorija je nestala.

Zaboravila je da kontroliše izraz lica ili emocije u Grimovom prisustvu.

Možda su joj usta ostala otvorena.

Možda je slučajno uputila Celeste užasnut pogled.

„Isla“, rekao je.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

DOGOVOR

Ovo je bilo loše. Opasno.

Trebalo je da bude u paru sa Celeste. Imale su plan.

Ovo je bio još jedan faktor koji je sve komplikovao.

Zašto bi, pobogu, kralj želeo da bude u paru s njom?

Poslednje što je Isla želela bilo je da bude primorana da provodi vreme s vladarem Lightlarka. Ne samo zato što je bio nepodnošljiv, već i zato što bi to sigurno značilo da će morati da koristi svoju moć u potrazi za načinom da razbije kletve, sledeći proročanstvo.

Moć koju nije imala.

Da li bi mogao da oseti njenu nemoć ako bi provodili više vremena zajedno?

Grim nije mogao.

Ali Oro je bio kralj Lightlarka — njegove sposobnosti bile su beskrajne.

Morala je da pronađe izlaz iz ovoga... neki izgovor.

Čekala je da Celeste pokuca na njena vrata kako bi zajedno smislile plan.

Celeste.

Njena prijateljica bila je u paru s najgorom mogućom vladarkom.

Cleo.

Osetila je nalet straha.

Sve je pošlo po zlu.

Zbog kralja.

Nekoliko sati kasnije, neko je pokucao na njena vrata.

Isla je učinila sve što je mogla da sebi odvuče pažnju dok je čekala da Starling konačno stigne.

Okupala se, kao da bi tako mogla da spere ceo dan sa sebe.

Obukla je najudobniju odeću — komade koje je krišom ubacila u prtljag pre nego što je napustila Wildling kraljevstvo: široku majicu dugih rukava koju joj je Poppy dozvoljavala da nosi noću. Uske pantalone koje su bile jednako mekane kao majica.

Celeste, konačno, pomislila je kada je naglo otvorila vrata.

Ali nije bila Celeste.

Orove obrve blago su se podigle dok ju je odmeravao.

Pretpostavljala je da je izgledala kao potpuno druga osoba — bez šminke, s kosom skupljenom u pundu na vrhu glave, u majici pet brojeva većoj od nje.

Možda bi se zabrinula što ju je kralj video ovakvu, bez maske Wildling zavodnice, da nije bila toliko iznervirana.

Prekrstila je ruke na grudima.

„Da li inače posećuješ vladare u ponoć?“

On je uzvratio njen hladni izraz lica, a zatim pogledao preko njenog ramena, u njenu sobu.

„Smem li da uđem?“

Grudi su joj se stegle.

U njenoj sobi bilo je mnogo toga što bi moglo da oda nju i njene tajne.

Njen zvezdani štapić.

Njeno oslanjanje na eliksire.

Ali nije mogla da kaže ne.

To bi ga samo učinilo sumnjičavim.

„Pretpostavljam.“

Trebalo je da očekuje da će je potražiti.

Odlučio je da bude u paru s njom — iz kog god razloga.

Isla se povukla čim je mogla, pobegavši u svoju sobu, plašeći se da bi, da je ostala duže u dvorani, svi mogli da čuju nesiguran ritam njenog uznemirenog srca.

Ušao je pored nje i namrštio se kada je ugledao stanje njene sobe.

Nije čak bila ni toliko neuredna.

Nekoliko haljina koje nije stigla da skloni bilo je razbacano po nameštaju, a šoljice za čaj prekrivale su njen noćni stočić.

Ali, šta?

Da li je kraljeva soba bila savršeno uredna?

Zatvorila je vrata i nije se udaljavala od njih.

„Da?“ rekla je ravnodušno.

Oro je pažljivo podigao jednu od njenih haljina, stavio je na krevet, a zatim seo na stolicu na kojoj je prethodno stajala, zavalivši se kao da je u sopstvenoj sobi.

A Isla je pretpostavljala da jeste.

Prstima je prešao preko zakrivljenih stranica naslona i rekao:

„Želeo bih da napravimo dogovor.“

Na trenutak je Isla razmotrila mogućnost da uzme svoj zvezdani štapić iz skrivenog mesta u ormaru i portalom ode negde daleko.

Bilo bi tako lako...

Nekako je uspela da se uspravi i kaže:

„Oh? Šta predlažeš?“

Već su bili u paru.

Nije razumela zašto je želeo da naprave dogovor povrh toga, ali odlučila je da bi bilo najbolje da mu dozvoli da govori.

Možda će konačno dobiti neke odgovore.

Prepleo je svoje duge prste.

„Imam teoriju o kletvama, onu na kojoj radim poslednjih pola veka. I verujem da možeš da mi pomogneš.“

Poželeva je da se nasmeje i kaže mu da, ako mu je potrebna moć, treba da pita nekog drugog.

Poželeva je da smisli bilo kakav izgovor.

„Vidiš, potrebno mi je poznavanje prirode. A ti ga očigledno poseduješ.“

Dakle, zato ju je spasao onog prvog dana.

Zato ih je spojio.

Zaista mu je nešto bilo potrebno...

„Kakav je dogovor?“

„Naravno, svesna si preposlednjeg stiha zagonetke proročice. Jedno od naših kraljevstava mora pasti kako bi kletve bile razbijene.“

Isla je klimnula.

„Pošto smo par, ne mogu da ti naudim. A ako mi pomogneš da pronađem ono što tražim, učiniću sve što mogu da te zaštitim i od ostalih vladara.“

Zaštitim.

Mrzela je tu reč, iako joj je očigledno bila potrebna zaštita.

Volela bi da nije tako.

Takođe — učiniću sve što mogu?

Uputila mu je prezriv pogled.

Njene nefiltrirane misli izašle su na površinu.

Zašto bi se trudila da igra onu istu igru koju je igrala sa svima ostalima, glumeći ulogu i govoreći im samo ono što su želeli da čuju?

Svaki put kada bi ga pogledala, u glavi bi čula prvi korak plana svojih staratelja.

Da ga zavede.

Da mu ukrade moći.

Zar su tako malo mislili o njoj?

Da li je kralj tako malo mislio o njoj da je verovao da joj je potrebna njegova zaštita?

„Želiš da me zaštitish? Mislila sam da umireš.“

Orove oči postale su vrele poput vatre.

Zamišljala je da bi je, da mu nije bila potrebna ili da nije morao da poštuje pravila, jednim pogledom zapalio.

„Je li to dogovor ili ne, Wildling?“

Poslednju reč ispljunuo je kao da mu je opekla jezik.

Isla se nasmešila.

„Gadim ti se, zar ne?“ rekla je.

Napravila je jedan korak prema njemu.

„Da li je zbog jedenja srca?“ upitala je, uživajući dok mu se izraz lica još više namršteno stezao.

„Ili zbog haljina?“

Odglumila je saosećanje.

„Kakva šteta što te jedina osoba koja može da ti pomogne s tom tvojom navodnom teorijom toliko odbija.“

Oro je ustao.

Nije odgovorio na njeno pitanje, ali mu je sve jasno pisalo na licu.

Gadila mu se ona i njen narod.

„Traćiš mi vreme“, rekao je kroz stisnute zube. „Imamo li dogovor ili ne?“

Na trenutak je razmislila.

Nije imala pojma kakva je bila kraljeva teorija i nije je bilo briga.

Ono do čega joj je bilo stalo jeste da joj je ovaj predloženi savez nudio nešto što joj je bilo potrebno.

Najbližu priliku koju bi mogla da dobije da uđe u biblioteku Sunčevog ostrva.

Isla nije morala da sledi njegov plan.

Bilo je dovoljno da on veruje da hoće.

Ipak...

U slučaju da se ispostavi da Orov plan zaista ima smisla, mogao bi da bude dobar rezervni plan.

Zato je morala da obezbedi i Celestinu sigurnost.

Ali ako bi to otvoreno zatražila, Oro bi posumnjao u njihov savez...

„Dogovor važi samo ako mogu da odlučim koje će još jedno kraljevstvo ostati bezbedno.“

Njegovo mrštenje uspeo je da postane još dublje.

„Imaš li neko na umu?“ zahtevao je.

Slegnula je ramenima, ne obavezujući se.

„Ako ti pomažem da razbiješ kletve, najmanje što zaslužujem jeste da odlučim koje još kraljevstvo zaslužuje da bude spaseno.“

Osmeh joj je bio mačkast.

„A pošto sam ti potrebna, čini se da ima prostora za pregovore.“

Orova vilica se zategla.

Činilo se da nije očekivao nikakav otpor.

Začula su se zvonca, zbog čega je Isla gotovo poskočila, označavajući puni sat.

Zvanično je bila ponoć.

Kada su utihnula, Oro je rekao:

„U redu. Dakle, imamo dogovor?“

Bilo je dobro donositi odluke sama.

Imati rezervni plan.

Celog života slušala je druge.

Svoje staratelje.

Celeste.

Iako su joj svi oni želeli najbolje, bilo je oslobađajuće doneti ovu odluku sama.

„Imamo dogovor“, odlučno je rekla, pitajući se u šta se, za sve svetove, upravo uvalila.

„Dobro.“

Krenula je prema vratima, željna da se ovaj susret što pre završi.

„Kada počinjemo?“

Kralj nije pošao za njom onako kako je očekivala.

„Sada.“

„Sada?“

Glas joj je zvučao previše uspaničeno.

Ali bilo joj je potrebno vreme da smisli izgovor za svoju nemoć... da se pripremi...

„Je li to problem?“ upitao je, sužavajući pogled.

Uputila mu je ljutit pogled.

„Pa, planirala sam da spavam.“

Kad smo već kod spavanja...

S ove udaljenosti mogla je da vidi da kralj ima tamne, ljubičaste polukrugove ispod očiju.

Da li je kralj uopšte spavao?

Oro se nije pomerio niti reagovao na njene reči, pa je rekla:

„U redu. Samo da se obučem.“

Posegnula je za jednom od svojih novih haljina.

„Ako bi mogao da izađeš napolje—“

Oro se namrštio na haljinu koju je izabrala, jednako jarku i otkrivajuću kao i ostale.

„To ne možeš da obučeš.“

Dok se još pripremala za Centenijal, Isla je strahovala od susreta s kraljem.

Pitala se da li će se možda povući pred njim ili će osetiti da nema moć i ubiti je čim mu se ukaže prilika.

Sada, dok je gledala u Oroa i njegovo neodobravanje, Isla je shvatila da će njen glavni problem biti kontrolisanje želje da ga zadavi.

„Sada mi govoriš i kako da se oblačim?“ zahtevala je.

Oro je polako trepnuo, iznerviran.

„Tokom naših zajedničkih izlazaka niko ne sme da zna da si vladarka Wildlinga.“

Ukočila se.

„Zašto?“

„Lightlark te ne voli.“

Nije nego.

Ipak, Isla se namrštila.

„Molim?“

„Neka drevna stvorenja na ostrvu, ona koja još uvek žive u najdubljim delovima Lightlarka, veruju da su ih Wildlinzi napustili pre pet stotina godina. Ako te osete ili čuju glasine da si blizu njihove zemlje, napadnuće. A to bi se završilo samo prolivenom krvlju i previše pažnje usmerene na naše napore.“

Znala je da Wildlinzi nisu voljeni, ali nikada nije čula za ovaj razlog.

Napustili?

Krvopijski Wildlinzi praktično su pobjegli s ostrva.

Ili je, barem, tako uvek učila.

„Znači... želiš da se drugačije obučem?“

„Ne samo to.“

Napravio je korak prema njoj i spustio glas.

„Ne mogu da osetim tvoje sposobnosti, Wildling.“

Stomak joj se prevrnuo.

Pokušala je da uzmakne—

„Mogu da osetim da ih skrivaš“, nastavio je bez zastajkivanja. „Samo tražim da nastaviš da ih skrivaš dok smo na ostrvima.“

Isla je trepnula.

Ponovo.

„Znači... ne želiš da koristim svoje moći.“

Imala je osećaj da će se srušiti.

Ovo je bilo dobro.

Sjajno.

Imala je sreće — zaista je imala sreće.

Isla je istovremeno bila zahvalna i uznemirena.

Sreća je bila opasna.

Jer, baš kao i svaki redak eliksir, morala je jednom da potroši svoje zalihe.

Klimnuo je.

„Ako ih upotrebiš, ta drevna stvorenja će odmah biti privučena tobom.“

Isla se pitala o tim misterioznim drevnim stvorenjima.

I zašto je čak i kralj Lightlarka želeo da ih izbegava.

Pretvarala se da je povređena, da joj je neprijatno.

Čak i ljuta.

„U redu.“

„Dobro.“

Pogledao je njenu odeću i rekao:

„To će poslužiti.“

„Ovo je pidžama...“

Samo je trepnuo.

Isla je želela da njihovo zajedničko vreme završi što je pre moguće, pa je slegnula ramenima, brzo isplela kosu i izašla bez krune.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

OLUJA

Oro je s lakoćom izašao u tamu, kralj dana koji je sada hodao samo kroz noć.

Isla se pitala da li mu je teško što je izvan svog zamka, sećajući se kako je sve izgledalo na sunčevoj svetlosti.

Ili se možda već navikao.

Pet stotina godina bilo je dugo.

Nije ga ništa od toga pitala dok je pokušavala da uhvati njegov korak.

Pretpostavljala je da idu ka agori ili ka nekom od ostrva iza nje.

Ali pre nego što su stigli do doline, naglo je skrenuo ulevo.

„Kuda idemo?“ upitala je.

Oro je prešao nekoliko koraka bez ijedne reči.

Nastavili su niz zelena brda Kopna, daleko od ostrvljana koji su uživali u noći.

Daleko od bilo kakve staze.

„Hoćeš da me ignorišeš?“

Jedan deo nje želeo je da ćuti.

Zapravo nije bilo važno kuda je vodi, sve dok dobije ono što želi od ovog uparivanja, zar ne?

Ali njegov prezir prešao je granicu i postao nepoštovanje.

Nastavio je da hoda, a Isla je imala dobar pogled na njegov zlatni plašt koji je nežno lepršao na noćnom povetarcu.

Zaustavila se i prekrstila ruke.

Istog trenutka kada je stala, stao je i on.

Leđa su mu se zategla pre nego što se polako okrenuo.

Otvorio je usta, ali ga je preduhitrila.

„Samo zato što si tražio da nosim ovo“, rekla je, pokazujući na svoju preveliku majicu i pantalone dovoljno široke za jahanje konja, „i tražio da ne nosim ovo—“

Podigla je ruku i kucnula po njegovoj kruni, a metal je zazvonio.

Zaboleo ju je i nokat, ali nije smela ni da trepne—

„ne znači da i ja nisam vladarka kraljevstva. Odnosićeš se prema meni s poštovanjem, kralju.“

Poslednju reč ispljunula je kao otrov.

Poppy bi se srušila mrtva kada bi čula kako se usuđuje da govori kralju Lightlarka.

Pogotovo nakon onoga što joj je staratelj naredio da uradi.

Ali umorila se od filtriranja sebe, od potiskivanja emocija, od toga da svima govori ono što žele da čuju.

Šta joj je to donelo?

Cleo je sada gotovo sigurno želela da je ubije.

Još nisu pronašle Bondbreaker.

Uparivanja su se ispostavila kao katastrofa.

Kralj ju je besno pogledao.

Ne, nije mu se dopao njen ton, niti to što mu je kucnula po kruni.

„Idemo do oluje“, oštro je rekao, a zatim se okrenuo i nastavio dalje.

Oluje?

Nije imala pojma na šta misli.

Ali ponovo ga je pratila, zadovoljna bar time što je dobila odgovor.

Išli su prema obali.

Onom delu koji je znala da Azul često posećuje.

Vazduh je počeo da ima ukus soli.

Kosa joj je vijorila unazad, a pletenica divlje udarala oko nje.

U Wildling zemljama vetar je šaputao.

Pevao je pesme, prenosio tračeve i zviždao melodije visoke poput zvonjave časovnika.

Pre nego što su ga Terra i Poppy zapečatile, Isla je ponekad tokom dana ostavljala labavu prozorsku ploču u svojoj sobi otvorenom, nadajući se da će uhvatiti delove onoga što vetar govori.

Vetar je govorio o slomljenim srcima Wildlinga koji su pogrešili i zaljubili se.

O srcima pojedenim i rastrgnutim noktima oštrim poput noževa.

Pričao joj je priče koje su delovale stare koliko i samo drveće, rođene iz semenki za koje se pričalo da potiču pravo iz Lightlarka.

Nova Wildling zemlja bila je stvorena pre samo pet stotina godina, ali njeni temelji bili su drevni.

Pričalo se da se, nakon što su pobjegli s ostrva i od njegove uklete oluje, stotinu Wildlinga žrtvovalo kako bi stvorili svoju novu zemlju, predajući svoju moć suvoj, neplodnoj zemlji.

Cveće je procvetalo iz njihove krvi, šume su izrasle za samo nekoliko nedelja, a nova zemlja nastala je od njihovih kostiju.

Barem je tako vetar govorio.

Isli je to bilo pomalo dramatično.

Ponekad bi mu odgovarala.

Poveravala mu se.

Zarobljena u svojoj kugli zamagljenog stakla, govorila je svoje misli vetru.

Nikada joj nije odgovorio.

Nijednom.

Ali Isla se nadala da je slušao.

Stigli su do još jednog strmog uspona.

Trava uz njene noge počela je da se savija pod naletima vetra.

Nije bila sigurna zašto bi kralj poveo baš na ovaj deo Kopna.

Šta je ovde uopšte imalo da se vidi?

Okean?

A onda ga je ugledala.

Nešto je progutalo obalu.

Oluja koja je stajala nepomično.

Tamni oblaci, poput mrlja mastila, prekrivali su nebo iznad plaže.

Srebrne munje, debele poput oštrica, izbijale su iz njih i spuštale se prema pesku, blistajući u nemirnoj energiji.

U blizini je lebdeo vatreni prsten, njegovi plamenovi zamrznuti u vremenu.

Iz ogromnih pukotina u oblacima curili su smrtonosni mlazovi, dugačke zavese vode poput snopova mesečine obojenih ljubičastom bojom.

More je bilo povučeno poput pokrivača i naslagano visoko — talas visok poput kule bio je na vrhuncu, ali nikada nije pao.

Bio je zamrznut, ali ne u ledu.

Čak je i sa svoje visine Isla mogla da vidi kako voda teče unutar njega, penušajući.

Čekajući.

Ostavio je za sobom dugačak deo morskog dna.

Blistavi dragulji i davno izgubljeni drevni predmeti prekrivali su pesak, zajedno sa školjkama.

Bila je to kletva ostrva, privremeno obuzdana.

Začarana oluja.

Da li je ovo ono što je Azul stalno posećivao?

Šapati su je pozivali napred.

Oluja je pulsirala snagom.

Želela je da je vidi izbliza.

Litica najbliža oluji bila je razbijena u krhotine.

Delovi su se odlomili, ostavljajući praznine od gotovo šezdeset metara između pola tuceta ostrvaca stene.

Neka su bila povezana na brzinu napravljenim mostovima, s daskama toliko udaljenim jedna od druge da je delovalo lakše propasti kroz njih nego zaista dosegnuti sledeći korak.

Pored njih, mostovi do ostrvaca delovali su bezbedno.

Kralj je zakoračio prema jednom.

„Ne“, jednostavno je rekla.

Oro se okrenuo prema njoj.

„Ne?“ upitao je, kao da je siguran da ju je pogrešno čuo.

Nije ga pogledala u oči, ali je mogla da pretpostavi da je gleda s nečim nalik gađenju.

Kralj je uzdahnuo.

Videla je kratak pokret, kao da je iz frustracije pritisnuo prste na slepoočnicu.

„Stabilan je. Ali ako bi iz nekog razloga pala, očigledno bih te spasao.“

Isla se okrenula i prikovala ga pogledom.

„Spasao? Kao prvog dana?“

Oro se ukočio.

Zatim joj je uzvratio pogled i rekao:

„Da. Kao što sam te spasao prvog dana.“

Isla se glasno nasmejala.

„Udario me je talas! A ti si me ostavio u barici na balkonu, kao odbačeno smeće, a da nisi ni sačekao da vidiš hoću li se probuditi!“

On se podrugljivo nasmejao.

„Možda si pala u vodu pre nego što sam stigao do tebe, ali imala si i povredu glave od koje se ne bi probudila da te nisam izlečio.“

Isla se setila pulsiranja u glavi i toga kako nije bilo krvi.

Ispravila se.

„Upravo si priznao da do mene nisi stigao sve dok gotovo nije bilo prekasno, tako da ću ovaj most preći samo ako budeš tik uz mene. Dakle, ako ja padnem, padaš i ti.“

Oro ju je pogledao kao da bi je najradije sam gurnuo preko ivice.

„U redu“, rekao je kroz stisnute zube i grubo je uhvatio za ruku.

Pre nego što je Isla stigla da se predomisli, povukao je oboje na most.

Isla nije disala.

Vetar je duvao kroz pukotine, šaljući joj jezu uz noge.

Odjednom su postale ukočene poput tankih drvenih dasaka koje su se divlje pomerale pod njima.

„Brzo“, šapnula je, zatvarajući oči.

Zakoračila je jednom nogom ispred druge, pokušavajući da ne misli na osećaj kada je pala, pala, pala u more s balkona.

Kako joj je dah bio istrgnut iz grudi.

Kako je...

„Sada možeš da otvoriš oči“, rekao je, puštajući joj ruku kao da ga je opekla.

Isla nikada nije bila zahvalnija što oseća čvrsto tlo pod nogama.

Učinila je kako je rekao i pogledala oko sebe.

Stigli su do komada planine koji je bio uzak pri vrhu, ali se pri dnu spajao s ostatkom brda.

Ako bi se odavde okliznula, pala bi samo oko tridesetak metara pre nego što bi završila u nekoj pukotini litice.

Namrštila se.

Ne da je to zvučalo mnogo bolje od pada s ivice ostrva.

Oluja je delovala dovoljno blizu da je može dodirnuti, uvijajući se prema njima u svom zamrznutom plesu.

Šapati koje je čula na litici sada su bili glasniji.

Gotovo zahtevni.

Oro se zaustavio kod zjapeće rupe nekoliko koraka dalje, savršeno okrugle poput bunara.

U gotovo potpunom mraku Isla nije mogla da vidi dno.

Po svemu sudeći, prolazila je kroz celu planinu.

„Ja ću prvi“, rekao je Oro kraj nje. „Onda ti.“

Krenuo je da zakorači napred, pravo u crnu rupu, a ona ga je uhvatila za lakat.

Prvi?

Da li su skakali unutra?

„Hoće li nešto... ublažiti moj pad?“

„Očigledno.“

Zavirila je u rupu i zaškiljila.

Bila je mračna poput unutrašnjosti njenih zatvorenih očiju.

Ako ništa nije mogla da vidi, to je značilo da će pad biti dug.

Pad bi mogao biti smrtonosan.

„Jesi li... siguran?“

Oro je uzdahnuo.

„Strah od visine. Strah od pada. Strah od mostova. Da li da napravimo spisak tvojih strahova, Wildling?“

Isla ga je besno pogledala.

Umesto da istakne da se sve to verovatno svodi na jedan isti strah, a ne tri, pokazala je prema rupi.

„Izvoli, kralju.“

Zadržao je njen pogled dok je zakoračio napred i potpuno nestao u dubini.

Isla se ukočila.

Sada je bio njen red.

Nije se pomerila ni centimetar.

Oro je mogao da leti — nikakav pad za njega ne bi bio smrtonosan.

Imao je milion načina da preživi pad.

Isla nije imala nijedan.

Imala je samo njegove reči koje su obećavale da će biti dobro.

Njen život zavisio je od njegove iskrenosti.

Nečega na šta je, sudeći po njegovom predstavljanju, bio prilično ponosan.

Ipak.

Ako bi ovako umrla, tehnički ne bi kršio pravila...

Da li je ovo bio jednostavan način da je se reši?

Da li su svi ostali vladari, osim Celeste i Grima, bili deo toga?

Sekunde su prolazile.

Šapati iz oluje postajali su glasniji.

Uporniji.

Bila je uplašena.

Iako ju je Terra obučila da se ne boji smrti, ipak se bojala.

Ali to nije bilo ono čega se najviše plašila.

Njen najveći strah bio je onaj s kojim se suočila tokom Celestinog iskušenja — da ne živi.

Da zauvek bude zarobljena u prostoriji, a da nije uradila sve o čemu je sanjala.

Bili su tako blizu pronalaženju Bondbreakera.

Svidalo se to njoj ili ne, Oro je postao ključni deo njihovog plana.

Bio je ključ za ulazak u biblioteku Sunčevog ostrva.

Pre nego što izgubi hrabrost, duboko je udahnula.

I skočila.

Bilo je kao da se prevrće između svetova.

Gore, mnogo gore nego pad s litice ili portal.

Rupa je bila taman dovoljno široka za jedno telo, a vazduha gotovo da nije bilo.

Ništa osim vlažnih zidova, mirisa buđi i njenih vrisaka, dok joj se glas bolno grebao niz grlo.

Oči je toliko čvrsto zatvorila da ju je glava zbolela, pulsirala...

Isla je bila progutana.

Pre nego što je stigla da shvati hladnoću, ledenu vodu koja ju je štipala poput hiljadu usta, dve snažne ruke izvukle su je napolje, na hladan kamen.

Odgurnula ga je svom snagom koju je mogla da skupi i uhvatila se za tlo, mokra kosa raširena oko glave poput lepeze, dok je naizmenično hvatala dah i iskašljavala vodu.

Kada joj se disanje smirilo, podigla je pogled kroz zavesu kose i ugledala Oroa kako stoji tamo, potpuno suv.

Mrštio se.

„Trebalo ti je dovoljno dugo.“

Istog trenutka se podigla na noge i za manje od sekunde našla pred njim.

Šake su joj se stisnule, povukla ih je unazad i udarila—

Ali bila je potpuno mokra, glava joj se vrtela, a on je bio prebrz.

Oro je čvrsto uhvatio oba njena zgloba.

„Sve ovo je bio test, zar ne?“ viknula je.

Zubi su joj cvokotali.

„Hteo si da vidiš mogu li da ti verujem.“

Kralj koji nikome nije verovao.

Paranoični vladar koji je uvek mislio da svi žele njegovu moć.

Bila je to licemernost.

Želeo je da mu ona veruje — a sam nikome nije verovao.

Oro se umirio.

I to je bio dovoljan odgovor.

„Znala sam.“

Pokušala je da se oslobodi njegovog stiska, ali njegove ogromne šake mogle su isto tako biti lanci, potpuno obavijene oko njenih zglobova.

Da je samo ponela mač, bodež, bilo šta osim mindušica s vrhovima nalik noževima, koje ne bi napravile ni približno toliko štete koliko je želela...

Isla je pljunula pred njegove noge i nadala se da mu je time dovoljno jasno pokazala šta misli o njemu.

Oro se još više namrštio.

„Pažljivo me slušaj, Wildling. Nije me briga da li me voliš. Ali ako ćemo raditi zajedno, moraš da mi veruješ.“

Pokazala mu je zube.

„Kako očekuješ da ti verujem ako mi nisi čak ni rekao šta tražiš?“

Posmatrao ju je trenutak.

Pustio joj je ruke.

A onda je rekao nešto zbog čega je iznenađeno ustuknula.

„Hoćeš li Grimu otkriti ono što ti kažem?“

Šta?

Zašto bi to pitao?

Da li je mislio da ona i Nightshade rade zajedno?

Nightshade ju je neprestano tražio.

Pretpostavljala je da je bilo lako doći do takvog zaključka.

Isla se zapitala da li je možda upravo zato Grim toliko pokazivao da želi da bude u njenoj blizini.

Da bi drugi pomislili da su se udružili?

„Ne.“

Delovalo je da joj veruje, jer je sledeće što je rekao bilo:

„Tražim srce Lightlarka.“

Isla je podigla obrvu.

„Njegovo šta?“

„Njegov izvor moći. Njegovu životnu snagu.“

Nagnula je glavu.

„Zar to nisi... ti?“

Oro joj je uputio čudan pogled.

„Ne. Ja sam, ako već moram tako da kažem, provodnik ostrva. Moja povezanost s Lightlarkom, preko krvi, vezuje me za njega. Kroz tu vezu mogu da usmeravam moć.“

„Ali ako ti umreš, Lightlark umire.“

„Ako se njegova moć ne može usmeravati ili je neuravnotežena, ostrvo će se raspasti. Ne zato što sam ja njegovo srce, već zato što sve što smo izgradili, sve što jesmo, zavisi od moći koju usmeravam.“

„Oh. Znači... ono stvarno ima srce?“

„Da“, rekao je. „Ali ne izgleda kao ono što ti jedeš.“

Zanimljivo.

„A kako onda izgleda?“

Kralj je odmahnuo glavom, već iznerviran.

Isla se činilo da ima ograničenu količinu strpljenja i reči namenjenih njoj, a ona je već potrošila i jedno i drugo.

„Ne znam. Svaki put kada procveta, izgleda drugačije.“

Procveta?

Imala je još toliko pitanja.

Zašto traži srce?

Kako se ono uopšte uklapa u proročanstvo?

Kako je mislio da bi ona mogla da mu pomogne da ga pronađe?

Ali pre nego što je stigla da izgovori još jednu reč, Oro je ponovo progovorio.

„Da, Wildling. Ovo je bio test poverenja. Ali došli smo ovde i iz jednog razloga.“

Prvi put je Isla pogledala oko sebe, tamo gde je sletela.

Oaza u središtu planine.

Nemoguće.

Iza potoka u koji je pala prostiralo se stotine biljaka, koje su rasle pravo iz poda pećine, kao da je stena plodna.

Pećina je bila ledena.

I dalje je drhtala od hladnoće vode koja joj je kapala niz lice, a odeća joj se mokra pripila uz telo.

Bilo je pravo čudo da je išta ovde moglo da raste bez sunčeve svetlosti ili zemlje, a kamoli stotine različitih vrsta.

Nije imalo nikakvog smisla.

Ova pećina je morala biti prožeta Wildling čarolijom.

„Kakvo je ovo mesto?“

Namrštio se dok je gledao njenu mokru odeću.

Bilo joj je drago što je verovatno izgledala užasno, dugačka, prevelika tkanina gotovo ju je progutala, a mokri pramenovi kose lepili su joj se za obraze.

Napravio je pokret kao da će je osušiti svojim moćima, a onda je odustao.

Dobro.

Nije joj trebala njegova toplota.

„Wildlinzi su izgradili vrt u središtu planine kako bi zaštitili svu floru ostrva. Ova pećina čuva biljke sa svakog ostrva Lightlarka.“

Nešto joj se steglo u grudima.

Toliko Wildling biljaka umrlo je otkako se rodila, zahvaljujući njenoj nemoći.

Verovala je da su zauvek izgubljene.

Ali možda su ipak još uvek žive.

Ovde.

„Srce Lightlarka procveta svakih sto godina, vezano za živo biće. Biljku. Ako bi mogla da utvrdiš kojim vrstama biljaka bi nešto poput srca moglo biti

privučeno, one bi mogle da usmere našu potragu. Mogli bismo da odemo tamo odakle potiču na ostrvu.“

Dakle, zato mu je bila potrebna.

Ovo je mogla da uradi.

Nikada nije videla većinu ovih vrsta Lightlarka, ali odrastanje među Wildlinzima značilo je da je znala kako funkcionišu.

Šta treba tražiti.

Sagnula se i proučila biljke najbliže sebi.

„Da bi srce redovno cvetalo, mora da se hrani životom na ostrvu. Potreban mu je domaćin koji je voljan i koji ga neguje.“

Isla je krenula kroz vrt i, posle nekog vremena, kralj ju je pratio dublje u središte planine.

Biljke su bile fascinantne.

Videla je drvo s lišćem u svakoj nijansi vatre.

Mali kaktus na kojem je rastao jedan predivan, bez sumnje otrovan cvet.

Žbun s lozama koje su se uvijale i odmotavale poput prstiju koji dozivaju.

Jedan zid bio je potpuno prekriven gomilom tamnocrvenih ruža.

Isla bi se zaklela da su zujale.

„Da li one—“

„Rastu samo preko mrtvih tela“, nestrpljivo je rekao. „Ili tamo gde je prolivena krv. Kaže se da hvataju poslednje reči mrtvih koji im daju život.“

Oh.

„Poput vrbinih grančica“, tiho je rekla.

U Wildlingu je postojala grupa drevnih, svetih stabala u kojima su se čuvale uspomene i glasovi mrtvih.

Uvijanje njihovih mlitavih grana oko ručnog zgloba moglo je da ih natera da progovore.

Da li je to značilo da su u planini zakopana tela?

Ili su ih Wildlinzi jednostavno ponovo zasadili ovde?

Tek kada je, sat vremena kasnije, stigla do zadnjeg zida vrta, ponovo je progovorila.

„One“, rekla je, pokazujući na biljke koje su se uvijale i odmotavale.

„Nešto može biti skriveno u njihovoj sredini. Videla sam čak i ptice kako žive u biljkama poput njih. Mi ih zovemo torbice. One... nose stvari. Bez ubijanja biljke.“

Pogledala je značajno biljku s druge strane, mesožderku koja je gotovo potpuno ličila na torbice, osim reda zuba za koje je znala da se nalaze u njenoj unutrašnjosti.

Ponovo se okrenula.

„A one“, rekla je pokazujući na dva stabla s debelim stablima. „Mi imamo nešto slično što zovemo sandučari. Poznato je da rastu oko živih bića... gotovo poput štita. Ili, u nekim slučajevima, kao zatvor.“

Poppy joj je pričala o jednoj devojci koju je poznavala, a koja se nedeljama izgubila u šumi.

Drvo je za nekoliko sekundi izraslo oko nje, zarobivši je unutar svog debela.

Hranilo ju je i davalo joj vodu, ali pokušavalo je da je zadrži.

Bila su potrebna tri Wildlinga da je oslobode.

Isla je slegnula ramenima.

„Bilo bi savršeno mesto da se srce sakrije, a da se istovremeno hrani živim bićem.“

Na kraju je pokazala prema jezercetu u koje je pala.

„Ti lokvanji imaju korenje“, rekla je. „Moglo bi da bude pričvršćeno za koren poput tog, na dnu vode.“

Oro je klimnuo.

Krenuo je da se okrene.

„I šta sada?“ upitala je.

Pomerao je vilicu, iznerviran, kao da mu je svaki delići znanja koji joj je otkrio zasecao samu srž bića.

„Odlučiću gde ćemo početi. Tamo gde rastu biljke koje si navela.“

To je zvučalo u redu.

Prigušila je zevanje, iscrpljena.

Pogledom je tražila izlaz iz pećine.

Ali drugog izlaza nije bilo.

Samo rupa, tridesetak metara iznad, vidljiva čak i s ove strane pećine.

Namrštila se.

„Kako—“

Okrenuo se prema njoj.

U očima mu se pojavilo nešto zlobno, nešto što je očigledno uživalo u užasu koji joj se pojavio na licu.

„Apsolutno ne. Mora da si previše vremena provela pod mesečinom, ludačo, ako misliš da ću ja—“

„To je jedini način da se vratimo u zamak pre izlaska sunca“, rekao je.

Otvorila je usta, spremna da ospori tu tvrdnju, ali ju je prekinuo.

„Veruj mi, da postoji drugi način, da postoji način da ovo uradimo bez tebe, ne bismo bili ovde.“

Isla je čekala da je njegove reči zabole, ali ništa nije osetila.

Nije je voleo ništa više nego što je ona volela njega.

I to joj je odgovaralo.

Brzo, pre nego što je stigla da ga upozori šta će uraditi ako je ispusti, jednom rukom joj je sklonio noge s tla, dok joj je drugom obuhvatio leđa.

Pogledao je dole u nju, uzdahnuo kada je ugledao kako trepće prema njemu, očiju širom otvorenih od straha i pretnji—

A onda poleteo u vazduh.

Mora da je usmerio telo tako da prođe kroz rupu koja nije bila direktno iznad njih, ali se definitivno nije zaustavio niti usporio.

Leteli su brzo poput zvezde padalice, poput munje u suprotnom smeru.

Isla je vrisnula toliko glasno kraj njegovog uha da je bilo pravo čudo što je jednostavno nije pustio, pogotovo kada su joj se nokti toliko duboko zarili u njegov potiljak da je bila sigurna da su izvukli krv.

Glumiti hrabrost bilo je nemoguće.

Nekoliko trenutaka kretali su se brže od vetra, a onda je sve postalo bestežinsko.

On je jednostavno... hodao.

Da li su već stigli do tla?

Pokušala je da iskoči iz njegovog zagrljaja, ali on je siknuo, a njegove ruke su je još jače stegle, gotovo bolno.

Tek kada je otvorila oči, videla je da su još uvek visoko u vazduhu, stotinama metara iznad zemlje.

Oro je hodao po ničemu.

Nevidljivim mostom umesto onim klimavim, pravo prema litici.

Otkrivena plaža nalazila se daleko ispod njih, a stene su virile iz nje poput krhotina stakla.

Udahnula je i odmah čvrsto zabila lice u prostor između njegovog vrata i ramena.

Oro se podrugljivo nasmejao, zabavljen njenim strahom.

Šapnula mu je nekoliko reči na uho zbog kojih se namrštio.

„Gotovo kao da želiš da te ispustim.“

Pre nego što je stigla da kaže nešto zbog čega bi mogla da zažali — a što ionako ne bi imalo mnogo težine, s obzirom na to koliko se u strahu čvrsto držala za njega — Oro je zakoračio na nešto što je delovalo mnogo čvršće.

Konačno su se vratili na Kopno.

Čim je bilo bezbedno, Isla je nespretno iskliznula iz njegovog zagrljaja, zahvalna što je ponovo bila daleko od kralja.

Uputila mu je ljutit pogled.

„Ovo je bilo užasno“, rekla je, za slučaj da mu nije bilo jasno šta misli o letenju — o tome što je bila toliko blizu njega.

Uzvratio joj je hladan pogled.

„Vidimo se sutra“, rekao je, pokazujući zube, tako da je zvučalo kao pretnja.

A zatim je ponovo poleteo prema zamku, ostavljajući je da sama pešači kući.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

U POTRAZI

Isla je možda obećala da neće reći Grimu za srce. Ali nije rekla ništa o tome da neće reći Celeste.

Prvo mesto na koje je otišla čim je stigla u zamak bila je soba njene prijateljice.

Pokucala je i vrata su se odmah otvorila, iako je bilo gotovo svanulo. Starling je očigledno čekala celu noć da razgovara s njom.

Uparivanje je zakomplikovalo njihov plan.

Isla joj je sve ispričala.

Na to je Celeste zahtevala:

„Jesi li sigurna da je rekao srce?“

Isla je klimnula.

„Mora da veruje da to ispunjava proročanstvo. Da se nekako ponovi prvobitna uvreda. Možda je pronalazak srca bio prvobitna uvreda?“

Celeste je odmahнула glavom.

„Ne znam. Ali ovo mi se uopšte ne dopada. Ni najmanje.“

„Ni meni. Kralj je očigledno očajan da ovoga puta razbije kletve“, rekla je. „Ali mislim da bi ovo moglo da nam ide u prilog.“

Njena prijateljica ju je pogledala kao da joj je cvet izrastao nasred čela.

„Ovako ćemo ući u biblioteku Sunčevog ostrva.“

Celeste je razmislila o tome.

„Misliš da možeš da ga ubediš da ti je pokaže?“

Isla se namrštila. Kralj ju je mrzeo. Ipak, pronaći će način.

Klimnula je.

„U redu“, rekla je Starling. „Ubedi ga da ti što pre pokaže biblioteku. Ostalo je samo nekoliko nedelja do bala.“

Nekoliko nedelja do trenutka kada će vladarima biti dozvoljeno da ubijaju — to su bile reči koje nije morala da izgovori.

Dok je Isla prilazila vratima, prijateljica ju je još jednom pozvala.

„Oh, i, Isla? Budi oprezna.“

Celeste je zabrinuto stisnula usne.

„Vladari... Plašim se šta će učiniti da pobede, sada kada znamo da je Lightlark u nevolji. Ne verujem nijednom od njih.“

Pogledala ju je pravo u oči.

„Naročito ne kralju.“

Oro je stigao u njenu sobu sledeće noći, kao što je obećao. Jedva joj je posvetio pogled pre nego što ju je poveo ka njihovom sledećem odredištu.

Ovoga puta Isla nije pitala kuda idu. Sada je već bila na nekim od ostrva i znala je gde se gotovo sva nalaze. Mogla je sama da zaključi.

Dvadeset minuta hoda kasnije, bila je gotovo sigurna da idu na Nebesko ostrvo.

Prelazak preko mosta to je potvrdio.

Oro je mislio da joj je ovo prvi put da vidi ostrvo. Isla nije otišla toliko daleko da se pretvara da je zadržana lebdjećim gradom, ali je ćutala.

Napustili su podnožje donjeg sela i ušli u šumu.

Isla nije mogla da spreči sebe da proguta knedlu. Pitala se da li su šume na Lightlarku nalik onima u Wildlingu. Opasne. Smrtonosne. Čak su se i budale plašile šume. Niko nije ulazio unutra bez zaštite. Zato je Oroov osip bio toliko iznenađujuć. Biljke su mogle biti podjednako divlje kao životinje. Mogle su da napadnu, osakate, ubiju. Terra je govorila da su zato moćni Wildlinzi toliko važni.

Samo su oni mogli da ukrote prirodu. Da zaštite druge od nje.

Ali Isla nije bila prava vladarka Wildlinga. Biljke joj nisu bile poslušne. Brojni ožiljci, kojima su bile potrebne godine eliksira da izblede, bili su dokaz za to.

Šta bi kralj pomislio kada bi je napale?

Da li bi okrivio činjenicu da navodno skriva svoje moći, na njegov zahtev?

Da li bi postao sumnjičav?

Srećom, kada je ušla u šumu, ništa se nije dogodilo. Drveće je stajalo visoko, kao i sve ostalo na Nebeskom ostrvu, baš kao i sami ljudi. Na granama su rasle bobice boje neba, veličine dugmadi, a maslački su se držali za njihove grane kao da su se zakačili za komadiće oblaka.

Temperatura je brzo padala i Isla je poževela ogrtač, jedan od onih dovoljno velikih da se u njega umota. Setila se kraljeve tajne. Zaista je postajalo primetno hladnije čim bi se udaljili od večnih ognjišta i vatri na Kopnu.

Oro nije pogledao mapu, ali je hodao samouvereno, kao da ostrvo ima neku posebnu gravitaciju koja ga vuče upravo tamo.

„Identifikovao sam dva mesta na Lightlarku na kojima se nalazi neobično veliki broj biljaka koje si navela u vrtu“, konačno je rekao. „Jedno je ovde. Drugo na Kopnu.“

Tlo šume pretvorilo se u strmu padinu i penjali su se u tišini. Isla je znala da je kralj mogao da leti. To bi im uštedelo mnogo vremena. Morao je postojati razlog zbog kojeg nije leteo.

Nagovestio je da srce traži već više od pola veka. Možda je preleteo svaki pedalj ostrva i ipak nije uspeo.

Ovoga puta činilo se da želi da bude temeljit.

Konačno su stigli do vrha brda i Isla je pogledala dole, u dolinu prepunu biljaka-novčanika.

Osetila je olakšanje kako joj se spušta niz leđa. Ova vrsta prirode nije bila opasna. Ovde će biti relativno bezbedna.

Ali pojavio se novi problem.

Bilo ih je na hiljade, zauzimale su svaki pedalj ispod njih, od planine do planine. Kilometri i kilometri.

Ako bi čitavo područje morali pažljivo da pretraže peške, to bi trajalo dani.

„Kako ćemo znati da smo ga pronašli?“

„Znaćeš. Moć koju emituje je nepogrešiva. Ali može da se oseti samo sa veoma male udaljenosti.“

Dakle, zato je nije ostavio da sama preleti čitavu dolinu za nekoliko minuta.

Isla nije verovala da bi mogla da oseti srce samo na osnovu njegove moći. Ne kada sama nije imala nikakvu moć.

„Da li će... izgledati posebno?“ upitala je.

Uglovi njegovih usana spustili su se nadole, njihov omiljeni položaj.

„Da, Wildling“, rekao je. „Izgledaće posebno.“

Okrenuo se ulevo, ne pogledavši je ponovo.

„Ja ću početi tamo.“

Dobro. Bar neće morati da traže jedno pored drugog.

Pogledala je ponovo u dolinu i progutala knedlu. Zaista je bilo mnogo zemlje koju je trebalo pretražiti. Sve je izgledalo isto. Bilo bi lako pomešati mesta koja je već pregledala sa onima koja nije, naročito ako to bude trajalo dani.

Bio joj je potreban plan.

Isla je u biljkama pronašla obrazac, redove koji nisu bili jasno omeđeni, ali koje je bilo lako uočiti kada je jednom shvatila njihov oblik. Sada su joj samo trebali markeri kojima bi označila područja koja je već pretražila.

Pogledom je prelazila preko zemlje, tražeći neku boju koja bi se izdvajala. Drugačiju vrstu cveta, možda. Posebnu vrstu puzavice.

Ali ničega nije bilo.

Sve biljke izgledale su isto. Čak su i one u šumi iza nje bile previše slične nijanse.

Ona je bila jedina stvar koja se isticala u čitavoj dolini.

Isla je uzdahnula i podsetila sebe da je ovo najbolji način da dobije pristup biblioteci Sunčevog ostrva, pre nego što je pocepala donji deo svoje omiljene majice.

Eto. To će morati da posluži.

Bila je efikasna.

Nakon četiri sata, prešla je veliki deo svog područja. Razvila je sistem.

Biljke-novčanici otvarale su se kada bi im pomilovala vrh. Trebalo im je nekoliko dugih trenutaka da odmotaju svoje listove i puzavice, a zatim još nekoliko sekundi da bi mogla dobro da pogleda unutra pre nego što se ponovo zatvore.

Kada bi bila najbrža, uspevala je da pregleda pet biljaka u minuti.

Čim bi završila jedan red, označila bi ga tako što bi vezala komad tkanine za poslednju biljku.

Kada je Oro došao po nju, Isla je već zavirila u više od hiljadu biljaka-novčanika.

A njena majica bila je svedena na trake.

Ranije joj je sezala gotovo do kolena. Sada se završavala visoko iznad pupka.

Kralj je izgledao užasnuto.

Ona se nasmešila, uživajući u činjenici da izgleda upravo onako divlje kakvom ju je smatrao — prekrivena prljavštinom, sa kosom koja joj se uvijala oko lica i odećom isečenom na komade.

„Šta si uradila?“ zahtevao je.

Prekrstila je ruke preko grudi.

„Ono što sam uradila jeste da sam prekrila čitavo ovo područje“, rekla je pokazujući ka velikom delu šumarka koji je ogradila svojim komadima tkanine.

Kraljeve oči nakratko su odlutale ka mestu koje je pokazala.

Nije izgledao impresionirano.

Nije izgledao ni na koji način.

Isla je suzila oči.

„Pretpostavljam da to znači da ga nisi pronašao?“

Nije joj udostojio odgovor. Samo se okrenuo i krenuo putem kojim su došli.

Sledećeg jutra, Ella je stigla sa odećom.

Još nekoliko majica dugih rukava, koje su izgledale gotovo isto kao ona koju je pocepala u trake. Pantalone poput njenog drugog para — sada prekrivenog slojem prljavštine — ali deblje, sa ojačanom tkaninom na kolenima, pogodnije za ovakve uslove.

Čizme mnogo prikladnije za pretraživanje šuma i dolina od njenih papuča, sada toliko prljavih da su bile nepopravljive.

„Kralj je ovo poslao“, rekla je Starling.

Isla je zakolutala očima.

Gotovo je poželela da se pobuni i obuče istu odeću kao pre, samo da mu napakosti. Ali pomislila je na svoju misiju.

Ubediti ga da joj pokaže biblioteku.

Još neće ispuniti njen zahtev. Ali možda, ako vidi da pokušava da mu pomogne, da pronađe srce...

Ipak, odlučila je da će te noći staviti krunu, makar kao najblaži podsetnik da je i ona vladarka carstva i da s njom ne može tek tako da se postupa.

Čak i ako je većinu krune sakrila među naborima kose, kako je ne bi odala tajanstvenim drevnim stvorenjima na koja ju je kralj upozorio.

Pre nego što su se razišli da pretraže svaku polovinu šumarka, Isla ga je pitala nešto što se pitala još otkako joj je otkrio svoj plan:

„Kako si uopšte saznao za srce?“

Nije rekao ništa.

Ona je opušteno prešla nekoliko koraka koji su ih delili, slatko se osmehujući. Podigla je ruku i dodirnula njegovu krunu, samo zato što je znala koliko ju je prvi put mrzeo.

„Treba da mi kažeš. Jer ako ne kažeš... neću otvoriti nijednu biljku-novčanik.“

Orove oči sevnuše od iritacije poput drva koje pucketa u vatri.

Ipak, nije rekao ništa.

Isla je cuktala jezikom.

„Nepoverljiv kralj koji uvek sve karte drži čvrsto uz grudi...“

Ruke su joj skliznule oko struka, prsti se izgubili u širokoj tkanini nove majice dugih rukava. Namerno je pogledala njegovu ruku, gde je plavičastosiva boja počela da se širi.

Znak kraljeve skore smrti.

„Reci mi, kako ti je to pošlo za rukom?“

Oro ju je besno pogledao.

Udahnuo je tako duboko da mu se učinilo da mu se ramena tresu. Moć je zračila iz njega u gustim talasima — oštar vetar koji nije mogla da vidi, snažna morska struja iz koje nije mogla da se oslobodi.

Odjednom je hladan vazduh postao vreo kao Wildling.

Snaga njegove moći učinila je da joj kolena zadrhte.

Ali nije smela da mu pruži zadovoljstvo da to vidi.

Umesto toga, ponovo se nasmešila, trepnula dugim trepavicama i podigla se na prste, tako da je od njegovog lica delilo svega nekoliko centimetara.

„Pa?“

Istog trenutka njegova moć bila je istrgnuta iz prostora između njih i progutana.

Nije ustuknuo pred njenom blizinom.

„Okušaću sreću, Wildling“, rekao je hladno, pre nego što je dodirnuo njenu krunu.

Pokret ju je izbacio iz ravnoteže, pa se zateturala nekoliko koraka unazad.

Glava joj je odmah počela pulsirati.

Koliko ju je snažno udario?

Podigla je ruku da pređe prstom preko metala i napipala duboko udubljenje.

Nešto je u Oroovim očima zasijalo od zlobnog zadovoljstva kada je video kako joj se lice izobličilo od besa.

„Udubio si je!“

On se samo okrenuo i krenuo prema svojoj strani doline.

„Popravi je!“ zahtevala je.

Videla je samo njegova leđa dok se sve više udaljavao, a zlatni ogrtač mu se nežno vijorio na vetru.

„Gad jedan“, ljutito je promrmljala sebi u bradu. „Da nismo upareni, stvarno bih te rasporila.“

To ga je zaustavilo.

Okrenuo se kao da je čuo svaku reč.

Ona je napravila pokret rukom za koji se nadala da mu je jasno pokazao koliko je ozbiljno mislila.

Oro se namrštio i ponovo okrenuo.

I samo zato što je on bio njena najbolja prilika da uđe u biblioteku Sunčevog ostrva i pronađe Bondbreakera, stisnula je šake u besne pesnice i krenula prema svojim redovima biljaka.

Još tri noći provodili su pretražujući biljke-novčanike.

Radili su od trenutka kada bi sunce zašlo pa sve do sat vremena pre njegovog izlaska, dovoljno dugo da kralj stigne do zamka pre nego što ga obasja dan.

Čim bi se njena soba ispunila svetlošću, Isla bi se srušila u krevet, ponekad čak i bez kupanja, potpuno iscrpljena.

Prsti su joj bili ukočeni, a mišići dlanova boleli su je. Čak su je i ruke bolele od podizanja jedne za drugom, hiljadama puta.

Vrat ju je boleo od naprezanja dok je zavirivala u središta biljaka.

Donji deo leđa bio je beznadežan slučaj.

Svakog dana Oro i Isla bili su sve bliže jedno drugom, počevši od krajeva doline i krećući se prema njenom središtu.

Trideset prvog dana Centenijala, sreli su se na sredini.

Oboje prekriveni prljavštinom.

Oboje umorni.

Oboje frustrirani, ako je suditi po pogledu koji su uputili jedno drugom.

„Nije ovde“, konačno je rekla Isla.

Glas joj je bio hrapav. Spavanje po nekoliko sati tokom dana i rad noću počeli su da uzimaju danak.

Pogotovo zato što njihovu potragu nije ni započela zdrava.

Ruka joj je potpuno zarasla, ali hladnoća joj još nije sasvim napustila grudi.

Kralj nije stajao uspravno kao inače.

Prošao je rukom kroz kosu, kao da ga nije bilo briga što je time prekriva prljavštinom.

„Ne“, rekao je. „Nije.“

Verovatno je zastenjala, jer ju je pogledao, očiju užarenih, gotovo izazivajući je da dobaci neki zajedljivi komentar.

Možda bi to i uradila.

Da joj nije bio potreban.

Trebalo joj je sve što je imala da duboko udahne i kaže:

„Gde je drugo mesto?“

DVADESET PETO POGLAVLJE

DRUGO MESTO

Bila je noć i svetla u zamku bila su ugašena. Tama je bila toliko gusta da se činilo kao da prodire svuda oko nje, poput prosutog mastila. Isla je pogledala oko sebe, tražeći svetla, zavese koje bi mogla da otvori. Pronašla je sveću i zapalila je.

Njena senka nadvila se pred njom, zarobljena na zidu.

Još jedna joj se pridružila.

Bila je mnogo veća od njene.

Naglo se okrenula i ugledala ga.

Grima.

Bio je obučen u oklop, sa sjajnim pločama crnog metala.

Bio je stvorenje iz noćnih mora, čudovište iz tame.

Na trenutak je osetila nervozu.

Ali ne i strah.

Ipak, napravila je korak unazad, sve dok se ona i njena senka nisu stopile u jedno.

On je prišao bliže. Podigao je ruke i skinuo kacigu sa glave.

Spustio ju je na pod uz glasan zveket.

Podigao ju je sa zemlje, držeći je iza butina, upravo kada su joj se šake stegle u njegovoj kosi, a ona rekla—

Isla je uzdahnula.

Trepnula je, zureći u bršljan koji se uvijao duž plafona njene spavaće sobe, dok je tanak zrak sunčeve svetlosti provirivao kroz zavese.

Bila je u zamku na Kopnu...

Ne u mračnoj sobi.

Ne sa Grimom.

Budalo.

Za snove je krivila iscrpljenost. Njene navike spavanja su se promenile i telo se još nije naviklo na njih.

Pa ipak—

Isla nije videla Grima već nedelju dana.

Ne od ceremonije uparivanja.

Nedelju dana.

Ranije ju je tražio kad god bi mogao.

Da li je od nje dobio ono što mu je bilo potrebno i prešao na sledeći korak svog plana?

Grudi su joj se stegle pri toj pomisli, ali je sela i pokušala najbolje što je mogla da ignoriše taj osećaj.

Bila bi budala kada bi potrošila još samo trenutak razmišljajući o njemu.

Isla bi trebalo da bude usredsređena na sopstveni plan.

Te noći ona i Oro putovaće do drugog mesta.

Bilo bi najbolje da pokuša da se naspava...

Ali sama pomisao da ponovo sanja o Grimu — i, još gore, da joj se to dopadne — izbacila ju je iz kreveta i odvela prema balkonu.

Prema položaju sunca, pretpostavila je da je još rano jutro.

Obukla se, odlučivši da potraži Ellu na nekom od donjih spratova zamka.

Setila se recepta za Wildling eliksir za spavanje. Bilo je potrebno samo nekoliko sastojaka.

Da, govorila je sebi dok je prolazila kroz palatu, upravo je to ono što joj treba.

Jedna šolja tog čaja i spavaće čvrsto čitav dan.

Bez Nightshadea koji će joj proganjati snove.

Bez buđenja svakih nekoliko sati dok steže pokrivač, oblivena znojem.

Upravo je trebalo da skrene iza ugla kada je čula tihe glasove.

Korišćenje napuštenih, starih hodnika do tada joj je već postalo druga priroda. Tako je gotovo nikada nisu viđali poslužitelji, a nikada nije nailazila ni na drugog vladara.

Tako je nekoliko puta uspela da neopaženo poseti Celeste.

Činilo se da nije jedina koja je koristila ove prazne hodnike zbog privatnosti.

Bez ijednog zvuka, pritisnula je leđa uz zid i napregnula se da čuje.

„Tvoj plan je ludost.“

Isla se ukočila.

Glas je odzvanjao čak i kroz šapat, dubok i ljutit.

Orov glas.

Drugi glas je odgovorio, suviše tiho da bi razaznala reči.

Ali znala je ko ih je izgovorio.

Azul.

Šta su radili, sastajući se na ovakvom čudnom, skrivenom mestu?

Isla se prišunjala bliže glasovima, hodajući nečujno, baš kao što ju je Terra učila.

Najpre vrhovima prstiju na nogama, zatim bočnim delovima stopala, dok pete nikada nisu dodirivale pod.

„Osudićeš hiljade ljudi na smrt“, zarežao je Oro.

Nije se usuđivala ni da udahne.

Nastala je pauza.

„Jedno carstvo mora da umre, Oro“, konačno je odgovorio Azul.

Isla je šokirano napravila korak unazad — peta njene cipele proizvela je jedva čujan zvuk.

Glasovi su utihnuli.

Trenutak kasnije, vrata su se zalupila, prekidajući ostatak razgovora.

Te noći ostali su na Kopnu.

Isla i Oro ušli su u ogromnu šumu s jedne strane zamka, koja se protezala sve do obale.

Osetila je poznato peckanje straha niz vrat.

Ova šuma bila je divljija od one na Nebeskom ostrvu.

Energija je strujala vazduhom.

Grane su kao da su se savijale prema njoj, kao da pokušavaju da je bolje osmotre.

Puzavice preko tla stezale su se dok bi prolazila, kao da žele da joj podmetnu nogu.

Priroda ovde kao da je bila zaintrigirana njome.

Znoj joj se skupljao niz grudi dok ju je posmatrala.

Bar je još nije povredila.

Još.

Panika je počela da truje njene misli, pa je pažnju preusmerila na kralja, nadajući se da će, što manje bude gledala šumu, manje i ona gledati nju.

Oči su mu bile sužene, a bore oko njih nešto izraženije.

Hodao je ukočenije nego obično.

„Uopšte nisi spavao, zar ne?“

Ničim nije pokazao da je čuo šta je rekla.

„Mogao bi bar da pokušaš da spavaš tokom dana ako ćemo raditi noću.“

Oro je nastavio kroz šumu, saginjući se da izbegne grane koje je Isla jedva mogla da dodirne kada bi podigla ruku.

„Osim ako u to vreme ne radiš sa nekim drugim saveznikom?“

„Nemam druge saveznike“, kratko je odgovorio.

„Stvarno?“ rekla je. „Čak ni sa Azulom?“

Oro ju je pogledao s dosadom.

„Prisluškivanje je nisko čak i za jednog Wildlinga.“

Dakle, znao je da je slušala.

Dobro.

„Kakav je njegov plan?“ zahtevala je.

Pre nego što je uspela da se zaustavi, dodala je:

„Obećao si da ćeš me zaštititi od drugih vladara. Treba li da brinem?“

Oro je iznervirano uzdahnuo.

Okrenuo se prema njoj.

„Azul je bezopasan. Od svih ljudi, ti imaš najmanje razloga da brineš zbog njega.“

To nije imalo smisla.

Azul je govorio o uništenju čitavog carstva.

Ako nije govorio o Wildlingu, o kom je carstvu govorio?

„Ali—“

Njegov oštar pogled učutkao ju je.

„Neću otkrivati više detalja našeg privatnog razgovora, zato sačuvaj dah i budi zahvalna što si išta čula.“

Način na koji joj se obraćao...

Oro joj neće reći ništa više o njihovom razgovoru.

Ali možda bi joj priča o Azulu pomogla da shvati njegove motive.

„Da li se nešto... dogodilo njemu?“ upitala je nekoliko trenutaka kasnije.

Skyling je uvek bio vedar, ali nekoliko puta uhvatila je ukleti izraz na njegovom licu.

Bila je spremna da se kladi da se iza njegove dobronamerne maske krije tuga, ili možda bes.

Sekunde su tiho prolazile i Isla je pomislila da će je ponovo ignorisati.

Ali konačno je rekao:

„Azul je nekoga izgubio. Nekoga koga je voleo.“

Oh.

Isla to nije očekivala.

Pretpostavljala je da su svi vladari izgubili nekoga bliskog u noći kada su kletve iskovane.

Ali ovo je delovalo drugačije.

„Partnera?“ nagađala je.

Klimnuo je.

„Svog muža.“

Isla je osetila čvor u grudima.

Nije dobro poznavala Azula, ali pomisao da je izgubio nekoga toliko bliskog naterala ju je da oseti bol na način koji nije umela da objasni.

„Da li je i on bio Skyling?“ upitala je.

Odmahnuo je glavom.

To ju je podsetilo na Oroovog brata i venčanje koje su kletve uništile.

Dvoje vladara trebalo je prvi put posle nekoliko vekova da se venčaju — prilika da se ostrvo ujedini.

Nije želela direktno da pita za kralja Egana, ali je rekla:

„Da li su brakovi između carstava uobičajeni na Lightlarku?“

„Postali su češći“, bilo je sve što je rekao.

Namrštila se.

„Kako to onda utiče na moć? Deca... da li se rađaju samo sa sposobnošću jednog carstva?“

Pogledala ga je.

„Ne dobijaju obe, zar ne?“

Odmahnuo je glavom.

Čekala je sa iščekivanjem, želeći bolje objašnjenje.

Kralj je uzdahnuo.

„Rađaju se sa jednom moći, Wildling.“

Zanimljivo.

Isla je otvorila usta, već spremna za novo pitanje, kada joj je Oro uputio pogled koji ju je ponovo ućutkao.

Dobro.

Iako je on bio taj koji je prekinuo njihov razgovor, manje od deset minuta kasnije rekao je:

„Ulaz u Wild Isle je blizu.“

Izgovorio je to tiho, kao da zapravo nije ni nameravao da to kaže naglas.

Isla je zastala.

Naravno da je znala da Wildlingi imaju svoje ostrvo na Lightlarku. Čak ga je tražila dok je krišom istraživala ostrvo.

Ali nigde nije pronašla most.

„Kako znamo da srce nije na Wild Islu?“ upitala je, iznenada očajnički želeći da ga vidi.

Oro je nastavio da hoda i Isla je potrčala da ga sustigne.

„Sigurno se većina biljaka nalazi tamo.“

Kralj ju je pogledao.

„Sama si to rekla. Srcu je potreban voljan i negujući domaćin da bi preživelo.“

Slegnuo je ramenima.

„Sva priroda na Wild Islu je mrtva.“

Mrtva.

Ta reč bila je poput kamena u grudima.

Nije trebalo da očekuje ništa drugačije.

Ali ipak ju je zbolelo kada ju je čula izgovorenu.

Prošao je trenutak.

„Šta si mislio o njima?“ upitala je, iako je gotovo znala odgovor, s obzirom na način na koji joj se podsmehivao tokom njihove prve zajedničke večere.

„Bili su moje omiljeno carstvo, pored Sunlinga“, konačno je rekao.

Isla je frknula.

„Ne možeš to ozbiljno da misliš.“

Pogledao ju je preko ramena.

„Rekao sam bili, Wildling.“

„Zašto?“

Nastavili su da hodaju.

Drveće je počelo da se menja.

Proređivalo se.

Sve dok nisu izašli na čistinu.

„Wildlingi su bili savetnici na našem dvoru“, rekao joj je. „Kada sam bio dete, učili su me da rukujem mačem, kako da izaberem prave bobice. Bili su odani. Bili su dobri.“

Isla je samo zurila u njega.

„A sada?“

„A sada...“

Ušli su u još jednu šumu, sačinjenu potpuno od stabala kovčegara.

Bilo ih je na stotine.

„Wildlingi su sve ono što kažu da jesu.“

Celu noć proveli su skidajući koru i zavirujući u svako stablo kovčegara.

Oro je to radio bez noža, zahvaljujući svojim Starling sposobnostima.

Isla je koristila ruke i mali bodež koji je prokrijumčarila na ostrvo, prurušivši ga u narukvicu.

Sa svakim zasecanjem sečiva, trznula bi se, očekujući da drvo uzvrat.

Ali nijedno nije pokušalo da je povredi.

Isla se kretala dovoljno brzo da se nadala kako Oro neće predložiti da za ovaj zadatak otkrije svoje moći.

Sa svakim satom koji je prolazio, sve više je brinula, čekajući da izgovori te reči.

Na kraju je konačno rekao:

„Ovo bi bilo lakše sa tvojim moćima“, rekao je mršteći se.

Isla se ukočila, pitajući se da li treba da bude spremna za bekstvo.

I koliko bi joj to uopšte pomoglo.

„Ali stvorenja koja bi to privuklo... Nisam siguran da je vredno rizika.“

Isla se zapitala o tim stvorenjima, onima koja je ranije pominjao.

Ko su ona i zašto toliko mrze Wildlinge?

Zašto ih se čak i Oro plaši?

Isla je oduvek pretpostavljala da su vladari najgore što postoji na Centenijalu.

Najmoćniji.

Najsmrtonosniji.

Način na koji je kralj govorio o tim drevnim stvorenjima naveo ju je da pomisli da to nije istina.

Naterao ju je da se zapita koliko smrtonosna mogu biti.

A takođe i da se nada da nikada neće saznati.

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

TRNJE

Prošlo je deset dana otkako ju je Grim potražio. Trebalo je da joj bude lakše.

Ali deo nje je klonuo pri pomisli da je Celeste verovatno bila u pravu.

Koje drugo objašnjenje je mogao imati za to što je iznenada počeo da je izbegava, nakon što ju je toliko uporno tražio?

Zaista je bila samo deo njegovog plana — kakav god on bio.

Budalo, govorila je sebi, jer je poverovala u bilo šta drugo.

Bila je to njihova treća noć u šumi stabala kovčegara. Pogledali su u stotine stabala, a sva su bila prazna.

Isla je počinjala da se pita da li nije dovoljno pažljivo obraćala pažnju u vrtu.

Da li je nešto propustila?

Prepoznala je biljke za koje je bilo najverovatnije da mogu da kriju vrstu moći koju je Oro opisao... ali možda je pogrešila.

Dok su prelazili preko Kopna, postavljala je kralju još pitanja. Svaki dan proveden s njim bio je test — pokušavala je da otkrije koliko će joj reći.

„Zašto Cleo nije prisustvovala prošlom Centenijalu?“ Azul je to ranije spomenuo.

Šuma je još nije povredila, ali i dalje je osećala kako se njena energija razmotava oko nje, kao da priroda samo čeka pravi trenutak da napadne.

Čak je i kralj pažljivo birao kuda hoda, ni na trenutak ne potcenjujući moć šume.

„Trebalo bi da pitaš nju. Vas dve se tako lepo slažete.“

Isla bi možda pomislila da je to pokušaj prijateljske šale i možda bi se čak onesvestila od pomisli da se kralj našalio, da mu ton nije bio toliko neprijateljski.

Uputila mu je pogled.

„Nije moja krivica što me od one večere drži na nišanu.“

Kralj je odmahnuo glavom. Delovao je kao da ne može da poveruje koliko je bila nerazumna.

„Cleo te neće ubiti zato što joj se ne dopadaš.“

Isla je frknula.

Očigledno nije video način na koji ju je Moonling proučavao, kao da odbrojava sate do pedesetog dana Centenijala.

„Čini se da imaš veoma visoko mišljenje o njoj.“

Kralj je, na njeno iznenađenje, klimnuo.

„Imam. Cleo uvek stavlja dobro svog carstva iznad svega.“

Isla se setila suđenja Moonlinga. Testiralo je čovekove želje.

Terra i Poppy propovedale su istu neumoljivu posvećenost svom narodu. Tek je na ostrvu Isla shvatila koliko je velika žrtva odreći se svega što svet ima da ponudi.

„Stvarno?“ upitala je u neverici. „Nema hobije? Ljubavnike?“

Oro nije susreo njen pogled.

„Pre nego što je došla na vlast, imala je različite veze, i sa muškarcima i sa ženama“, rekao je. „Ali otkako je postala vladarka, potpuno se posvetila budućnosti svog carstva. Njena usredsređenost je vredna divljenja.“

Vilica mu se zategla.

„To, međutim, ne znači da nije problem.“

Problem.

Isla se zapitala da li zna za njenu legiju.

Njene stražare.

Morao je znati.

„Zar ta posvećenost carstvu ne znači da bi ubila bilo kog vladara kojeg može kako bi ispunila proročanstvo? Kako bi se postarala da ona i njen narod ne umru?“

Kralj je zastao.

„Bilo kog vladara?“ ponovio je.

Slegnula je ramenima.

„Prvog kojeg bi imala priliku da ubije.“

Nikada je nije pogledao s tolikim gađenjem kao tada.

„Zar ne razumeš, Wildling? Ubiti vladara nije teži deo. Svi smo imali više prilika da ispunimo taj deo proročanstva. Znaš li zašto ubijanje nije dozvoljeno do pedesetog dana?“

Izgledao je toliko uznemireno da se nije usudila da odgovori.

„Zato što je težak deo izabrati pravog vladara i pravo carstvo koje mora da umre. Ne samo zato što bismo time osudili hiljade ljudi na smrt. Već zato što sve naše budućnosti zavise od ispravne odluke.“

Glas mu je postajao sve glasniji.

Nikada ga nije videla tako strastvenog.

Niti tako besnog.

„Sva naša carstva su povezana. Ne možeš ni da počneš da shvataš posledice gubitka jednog od njih. Čak i kada bismo sa sigurnošću znali koju uvredu treba ponoviti, odluka o tome ko mora da umre bila bi gotovo nemoguća. To je, više od svega, razlog zbog kojeg kletve do sada nisu bile razbijene.“

Isla nije znala zašto je izgovorila sledeće reči.

Ali bila joj je potrebna jasnoća.

Odgovori.

„Zašto onda jednostavno ne ubijemo Grima?“ upitala je, iako joj se pri toj pomisli utroba neprijatno stegnula.

Čak i ako je delovalo da ju je zaboravio.

„On nije deo Lightlarka. Zar nije očigledan izbor?“

Njegov osmeh bio je podrugljiv.

Surov.

„Ne mogu.“

Možda zato što je bio toliko besan, toliko željan da joj pokaže koliko malo razume, rekao joj je više nego što je očekivala.

„Grim je jedina stvar koja stoji između nas i mnogo veće opasnosti koju ne možeš ni da pojmiš.“

Veće opasnosti?

Šta bi moglo biti opasnije od Nightshadea?

Ili kletvi?

Ili Centenijala?

Pogledao ju je kao da je budala, naivna vladarka.

A sada se zaista činilo da ništa ne zna.

Terra i Poppy su oduvek predstavljale Centenijal kao igru preživljavanja najjačih. Igru u kojoj bi najslabija karika bila ubijena čim bi ostali dobili priliku.

Ako je Oru verovati, sto dana je više bilo pitanje donošenja prave odluke nego izbora najlakšeg rešenja.

Pre nego što je uspela da postavi još jedno pitanje, on je besno otišao.

Kralj je sada bio s druge strane šume. Svakih nekoliko minuta čula bi ga kako svojom moći zaseca koru, tek toliko da pogleda unutrašnjost stabla.

Nije gubio koncentraciju, bez obzira na to koliko su sati provodili radeći isti posao.

Isla nije mogla da kaže isto.

Ne sada kada joj je toliko pitanja bilo u glavi.

Za noć je završila svoj deo.

Nije pronašla nijedno srce.

Samo bi povremeno otkrila neku životinjicu sklupčanu u stablu, koja bi je radoznalo pogledala.

Celeste ju je tog jutra posetila, tražeći novosti.

Trudim se, rekla je Isla.

Samo joj se nikada nije činilo da je pravi trenutak da pita kralja za biblioteku. Ako bi bilo prerano ili bi zahtev došao niotkuda, postao bi sumnjičav.

Sada se pitala da li je njihovim ranijim razgovorom potrošila sve šanse da ga ubedi da je odvede u biblioteku Sunčevog ostrva.

Kralj je izgledao besno.

Bilo je opasno.

Glupo.

Ali Isla je ipak krenula dublje u šumu, prelazeći rukom preko stabala kovčegara sve dok se nisu završila.

Priroda se promenila.

Postala je divlja.

Cvetovi su cvetali crveno, poput haljina koje je najčešće nosila.

Grmovi ruža.

Krupne latice čuvali su prstenovi trnja.

Poslednja Wildling starica, ona koju je pronašla u šumi, jednom joj je rekla upravo to.

Ti si ruža sa trnjem, rekla je. Lepa stvar sposobna da se sama zaštiti.

Kad bi barem.

Njene oštrice bi trebalo da budu dovoljne.

Bila je odlična ratnica.

Ali protiv moći — metal je mogao biti isto što i papir.

Grmovi ruža postajali su sve gušći, pretvarajući se u drugu biljku. Imala je bodlje duge i debele poput prstiju, koje su štrčale na sve strane.

Izgledala je poput oružja.

Nije znala zašto, ali pratila je biljku kroz šumu, gledajući kako grm postaje sve veći i viši.

Sve dok nije stigla do čitavog zida bodlji i trnja.

Puls joj je ubrzao.

Trnje je raslo na biljkama da bi ih štitilo.

Bilo je odbrambeni mehanizam, baš kao njene zvezdice za bacanje i oštrice.

Čitav ovaj zid bodlji morao je nešto da štiti.

Možda Lightlarkovo srce.

Isla se okrenula da pobedonosno pozove Ora.

Tada je napalo.

Gusti splet bodlji oživeo je i obavio je oko nje.

Povukao ju je pravo u svoje trnje.

Iz njenog grla oteo se krik.

Bila je zarobljena i nije mogla da se oslobodi.

Isla je pokušala da se otrgne od zida, ali bodlje su je držale čvrsto, a svaki pokret samo je pogoršavao situaciju.

Bol joj je preplavio sva čula.

Tada su je nečije tople ruke pridržale.

„Prestani da se pomeraš. Samo pogoršavaš.“

Želela je da mu opsuje pod nogama zbog toga što je grdi u ovakvom trenutku.

Želela je da ga upozori da se skloni od zle biljke.

Ali jedva da je išta videla.

Bol je progutao sva njena čula.

Kralj je opsovao i Isla je pretpostavila da je pregledao njena leđa.

„Moraću da ih slomim da bih te oslobodio“, rekao je.

Isla je klimnula.

Trenutak kasnije kriknula je kada je Oro svojom Starling energijom slomio prvu bodlju.

Koliko god njegova moć bila pažljiva i kontrolisana, ona je osećala kako se trnje pomera.

Biljci se očigledno nije dopadalo njegovo mešanje.

Njene druge bodlje su se još više učvrstile.

Ali kralja nije napala.

Kao da je imala apetit samo za nju.

„Ima ih... nekoliko.“

Isla nije mogla da zamisli još jednu.

Prva—

Ponovo je kriknula.

Pred očima su joj se pojavile blještave mrlje, bol toliko snažan da se činilo kao da ima sopstvenu boju.

Ponovo.

I ponovo.

Isla više nije mogla da se kontroliše.

Svaki put kada bi Oro oslobodio jednu od bodlji, biljka bi uzvratila, a ona bi jedva ostajala svesna.

Isla je insistirala da ih sama izvadi.

Sada je bila na zemlji, dalje od zida, dok je Oro klečao pred njom.

Ostatak šume je utihnuo.

Posmatrao ju je.

„Kako se ovo dogodilo?“ upitao je.

Naravno.

Bio je zbunjen.

Biljke se ne bi usudile da napadnu svoju vladarku.

Čak ni ako je trebalo da skriva svoje moći.

„Ja... sapplela sam se“, rekla je, trznuvši se.

On ju je i dalje proučavao, pa je suzila oči.

„Idi i potraži šta god taj zid čuva“, odbrusila je. „Dobro sam. Mogu sama da ih izvadim.“

Čak i povređena, čak i prekrivena tragovima krvi, Isla je uspela da natera kralja da je besno pogleda.

„Prekrivena si sopstvenom bljuvotinom“, rekao je ravno.

Posegnuo je prema njenim leđima da joj pomogne, ali ona je ustuknula i zastenjala.

„Rekla sam da ću sama“, zarežala je.

Oro je pokazao zube.

„Jesi li zaista toliko tvrdoglava?“

„Jesi li ti zaista toliko zapovednički nastrojen?“ uzvratila je. „Rekla sam ne. Sada idi.“

Kralj je trenutak ostao na mestu.

Zatim je ustao i krenuo nazad prema šikari, psujući sebi u bradu.

Dobro.

Kada se dovoljno udaljio, Isla se savila i svom snagom uhvatila za tlo, dok su joj se ruke tresle od jecaja.

Bol...

Bio je drugačiji od svega što je ikada doživela.

Zle, proklete biljke.

A još nije bilo gotovo.

Stežući zube, Isla je posegnula iza sebe i napipala prvu bodlju.

Uhvatila ju je drhtavim prstima.

I povukla svom snagom.

Njen krik odjeknuo je šumom.

Učinilo joj se da su se čak i stabla zatresla.

Lišće koje je podrhtavalo zvučalo je gotovo kao smeh.

Nikada više nije mrzela sebe zato što je rođena bez moći nego tog trenutka.

Da je bila prava Wildling vladarka, mogla bi da kontroliše svaki pedalj ove šume.

Nikada je ne bi povredila.

Pomogla bi joj.

Ruka joj je drhtala dok je puštala bodlju.

Pala je na zemlju.

Ako je dobro izbrojala kada ju je Oro oslobodio iz šipražja, ostalo ih je još deset.

Kralj se sada vratio i čučnuo pored nje.

Cela ruka joj se tresla dok ju je savijala unazad, tražeći sledeću bodlju.

„Rekla sam ti da ideš i potražiš—“

„Jesam“, rekao je.

Pogledala ga je.

„Nema srca.“

Suze su joj klizile niz slepoočnice zbog položaja glave.

Sve ovo.

Uzalud.

„Možeš... možeš da ideš“, rekla je, čvrsto zatvarajući oči.

Prošlo je nekoliko sekundi.

Nije čula da se pomerio i zapitala se da li je jednostavno odleteo onim svojim nečujnim načinom.

Ali kada je otvorila oči, bio je još tu, namršten i zagledan u njena povređena leđa.

Oro je posegnuo prema njoj, a ona se trznula.

Podigao je ruke, dlanovima nagore.

Ponuda mira.

„Bodlje na leđima su tvoje“, rekao je, očiju jasnih.

Razumno.

Pokazao je prema brojnim trnovima koji su ostali u njenim rukama.

„Ja ću izvaditi ove.“

Počela je da odmahuje glavom.

„Brže je“, dodao je. „Što pre završimo, pre možemo da nastavimo potragu.“

Imao je pravo.

Pretpostavljala je da može da mu dozvoli da joj pomogne ako to znači da će završiti misiju.

I izaći iz ove zlokobne šume.

„U redu“, prošaptala je.

Njegove ruke bile su vrele na njenoj koži, ali iznenađujuće nežne dok su radile.

Jedan po jedan.

Svaki je bio praćen novim ubodom bola.

Ali ništa u poređenju sa onim što je ostalo u njenim leđima.

Uhvatila je još jednu.

Povukla.

Kriknula.

Još jedna.

Ova je bila zakrivljena, blizu kičme.

Povukla ju je i čitavo telo joj se streslo od bola.

U šoku je snažno stisnula zube, a iz grla joj se oteo instinktivan zvuk.

Oro joj je iznenada pružio nešto što je mogla da zagrije.

„Evo.“

„Izgrizaćeš jezik“, rekao je. „Već sam video da se to dogodi. Moraš imati nešto u ustima kada je bol ovakav...“

Isla je izvukla još jednu bodlju, uverena da više ne može osećati ništa gore.

Pogrešila je.

Bol je postao još snažniji i čvrsto je zagrizla ono što joj je pružio.

Ponovo.

I ponovo.

Oči su joj bile toliko snažno zatvorene da ju je bolela glava.

Gubila je i vraćala svest.

Ali svaku bodlju izvukla je sama.

Tek kada je završila i klonula uz drvo, shvatila je da je sve vreme grizla Orovu ruku.

Na njoj su ostali tragovi njenih zuba.

Bila je previše iscrpljena da bi osećala stid.

Mogla je samo da broji udahe dok je Oro koristio čuturu vode i svoje Moonling sposobnosti da joj sanira povrede.

Kada je krvarenje prestalo, bilo je vreme da krenu.

Zora se približavala.

„Šta sada?“ upitala je jedva čujnim glasom.

Pre nego što ju je zid bodlji napao, već je završila pretragu svojih stabala.

Pretpostavljala je da je i Oro završio svoj deo.

Srce očigledno nije bilo u ovoj šumi.

Vilica mu se zategla.

„Previše je mesta na kojima se nalaze biljke koje si navela. Mislio sam — zbog njihove količine, da ćemo...“

Imati sreće, dovršila je u sebi.

Isla je gotovo poželeva da se nasmeje.

Ili zaplače.

Da je na svetu bilo imalo sreće, ona i kralj je nikada ne bi pronašli.

Odmahnuo je glavom.

„Imam drugi plan. Onaj koji sam se nadao da ću izbeći.“

Pogledao ju je pravo u oči.

„Sećaš se onih drevnih stvorenja o kojima sam ti pričao?“

Klimnula je.

„Pa“, rekao je, „mislim da je vreme da upoznamo jedno od njih.“

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

LUKA

Oro joj se pet dana nije pojavio na vratima. Trebalo je da pokuša da pronađe drevno stvorenje i sklopi dogovor koji bi im garantovao bezbednost.

„Da li bi jedno od tih drevnih stvorenja zaista pokušalo da povredi kralja Lightlarka?“ pitala je.

„Ne mogu da budem siguran“, odgovorio je. „Iako tebe sasvim sigurno ne bi oklevalo da povredi.“

Isla je bila zahvalna na predahu. Oro joj je izlečio leđa svojim Moonling moćima, ali se njeno telo potpuno iscrpelo nakon što su se vratili u zamak. Dva dana praktično nije mogla da funkcioniše. Bila je slomljena. Iscrpljena. Izmorena do kraja.

Ali um joj nikada nije bio bistriji.

Susret s bodljama i trnjem samo je još više učvrstio njenu želju da razbije svoje kletve. Ne samo zbog slobode... već i zbog moći.

Nikada više biljke neće moći da je povrede. Nikada više neće biti bespomoćna pred njima.

Posle trećeg dana, kada je bila spremna za njihovu sledeću misiju, a od kralja još uvek nije bilo ni traga, počela je da brine.

Da li je zaključio da Wildling koju su napale biljke više neće biti od velike koristi? Da li je odlučio da ostatak svog plana sprovede sam?

Odbijala je da sedi u sobi i čeka da dođe po nju. Ako se njegov plan promenio, promenio se i njihov. Morala je da razgovara sa Celeste.

Isla je podvukla poruku ispod vrata Starlingkinje, moleći je da se nađu na agori. Pošto nisu bile uparene, smatrala je da treba da počnu da grade površno prijateljstvo koje će ostrvljani moći da vide, kako ne bi bilo sumnjivo ako ih nekim slučajem uhvate zajedno.

Trebalo je da se navodno slučajno sretnu u Starling prodavnici oružja. Isli je zaista trebao bodež — onaj koji se ne bi mogao koristiti kao modni dodatak.

Ali više od svega, morala je da razgovara sa svojom prijateljicom.

Bila je toliko usredsređena na posao s Orom da je gotovo zaboravila da je Starlingkinja bila primorana da provodi vreme s Cleo. Kako li je to izgledalo? Celeste je bila tip osobe koja bi izbegavala da Isli kaže neke stvari kako se ona ne bi brinula. Ali Isla je želela da bude tu za nju. Isto onako kako je Starlingkinja oduvek bila tu za nju.

Agora je bila prometnija nego ikada. Prodavci su izlagali najbolji nakit i modne dodatke — svilene šešire, rukavice prekrivene kristalima, haljine naduvane poput peciva koja su se sunčala u izlozima obližnje pekare.

Sve u pripremi za bal.

Ostalo je još samo deset dana.

Deset dana do trenutka kada će ubijanje biti dozvoljeno.

Deset dana da pronađu način da uđu u biblioteku Sunčevog ostrva.

Deset dana da pronađu Bondbreakera i upotrebe ga.

Deset dana da razbiju svoje kletve i napuste ostrvo.

Isla se zaustavila ispred Starling prodavnice. Upravo kada je htela da uđe, neko ju je gurnuo ramenom.

Čudno. Ostrvljani su joj obično ustupali širok prostor, kao da joj je koža otrovna.

A onda je osetila papirić koji joj je neko tutnuo u ruku.

Bio je mali. Nekoliko reči na njemu nateralo ju je da se ukoči.

U opasnosti si.

Šta?

Isla se naglo okrenula, tražeći pogledom osobu koja joj je ostavila upozorenje. Ugledala je belu pelerinu kako se probija kroz pijacu, glave spuštene.

To je morala biti ta osoba.

Moonling?

Nije nameravala da sedi i rešava zagonetku o tome ko bi mogao da želi njenu smrt. Spisak je bio predugačak.

Umesto toga, pošla je za osobom koja joj je ostavila poruku.

Ulice su bile ispunjene muzikom. Kvartet je, bez sumnje, bio unajmljen kako bi podigao uzbuđenje pred bal. Prodavnice su držale vrata otvorena, a mladići i devojke dovikivali su reklame:

„Posebna ponuda! Dva para rukavica po ceni jednog! Jedinstveni šeširi za jedinstvene ostrvljane!“

Isla je pojurila kroz gomilu, provlačeći se između kupaca koji su nosili gome kutija povezanih trakama. Deca su držala kornete pune krema. Šaptala je izvinjenja koja su dočekivali uplašeni uzdasi kada je zamalo udarila u kola natovarena zrelim voćem i sveže pečenim orašastim plodovima.

Ali tamo, daleko ispred nje, videla je—

Bljesak bele tkanine koji je nestao iza ugla.

Tada joj se Celeste odjednom našla na putu, upravo krećući ka Starling prodavnici.

Zbunjenost joj je zamračila oči kada je Isla protrčala pored nje i prošaptala: „Odmah se vraćam.“

Nije sačekala odgovor.

Držeći ruke uz telo kako bi se lakše provukla kroz prometnu ulicu, kretala se poput trake na vetru. Stopala su joj pronalazila slobodne delove pločnika, a telo popunjavalo praznine u moru ljudi.

Trenutak kasnije skretala je iza istog ugla, na ulicu koja je bila gotovo prazna.

Toliko prazna da je mogla da vidi Moonlinga kako beži, dok mu se kraj pelerine vijorio na vetru.

Ovaj krak pijace spuštao se naniže, umesto da vodi prema planinama. Vazduh je bio težak od mirisa soli, ribe i morske vode. Grubi kamen pod nogama postao je moker, pa se Isla gotovo okliznula u žurbi da sustigne Moonlinga.

Skrenula je još jednom.

I više ga nije bilo.

Presporo.

Izgubila ga je.

More je bilo blizu. Nalazila se u ostacima onoga što je, stotinama godina ranije, morala biti luka, pre nego što je ostrvo bilo zarobljeno u svojoj kletvi.

Isla se naterala da se umiri, odbijajući da odustane. Pogledala je oko sebe, sužavajući oči dok je pokušavala da čuje bilo kakav zvuk ili ugleda pokret bele tkanine.

Okrenula se na drugu stranu—

i ugledala je.

Kraj bele pelerine nestajao je iza broda koji se nekako našao na kopnu.

Izgledao je poput nasukanog kita prevrnutog na bok.

Isla je napravila korak i naglo udahнула.

Lanci su se niotkuda obavili oko njenih zglobova šaka i nogu.

A hladna oštrica mača čvrsto joj se pritislula uz grlo.

„Ovo je bilo malo previše lako“, rekao je dubok glas kraj njenog uha.

Isla je povukla lance, ali shvatila da to uopšte nisu bili lanci.

Bila je to ispletana voda, čvrsta poput ogromnog talasa, snažna poput plime.

Još petorica muškaraca pojavila su se iz skrovišta iza drevnih čamaca i brodova zarobljenih na kopnu. Nosili su besprekorno bela odela, sa dijamantima umesto gornjeg dugmeta na košuljama.

Moonling plemići.

Prepoznala ih je sa demonstracija.

Iz grla joj je dopro režaj.

Postala je pomalo više zver kakvom su je smatrali.

Tada se pojavila osoba u beloј pelerini, a Isla je pokazala zube prema njoj. Pogled joj je obećavao nasilje.

Figura je nije ni pogledala pre nego što joj je neko predao šaku novčića, a zatim je nestala.

Zamka.

Prevarili su je.

Budala.

Ne.

Budale su bili oni.

Podigla je bradu i rekla, s toliko otrova koliko je mogla da unese u glas:

„Oslobodite me i pokazaću vam milost. Zadržite me vezanu i svi ćete saznati šta se dešava kada pokušate da zarobite jednu Wildling.“

Muškarci su se samo nasmešili.

„Divlja čak i kada je uhvaćena“, rekao je jedan.

Njegova bela kosa bila je zalizana unazad, a u ruci je pažljivo držao štap sa kristalnim vrhom, iako mu očigledno nije bio potreban.

Usmerio je štap prema Isli.

Vodeni lanci su se zategli, primoravajući je da padne na kolena.

Isla je kipela dok su joj kosti protestovale, a koža strugala o vlažni kameni pod.

„Ali čak se i divlje stvari mogu pripitomiti. I zatvoriti u kavez. Reci mi, hoćeš li moliti za svoj život, Wildling?“

Sada je bio red na nju da se nasmeje.

„Dakle, vaša vladarka vas je poslala da obavite njen prljavi posao?“

Još nije bio pedeseti dan.

Ili je Cleo zaobišla pravila time što nije baš direktno naredila Islinu likvidaciju...

ili Moonling vladarka jednostavno nije marila za kršenje pravila.

Možda joj nagrada u vidu moći ipak nije bila cilj.

Toliko o Orovoj teoriji da je Cleo neće ubiti samo zato što je ne podnosi.

Iako je, priznala je Isla, njen upad u biblioteku Mesečevog ostrva verovatno imao mnogo više veze s tim.

Moonling sa štapom se ukočio, uvređen.

Ostali su se pogledali, i to je Isli bilo dovoljno.

Cleo ih možda nije poslala da je ubiju, jer bi to predstavljalo direktno kršenje pravila.

Ali njihov postupak je očigledno imao njeno odobrenje.

„Žao mi je“, rekao je jedan od muškaraca, iznenadivši Islu — a činilo se i ostatak svoje grupe. „Ali Centenijal nije samo igra za vladare. Jedno od carstava mora pasti. A mi imamo porodice...“

Odmahnuo je glavom.

„Ne želimo da to budemo mi.“

Isla je razumela.

Centenijal je bio smrtonosna igra s mnogo igrača.

I strašnim posledicama.

Ipak mu je pljunula pred noge.

„Dosta.“

Muškarac iza nje povukao ju je nagore, dok je mač i dalje bio prislonjen uz njeno grlo.

„Pozdravi se, Wildling“, promrmljao je uz njeno uho, povlačeći oštricu unazad.

Isla je svom snagom povukla vodene lance, pokušavajući da se oslobodi— ali njeni naponi nisu značili ništa pred njihovom Moonling moći.

Tamo, u šumi na Kopnu, mislila je da nikada nije toliko želela svoje Wildling moći.

Pogrešila je.

Sada ih nije samo želela—

bile su joj potrebne.

Reči su joj udarale kroz um, poslednje koje će ikada čuti:

Prekasno.

Neuspeh.

Bespomoćna.

Da sam samo...

Pre nego što se sve završilo, začula je još jednu reč.

„Zbogom.“

Glas je zaustavio oštricu na samo nekoliko centimetara od njenog grla.

A muškarac je odjednom bio odbačen kroz vazduh.

Celeste je stisnula šaku i vodeni lanci su se opustili, nestajući u bujici srebrnih varnica.

Morala je da je pratila.

Jedan od plemića poslao je talas mora prema njoj, a Starlingkinja se okrenula na peti i dočekala ga mlazom energije.

Oslobođena, Isla je uzvratila.

Ispružila je obe ruke prema suprotnim zglobovima i otkačila svoje narukvice, koje su se pretvorile u noževe za bacanje.

Bez oklevanja ih je bacila.

Svaki je pronašao svoju metu.

Dva Moonling srca.

Muškarci su se srušili na zemlju, a Isla se okrenula—
samo da bi je talas moći odbacio.

Rukom je uspela da zgrabi komad stakla s poda, a zatim se ceo svet okrenuo na stranu dok je udarila o stari brod.

Osetila je ukus krvi u ustima. Glava joj je pulsirala između obrva.

Muškarac ju je uhvatio za vrat i podigao u vazduh.

Čula je urlik koji nije dolazio od mora i ispustila težak zvuk pokušavajući da udahne.

Ipak, nasmešila se.

Možda mu nije bila ravna dok je bila vezana.

Ali sada više nije bilo ograničenja.

Obavila je prste oko dugog komada stakla u ruci—
i napala njime.

Odmah ju je pustio, hvatajući se za vrat i pokušavajući da progovori.

Ali reči nisu izlazile.

Ni ostali Moonling plemići nisu prošli bolje.

Isla je potrčala nazad do Celeste, samo da bi je pronašla kako stoji usred haosa, dok su tela ležala po mokrom kamenom podu luke.

„Pokušala je da te ubije“, rekla je Celeste, glasom iznenađujuće mirnim.

„Moraš da ostaviš poruku. Takvu koja će pokazati da si jaka. Takvu zbog koje će dvaput razmisliti pre nego što ponovo pokuša da ti oduzme život.“

Zajedno su ispisale odgovor krvlju.

Kada su završile, Isla je spustila pogled i nasmešila se.

Nekada bi joj se od ovoga okrenuo stomak.

Ali na ostrvu je bila već četrdeset dana.

Za to vreme dvobojevala se sa slavnim vladarima.

Preživela bezbrojne probe.

Izdržala nezamisliv bol.

Golim rukama izvlačila bodlje iz leđa.

Sada je stajala uspravno i čvrsto, sećajući se kako su joj muškarci pretili.

Sećajući se koliko se slabo osećala dok je bila prikovana za mesto.

Bespomoćna pred moći.

Nikada više, obećala je sebi.

Poruka je glasila:

Pokušaj jače.

DVADESET OSMO POGLAVLJE

MESTO OGLEDALA

Isla nikada u životu nije toliko želela moć. Prvo bodlje. A zatim pokušaj ubistva u luci, koji je bio dokaz da njene oštrice na Lightlarku ne znače mnogo.

Ipak, dobro su joj služile kao ispušni ventil za bes koji je kroz nju tutnjao poput oluje.

Odmah nakon pokušaja ubistva otišla je pravo u Starling prodavnicu i kupila svoj bodež. Imao je zmiju koja se uvijala oko drške, kao stvorenu za jednu Wildling. Sada ga je držala u ruci i njime sekla vazduh. Metal je bio gotovo bez težine u njenom stisku. Okretala ga je među prstima, bacala u vazduh i hvatala ne pogledavši ga. Oponašala je ubod pravo u nečiju utrobu.

Moonling plemići pojavili su joj se pred očima i ona je prosekla vazduh oštricom, zamišljajući da prolazi kroz njih.

Iskrivila je usne. Izbola ih sve, jednog po jednog, i muškarce i sećanja.

„Je li te vetar nečim uvredio?“

Isla se istog trena okrenula i bodež je poleteo iz njene ruke — zabivši se u kamen palate, tačno iznad Grimove tamne kose.

Nasmešio se. Jednim glatkim pokretom izvukao je njen bodež i bacio joj ga nazad.

Uhvatila ga je, ne skidajući pogled s njega.

Grim.

Stomak joj je na trenutak zatreperio kada ga je ugledala. A onda je bes narastao. Pogledala ga je namršteno.

„Nikada nisam mislila da će vladar Nightshadea biti toliko neodlučan.“

„Neodlučan?“

Isla je napravila dug korak prema njemu.

„Neodlučan. Kao da ne možeš da odlučiš šta želiš. Jednog dana ponašaš se kao da smo prijatelji, a sledećeg kao da smo stranci. Nestaneš na nedeljama.“

Grim nije sklanjao pogled.

„Šta bi ti više volela?“ upitao je, kao da zaista želi odgovor. „Prijatelje ili strance?“

Progutala je knedlu, moleći svoje emocije da ostanu pod kontrolom.

„Ni jedno ni drugo“, slagala je. „Samo želim da me se kloniš. Dosledno.“

Zakoračio je prema njoj. Blago se nasmešio.

„Je li to zaista ono što želiš, Jedačice srca?“

Zastao joj je dah.

Osećao je sve u njoj.

Okrenula se pre nego što bi mogao da oseti još nešto.

Grimov osmeh je nestao. Odjednom je postao krajnje ozbiljan.

„Zaista bi trebalo da se držimo podalje jedno od drugog“, rekao je. „Zato me nisi viđala.“

Dakle, izbegavao ju je.

„Zašto?“ upitala je, iako je mogla da smisli hiljadu odgovora.

Slegnuo je ramenima.

„Ja sam čuveni ratnik Nightshadea — hiljade ubistava na mojoj oštrici. Svi me mrze. Niko mi ne veruje. S dobrim razlogom. Ne bi trebalo da mi veruju.“

Spustio je pogled prema njoj.

„Ni ti ne bi trebalo.“

Želela je da pita šta je time mislio. Ali pre nego što je stigla, prišao je korak bliže.

Kosa joj je bila razbarušena oko lica, a košulja joj je delovala preusko — presvukla se u pantalone i košulju kako bi vežbala. Iako su sve njene haljine bile osmišljene da od nje naprave smrtonosnu zavodnicu, u ovom trenutku joj se činilo da ova odeća za trening otkriva mnogo više.

„Znaš kako je biti omražen, zar ne, Jedačice srca? Biti viđen kao čudovište? Divljak?“

Bila je to istina.

Ipak, bolelo je čuti je izgovorenu naglas.

„Osećaš bes, Jedačice srca. Poricaćeš ono što jesi?“

Teško je disala. Nije ni znala zašto.

„Ne. A ti?“

Grim je odmahnuo glavom.

Zakoračio je prema njoj.

„Nikada. Ja jesam čudovište.“

Isla je znala da bi verovatno trebalo da pobegne, da ode ili uradi bilo šta osim da napravi još jedan korak prema njemu.

Nagnuo je glavu.

Nešto u načinu na koji ju je gledao, u načinu na koji je stajao tako blizu...

Bliže nego što se iko ikada usudio.

„Nisam tvoj neprijatelj“, rekao je glasom mekšim nego što ga je ikada čula.

Pa zašto onda nije mogla da mu veruje?

Zašto ju je odgurivao?

Zašto joj je uopšte bilo stalo?

„Dokaži“, izazvala ga je. „Reci mi nešto.“

„Bilo šta.“

Setila se kraljevih reči u šumi. Razloga koji je dao zašto ostali vladari jednostavno nisu odlučili da ubiju Grima i tako ispune proročanstvo.

„Oro je rekao da si ti jedino što stoji između nas i neke veće opasnosti. Na šta je mislio?“

Grim nije izgledao naročito iznenađeno njenim pitanjem. Ipak, trebalo mu je vremena da odgovori.

„Na ovom svetu postoje stvari gore od kletvi. Čak i od mene.“

„Kao šta?“

Odmahnuo je glavom.

„Mogao bih da ti kažem. Ali samo bi ti odvuklo pažnju. Veruj mi, trenutno su kletve mnogo veća opasnost.“

Isla se namrštila.

Ko je on da odlučuje šta će joj odvući pažnju, a šta neće?

Šta je to bilo previše da bi znala?

Ipak, po njegovom tonu je shvatila da neće popustiti.

„Dobro. Onda mi pokaži nešto.“

„Bilo šta“, ponovio je, iako je ta reč sada značila manje, kada je znala da ima granice.

„Pokaži mi gde su Wildlinzi živeli kada su bili na Lightlarku.“

Zahtev je iznenadio čak i nju.

Još uvek nije pronašla ulaz u Wild Isle. Orove opaske o njemu u šumi samo su dodatno podstakle njenu radoznalost.

Toliko toga o svom carstvu nije znala.

A sada je bila radoznalija nego ikada.

Želela je onu beskrajnu moć koju su nekada posedovali njeni Wildling preci.

Možda su nešto ostavili iza sebe.

Nešto što bi joj sada moglo pomoći.

Grim ju je posmatrao, a Isla je zadržala dah, pitajući se da li zna koliko je poslednjih nekoliko nedelja mislila na njega.

Da li zna da je, ma koliko joj srce snažno tuklo i ma koliko puta njegove reči već odzvanjale u njenim mislima, bio u pravu —

nije mogla da mu veruje.

A ni on nije mogao da veruje njoj.

„Naravno, Jedačice srca.“

Isla nije progovorila ni reč dok ju je vodio u šumu na Kopnu, u senci zamka.

Nije bilo daleko od skupine stabala kovčegara, ali u suprotnom smeru.

Put je bio divlji.

Kamenu stazu odavno je preuzelo korovlje, neukroćene biljke koje su je potpuno prekrile.

Isla je zadrhtala dok je posmatrala šumu, spremna za još jedan napad. Leđa su joj trnula kao da se sećaju.

Ali šuma se nije usudila da je napadne dok je Grim bio tu.

Prešli su preko loza debelih poput udova i provukli se ispod paučine velike poput kišobrana.

Ubrzo su stabla ostala bez lišća i pretvorila se u oštre, gole grane koje su podsećale na skupine mačeva.

Kamenje koje je možda nekada okruživalo obalu reke zamenilo je travu.

Nije mogla da vidi kraj šume sve dok nije izašla iz nje.

Sunčeva svetlost ju je na trenutak zaslepela i Isla je zastala.

Pred njima je bio most.

Na mnogo mesta bio je polomljen. Bočne strane bile su napravljene od isprepletanih loza.

Ostrvo s druge strane nije davalo nikakav znak života.

Ali nešto u vezi s njim dozivalo ju je.

Isla je prva zakoračila na most, bez oklevanja, i pre nego što je postala svesna toga, već je bila na drugoj strani.

Kralj je bio u pravu.

Ovde više nije bilo života.

Wild Isle se pretvorio u šumu stabala bez krošnji.

Stabla su bila gola i iskrivljena, skeleti koji su se njihali na vetru.

Loze i korenje po tlu bili su suvi i krcali su pod njihovim nogama.

Tlo je bilo prekriveno polomljenim granama koje su podsećale na zmije spremne za napad.

Nije bilo životinja.

Nije bilo zelenila.

Nije bilo ničega.

U središtu smrti stajala je građevina.

Grim je bio uz nju.

„Zovu je Mesto ogledala.“

Svaki njen delić bio je prekriven reflektujućim staklom koje je odražavalo голу šumu i preslikavalo sve oko sebe.

Rubovi su blistali na sunčevoj svetlosti.

Mesto ogledala delovalo je krhko, kao da bi ga snažan vetar mogao razbiti.

Ali preživelo je onda kada ništa drugo na Wild Isleu nije.

Oblikom je podsećalo na cirkuske šatore koje je uz pomoć svog zvezdanog štapića videla na obodima nove zemlje Skylinga — naduveno, kao da je ispunjeno vazduhom, i zašiljeno na tri mesta.

Ipak, iako je spolja bilo prekriveno ogledalima, unutrašnjost je bila potpuno prozirna.

Ušla je unutra i kroz bezbroj prozora, isečenih u milion oblika, ugledala uništenu šumu.

Plafon je bio zaobljen.

Bilo je gotovo prazno.

Ostalo je samo nekoliko statua i lišće koje je vetar uneo unutra.

Isla je nastavila dublje kroz Mesto ogledala i otkrila da ostatak velike palate uopšte nije bio napravljen od stakla.

Zidovi su postajali kameni i otvarali se prema onome što su nekada, po svemu sudeći, bili unutrašnji vrtovi, gde je plafon potpuno nestajao.

Mrtve loze penjale su se uz stubove.

Mala fontana sada je bila ispunjena tamnom vodom.

Nastavila je da hoda, kroz sobe i hodnike koje su napustili stanovnici, a zatim ih je progutala mrtva šuma, sve dok nije stigla do samog zadnjeg zida.

Bio je čvršći od ostatka palate i bio je uklesan u podnožje planine.

Prekrivale su ga šare, a najupadljivija među njima bila je velika spirala.

Ostale su prikazivale bitke — muškarce i žene u oklopima, sa mačevima i štitovima.

Neki su jahali džinovske zveri koje Isla nije prepoznavala.

Prešla je prstima preko crteža.

„Je li sve što si se nadala da ćeš pronaći?“ upitao je Grim.

Okrenula se.

„Mnogo je više.“

„Čak i ako je gotovo prazno?“

Isla još nije stigla da istraži celu palatu, ali pretpostavljala je da će i ostatak biti ispražnjen, baš kao i prostorije kroz koje je prošla.

„Činjenica da je još uvek ovde...“

Prislonila je dlan na zid.

„Daje mi nadu. Da Wildlinzi mogu da prežive sve ovo.“

Grim je mislima bio negde drugde — videla je to u njegovim očima.

Pitala se o čemu razmišlja.

Svaki njegov pokret bio je zbunjujući.

„Kakve su zemlje Nightshadea?“ upitala je, ne znajući ni sama zašto.

Čak ni uz svoj zvezdani štapić nije se usuđivala da putuje na njihovu teritoriju.

Terina upozorenja držala su je podalje.

Grim ju je dugo gledao.

„Jednog dana“, rekao je, „pokazaću ti.“

Isla je sačekala da se nad zamkom spusti ogrtač tame pre nego što je izašla.

Oro se još uvek nije vratio na njena vrata.

Noć je bila njena.

I pažljivo ju je iskoristila.

Poželeva je Grimovu moć, onu koja mu je omogućavala da lako vidi u mraku, dok je prolazila putem kroz Kopno, a mesec joj je bio jedini vodič.

Na putu nazad pažljivo je proučila stazu do Wild Islea, ali sve je izgledalo drugačije obavijeno noći.

Staza se predugo nastavljala tamo gde je trebalo da nestane pod rastinjem.

Sigurno je skrenula pogrešno ili je potpuno promašila skretanje.

Ubrzo se ponovo našla kod zamka na Kopnu.

Isla je opsovala i pokušala ponovo.

Naprezala se da se seti krivine drveća ili broja koraka koje je ranije prebrojala, dok se svim silama trudila da sakrije emocije pred Grimom.

Nije smeo da zna da je sve vreme dok joj je odgovarao na pitanja razmišljala o onome što je videla u Mestu ogledala —

i koliko brzo može da se vrati tamo.

Sama.

Zažmurila je kroz tamu, a zatim se sagnula kako bi prstima pratila stazu, čekajući da divlje cveće počne da pokriva kamen i tako joj označi put kojim treba da krene.

Da je imala Wildling moći, jednostavno bi mogla da dozove šumu i sačeka njen odgovor.

Pratila bi njenu pesmu sve do palate.

Ali nije ih imala.

Zato je nastavila slepo da posrće kroz noć.

Napokon je osetila travu pod prstima.

Druga staza odvajala se od prve.

Pratila ju je do šume i zastala.

Mesec je bio potpuno zarobljen izvan šume, gotovo u potpunosti zaklonjen pogrbljenim stablima.

Moraće da se probija dodirom.

I da se nada da je šuma zadovoljna količinom krvi koju je već prolila za nju.

Isla je još više spustila glavu, pitajući se da li bi trebalo da se vrati ujutru.

Pitala se to čak i dok je nastavila kroz šumu, dok su joj se trnje i bodlje kačili za članke.

Čak i dok se saplela o lozu i pala na šake i kolena.

Ne.

Niko nije smeo da sazna za njeno ponoćno putovanje u Wildling palatu.

Čak ni Grim.

Do trenutka kada je posrnula u Wild Isle, kosa joj se potpuno rasplesla, a na dlanovima je osećala oštro peckanje ogrebotina.

Ali čak je i taj bol prestao kada je ugledala građevinu pred sobom.

Noću je Mesto ogledala odražavalo samo tamu.

Njena svetlosmeđa odeća presekla ju je poput oštrice.

Gledala je sebe kako izlazi iz senki gole šume poput prikaze.

Unutra je mesečina ponovo obasjala prostor.

Spratovi iznad nje zaškrípali su kao da se bude iz sna.

Negde u daljini drveni zid je pukao.

Uobičajeni zvuci drevne palate, govorila je sebi Isla.

Nešto je udarilo o staklo iznad nje.

Samo grana koja je pala.

Ipak, ubrzano je prošla kroz hodnike i sobe, zaustavljajući se tek kod zadnjeg zida.

Videla ga je ranije tog dana, zajedno s Grimom.

I znala je da mora da se vrati.

Isla je prepoznala spiralu na zidu kao vrata.

Bila su istog oblika kao ona skrivena u njenim odajama, ispod polomljene daske u ormaru.

Na istom mestu na kojem je pronašla svoj zvezdani štapić, skriven među majčinim stvarima.

Ako su Wildlinzi imali tajna vrata, ono što se nalazilo iza njih moralo je biti dovoljno važno da bude sakriveno.

I moralo je još uvek biti netaknuto, za razliku od ostatka palate.

Imala je osećaj da bi joj ono što se nalazi unutra sada moglo pomoći.

Da se tamo nalazi nešto što joj je potrebno.

Isla je morala da uđe u trezor.

Gurnula je spiralna vrata svom snagom, očekujući da će se uz dovoljno napora otvoriti uz škripu, baš kao ona u njenoj sobi.

Ali ova se nisu ni pomerila.

Isla je proučila zid i ugledala otvor.

Mesto za ključ.

Ne...

Bio je predugačak da bi u njega stao običan ključ.

Osim ako nije bio ogroman.

Pogledala je oko sebe, tražeći nešto što bi odgovaralo njegovom složenom dizajnu — neobičnom uzorku nalik minijaturnom planinskom vencu.

Kratki svećnjak delovao je kao da je približno odgovarajuće veličine.

Pokušala je da ga ugura u otvor, ali nije odgovarao.

Ni približno.

Pokušala je da pronađe loze i od njih napravi nešto slično.

Ali čim ih je okrenula kao ključ, loze su pukle.

Stisnula je zube.

Ako je postojao način da se vrata otvore, ključ je morao da se nalazi negde unutra.

Isla se popela uz zavojito stepenište, prekriveno suvim lišćem koje je šušalo i krckalo pod njenim nogama.

Lutala je hodnikom za hodnikom, ulazila iz sobe u sobu, a komadi mesečine bili su joj jedini vodič.

Nekoliko minuta kasnije držala je naručje puno predmeta koji bi možda mogli da odgovaraju otvoru.

Stari, napušteni češalj.

Tanka čaša za šampanjac.

Vaza dovoljno velika da u nju stane jedan jedini cvet.

Minijaturna harfa.

Jedan za drugim gurala je predmete u otvor, pokušavajući njima da otključa vrata, sve dok zora nije provirila kroz palatu i obojila stakleni ulaz ljubičastim tonovima.

Ali nijedan nije odgovarao.

Vrata su ostala zatvorena.

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

OPATIJA

Isla je bila uverenija nego ikada da se u Wildling trezoru nalazi nešto što bi mogla da iskoristi za pronalaženje Bondbreakera. Ili nešto što bi joj na neki drugi, presudan način moglo pomoći.

A ako je iko na ostrvu znao tajnu kako da ga otvori, bio je to Juniper.

Sledećeg dana ušla je u njegovu krčmu. Bila je prazna, osim muškarca koji je sedeo u zadnjem uglu, sa šeširom navučenim preko lica, kao da drema u krčmi čekajući življu večernju gužvu.

„Moja omiljena Wildling“, rekao je Juniper iza šanka. Protrljao je ruke. „Čemu dugujem ovo zadovoljstvo?“

Isla je morala da bude brza. Nadala se da je niko nije primetio kako ulazi u krčmu i želela je da tako i ostane.

„Moonling plemići pokušali su da me ubiju.“

Eto. To je bila njena tajna.

Juniper je zabacio glavu unazad, kao da je čak i njega ta vest iznenadila.

„Kakvu informaciju tražiš?“

Nagnula se bliže.

„Drevna Wildling palata na Wild Isleu. Šta znaš o njoj?“

Stisnuo je usne.

„Priznajem, ne mnogo. Postoji li nešto konkretno što te zanima?“

„Da li se unutra nešto krije? Ako je tako, znaš li kako da to pronađem?“

Juniper se namrštio. Čelo mu se naboralo. Delovalo je kao da nije navikao da ne zna nešto o određenoj temi.

Isla je morala da prizna sebi da su male šanse da će joj ovo poći za rukom. Wildlinzi stotinama godina nisu živeli na Lightlarku. Sumnjala je da većina stanovnika ostrva uopšte zna da palata još stoji, sudeći po njenom napuštenom stanju.

„Izvinjavam se, vladarko. Nikada nisam čuo da se u Wildling palati nešto krije. Koliko ja znam, sve što je vredelo odavno je opljačkano.“

Isla je kratko klimnula. Zнала je da su male šanse da iko zna za trezor.

Svoju tajnu moraće da iskoristi neki drugi put, za neku drugu vrstu informacije.

Krenula je da ode, ali Juniper je ponovo progovorio.

„Ipak, nešto znam o Mestu ogledala.“

Ponovo je sela.

Juniper je upotrebio isti naziv za palatu koji joj je ranije rekao Grim.

„Šta?“

„Mesto ogledala je jedino mesto na ostrvu gde su sve moći, osim Wildling moći, potisnute. Samo Wildling moći deluju unutra.“

Šta?

Samo izuzetno moćna čarolija mogla je da učini tako nešto. Nije ni znala da takva moć postoji.

Nešto u trezoru moralo je da bude odgovorno za to.

To nije bila informacija koju je tražila, ali bila je dovoljna da Isla očajnički poželi da sazna šta se nalazi iza vrata.

I bila je još uverenija da bi joj, šta god da se tamo nalazi, sada moglo pomoći.

Isla je izašla na agoru sa više pitanja nego odgovora.

Na horizontu se spremala oluja. Nebo iznad nje bilo je prekriveno tamnim oblacima, nalik čoporu vukova koji kruže unaokolo, sivih poput krzna. Kao da su oponašali njene uznemirene misli.

„Kako misliš da bi ta haljina prošla na kiši?“

Grim.

Naslanjao se na spoljašnji zid krčme i čekao.

Treptala je.

„Pratiš li me?“

Od toga da ju je potpuno izbegavao do toga da je sada prati — ništa joj nije imalo smisla.

Šta se promenilo?

Šta je želeo?

Grim je podigao obrvu.

„Ne. Bio sam ovde iz svojih razloga, a onda sam te osetio.“

„Osetio si me?“ Iz svojih razloga?

Klimnuo je.

„Tvoje emocije imaju neku nijansu... gotovo boju. Znao sam da si blizu.“

Nije znala šta da misli o tome. Želela je da zna koje je boje, ali nije pitala.

Umesto toga, podigla je bradu.

„Jezivo.“

Isla je krenula da napusti pijacu, a Grim je bez napora uskladio korak s njom.

„Znaš, ako tražiš informacije od Junipera, možda bi trebalo da preduzmeš neke mere predostrožnosti. Mogu da učinim da zaboravi vaš razgovor, ako želiš. Ili jednostavno mogu da mu zapretilim da ćuti...”

Oštro ga je pogledala, istovremeno razmišljajući da li da prihvati njegovu ponudu.

Juniper joj je pomogao, ali bilo je nemoguće potpuno verovati krčmaru koji trguje tajnama.

Zaista se nadala da Juniper zna kako da otvori trezor u Mestu ogledala.

Očigledno je bio potreban ključ — a ona nije imala vremena da ga traži.

Pronalaženje Bondbreakera moralo je da joj bude prioritet.

Ipak, nešto joj je govorilo da bi joj ono što se nalazi u trezoru moglo pomoći da ga pronađe.

Nije umela da objasni... ali vrata su je privlačila. Kao da joj se obraćaju. Kao da joj svojim nemim jezikom govore da mora da ih otvori.

Kad bi samo imala vremena i sredstva da to učini.

„Razočarana si, Isla.“

Treptala je, a onda ugledala Grima kako stoji na njenom putu i posmatra je.

Zamak se uzdizao daleko ispred njih, visoko na litici, poput pogrbljenog diva.

Stisnula je zube. I ona se zaustavila.

„Rekla sam ti da me ne čitaš.“

„A ja sam ti rekao da ne mogu da prestanem.“

Prekrstila je ruke i već otvorila usta da mu odgovori—

kada se nebo rascepilo poput jajeta.

Kiša ju je u trenutku potpuno natopila. Pljuštalo je toliko jako da je jedva uspevala da vidi kroz trepavice.

Grim je pred njom bio tek tamna figura.

Čula ga je, međutim — njegov duboki smeh zvučao je poput tutnjave groma.

Vetar joj je zabacio kosu i haljinu unazad i šištao joj u ušima. Drveće s obe strane se savijalo, a lišće je divlje plesalo.

Grim je pružio ruku.

A ona ju je prihvatila.

Zamak je bio predaleko, a Isla nije bila sigurna da bi ih ijedna Nightshade moć mogla zaštititi od kiše.

Odveo ih je do najbliže građevine — opatije koju je već mnogo puta videla, sa vitražnim okom na pročelju.

Grim je otvorio ulazna vrata naletom tamne moći i povukao ih unutra.

Dahćući, promrzla i potpuno mokra, Isla je stajala unutra. Kosa joj se u divljim pramenovima lepila za lice, a haljina joj se, natopljena kišom, pripila uz telo. Posegnula je da skine krunu i otkrila da joj se zapetljala u kosu.

Grim je stajao nekoliko koraka dalje i posmatrao je.

I on je bio mokr. Tamna kosa lepila mu se za čelo, a sitne kapljice klizile niz strane lica. Crna odeća koju je uvek nosio sada je bila natopljena vodom i pripijena uz njega.

Njegov ogrtač tiho je kapao po drvenom podu opatije dok je polako prilazio.

A kada ga je pogledala u oči, u njima nije bilo ni humora ni zabavljenosti.

Grim se zaustavio na korak od nje i Isla je zadržala dah.

Posegnuo je prema njoj, a ona se ukočila — ali njegove ruke su samo uhvatile njenu krunu.

Prstima je nežno i pažljivo izvlačio pramenove njene kose zapletene oko metala, oslobađajući krunu.

Povukao je jedan pramen malo jače, zbog čega je Isla ispustila zvuk koji je naterao Grima da joj odmah sretne pogled.

Nešto nestašno zatreperilo mu je u očima, nešto zbog čega je Isla osetila nelagodu.

U opatiji nije bilo svetla niti plamena. Samo je jedan zaobljeni vitraž pružao prigušenu dnevnu svetlost dok je oluja besnela napolju, a kiša silovito udarala po staklu.

Isla bi se zaklela da su se tamni uglovi prostorije još više zamračili, kao da se mastilo razliva po njima, dok su se senke izduživale prema redovima klupa.

Udahnula je kratko i nesigurno, ubeđujući sebe da je to zbog hladnoće.

Grim je posmatrao njena usta.

„Uznemirena si... Jedačice srca.“

Bio je toliko blizu da je osećala njegov dah na obrazu, hladan kao kiša napolju, hladan poput prstiju koji su još uvek bili delimično zapetljani u njenoj kosi.

„A ti?“ upitala je. Glas joj je bio jedva čujan. „Šta ti osećaš?“

Grim se nasmešio.

„Oh“, rekao je, ne skidajući pogled s njenih očiju, kao da želi da bude siguran da je čula svaku reč, „ono što osećam ne može da se kaže na ovakvom mestu.“

Nije trebalo da joj zastane dah. Puls joj nije trebalo da ubrza zbog njegove blizine ili reči.

Još uvek nije znala zašto je došao na Centenijal, šta je želeo.

Isla je osuđivala svoj narod zbog njihove nepromišljenosti kada je ljubav u pitanju.

Sada ih je razumela malo bolje.

A sebe malo manje.

Šta je radila?

Oduvek je smatrala da je iznad takvih želja. Jača od svoje majke. Usredsređenija.

Grim joj je rekao da mu ne može verovati.

Dokazao je to iznova i iznova.

Zašto ju je to onda teralo da mu se još više približi?

Na kraju je oslobodio njenu krunu.

Namrštio se gledajući je, a Isla je posmatrala kako mu palac prelazi preko udubljenja koje je Oro napravio nekoliko dana ranije.

Udubljenje je istog trenutka nestalo.

Pružio joj je krunu kroz mali prostor koji je ostao između njih.

Uzela ju je drhtavim prstima kojima nije mogla potpuno da veruje.

Zatim se okrenuo i ostavio je da stoji tamo, sa rečima zarobljenim u grlu.

Stisnula je krunu toliko jako da su joj se njene grube ivice bolno usekle u dlan.

Saberi se.

Tada joj je kroz misli prošlo Celestino upozorenje.

On joj odvlači pažnju.

Igra se njome.

I ona može da se igra njime.

„Gde si bio te noći?“ upitala je, glasom koji je još uvek bio pomalo bez daha.

„One noći kada su bačene kletve.“

Pogledao ju je preko ramena.

Senke su mu plesale oko stopala, oštarih ivica koje su se povlačile i širile.

Kao da sama noć izlazi iz njega.

„Da li zaista želiš da znaš?“

„Da.“

„Bio sam u krevetu.“

Isla je spojila obrve.

„Spavao si?“

Zurio je u nju.

„Ne.“

Oh.

Odjednom joj je vitraž postao veoma zanimljiv.

Pažljivo je proučavala četiri prikaza na njemu, nadajući se da se toplina koju je osećala na licu ne vidi u tami.

Grim je seo na jednu od klupa u opatiji, laktovima oslonjenim na kolena.

Posmatrao ju je — osećala je njegov pogled na sebi, ali nije mogla da natera sebe da mu uzvрати pogled.

U sledećem trenutku bio je iza nje.

Osetila je njegov dah na golom ramenu i ukočila se.

„Kada sam napustio svoje odaje, sve je gorelo. A svi vladari bili su mrtvi.“

Okrenula se i ugledala njegovo lice.

Bio je ozbiljniji nego što ga je ikada videla.

„Bio sam vladar carstva. A sve za šta sam se ikada pripremao bilo je da budem ratnik.“

Tama je u talasima kuljala iz njega, gasći čak i ono malo svetlosti koje je dopiralo kroz prozor.

Munja je bljesnula napolju, ali njena svetlost nije doprela do njih.

Isla je progutala knedlu i potpuno se okrenula prema njemu.

„Znam kako je kada imaš odgovornost koju nikada nisi želela... i za koju nikada nisi mislila da je zaslućuješ.“

Grimove šake bile su čvrsto stisnute uz bokove.

Oprezno je posegnula prema jednoj njegovoj šaci i otvorila je.

Prešla je prstom preko njegovog dlana i osetila kako se ukočio pred njom.

„Hoćeš li mi pokazati?“ upitala je, znajući da ne bi trebalo.

Delovalo je da zna na šta misli — na njegove moći. Na njihov pravi obim, mnogo veći od jednostavne demonstracije koju joj je pokazao nekoliko nedelja ranije.

A činilo se i da zna da mu je potrebno da ih oslobodi.

Grim ju je netremice gledao u oči.

„Jesi li sigurna da želiš da vidiš?“ upitao je.

Umalo nije odmah rekla: „Da.“

A onda se setila razočaranja koje je osetila kada joj je poslednji put tako najavio svoj odgovor.

Upozoravao ju je, shvatila je.

Upozoravao ju je da bi mogla da vidi nešto što joj se neće dopasti.

Ipak, Isla je klimnula.

Želela je da vidi.

Sirovu moć.

Ono što je želela više nego ikada.

Bio je toliko blizu da mu je nos gotovo dodirivao njen.

„Ne ovde.“

Pogledao je prema prozoru.

Isla je čula kišu koja je još uvek besnela, ali ne više tako silovito kao ranije.

„Smeta li ti da ponovo izađemo?“

Odmahnula je glavom i pošla za njim iz opatije.

Isla je ponovo osetila svu silinu kiše, ali već je bila mokra i promrzla.

Pogled joj je ostao prikovan za Grima dok je prilazio litici, sve do njenog samog ruba.

Leda su mu bila napeta, ogrtač mu se priljubio uz ramena, a mišići su mu se zategli.

Brz kao munja, okrenuo se, ispruživši ruku ispred sebe —

i tama je eksplodirala u silovitoj liniji, zid mastila koji je talasao poput vode, a uzdizao se poput plamena.

Projurio je tik pored nje, na svega nekoliko centimetara od lica.

Isla je ustuknula, a sila tog udara umalo ju je oborila.

Jednako brzo kao što je nastala, tama se raspršila.

Isla je nesigurno udahnula.

Na mestima koja je noć dotakla, život je bio istrgnut.

Trava je bila spaljena i slepljena, a stabla su se pretvarala u ostatke koji su pred njenim očima propadali u pepeo.

Da je ta moć bila oslobođena na čoveku, mogla je da zamisli da bi ga potpuno uništila.

Ovo je bilo gore od vatre.

Grimova tama nije ostavljala ništa za sobom.

Okrenuo se ponovo prema litici, sa stisnutom šakom pored sebe.

Šakom koja je raspolagala užasnom, užasnom moći.

Grim se ukočio kada je, uprkos zdravom razumu, prešla s dva prsta preko nadlanice te ruke.

Kada je rekla: „Pokaži mi još“, nasmešio se.

Uhvatio ju je za struk—

Isla i Grim su se vinuli s litice prema pesku ispod njih, a ovog puta Isla nije vrisnula.

Jer su nekako preskočili čitav srednji deo skoka.

More je penilo i besnelo poput pomahnitale životinje u oluji, dok su se oblaci iznad njih kovitlali i penušali, stapajući se u bezličnu sivu masu.

Nije mogla da vidi gde se završava okean, a počinje nebo.

More i nebo vrtložili su se i kovitlali, očajnički se stapajući jedno s drugim.

Isla je stajala dovoljno blizu Grima da ga čuje uprkos kiši i vetru koji je duvao s mora, šibajući svaki deo otkrivene kože i ostavljajući je utrnutom.

Kruna joj je još uvek bila u ruci i na trenutak je razmišljala da je jednostavno baci u besno more, pitajući se da li bi to rešilo njene probleme.

„Jedačice srca“, rekao je.

Podigla je pogled prema njemu i ugledala nešto neobično u njegovom izrazu.

Delovao je zabrinuto.

Skrhano.

Da li se brinuo da će ustuknuti pred njegovim zastrašujućim prikazom moći?

Da će ga mrzeti zbog onoga što jeste?

Setila se njegovih reči.

Ja sam čudovište.

Jedan deo nje se toga plašio.

Ali nije se plašila njega.

Iako je jedan deo nje vrištao da bi trebalo.

„Reci mi kako se osećam“, prošaputala je.

Mogla je da pokuša da kontroliše svoje misli i postupke — ali ako ju je Nightshade nečemu naučio, onda je to da je njene emocije mnogo teže obuzdati.

Kiša mu je kapala iz kose na njene obraze.

Progutao je knedlu, čitajući je.

„Osećaš... radoznalost.“

Pokazala je oko sebe i slegnula ramenima, tražeći od njega da joj pokaže još.

„Pa?“

Umesto da se ponovo nasmeši, Grimov izraz je potamneo.

Okean se podigao u ogromnom talasu koji se nadvio pred njima, a zatim se obrušio na litice udaljene svega nekoliko metara.

Odjednom su mu usne bile uz njeno uho.

„Mogao bih da otvorim crnu rupu koja bi progutala plažu. Mogao bih da zacrnim more poput mastila i pobijem sve što se u njemu nalazi. Mogao bih da srušim zamac, ciglu po ciglu, a da ne pomerimo noge s ovog mesta. Mogao bih da te odvedem sa sobom u zemlje Nightshadea, upravo sada.“

Glas mu je bio dubok poput snova, taman poput noćnih mora.

„Mogao bih sve to da uradim.“

Usne su mu na trenutak dodirnule vrh njenog uha.

„I možda bih to uradio — kada ne bih mislio da bi me zbog toga mrzela.“

Islina ramena i prsti zadrhtali su — od hladnoće, kiše, njegove blizine ili njegovih reči, nije znala.

Pogledala je njihova tela, priljubljena jedno uz drugo.

Između njih bila je samo tanka, natopljena tkanina.

Crvena haljina naspram crnog, ruža umočena u ponoć.

Poput čaja u ključaloj vodi, tama je i dalje curila iz njega, oko njega, u trakama koje su se pružale prema njoj pre nego što bi se povukle.

„Zašto te je briga šta ja mislim? Jedva da me poznaješ.“

Grimove senke su se razbuktale, iako mu se izraz lica nije promenio.

„Znam dovoljno“, rekao je.

„A šta je sa tim da se držiš podalje od mene?“

Usne su mu bile tik iznad njenih, a njegove reči gotovo su dodirivale ugao njenih usta.

„Iskreno sam pokušao“, rekao je. „Ali ispostavilo se... da nisam baš iskren.“

Isla je ustuknula, uplašena onoga što bi mogla da uradi ako ostane tako blizu — dovoljno blizu da oseti moć koja je izbijala iz njega, dovoljno blizu da je okrzne poput vetra.

Bila je veličanstvena.

Ali bila je budala.

Bio je čas topao, čas hladan s razlogom.

Imao je sopstveni plan.

Ako išta, iskoristiće te. Nas.

Grim je zakoračio unazad.

Još jedan korak.

Senke sa njegovih strana trznule su se, šišteći kroz kišu.

„Uplašena si“, rekao je.

Nije znala šta drugo da uradi, pa je klimnula.

Jer jeste bila prestravljena.

Prestravljena načinom na koji joj je srce divlje tuklo, time koliko joj je um bio zamagljen i zamućen poput neba iznad njih.

Njen narod je zasluživao bolje od nje, od neiskusne vladarke koja je upravo u tom trenutku kockala njihov spas.

Šta je radila?

Šta je on radio?

Mora da je osećao sve njene emocije — strah isprepletan sa zbunjenošću, željom i stidom.

Jer je rekao:

„Vratimo se u zamak.“

I sva tama i sve senke pale su mu pred noge, pre nego što ih je kiša sprala.

TRIDESETO POGLAVLJE

UTBOLA

Četrdeset treće noći Centenijala, kralj je konačno ponovo pokucao na njena vrata.

Otvorila ih je i odmerila ga od glave do pete.

„Prošlo je osam dana“, rekla je.

Lice mu je bilo bezizražajno.

„Pet mi je trebalo da je pronađem. Dva da je nagovorim da izađe iz skrovišta. Jedan da sklopim dogovor.“

Isla ga je posmatrala, pitajući se može li mu verovati. Pitajući se ima li uopšte izbora.

Poslednjih nekoliko dana pokušavala je da pronade drugi način da uđe u biblioteku Sun Isle. Bezuspešno.

Jedan deo nje razmatrao je mogućnost da jednostavno sama uđe pravo unutra, bez poziva, bez prerušavanja, i pusti kralja da sam donese zaključke. Predložila je taj plan Celeste, koja joj se dan kasnije javila s lošim vestima.

Biblioteka Sun Isle bila je strogo čuvana i pod stalnim nadzorom, rekla je nakon što se raspitala. Takođe je uvek bila prepuna. Bilo bi nemoguće neopaženo tražiti Bondbreakera.

Bilo joj je potrebno da joj kralj dozvoli ulazak bez nadzora.

Što je značilo da mora da zadobije njegovo poverenje.

Zato je prihvatila njegovo objašnjenje i pošla za njim na sledeću lokaciju.

Star Isle bio je srebrn. Tlo je svetlucalo od kosmičke prašine. Drveće je bilo tanko i krivo, uvijajući se samo u sebe poput spirala, dok su sitni, blistavi listovi rasli čak i iz stabala. Zamak je bio nakazna građevina sa beskrajnim lukovima i jarkim draguljima ugrađenim direktno u kamen, kao da su zvezde bile ukradene i iskorišćene da ojačaju palatu, zarobljene u kamenu pre nego što su stigle da se vrate kući.

Celeste joj je jednom rekla da Starlings vide zvezde sjajnije nego svi ostali, poput miliona meseca ili svetlucavih plodova zrelih za branje. Samo oni mogu da vide koliko zaista blistaju.

Starlings su upravljali energijom zvezda, koncentrišući moć toliko snažnu i blistavu da je nekada mogla da obori zgrade, podigne tela u vazduh bez ijednog dodira i razbije sve prozore neke palate. Sada, zbog svoje kletve, više nije bilo Starling gospodara.

Ostrvo je bilo blistavo, prelepo.

Ali u ruševinama.

Za razliku od Sky Islea, kojim su upravljali njegovi stanovnici i njihovi predstavnici, ili Moon Islea, kojim su vladali stroga Cleo i njeni surovi plemići, ove zemlje bile su zapuštene. Obrasle. Bilo je pravo čudo što je zamak još stajao. Sve ostale građevine izgledale su nestabilno ili su se već delimično urušile.

Pretpostavljala je da se to dešava kada čitavo carstvo umre pre nego što napuni dvadeset pet godina.

Njihova vlast praktično nije postojala, a njome su upravljali plemići koji su i sami bili gotovo deca kada su umrli.

Šteta, pomislila je Isla dok je prolazila kroz Star Isle.

Nešto u tom carstvu zaslepljivalo je. Svako živo biće bilo je prekriveno blistavim sjajem, kao da je neko umočio ruku u zvezdu i razmazao njen srebrni odsjaj po čitavoj zemlji.

U obližnjem drvetu sedela je ptica koja je izgledala kao da je napravljena od sjajnog metala, ispod grozda srebrnih žireva.

Metalna zmija puzala je duž grane, a krljušti su joj izgledale poput verižnjače.

Prošli su kroz šumu neobičnih boja svega nekoliko minuta pre nego što su naišli na potok, čija je voda svetlucala srebrno pod mesečinom.

Islina koža se naježila, ne samo zbog hladnoće već i zbog nervoze.

Uskoro će upoznati jedno od drevnih stvorenja.

Ona o kojima ju je Oro upozorio.

„Radi ono što ti kažem“, rekao je. „Oni su prevaranti. Neki nasilniji od drugih. Neki će te pojesti za večeru, a tvojim kostima očistiti zube. Drugi su skloniji splotkarenju nego ubijanju. Stari su koliko i samo ostrvo.“

Kralj je obećao da ovo večerašnje neće pokušati da je ubije. Pobrinulo se za to tokom njihovog poslednjeg susreta prethodne noći.

Ali Isla je i dalje bila na oprezu.

Morao je da postoji razlog zbog kog ovo nije bio Orov prvi plan.

Drveće se iznenada završilo, otkrivajući drevnu građevinu punu lukova i stubova.

Prozori su odavno ostali bez stakala, a stepenice su se delimično urušile. Srebrno korenje i loze prodirali su unutra, uvijajući se oko stubova, ulazeći i izlazeći kroz ulaz, obavijajući njegovu osnovu, a zatim se vraćajući u šumu — kao da se šuma očajnički trudila da spreči građevinu da ne odleprša.

Oro je preskakao stepenike po dva odjednom, pažljivo izbegavajući one koji su se odavno pretvorili u prah.

Isla ga je pratila i, čim je ušla, shvatila koliko je šuma preuzela unutrašnjost.

Plafon je bio visok i zasvođen, rascepljen u komade i prekriven lišćem. Drveće je izraslo uz unutrašnje strane stubova, dok su se šikare prostirale preko zidova.

Manje biljke izbijale su između kamenih ploča poda. Neke su imale cvetove, druge srebrne bobice nalik zvončićima, između kojih su rasle debele bodlje.

Bile su mnogo manje od onih koje su je ranije probole, ali joj se stomak ipak okrenuo čim ih je ugledala.

Oro je uzeo jednu od tih bodlji i njome bocnuo dlan.

Kap krvi koja se pojavila pala je na pod.

A onda je žena izašla iz zida.

Nosila je jednostavnu haljinu koja je lebdela oko nje, baš kao i njena kosa, oboje kao da su pod vodom. Telo joj je bilo srebrno i pomalo prozirno.

Utvara.

Dakle, to je bilo drevno stvorenje?

Duh?

„Moj kralju... vratio si se po mene“, promrmljala je, a glas joj je zvučao poput zvončića na vetru.

Temperatura je odjednom pala.

Kada je Isla od šoka izdahnula kroz usta, oblak pare pojavio se pred njenim usnama.

Utvara se naglo okrenula prema njoj.

Osmeh joj se produbio.

„A doveo si mi i poklon.“

„Nije poklon“, rekao je Oro. „Ali jeste ono što si tražila.“

Isla je ustuknula.

„Tražila?“ rekla je, saplevši se o lozu. Jedva je uspela da se zadrži pre nego što je pala.

Da li je ovo bio njegov novi plan?

Da li je nameravao da je razmeni za srce?

Utvara joj je brzo prišla, a kosa joj je vijorila iza glave poput biča.

„Ah, da... upravo onako kako sam tražila. Kako si uspela da je pronađeš u tako kratkom roku? Nikada nisam videla lice poput njenog.“

Namrštila se.

„Odeća joj ne laska, ali vidim nagoveštaj lepog izgleda...“

Isla je izvukla novi bodež iz pojasa i uperila ga prema njoj.

„Nemoj da mi se više približavaš.“

Utvarina glava zabacila se unazad pod jezivim uglom dok se smejala.

„Taj metal bi samo prošao kroz mene, devojko.“

Suzila je mlečne oči prema Isli.

„A sada zakopčaj tu košulju. Želim da pregledam telo koje ću nositi.“

„Nositi?“

Isla se naglo okrenula prema Oru, koji je spokojno posmatrao prizor.

Uzdahnuo je.

„Trajaće samo nekoliko sekundi.“

Utvara je napravila nezadovoljnu grimasu.

„Nadala sam se da si se predomislio.“

Isla je bila na trenutak od toga da zarije bodež Oru u bok.

„Imaš jednu sekundu da mi objasniš pre nego što pobegnem odavde vrišteći i nikada više ne progovorim s tobom“, rekla je kroz stisnute zube.

Naravno, zgodno je prećutao ovaj detalj dok su dolazili.

Izraz mu je bio ravnodušan.

„Cena koju utvara traži za svoju pomoć jeste da joj bude dozvoljeno da nekoliko trenutaka hoda u tuđem telu.“

Stegla je dršku noža.

„Zašto ne u tvom?“

„Ponudio sam. Ali ona je tražila... nešto određeno.“

Utvara se iznenada pojavila kraj nje.

„Najlepša devojka na ostrvu. To sam tražila.“

Pružila je srebrni prst prema Islinom obrazu.

„A ti si savršena.“

„Apsolutno ne.“

Isla je ustuknula.

„Kako znam da neće ostati u meni? Da ti nisi zaljubljen u nju i samo želiš da joj pronađeš telo u kojem će zauvek živeti?“

Oro ju je pogledao, upravo u trenutku kada se utvara okrenula prema njemu pogledom koji je Isli jasno stavio do znanja da je to upravo ono čemu se nadala.

„Pa?“ zahtevala je Isla.

„Veruješ li mi?“

„Ne! Nisi mi čak ni rekao za ovo dok je nisi prizvao!“

Ali to nije bilo sasvim tačno.

Verovala mu je.

Barem malo, posle svega što su već prošli.

Bes joj je goreo u grudima.

Ovo je bio dogovor koji je sklopio s drevnim stvorenjem?

Oro je uzdahnuo.

„Šta će biti potrebno?“

Ništa! poželeva je da mu vrisne u lice.

Ali tada joj je srce počelo brže da kuca, izvodeći mali ples u grudima.

Ovo je bila njena prilika.

Ovo je bio trenutak koji je čekala.

Bila je toliko uzbuđena i nervozna da se nije ni potrudila da ulepša zahtev.

„Odvedi me u biblioteku Sun Isle“, rekla je. „Pusti me da pogledam unutra. Sama.“

Oro se namrštio.

„Zašto?“

Isla se ispravila.

„Volim knjige. Želim da vidim šta tvoje ostrvo ima da ponudi“, rekla je nehajno.

A onda je, da bi skrenula pažnju sa svog, priznala je, prilično nasumičnog zahteva, dodala:

„Sunlings ipak čitaju, zar ne? Ili više vole da vreme provode mršteći se, dureći se i spaljujući stvari, baš kao njihov vladar?“

To je upalilo.

Gledao ju je kao da želi da je baci s najbliže litice, ali je na kraju rekao:

„U redu.“

Nešto hladno joj je prodrlo u grudi.

Ubo ju je — to je bila njena prva misao dok joj se um zamračio i dok je počela da lebdi negde veoma daleko.

Bila je bez težine, samo šapat u noći.

Slobodna i vezana, labava i prikovana.

Plesala je.

Padala.

„Dosta.“

Oro.

Isla je naglo udahnula.

Trepnula je.

Oro je trepnuo.

Bio je na samo nekoliko centimetara od nje. Njeno telo bilo je čvrsto priljubljeno uz njegovo, prsti su joj bili isprepletani s njegovom zlatnom kosom, a usne gotovo uz njegove.

Nije je uopšte držao, ali ona se držala za njega.

Trgla se i verovatno bi pala unazad i udarila glavom o kamen da Oro nije posegnuo da je zadrži.

Prava Wildling ne bi bila toliko zbunjena kraljevom blizinom, ali Isla nije imala dugu listu osvojenih ljubavnika poput ponosnih zavodnica svog naroda.

Isla se okrenula prema utvari, koja je, lebdeći u blizini, blistala od zadovoljstva.

„Srećna si što si već mrtva“, prosiktala je.

Obrazi su joj goreli i odbijala je da ponovo pogleda Oru, koji je s jednakim otrovom rekao:

„Dobila si ono što si htela. Sada nam reci šta znaš.“

Utvara je uzdahnula.

Sela je na nevidljivu stolicu.

„Ono što tražiš nije na Star Isleu. Ne ovog puta.“

Ovog puta?

Pre nego što je Oro stigao da ode, rekla je:

„Upozorenje, kralju. Podzemlje ostrva se podiže. Tama je na delu... Osećamo je.“

„Šta osećate?“ upitala je Isla.

„Strah.“

Uz poslednji osmeh upućen Oru, utvara je nestala kroz zid.

Isla je poželela da se okrene prema Oru i izdere se na njega, ali znala je da bi ga to učinilo još sumnjičavijim.

Osim toga, konačno je dobila ono što je želela.

Ipak... delovalo je predobro da bi bilo istinito.

Morala je da natera Oru da ispuni svoju reč još večeras, pre nego što se predomisli.

Još je bilo rano.

Mogli su odmah da krenu.

„Sjajno. Ovo je bilo traumatično“, rekla je. Ramena su joj zadrhtala od hladnoće kada je pomislila na to drevno biće koje nosi njeno telo. Čak i na samo trenutak.

Na to što je bila dovoljno blizu prokletom kralju da oseća njegov dah na svojim usnama.

„Sada znaš da srce nije na Star Isleu. Zahvaljujući meni. Priznaću, to je dragocena informacija. Mora da je značajno suzila broj mogućih lokacija.“

Pogledala ga je pravo u oči.

„Sada me odvedi u biblioteku.“

Oro se okrenuo i u tišini pošao nazad kroz Starling šumu.

Zaista ju je vodio.

Nije mogla da poveruje.

Sun Isle bila je jedina biblioteka koju još nisu pretražili.

Bondbreaker je morao da bude unutra.

Mogla je da ga pronađe i iste noći razbije njihove kletve.

Celeste će biti oduševljena.

Jedva je čekala da joj kaže—

Na mostu je kralj skrenuo pogrešnim putem.

Zaustavila se.

„Zar tvoje ostrvo nije tamo?“

On je samo nastavio kao da je nije čuo.

„Obećao si, kralju“, viknula je za njim.

„Odvešću te u biblioteku Sun Isle“, rekao je preko ramena. „Ali ne sećam se da sam rekao kada.“

Pogled mu se suzio.

„Možda kada mi pomogneš da pronađem srce, kao što je obećano našim prvobitnim dogovorom.“

Prsti su joj se grčili, svrbele je i vapile da ga zadave.

Odmahnula je glavom, toliko besna da je osetila kako joj se suze skupljaju u uglovima očiju.

Bila je tako blizu.

Obećao je.

Zar nije učinila dovoljno?

„Vrati se“, rekla je.

Nije to učinio.

Ignorisao ju je, što mu je očigledno bila posebna veština.

Telo joj je bilo iscrpljeno i slomljeno — ovo je bilo sve što je tražila zauzvrat.

Ovog puta Islin glas je zadrhtao od besa.

„Ti... ti si sebični, bezdušni bednik.“

To je nateralo Oru da se okrene.

Napravio je nekoliko koraka prema njoj i podrugljivo se nasmešio.

„Je li ovo tvoj plan, Wildling? Da pokušaš da osvojiš moje srce tako što ćeš me mučiti?“

Raširenih očiju posmatrao je njene, čekajući.

Bio je ozbiljan.

Isla je osetila kako je peku suze, ali sada se nasmejala.

Bez daha, besna, smejala se i smejala.

Napravila je korak napred i polako rekla, tako da je mogao da čuje svaki slog:

„Uopšte me ne zanimaš, kralju.“

Čekala je da je nazove lažljivicom.

Da kaže da je ista kao bezbrojne Wildlinzi pre nje, koje su nesumnjivo takođe bile podučavane da zavode kralja kao deo svoje strategije.

Umesto toga, Oro je izgledao zatečeno.

Šokirano.

Zar je zaista bilo toliko iznenađujuće da jedna Wildling ne pokušava da ga navede da se zaljubi u nju kako bi mu ukrala moći i vratila tu snagu svom carstvu?

Da li je iz njenog besa mogao da zaključi da govori istinu?

„Onda šta te zanima, Wildling?“ zahtevao je Oro.

„Zašto želiš pristup mojoj biblioteci? Šta tražiš?“

Stajala je potpuno mirno.

I nije rekla ništa.

Prišao joj je korak bliže.

„Posmatrao sam te. Ti si kameleon, sve vreme postaješ ono što svi žele da budeš. Osim kada si sa mnom — tada izgleda da te uopšte nije briga šta ja mislim o tebi.“

Pogled mu je bio poput vatre.

„Zemlje koje su mi poverene umiru. Ja umirem. Uradiću sve što je potrebno da razbijem ove kletve. Ti, ili šta god da planiraš, neće me sprečiti da to ostvarim.“

Gledao je u nju toliko blizu da je delovalo kao da pokušava da prodre kroz nju pogledom.

„Zato ću te ponovo pitati. Šta želiš, Wildling?“

Kralj je bio sumnjičav.

I pronicljiv.

Znao je da nešto traži.

Upropastila je sve.

Povređenost i milion drugih emocija skupili su joj se u stomaku.

Glas joj nikada nije bio hladniji.

„Odvešćeš me u biblioteku. Sada.“

Orov izraz se nije promenio.

„Odvešću te kada pronađemo srce“, ponovio je.

Ton mu je bio konačan.

Isla je znala da neće promeniti mišljenje, a oni nisu bili ni blizu pronalaska srca.

Nije mogla da čeka do tada.

Ne sa balom za nedelju dana.

Ne nakon što su Moonling plemići zamalo uspeli da je ubiju još pre toga.

Rukom pisana poruka na agori možda je bila zamka, ali bila je istinita.

Bila je u opasnosti.

„Ne“, rekla je, smejući se bez imalo veselja.

Osećala je kako joj se razum raspliće oko nje.

„Znaš šta? Gotova sam. S tobom, s ovim planom.“

Glas joj je postajao sve glasniji i divljiji što je više govorila, ali nije marila.

„Krv je tekla. Nisam spavala. Bila sam opsednuta. Imala sam krajnje nezadovoljstvo da predugo budem u tvom prisustvu.“

Zastala je.

„Gotova sam. Naš dogovor više ne važi.“

A onda se podrugljivo nasmešila.

„I pogodi šta? Ne trebaš mi da bih dospela na tvoje ostrvo, kralju.“

„Osim ako želiš da me zaustaviš?“

Nije skidala pogled s njegovih očiju.

Izazivala ga je da joj zabrani pristup.

Nije to učinio.

„Dobro. Onda ću možda otići tokom dana“, rekla je, stisnutih pesnica pored tela.

Prošla je pored njega, uputivši mu poslednje reči pravo u lice.

„Tako ću tvoju zemlju imati samo za sebe.“

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

VATRA

Terra je bila u pravu. Oduvek je korila Islu zbog njenih emocija.

„Tvoja osećanja će ti doći glave“, govorila joj je bezbroj puta.

Ona su je činila slabom. Ranljivom.

A sada su joj uništila plan da dospe u biblioteku Sun Isle.

Nije smela da se toliko naljuti na kralja. Nije smela da očekuje od njega išta drugo osim da bude nepodnošljiv.

Naravno da će iskoristiti njene sopstvene reči protiv nje.

Naravno da će dopustiti utvari da koristi njeno telo za svoje potrebe, a onda odbiti da joj ispuni tako jednostavan zahtev.

Isla je sve pogrešno uradila.

Sada je to znala.

Ali odbijala je da kaže Celeste da ih je ponovo izneverila.

Ne nakon svega što je njena prijateljica učinila da nabavi rukavice.

Neće odustati.

Ne još.

Sun Isle je tokom dana bio prazan, kao što je i očekivala.

Nije bilo nikoga ko bi zurio u njenu jarkocrvenu haljinu.

Nije se ni potrudila da obuče neku neutralniju nijansu. Bilo koja boja osim zlatne ionako bi odmah privukla pažnju.

Ostrvo je bilo pozlaćeno, baš kao i njegov kralj.

Zlato svuda.

Nije gubila vreme diveći se njegovim čudima niti se zadržavala.

Odlučno je krenula pravo prema zamku.

Nije je bilo briga ako svi stražari u palati pokušaju da je zaustave.

Ući će u tu biblioteku.

Čim je ušla u zamak, sunčeva svetlost spolja je nestala.

Jedino osvetljenje dolazilo je od vatrenih kugli i lusteru. Ispunjavali su svaki pedalj plafona, radeći ono što kralj nije mogao.

„Isla, vladarka Wildlinzia?“

Okrenula se prema stražaru koji joj se obratio, spremna da mu kaže da je ne može sprečiti da uđe na ostrvo. Da ima pravo da bude ovde.

Ali pre nego što je stigla da progovori, on je nastavio:

„Očekivali smo vas. Molim vas, pođite sa mnom.“

Zlatom obloženi oklop zazveckao je dok se okrenuo na petama i krenuo niz hodnik.

Očekivali su je?

Isla je požurila za njim.

„Vi... jeste?“ rekla je, pažljivo gledajući oko sebe, očekujući da uskoro ugleda još stražara.

Možda će je odvesti u neku vrstu tamnice.

Klimnuo je.

„Naređeno mi je da vas odvedem u biblioteku.“

Isla je ćutala.

To nije moglo biti tačno...

Trebala su joj tri dana da skupi hrabrost da se uputi u zemlju Sunlingsa.

Stražar ju je čekao odmah na vratima.

Nije bilo načina da je on, ili bilo ko drugi, zaista čekao da stigne.

Ubrzo se zaustavio ispred jednog ulaza.

„Kralj je naredio da biblioteka ove nedelje bude zatvorena. Bićete sami i imaćete potpun pristup svim spratovima.“

Trepnula je.

Oro je odbio da je sam dovede ovamo, a ipak joj je omogućio povlašćen pristup?

Mora da je zamka.

Ali dokle god može da pretraži biblioteku... nije je bilo briga.

Isla je spustila glavu u znak zahvalnosti i navukla osmeh na lice, kao da je sve ovo sasvim normalno.

Očekivano.

„Hvala“, rekla je.

„Biću ovde ako vam nešto zatreba.“

Vrata biblioteke zatvorila su se iza nje uz tup udarac.

Stražar je bio u pravu.

Čitav prostor bio je samo njen.

Deset spratova knjiga.

Galerije toliko dugačke da im nije mogla videti kraj.

Da nije imala konkretan zadatak, rado bi provela dane ovde, istražujući.

Ali nije se zato toliko trudila da uđe u ovu prostoriju.

Isla je požurila, ne znajući da li dolaze još stražara da je zarobe ili će se sam kralj pojaviti svakog trenutka i zahtevati da mu kaže šta traži.

Izvukla je Starling rukavice iz skrivenog džepa svog ogrtača i navukla ih uz tek blagi osećaj gađenja.

Sa tako malo vremena, morala je da dodirne sve i nada se da će imati sreće.

Knjige su bile prelepe.

Korice su im bile zlatne, a duž hrptova su se presijavali dragulji.

Delovalo je da se na Sun Isleu znanje veoma ceni.

Desetine stolova ispunjavale su prostor, za razliku od bilo koje druge biblioteke koju je posetila na ostrvu.

Da li je to značilo da Sunlingsi imaju slobodan pristup?

Nije imala vremena da se pita.

Tražila je bilo šta što nije na svom mestu.

Bilo šta što je makar izgledalo posebno.

Na samom kraju hodnika nalazilo se ognjište, dovoljno veliko da je proguta čitavu.

Plamenovi unutra pucketali su gotovo kao da je dozivaju.

Zaustavila se ispred njega.

Skriveni deo Skylinga nalazio se na samom vrhu kule, visoko u nebu.

Moonling deo bio je okružen vodom.

Možda je tajni deo Sunlingsa bio skriven u plamenu.

Pre nego što je stigla da se predomisli, Isla je pružila jednu rukavicu prema vatri, znajući da bi mogla da se istog časa raspadne.

Pripremila se za bol i miris dvostrukog sloja kože koji gori.

Ali ništa se nije dogodilo.

Vatra je istog trenutka nestala.

Zakoračila je u otvor ognjišta.

Zatim je drugu ruku prislonila na kameni zid iza njega.

I gledala kako cigle nestaju.

Grudi su joj se stegle.

Grlo joj je bilo suvo.
To je bilo to.
Poslednja biblioteka.
Poslednje mesto koje je trebalo da pretraži.
Ušla je unutra.
Sunlingsi su imali više relikvija nego sva ostala carstva zajedno.
Police su bile prepune njima, u gotovo potpunoj tami.
Isla nije gubila ni trenutak.
Bila je temeljna.
Uzela je svaku čaroliju u prostoriji.
Držala bi je nekoliko sekundi.
Neke je rastavljala, proveravajući da li je nešto skriveno unutra.
Bilo ih je na desetine.
Nijedna nije ličila na ogromnu iglu.
Osim nekoliko mačeva, nijedna čak nije imala ni šiljak.
Ne.
Ovo nije moglo biti tačno.
Pretražili su svaku biblioteku na Lightlarku.
Tekst je rekao—
Rekao je da se Bondbreaker pre nekoliko vekova nalazio u biblioteci.
Bilo je sasvim dovoljno vremena da nestane.
Ili da bude uništen.
Ili možda...
da nikada nije ni postojao.
Grudi su joj se ispunile besom.
Zatim brigom.
A onda tugom.
Celeste i Isla planirale su godinama.
Ovo je bio njihov način da razbiju kletve.
Ovo je bio ključ njene slobode.
Ovo je bio plan koji je garantovao da će napustiti ostrvo pre pedesetog dana.

A sada je do bala ostalo samo tri dana.

A Bondbreakera nije bilo.

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

SLEDEĆE

Celeste je vest prihvatila iznenađujuće dobro.

Starling je nekoliko minuta hodala tamo-amo po sobi pre nego što je rekla:

„Onda mora da postoji još jedna biblioteka.“

Isla je volela svoju prijateljicu. Ali u tom trenutku poželeva da je uhvati za ramena i prodrma.

Nije postojala druga biblioteka. Nije bilo Bondbreakera.

„Moramo da razmotrimo drugi plan“, rekla je Isla. „Ovaj je propao. Pretražile smo svaku biblioteku. Svako ostrvo. Pedeseti dan je gotovo stigao.“

Starling je odmahнула glavom.

„Upravo tako. Centenijal je tek na polovini. Imamo vremena da pronađemo biblioteku. Mi—“

„Ja nemam vremena!“ povikala je Isla, prekinuvši prijateljicu.

Napela se. Nikada ranije nije podigla glas na nju. Ali reči su samo navrle. Isla je progutala knedlu i ublažila ton.

„Ja nemam vremena“, ponovila je. „Cleo namerava da me ubije. Hoće, posle bala.“

Celeste se namrštila i uhvatila je za ruke.

„Znam, znam“, rekla je. „Ali zar te nisam prošli put zaštitila? Od plemstva?“

Isla je uzdahnula.

„Naravno. Ali i sama si to rekla. Ne možeš da me zaštitish od svih njih. A nisam sigurna ni da je Cleo jedina koja želi da me vidi mrtvu.“

Njena prijateljica je insistirala da nastave potragu za Bondbreakerom.

Ali Isla je već donela odluku.

Trebao im je drugi plan.

A ona je tačno znala gde da ga pronađe.

Isla ga je pronašla kraj prozora u obliku polumeseca u dvorcu na Kopnu. Stajao je i posmatrao mesec, kao da bi dovoljno upornim pogledom mogao da ga pretvori u sunce.

Kralj se ukočio kada je ušla. Ali nije se pomerio ni za centimetar. Ni kada je prešla sobu. Ni kada mu je prišla. Pogled mu je i dalje bio čvrsto uprt u prozor.

Očigledno će ona morati prva da progovori.

„Hvala ti“, počela je. „Što si mi dozvolio pristup.“

Zurio je pravo ispred sebe.

„Sama si rekla. Nije ti bila potrebna moja dozvola.“

Oboje su znali da to tehnički nije bilo tačno. Da kralj nije želeo da ona bude na njegovom ostrvu ili u njegovoj biblioteci, mogao je da joj zabrani pristup.

Tišina se razvukla između njih, dok su sekunde jedna za drugom prolazile.

„Jesi li pronašla ono što si tražila?“ konačno je upitao.

Tek tada je pogledao prema njoj.

„Ne“, odbrusila je, a on se ponovo okrenuo prema prozoru.

Prošlo je još nekoliko trenutaka, prevrćući se između njih poput koluta.

„Jesi li ti?“ prošaptala je.

Prošlo je pet dana otkako ga je poslednji put videla. Više nego dovoljno vremena da potraži još jedno drevno stvorenje koje bi mu moglo pomoći. Da je nekako pronašao srce bez nje, Isla više ne bi imala nijedan drugi plan.

Jedina nada bila joj je da će je Oro ponovo povesti sa sobom. Da će ponovo poštovati uslove njihovog dogovora. Dobila bi njegovu zaštitu nakon bala i priliku da još uvek spase sebe i Celeste.

„Ne“, rekao je.

Olakšanje joj je bilo slatko na jeziku.

„Dobro.“

Okrenula se prema njemu. Oro se takođe okrenuo.

„Šta je sledeće?“

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

BAL

Na polovini Centenijala, pedesetog dana, održao se Bal Između. Bio je to događaj veka na Lightlarku, predivan izgovor za zabavu osmišljen da ublaži teskobu i patnju Centenijala uz penušava pića, haljine od prozirnog materijala i gozbu koja je slavila svako od ostrva.

Ujedno je označavao prekretnicu u igrama.

U ponoć je moglo da počne ubijanje.

Njeni čuvari osmislili su posebnu odeću za bal. Nesigurno postavljeni listovi pružali su se preko njenih grudi i niz stomak, ostavljajući delove kože na rebrima otkrivene. Zeleni listovi nastavljali su se niz njenu sredinu, tek malo ispod gornjeg dela butina — ispod toga bila je samo prozirna tkanina, sa ponekim listom ušivenim u materijal koji je padao u naborima. Plašt je bio tamnozelen i pružao joj je barem nešto skromnosti.

Takođe je skrivao njeno oružje.

Zvezdice za bacanje prerusene u broševe. Oštrice skrivene u naborima. Lančani oklop ušiven u tkaninu, pretvarajući plašt u štit.

Znala je koliko bi sve to bilo beskorisno protiv vladara koji bi te noći odlučio da je ubije.

Ali odbijala je da umre bez borbe.

Koliko god joj to smetalo, moraće da veruje da će Oro održati svoju stranu njihovog ponovo sklopljenog dogovora. Već sledeće noći trebalo je da potraže sledeće drevno stvorenje — ono za koje je kralj obećao da će je sigurno pokušati ubiti.

Začulo se kucanje na vratima.

Ella.

„Spremni su za tebe“, rekla je.

Isla je tačno znala šta da očekuje. Ipak, prsti su joj podrhtavali pored tela dok je prolazila hodnicima, a za njom su išli službenici noseći korpe pune grimiznih latica ruža, izmravljenog lišća i tek ubranog poljskog cveća.

Prebrzo se našla pred dvokrilnim vratima, a Ella je ostavila samu.

Ispravila je leđa.

Podigla bradu.

Vrata su se otvorila i Isla je prestala da diše.

Sala za bal imala je šest velikih stepeništa — po jedno za svakog vladara.

Susrela je pogled sa Celeste preko cele prostorije. Njena prijateljica izgledala je odlučno, kao da kroz masku ovog blistavog bala vidi njegovo krvavo naličje.

Do sledećeg jutra jedna od njih je vrlo lako mogla biti mrtva.

Prošlo je dvadeset pet dana otkako su vladari bili upareni, sa zadatkom da otkriju sve aspekte proročanstva. Ko je znao da li je neko već otkrio prvobitni prestup koji je trebalo ponoviti i sada mu je samo nedostajao vladar koji će umreti?

Setila se kraljevih reči iz šume. Tvrdio je da razlog zbog kog kletve nisu bile slomljene nije taj što je teško ubiti drugog vladara, već to što je teško izabrati pravog vladara i pravo carstvo koje će umreti.

Cleoin pokušaj atentata poništio je sve što joj je rekao o njoj i igrama.

Tada je ugledala Moonlinga na vrhu sopstvenog stepeništa.

Ljutnja joj se uvila u stomaku.

Bio je to prvi put da je videla Cleo otkako je pokušala da je ubije.

Ali ljutnju je brzo zamenilo mračno zadovoljstvo.

Nije prošlo onako kako si planirala, zar ne?

Njen osmeh je to govorio dok je preko cele prostorije gledala Moonlinga.

Vladarka joj je uzvratila pogled, ali u njenim očima nije bilo trijumfa.

Ni bilo čega drugog, zapravo.

Lice joj je bilo zagonetka, nije otkrivalo ništa.

Sneg je u pramenovima padao iz oblaka koji su zakrčili stakleni krov. Senke su plesale duž zidova, drveće je raslo iz mermernog poda, srebrna zvezdana prašina bila je razmazana niz stepenice poput boje, a desetine vatrenih krugova visile su iznad njihovih glava.

Isla je tačno znala šta da očekuje.

Ali prizor je ipak bio veličanstven.

Vladari su započeli usklađeno spuštanje.

Lightlark plemstvo — a u slučaju Skylinga, predstavnici — čekalo ih je dole.

Mnogi su zurili u njenu haljinu. Neki su šaputali i smeškali se jedni drugima iza ukrašenih lepeza, kao da ogovaraju njen predstojeći atentat.

Novčići su zveckali dok su prelazili iz ruke u ruku.

Da li se klade na smrt vladara?

Neki Moonlingi gledali su je sa otvorenim neprijateljstvom. Možda su plemići koje su ona i Celeste ubile bili njihovi prijatelji.

Ili porodica.

Isla ih je odmerila pogledom i nadala se da je se plaše.

Čim joj je peta dotakla mermerni pod, jedan hrabri muškarac odvojio se od gomile.

Starling u srebrnom odelu.

Ostali plemići su uzdahnuli zbog njegove gluposti.

Naklonio je glavu i pružio joj ruku.

„Da li biste mi ukazali čast?“ upitao je.

U normalnim okolnostima, Isla bi možda odbila.

Već se osećala napeto i nesigurno, dok su joj sneg, razmazana zvezdana svetlost i plamenovi blistali u svakom uglu vidnog polja.

Ali bilo je važno da deluje kao da je ne dotiče činjenica da će prvo pravilo isteći u ponoć.

Strah bi je samo učinio lakšom metom.

Isla je prihvatila Starlingovu ruku, a on ju je odmah poveo ka sredini plesne sale.

Poppy ju je naučila svim tradicionalnim plesovima. Kretala se kroz korake bez napora, lako kao kada vrti oštrice u rukama, a Starling ju je pratio, savršeno je okrećući, jednom rukom čvrsto pridržavajući donji deo njenih leđa i pazeći da joj ne stane na stopala.

Muzika se promenila i dobila je drugog plesnog partnera.

Pa trećeg.

Pa još jednog.

Celeste je bila u blizini, plešući sa podjednako mnogo ljudi i mnogo bolje se pretvarajući da uživa.

Cleo je sedela u jednom uglu prostorije, okružena Moonling plemstvom.

Posmatrala ju je.

Čekala?

Azul je stajao pored dugačkog stola prepunog hrane, sa peharom u ruci. Nosio je plašt u potpunosti načinjen od Skyling dragulja, a svaki zglobov prsta svetlucau mu je od dragog kamenja.

Preko cele prostorije klimnuo je s odobravanjem ka velikim mindušama u obliku dijamantskih suza koje je nosila, a koje su joj dodirivale strane vrata.

Uljudno mu se osmehnula.

Neki plemići pratili su njihovu razmenu pogleda, možda sumnjajući na savez.
Dobro.

Neka sumnjaju u bilo šta osim u istinu.

Setila se razgovora koji je čula između njega i Oroa.

Da li zaista nije govorio o njenom carstvu?

Ako jeste, o kom je carstvu govorio kada je rekao da mora da nestane?

Niko nije bio zauzetiji od Oroa, koji je stajao kraj svog prestola.

Kao i uvek, nosio je zlatno, sa rukavima koji su prekrivali svaki delić plavičastosive kože za koju je sada znala da se širi niz njegovu ruku.

Desetine plemića okruživalo ga je, postavljajući pitanja na koja je lenjo odgovarao između gutljaja pića.

Ali oči su mu bile budne.

Nekoliko žena delovalo je odlučno da mu se približi, nimalo ne strahujući da će diskretno odgurivati jedna drugu iz kruga.

Isla je prevrnula očima.

Baš kada je htela da skrene pogled, Oro ju je pogledao.

I klimnuo pre nego što je ponovo otpio gutljaj vina.

Pogledala je unaokolo u potrazi za poslednjim vladarem...

Ali ga nigde nije bilo.

Posle još jednog plesa, izvinila se i udaljila, sa glavom koja se vrtela i suvim grlom od praznih razgovora.

Posrnula je u hodnik, ušla u najbližu prostoriju i čvrsto zatvorila vrata za sobom.

To uopšte nije bila prostorija.

Barem ne ona sa četiri zida.

Koraci su joj odjekivali po kamenom podu sve dok nije stigla do unutrašnjeg balkona. Iznad i ispod njega nalazili su se još isti takvi nivoi, poput slojeva torte napravljene od mermera.

Zatvorila je oči i čvrsto stegla ogradu, kao da je ona zvezdani štapić koji bi je mogao odneti bilo gde drugde.

Isla je mrzela lažni osmeh koji je nosila cele večeri.

Mrzela je plemiće koji su pratili svaki njen pokret.

Mrzela je koliko je pažljivo gledala na sat, dok joj je svako zvono koje je označavalo prolazak vremena sve više stezalo stomak od straha.

Ona—

„Tražiš mene, Jedačice srca?“

Isla se naglo okrenula i ugledala Grima kako se nadvija nad njom.

Nosio je mnogo elegantniju verziju svoje uobičajene odeće — crno odelo sa svetlucavim plaštom.

Odmerio ju je od glave do pete i nacerio se.

„Sada izgledaš zadovoljavajuće zastrašujuće, zar ne?“

Isli su se iskričice kovitlale oko kostiju, a njegov osmeh se proširio, osećajući ih...

Osećajući šta joj je radio.

Nije se ni potrudila da to sakrije.

Ne večeras.

Ne sa svim ostalim što joj je bilo na umu.

Grim joj je bio najmanja briga.

„Nisam te videla“, rekla je.

Slegnuo je ramenima.

„Ponekad je jedini način da sprečiš ljude da ti dosađuju taj da im uopšte ne dozvoliš da te vide.“

Isla je poželela da je tu moć imala pre sat vremena.

„Zašto si se onda ponovo pojavio?“ upitala je, jedva glasnije od šapata.

Grim je napravio korak prema njoj.

Uzeo joj je ruku sa toliko drske prisnosti da je umalo nije povukla nazad.

„Da plešem s tobom, naravno.“

Pre nego što je stigla išta da kaže, već se okretala u krug, prozirni donji deo njene haljine klizio je po mermernom podu, a listovi šušтали.

Njegova ruka, hladna poput noći, počivala joj je pri dnu kičme, dok je drugom potpuno obuhvatio njenu šaku.

Osmeh mu je bio đavolski i Isla je progutala knedlu, znajući tačno šta oseća dok joj je ruka počivala na njegovom širokom ramenu, a ona podizala pogled ka očima koje su mogle biti dva bazena mastila, prostor između zvezda.

Da li ga je to plašilo?

Svi u šest carstava živeli su u strahu od toga da ih Wildling zavoli.

To je bila smrtna presuda.

A ona ga nije volela...

Jedva da ga je poznavala.

Ali zar ne bi trebalo da se plaši onoga što je ona sada osećala?

Približila mu se, sasvim uz njega, posmatrajući njegovu reakciju i iznenadivši samu sebe svojom smelošću.

A Grim se samo mračno nasmejao.

Njegova ruka polako je kliznula niz njena leđa, a zatim ponovo nagore.

„Jedačice srca“, rekao je kraj njenog uha. „Ubijaš me.“

Isla nije disala.

Njegov dah dodirivao joj je obraz.

Mirisao je na kamen i oluje i nešto začinjeno, poput cimeta.

Zagrizla je usnu, a on je pratio taj pokret, gutajući.

A onda je nestao.

Ne.

Nije nestao.

Postao je nevidljiv.

A isto se dogodilo i njoj.

Trenutak kasnije ušla je gomila plemića. Glasovi su im bili piskavi od zadovoljstva zbog ogovaranja, mada Isla nije obraćala pažnju na njihove reči.

Grim je bio poput senke kraj nje, vidljiv...

Ali ne sasvim prisutan.

I njeno telo izgledalo je slično.

Pogled na plemiće izazvao joj je mučninu.

Klađenje na živote.

Gledali su je kao da zaslužuje da umre samo zato što je rođena.

Odjednom joj je bila potrebna distrakcija.

Bal će se uskoro pretvoriti u krvoprolíće.

Ili će ostati i boriti se —

ili pobeći na sigurnije mesto.

Još uvek nije bila sigurna.

Ali u jedno je bila sigurna: ovo su mogli biti poslednji trenuci u kojima nije morala da pazi na svaki pokret oko sebe, poslednji sat koji je možda mogla da provede samo uživajući.

„Hajde“, prošaptala je.

Oboje su bili naslonjeni na balkon, okrenuti prema gomili.

Grim je podigao obrvu.

„Da napustimo bal?“

„Samo nakratko. Trenutno želim da budem bilo gde drugde.“

Grim se opako nacerio.

Obavio je ruku oko njenog struka.

„Onda mi dozvoli da te odvedem, Jedačice srca.“

Povukao se unazad i poveo je sa sobom.

Oboje su se strmoglavili preko unutrašnjeg balkona, unazad, prema podu ispod.

Grim joj je stavio ruku preko usta pre nego što je stigla da vrisne i, pola trenutka kasnije, već je bila u njegovom naručju.

Sve se pretvorilo u mrlju — mermer, svetla sa plafona i slojevi njene haljine stapali su se u sopstvenu galaksiju — a zatim je stajala na podu.

Isla ga je pogledala kao da želi da ga raspori, a on se samo nasmejavao.

Plemići su se iznad njih tiskali poput vukova, potpuno nesvesni njihovog prisustva.

Isla je prestala da bude senka, a Grim se ponovo pojavio pred njom.

Ponovo ju je uhvatio za ruku i rekao:

„Noć je opako vreme, Jedačice srca... možeš upasti u svakakve nevolje.“

Nevolje.

Upravo to je bio on, vodeći je kroz prostoriju za prostorijom pre nego što je skrenuo u hodnik.

Dobro je poznao put, a Isla je gotovo zaboravila da je ovo nekada bio njegov dom.

Pre nekoliko vekova.

Grim se spustio niz stepenice, a Isla je pratila njegov ritam.

Okretali su se i spuštali.

Dole.

Sve niže.

Smešila se — zašto se smešila? — iako je jedva videla stepenike pred sobom.

Tamo nije bilo svetlosti. Blistavilo bala ostalo je daleko iza njih.

„Kuda idemo?“ upitala je, ali kao odgovor dobila je samo osmeh u mraku.

Umalo se nije saplela o nabore haljine, ali on ju je čvrsto pridržavao sve do dna stepeništa.

Morali su biti pri samom dnu dvorca.

Pod zemljom, možda.

Po uglovima prostorije lebdeli su kuglasti izvori bele svetlosti, poput balona.

Zidovi su bili lučno zasvođeni i oslanjali su se na stubove, a iza njih se prostirao komad tamne vode, poput dela noćnog neba zarobljenog pod zemljom.

Voda je svetlucala, iznenadivši je, pa je zakoračila unazad.

Pravo u njegova prsa.

Ukočila se.

Grim joj je stavio ruku na struk.

Ramena su joj se podigla.

Njegovo telo bilo je ledeno, ali je ispod njene kože ostavljalo trag topline.

Prsti su mu kliznuli do njenog kuka, a palac napravio mali krug po koži.

Isla je stisnula usne.

U štiklama je bila dovoljno visoka da joj, kada se naslonila unazad, glava počiva na njegovom ramenu.

Iz tog ugla zamišljala je da može da vidi kroz njenu haljinu, kroz svega nekoliko listova koji su je štitili od potpunog otkrivanja.

Ipak, pod njegovim prodornim pogledom osećala se ogoljeno.

Disanje joj je postalo teško.

Jednom rukom čvršće ju je privukao uz sebe, dok je drugom prešao preko njenog stomaka.

Zastao je kod njenih rebara, a zatim se zaustavio.

Isla ga je pogledala u oči i videla nešto tamno u njima—

Nije znala šta.

Želju?

Ili...

Tugu?

„O čemu razmišljaš?“ upitala je i okrenula se prema njemu.

Grim ju je gledao kao da je poznaje, kao da vidi ono što zaista jeste, a ne ono što se pretvara da jeste.

Osećala se potpuno razotkriveno pred njim, ne samo zato što joj se približio više nego iko drugi, već i zato što je znao za svaku promenu njenih osećanja.

„Razmišljam...“ rekao je mračno.

O čemu?

Posegnuo je prema njoj.

A onda trepnuo.

Izraz lica mu se potpuno promenio.

Ruka koju je pružio prema njoj sada je posegnula u džep.

„...da imam nešto za tebe.“

Izvukao je ogrlicu.

Imala je tamni lanac sa crnim dijamantom velikim poput šljive.

Isla je spojila obrve.

Poklanjao joj je nakit?

Nije znala šta da kaže.

Lice joj je i dalje bilo vrelo.

Dijamant je bio prelep, ali nije želela dragulj.

Želela je njega.

Grim se nacerio, osećajući sve.

Delovao je kao da će je ponovo uzeti u naručje, ali se predomislio i pažnju usmerio na poklon.

„Smem?“

Klimnula je, nadajući se da njeno razočaranje neće pogrešno protumačiti kao da joj se poklon ne dopada.

Podigla je kosu, a on joj je zakopčao ogrlicu, stegnuvši je oko vrata, dok su mu se prsti zadržali još samo trenutak.

„Znam da si i više nego sposobna da zaštitish samu sebe“, rekao je, spuštene glave, sa dahom tik uz njeno gotovo golo rame.

„Ali ako ti ikada zatrebam, dodirni ovo. I doći ću po tebe.“

Ponovo je pogledala ogrlicu, ovog puta sa većim uvažavanjem.

Doći ću po tebe.

Izgovorio je to poput obećanja.

Bila joj je potrebna svaka zaštita koju je mogla da dobije.

Nešto ovakvo bilo bi korisno, naročito nakon što je videla njegovu moć.

Naročito sada, kada su bili udaljeni samo nekoliko minuta od trenutka kada će ubijanje biti dozvoljeno.

Ipak—

„Grim. Ne mogu... ne mogu da nosim ovo.“

To bi bila izjava.

Oro je već sumnjao da možda rade zajedno.

Ovo bi gotovo sigurno potvrdilo njegove sumnje.

Nije smela da učini ništa što bi ugrozilo njen savez sa Orom, ne kada je delovalo da je to jedina šansa da slomi kletve koje su pogodile nju i Celeste.

„Znam.“

Dva njegova prsta pritisnula su lanac uz njen vrat i ogrlica je postala nevidljiva.

Pogledala ga je.

Nije znala šta da kaže.

Želela je da mu zahvali...

Ali reči su se oblikovale i nestale u njenom grlu.

Grim je ponovo posegnuo prema njoj, ovog puta bez ikakve samokontrole, i prešao zglobovima prstiju preko njenog obraza, ogrlice i ključnih kostiju.

„Jedačice srca“, rekao je nežno.

„Ne želiš da znaš o čemu razmišljam.“

Njeno telo se napelo u iščekivanju.

Želela je da nastavi.

Ali on je spustio ruku.

Više je nije dodirnuo tokom njihovog tihog povratka u salu za bal.

Želela je nešto da kaže.

Da učini nešto.

Da mu kaže...

Kada je otvorila usta, on je već govorio.

„Moram da idem“, rekao je, gledajući preko njenog ramena.

Da li je nekoga tražio?

Delovao je gotovo nervozno.

Oprezno.

Zbog koga?

„Odlaziš?“ upitala je, spajajući obrve.

„Ne brini, Jedačice srca“, rekao je. „Vratiću se pre ponoći.“

Pogled mu je skliznuo ka uglu prostorije gde su se okupili Sunlingi, a Oro je stajao u njihovom središtu poput sunca oko kog se svi okreću.

„U međuvremenu... možda bi trebalo da plešeš sa kraljem“, rekao je.

Oro?

Isla se namrštila.

Grim joj je upravo prešao rukama niz telo.

Poklonio joj je ogrlicu.

Zašto bi joj predložio da pleše sa nekim drugim?

Naročito sa svojim neprijateljem?

Ništa nije imalo smisla.

Pre nego što je stigla išta da pita, već je nestao.

Isla se okrenula nazad prema zabavi, pomalo ošamućena.

Prešla je prstom preko lanca ogrlice, nevidljive svima osim njoj.

Delovala je kao još jedna tajna.

Jedna u kojoj je zapravo uživala.

„Evo te.“

Celeste joj se opušteno pridružila, pretvarajući se da proučava sto sa desertima u blizini.

„Pola sata do ponoći. Šta ćemo? Boriti se ili se sakriti?“

Pravila su zahtevala da prisustvuju svakom događaju na Lightlarku.

Ali nigde nije pisalo da moraju ostati do kraja.

Ona i Celeste mogle su da odu, da se zabarikadiraju negde na sigurnom.

Njena prijateljica je predložila da se portalom prebace na Star Isle i tamo neko vreme ostanu.

Ali njihov savez bi bio ugrožen.

I premda se njihov plan raspao, tajne su i dalje bile svetinja tokom Centenijala.

Ako bi se saznalo za njihovo prijateljstvo, obe bi mogle biti ugrožene.

„Boriti se“, rekla je Isla, iznenađena odlučnošću u sopstvenom glasu.

Na početku Centenijala bez razmišljanja bi rekla da želi da se sakrije.

Ali iako nije imala moć, Isla je odbijala da bude kukavica.

Suočiće se sa Cleoinim besom.

Tako će preživeti.

Ne skrivajući se.

„Da li si—“

Pre nego što je Celeste stigla da izgovori još jednu reč, pod se zatresao.

A Isla je odjednom poletela kroz vazduh.

Pala je na bok, udarivši slepoočnicom o mermer.

Vazduh je presekao prodoran zvuk pucanja metalnih lanaca dok su vatreni lusteri padali, povlačeći sa sobom veći deo plafona.

Pod se rascepio, munje su proparale mermer.

Pucanje kamenja koje se rušilo i šištanje vatre ispunili su svet.

Sve što je izgledalo čvrsto pokazalo se krhkim, raspadajući se poput kolača i lomeći se lako kao staklo.

Dok se dvorac rušio, ništa i niko nije bio bezbedan.

Isla je imala vremena samo da podigne ruku pred oči kada je jedan vatreni krug pao pravo prema njenom licu—

ali pre nego što ju je mogao pogoditi, Celeste se stvorila pred njom.

Starling je podigla ruke i zaustavila ga u vazduhu.

Vrisци su odjekivali kamenim zidovima, dok je miris moći i krvi ispunjavao prostoriju.

Čulo se tutnjanje i zvonjava, svet se zatresao, nakratko ispravio, a zatim ponovo počeo da se ruši.

Žena sa njene leve strane, Skyling u haljini boje različka, nestala je kroz pod.

Moonling muškarac stajao je ukočen od šoka.

Zakoračio je, ali bilo je prekasno.

Komad plafona sručio se na njega, a okolo nije bilo vode kojom bi mogao da se odbrani.

Okrenula se prema mestu na kojem je bila Celeste.

Ali njene prijateljice više nije bilo.

Isli se srce steglo.

Brzo je ustala.

Oblaci prašine dizali su se svuda unaokolo, a ona je suzila oči, očajnički tražeći odsjaj njene srebrne haljine, strahujući od najgoreg—

Ali Celeste je bila u blizini, podižući ruševine sa grupe Starlinga.

Isla se povukla prema zidu, usta su joj se otvarala i zatvarala, pluća su joj bila ukočena u grudima, a ruke ispružene pred njom, nesposobne da učine bilo šta.

Još nije bila ni ponoć.

Šta je ovo bilo?

Azul je bio na drugoj strani prostorije. Ruke su mu se kretale u širokim zamahima, stvarajući štit od vazduha ispod kog su se skrivale desetine gostiju.

Cleo je lečila grupu Moonling plemića koje su teško opekli plamenovi koji su pali sa plafona.

Oro.

Pronašla ga je na kolenima, na kraju prostorije.

Lice mu je bilo izobličeno od bola, a prsti su mu prodrli kroz mermerni pod.

Tada je shvatila šta se događa.

Lightlark se rušio.

Bilo je upravo onako kako je kralj opisao.

Ljudi su umirali, građevine se rušile.

Stotinama godina vladari nisu uspevali da slome kletve.

Konačno je ostrvo počelo da plaća cenu.

Ali zašto sada?

Zašto na balu?

Pružila je ruku prema grupi koja se držala za ono malo poda što je preostalo, dok se krvava staza pružala kroz prostoriju.

Jednog je uspela da povuče naviše.

Drugi je propao kroz pukotine.

Njene oštrice nisu mogle ništa.

Plašt je možda mogao da zaustavi poneki komad ruševine, ali bio je beskoristan protiv ogromnih mermernih ploča koje su padale oko njih.

Da je imala moć, mogla je da ih spase.

Mogla je da upravlja vinovom lozom i biljkama koje su ukrašavale prostoriju i da ih pomoću njih povuče na sigurno.

Možda nije imala moći.

Ali Oro jeste.

Morao je da ustane.

On je mogao da zaustavi ovo.

Povikala je njegovo ime.

Ali on je ostao pogrbljen, čelo mu je sada gotovo dodirivalo pod.

Tutnjava je nadjačala njen glas.

Nameštaj je padao kroz plafon.

Bio je na drugoj strani sale.

Prostor između njih bio je napola nestao, dok se ostatak rušio bez upozorenja.

Isla je opsovala, izula cipele i potrčala prema kralju.

Preskočila je najveću rupu, a oštri komadi ruševine zarezali su joj pete pri doskoku.

Bol je bila tek šapat u poređenju sa bodljama koje je izvukla iz leđa.

Ako je preživela ono, mogla je preživeti bilo šta.

Izbegla je stolicu koja je umalo pala pravo na nju, istovremeno odgurnuvši mladog Moonlinga s njenog puta.

Za to je dobila pogled pun gađenja što se usudila da ga dodirne.

Sledeći put ću te pustiti da te zdrobi, pomislila je dok se saginjala ispod dela plafona koji se urušio.

Konačno je stigla do kralja.

„Oro.“

Kleknula je pred njim, baš kao što je on kleknuo pred njom kada je ležala na šumskom tlu, prekrivena bodljama i trnjem.

Nije pokazivao nikakvu reakciju na njeno prisustvo.

Ništa novo.

Ali ovoga puta nije bilo reč samo o njoj.

Uhvatila ga je za ramena i rekla:

„Ustani! Ljudi umiru. Potreban si im!“

Oro je podigao glavu tek toliko da joj uzvrati pogled.

Oči su mu bile prazne.

Kao da je iz njega bila isisana svaka trunka energije.

Još jedan potres zatresao je pod.

Zarežao je, a prsti su mu još dublje prodrli u mermer.

Bol je morala biti nepodnošljiva ako je kralja dovela na kolena.

„Molim te“, preklinjala je.

Nekoliko metara dalje kamenje je padalo u gomili koja je zatrpala polovinu grupe koju je Azul pokušavao da zaštititi.

Požurio je da vetrom ukloni ruševine, ali kamenje je bilo prekriveno krvlju.

Bilo je prekasno.

Oro se nije pomerio ni centimetar.

Ali čula je kako kroz stisnute zube govori:

„Odlazi.“

Ne.

Kada je Isla bila povređena i zahtevala da ode, on je ostao.

Ni ona neće otići.

Ne dok on ovo ne zaustavi.

Uhvatila ga je za košulju s obe šake i svom snagom ga gurnula uza zid, istrgnuvši mu prste iz poda.

Vrisnula mu je pravo u lice:

„Možda umireš, ali još nisi mrtav, bedniče! Zato ustani i učini nešto pre nego što dozvoliš da žrtva tvog brata i sve što smo izgubili bude uzaludno!“

Oro nije uzvratilo pogled.

Niti je ustao.

Ali, uz stenjanje koje mu je zatreslo ramena, nagnuo se napred, proguravši se pored nje—

i njegove šake potpuno su prodrle kroz mermer.

Moć je eksplodirala iz njegovog dodira i ispunila prostoriju.

Prisiljavajući je da se umiri.

A zatim se srušio na pod.

Vrisci, dozivanje pomoći i poslednji dahovi postali su simfonija koja je nadjačala violine i harfe razbacane u krhotinama u uglu prostorije, zajedno sa većim delom orkestra.

Kada ju je Celeste pronašla i kada su zajedno istrčale iz prostorije, Isla je razmišljala o kraljevim rečima — da ovaj Centenijal nije samo još jedna prilika da se slome kletve...

Već možda poslednja prilika.

Desetine ljudi su bile mrtve.

Krilo dvorca bilo je pretvoreno u nešto malo više od ruševina.

A Isla je znala da će biti još gore ako uskoro ne slome kletve.

Nekako se našla u savezu sa kraljem.

Imale su plan da pronađu srce.

Grim, Celeste i Oro obećali su da će je zaštititi.

Čak i bez Bondbreakera, sve je delovalo gotovo moguće.

Možda će uspeti da preživi Centenijal i slomi svoje kletve pre nego što se završi.

Ali kada su se polomljena vrata plesne sale nekako zalupila i progutala vriske, Isla se zapitala da li će ostrvo uopšte preživeti preostalih sto dana.

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

ORO

Posledice bala ostavile su ostrvo razorenim na više načina.

Deo dvorca bio je u ruševinama. Ulice agore bile su toliko prazne da je vetar zviždao njima. Izlozi prodavnica bili su zatvoreni, a njihovi zidovi se noću više nisu otvarali. Ostrvljani su se plašili da napuste svoje domove, a kamoli svoja ostrva.

Širile su se glasine da je tragediju na balu izazvao Grim, nakon što je njegova demonstracija nekoliko nedelja ranije pokazala da je sposoban da učini nešto slično.

Samo što ovo nije bila iluzija.

Kopno je postalo mesto samo za Utvare i vladare.

Više nisu ni pokušavali da se pretvaraju.

Cleo je odustala od svakog pretvaranja da sarađuje sa Celeste i preselila se na svoje ostrvo, prekršivši tradiciju.

Oro je, što mu nije bilo svojstveno, pomerio njihov sledeći odlazak za nekoliko dana. Morao je da se pozabavi ruševinama i spreči plemstvo da se pobuni.

Tenzije nikada nisu bile veće.

Oduvek su znali da Centenijal ima rok.

Sat od sto dana.

Ali činilo se kao da se taj sat promenio.

„Reci mi još o srcu“, rekla je Isla pedeset trećeg dana.

Prodoran krik odjeknuo je noći, toliko glasan da je drvo pod njenim rukama zadrhtalo.

Isla je duboko udahнула, ne popuštajući stisak i odbijajući poziv koji joj je u mislima govorio da pogleda dole, stotinu stopa ispod svojih stopala.

Oro je na trenutak zastao, kao da nešto čeka.

Pogled mu je odlutao ka nebu.

Zatim je ispružio ruku prema sledećoj grani.

Penjali su se uz mrežu od drveta, kroz debela stabla isprepletana poput paučine. Isla je pretpostavila da Oro nije mogao da leti tamo gde su išli.

Nije pitala zašto.

Imala je mnogo pitanja.

Što je značilo da je morala pažljivo da bira.

Prošla je još jedna sekunda bez odgovora i bila je na ivici da ga povuče za stopalo sa mreže.

Ali on je rekao:

„Napravljeno je tokom stvaranja ostrva i sadrži čistu, koncentrisanu energiju njegovog tvorca.“

„Ko ga je stvorio?“

„Horus Rey.“

„A Cronan Malvere?“

Oro je zastao pre nego što su mu prsti dohvatili sledeću granu.

Posmatrala je kako mu se mišići na leđima napinju.

Polako, veoma polako, pogledao je dole, prema njoj.

Uzvratila mu je pogled, blago podignutih obrva.

Delovalo je kao da više nije imao energije ni da je pogleda prekorno.

Više od dve desetine plemića poginulo je na balu i svaki izgubljeni život težio mu je na ramenima.

Videla je to u čvrsto stisnutim usnama i napetim ramenima.

„Da li ti je Grim to rekao?“ konačno je upitao.

„Jeste. Mnogo je otvoreniji od drugih vladara carstava“, rekla je, namerno naglašavajući reči.

Jednim delom želela je da je pogleda ljutito.

Želela je da uradi bilo šta osim da izgleda tako prazno.

Oro još nije posegnuo za sledećim prstenom.

Popela se do njegovog nivoa, tako da su sada bili jedno naspram drugog.

„Je li ti to sve rekao?“ upitao je.

Klimnula je.

Namrštio se.

„Onda nije toliko otvoren kao što misliš.“

Zatim se popeo na sledeći nivo.

„Šta bi to trebalo da znači?“ upitala je.

Oro nije rekao ništa.

„Halo?“

Okrenuo se i pogledao je odozgo.

„Pitaj Grima. On je najotvoreniji vladar.“

Isla je već otvorila usta da odgovori kada se ruka provukla kroz mrežu i povukla je kroz nju.

Povukli su je napred, u beskrajni lavirint od drveta.

Nije mogla da vidi napadača; mesečina je ostala daleko iza nje.

Isla je posegnula za bodežom koji je zataknula za pojas, ali druga ruka joj je vezala šake.

Osetila je kako joj se konopac steže oko zglobova.

Trenutak kasnije klečala je u potpunom mraku.

Ponovo je bila zarobljena.

Ali ovog puta namerno.

Isla je predložila da iskoriste nju kao mamac.

Oro je pristao, delujući spremnije da rizikuje nakon katastrofe na balu.

I plan je uspeo.

Svetlost je naglo obasjala sve oko njih.

Zidovi su bili sačinjeni od bezbrojnih otvora, poput saća.

Oro i ona su očigledno bili na spoljašnjoj strani.

Oro.

Prepoznala je njegov plašt dok je stao pored nje.

Nije bio vezan.

Samo je stajao tamo i gledao je.

„Oslobodite je“, rekao je strogo.

Isla se osvrnula da vidi kome se obraća.

Tada ih je ugledala.

Stajali su u otvorima košnice.

Desetine njih.

Imali su dugačka, prozirna krila koja su beživotno visila uz bokove. Koža im je bila svetloplava, kao da je neko umočio četkicu u nebo i njome ih obojio.

Oči su im bile prevelike, a udovi predugački.

Niko se nije pomerao.

Oro je pokazao zube.

„Zar me niste čuli?“

Koraci su se začuli pred njom, u središtu košnice.

Iz senke je izašao muškarac visok poput Oroa.

Imao je istu svetloplavu kožu kao ostali, ali njegova krila bila su veća i uzdignuta visoko, čiji su vrhovi virili iznad njegovih mišićavih ramena.

Kosa mu je bila tamna poput Grimove.

„Oh, ne. Čuli su te, Kralju“, rekao je. „Samo oklevaju da poslušaju vladara koji ih je napustio.“

Nagnuo je glavu prema Oru.

„Razumeš, siguran sam.“

Oro je pokušao da zakorači napred, ali se niotkuda pojavila oštrica i zaustavila se tik uz njegov vrat.

Krilaš je podigao ruku, držeći oružje u vazduhu.

Orov prst se trgao i oštrica se još malo približila.

Krilaš je coktajući rekao:

„Samo jedan pokret, Kralju, i videćemo koliko lako možeš da umreš kao i svi mi.“

Morala je da razmišlja.

Da nešto uradi.

Da dobije na vremenu dok ne smisli bolji plan.

„Uništiti biste ostrvo samo da biste ga ubili?“

Muškarac se polako okrenuo prema njoj, kao da je tek sada primećuje.

Očekivala je da će sledeće oružje biti upereno u nju.

Oro je rekao da će pokušati da je ubije.

Da, poput drugih drevnih stvorenja, mrzi njen narod.

Ali on se samo zadovoljno nacerio.

„Ostrvo je već dobrano na putu ka uništenju“, rekao je umiljato. „A to bi bio poklon... Svi smo dovoljno propatili, Wildling.“

Okrenuo se prema Oru, zabavljen.

„Mislio si da možeš da je sakriješ od mene?“

Nasmešio se, a Isla je primetila previše zuba zbijenih u njegovim ustima.

„To možda uspeva kod drugih... ali kod mene?“

Nasmejao se.

„Ili si mislio da će ona biti dovoljna da me ubedi da sarađujem s tobom? Jesi li zaista toliko očajan, Kralju, da tražiš moju pomoć? Budalo.“

Krilaš se okrenuo prema ostalima.

Njihova kosa bila je plava, za razliku od njegove tamne.

A izgledali su isuviše bledo.

Bolesno.

Način na koji su im krila visila navodio je Islu da pomisli da više ne mogu da lete.

Da li je to bilo zbog Skyling kletve?

Da li je uticala i na njih?

„Šta kažete?“ glasno je upitao, poput vođe koji okuplja svoje ljude. „Jesmo li spremni da se oslobodimo ovog ostrva? Da vidimo kako ćemo proći s druge strane?“

Šaka mu se stisnula.

A oštrica je presekla vazduh kraj Orovog vrata.

Isla je zadržala dah.

Povreda nije bila duboka, ali krv je počela da mu natapa košulju.

Morali su da ga odvedu do vode kako bi mogao da zatvori ranu pre nego što oslabi još više.

Čak ni tada kraljevo lice nije promenilo izraz.

Nije ni trepnuo.

Morali su da odustanu od njenog plana.

Bio je u pravu.

Ali bilo je dovoljno svega nekoliko sekundi da krilaš okupi svoje ljude.

Isla je uspela da izvuče bodež.

Još nekoliko trenutaka bilo je dovoljno da preseče konopac.

Osetila je hladan metal u prstima.

A onda joj je ruka poletela.

Bodež je proleteo vazduhom pravo prema krilašu.

Trenutak pre nego što ga je pogodio, ukočio se u vazduhu.

Isla je zastala, spremna da joj ga krilaš pošalje nazad.

Ali on nije bio taj koji ga je zaustavio.

Oči su mu bile širom otvorene.

Izgledao je jednako iznenađeno kao i svi ostali.

Bodež nije bio jedino oružje koje se pomerilo.

Oštrica koja je maločas bila uz Orov vrat sada je bila uz vrat krilaša.

Oro je zaustavio Islin bodež.

Svi su se ukočili.

Ne svojom voljom.

Orovom.

Nozdrve su mu se raširile.

„Možda si ti budala ako si poverovao da možeš da onesposobiš Wildlinga komadom konopca.“

Zakoračio je napred.

Krv mu je i dalje tekla niz vrat, ali nije ni pokušao da je obriše.

Oro se zlobno nasmešio.

„Da. Znala je da će dovoljno zagolicati tvoju radoznalost da nas dovede do tvoje košnice. A ja sam znao da ćeš biti dovoljno ponosan da poveruješ kako nas možeš tako lako zarobiti.“

Stigao je do platforme na kojoj je stajao krilaš.

Glas mu je postao gotovo režanje.

„Sada nam reci gde možemo pronaći srce ostrva.“

Krilaš je trenutak ćutao.

Zatim se nasmešio.

„Kako volim iznenađenja... a ona“, radoznalo je pogledao Islu, „ona je zaista iznenađenje. Više nego što znaš...“

Isla se ukočila.

Čula je to u prizvuku njegovog glasa.

Znao je.

Nekako je znao da je ona Wildling vladarka rođena bez moći.

Pripremila se, čekajući da to izgovori.

Čekajući da vidi šta će Oro učiniti s tom informacijom.

Ali krilaš se samo nasmejao.

„Radoznala. Veoma radoznala, Wildling. Tako neobično rođena.“

Okrenuo se prema Oru, i dalje se veselo smešeći.

Kao da upravo nije pokušao da povredi kralja Lightlarka.

„Šta ćeš mi ponuditi, Kralju?“

Bodež se još malo približio njegovim grudima.

„Ponudiću ti priliku da sačuvaš svoju košnicu i svoj narod.“

Izraz njegovog lica nije se promenio.

„Želim Wildlinga.“

Pre nego što je Isla uspela da učini bilo šta, Orov dlan našao se uz njegov vrat.

Plamenovi su igrali oko njegove ruke.

Odraz vatre treperio je u krilaševim očima dok je mirno rekao:

„Želim da Wildling dođe kod mene. Kada se sve ovo završi.“

Pogledao je Islu.

„Doći će svojevoljno, uveravam te.“

Isla je zakoračila napred pre nego što je Oro mogao da učini još nešto.

„Dogovoreno.“

Koža mu je bila isuviše bleđa.

Morali su odmah da ga izleče.

Uzela je ravnodušan izraz i uzdahnula.

„Sada nam reci gde da pronađemo srce. Volela bih da večeras uhvatim makar malo sna.“

Osmeh krilaša se proširio.

„Vrlo dobro. Srce svaki put procveta na novom mestu. Video sam ga. Ne znam gde se sada nalazi... ali čini se da uvek bira mesto na kojem se tama susreće sa svetlošću.“

Isla nije imala pojma šta to znači.

Ali Oro je izvukao njen bodež iz vazduha i čvrsto ga držao dok je okretao leđa krilašu i ostalim krilatim stvorenjima.

Promrmljao je nešto dok je prolazio pored nje, znak da ga prati.

Prošli su kroz lavirint košnice sve dok nisu stigli do njenog spoljnog sloja.

Pružio joj je oružje.

Isla je počela da se spušta, ali Oro je posrnuo kroz jedan od otvora i uhvatio je pre nego što je pao.

Neko vreme su leteli.

Disao je malo prebrzo.

Njegova krv ostavila je trag na njenom obrazu i u kosi.

„Plan“, rekao je promuklim glasom. „Imamo plan.“

„Oro“, rekla je dok su napola leteli, napola padali, a krošnje prolazile tik ispod njih.

Trudila se da joj panika ne uđe u glas.

„Oro.“

Pogledao ju je.

Oči su mu bile krvave.

Da li je uopšte spavao?

Na trenutak ih je zatvorio.

I počeli su da padaju.

Udarili su u krošnje i Isla je vrisnula.

Njegove ruke su se čvršće obavile oko nje, a vazduh je zavitlao oko njih dok se nešto nalik štitu nije pojavilo.

Grane su pucale, vetar je urlao kraj njenih ušiju dok su se kotrljali i padali—

Udarila je o tlo.

Čak i uz štit koji je ublažio pad, vazduh joj je izleteo iz pluća.

Zadihano je uhvatila zemlju, dok su joj se listovi lomili pod prstima.

Zvezdice su joj zaigrale pred očima, stapajući se sa pravim zvezdama, a tama je pretila da sve proguta.

Isla se naterala da ustane, dok su joj se kosti bunile pri svakom pokretu.

Oro je bio nekoliko koraka dalje, opružen na zemlji.

Krv mu se skupljala kraj vrata.

Posekotina nije izgledala duboko, ali očigledno je izgubio previše krvi da bi tako naglo oslabio.

Voda.

Bila mu je potrebna voda.

Tada bi mogao da se izleči svojim Moonling moćima.

Naterala je sebe da se umiri.

Da sluša.

Disanje joj je bilo preglasno, pa ga je zadržala.

Pluća su je bolela, glava joj se vrtela, ali je konačno čula.

Žuborenje potoka.

Nije bio blizu.

Uхватила je Orovu ruku.

„Ustani.“

Nije se pomerio.

Ali krv je još tekla.

To je bilo dobro.

„Ustani.“

Ništa.

Ošamarila ga je koliko je mogla.

Tada je otvorio oči.

Počele su ponovo da se zatvaraju.

„Ne mogu da te nosim“, rekla je. „Moraš da mi pomogneš.“

Polako, uz njenu pomoć, ustao je.

„Možeš li da pozoveš vodu?“ upitala je.

Ali izgledalo je kao da je ne čuje.

Zato ga je napola vukla prema zvuku, dok je njegova težina pritiskala njena ramena poput kamena.

Bio je pretežak.

Želela je da stane.

Želela je da se samo sruši na zemlju.

Ali ako Oro umre...

Umreće ceo Lightlark.

Srce joj je sada bilo potrebno isto koliko i njemu.

Morao je da preživi.

Hodala je dok joj noge nisu počele da gore, dok joj dah nije postao vruć na usnama.

Dok Orova koža nije počela da se hladi, a nepogrešiva Sunling toplota u njemu da nestaje.

Baš kada su joj kolena zapretila da će popustiti, zemlja je pod njenim čizmama omekšala.

A onda je začula snažno žuborenje potoka pred sobom.

Noge su joj skoro pokleknule od olakšanja.

Svom preostalom snagom gurnula je Oroa u vodu.

Na trenutak se trgao, a zatim se umirio.

Uplašila se da je prekasno.

Ali voda kao da ga je poznavala.

Blago je zasijala i počela da deluje.

Oro je počeo da tone, ali Isla mu je držala glavu iznad vode.

Čvrsto ga je držala za ramena, dok mu je potiljak počivao u njenom krilu, a ostatak tela bio potopljen.

Rukavi su mu bili zavrnuti.

Sivoplava boja koju im je ranije pokazao proširila se.

Mnogo.

Sada je prekrivala celu njegovu levu ruku, sve do šake.

Da li je zbog toga rana toliko brzo oslabila?

Da li je zato plesna sala napola popustila tokom bala?

Isla je dugo ostala tako, držeći ga, sa nogama u hladnom potoku.

Čekala je.

Čekala da ostrvo počne da se ruši oko nje, kao na balu.

Da drveće počne da pada.

Da Oro prestane da diše.

Voda je neumorno delovala cele noći.

Polako, veoma polako, rana na njegovom vratu počela je da zarasta.

Krv na njenom licu se osušila.

Mogla je da je oseti na obrazu i u kosi, ali nije se usuđivala da je opere.

Samo je nastavila da drži Oroa.

I da čeka.

Mora da je zadremala, jer joj je glava klonula na rame.

Uspravila je leđa i strah joj je stegao grudi.

Da li ga je ispustila?

Ne.

Bio je tu.

Nije dozvolila da sklizne.

Rana mu je gotovo zarasla.

Ipak, oči su mu ostale zatvorene.

Kroz drveće je počela da se probija svetlost.

Prvi vlažni, medeni nagoveštaj dana.

Islina prva pomisao bila je da je to dobro.

Možda će mu toplota prijati.

Možda će moći da crpi snagu iz nje...

U stomaku ju je presekao užas.

Kletva.

Morala je da ga unese unutra.

Ako ga mač nije ubio, sunce hoće.

A voda neće moći da ga izleči od toga.

„Oro“, rekla je, tresući ga.

Nije se pomerio.

„Oro“, viknula mu je na uho. „Sunce izlazi. Moramo da krenemo.“

Oči mu se nisu otvorile.

Svetlost je gotovo stigla do njih.

Pravila je tanke linije kroz šumu, probijajući se između stabala.

Dan je samo što nije svanuo.

Umreće.

Gledaće ga kako nestaje u plamenu, baš kao što je godinama ranije, koristeći svoj zvezdani štapić, bespomoćno gledala kako dete strada u Sunling carstvu—

Ne.

Nije bila bespomoćna.

Ugledala je otvor u planini, dvadesetak stopa dalje.

Pećinu.

Isla nije znala hoće li uspeti da ga unese unutra pre nego što kralja obuzme vatra.

Nije imala pojma kako će ga tamo odvući.

Ali se uhvatila ispod oba njegova ramena i povukla.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

PEĆINA

Bilo je podne kada je kralj konačno otvorio oči. Isla je bila sklupčana u uglu pećine i posmatrala ga. Još uvek prekrivena njegovom krvlju.

„Spasila si me“, rekao je, mršteći se.

Čuvši ga kako izgovara te reči, shvatila je koliko je sve to apsurdno. Oro je bio najmoćnija osoba u svim carstvima... a ona, vladarka bez moći, spasila je njega.

Možda zaista nije bila toliko nemoćna koliko je mislila.

Uputila mu je pogled.

„Nisam tako slaba kao što misliš.“

Nije joj uzvratio pogled.

„Nikada nisam mislio da si slaba.“

Trepnula je. Nije mogao to zaista da misli.

„Pa, sada smo valjda izjednačeni.“ Onaj dan na balkonu delovao je kao da se dogodio u nekom drugom svetu.

„Valjda jesmo.“

Oro je pogledao pećinu. Nalazili su se na njenom ulazu, a zlatna sunčeva svetlost dopirala je svega nekoliko koraka unutra. Te zlatne pruge zamalo su ga spržile. Isla ga je izvukla na sigurno u poslednjem trenutku.

Oro je pogledao prema drugoj strani pećine, tunelima koji su vodili kroz podzemlje. Plava svetla obasjavala su plafon poput sazvežđa zvezda.

„Ispod smo groblja Skylinga“, rekao je grubo. Pokazao je prema jarkoplavim svetlima. „Svetleći crvi. Oni jedu kosti.“

Isla se namrštila, razočarana što je mističnost ovog mesta tako brzo nestala. Ali setila se reči krilatog muškarca.

„Da li je ovo mesto gde se tama susreće sa svetlošću?“

Klimnuo je i napravio grimasu.

„Jedno od retkih na Sky Isleu. Kada sunce zađe, pretražiću ga.“

Delovalo je da je primetio njenu zbunjenost zbog informacija koje je dobila od krilatog muškarca, pa je dodao:

„Nightshadei su, zajedno sa Sunlingima, izgradili ovo ostrvo. Kada su proterani iz Lightlarka, njihova zemljišta su izgrađena preko njihovih starih teritorija. Ali neki delovi, i neka stvorenja, još uvek žive između.“

„Dakle, to je naš plan“, rekla je, želeći potvrdu. „Pretražićemo sva mesta na ostrvu gde se Nightshade i Lightlark susreću? Tamo je srce?“

Spustio je svoju zlatnu glavu. Kruna mu je bila prekrivena blatom. Oboje su bili umrljani prljavštinom i krvlju.

„Nema ih mnogo. Pogotovo sada kada je Star Isle skinut sa spiska, zahvaljujući informacijama Utvare.“

Protegao se.

„Osim groblja, postoji još samo jedno mesto na Sky Isleu koje odgovara.“

„A Sun Isle?“

„Te lokacije ću pretražiti sam.“

Isla ga je pogledala.

„Sam?“

Oro je uzdahnuo.

„Zar mi još uvek zaista ne veruješ?“

Namrštila se.

„Da li ti veruješ meni?“

Oro nije odgovorio na njeno pitanje. Umesto toga, rekao je:

„Nikada ne kršim obećanja. Ne raskidam dogovore iz hira.“

Pogledao ju je značajno.

Isla je zakolutala očima.

„A Moon Isle?“

„Postoji nekoliko takvih mesta. Ali to je poslednje mesto koje ćemo proveriti.“

„Zašto?“

„Zato što Cleo strogo nadgleda svoje ostrvo. Ako pomisli da tamo nešto tražimo, pokušaće sama da to pronađe.“

Oro je bio neobično otvoren. Morala je izvući iz njega svaki detalj koji je mogla.

„Koliko onda ukupno mesta preostaje gde se tama susreće sa svetlošću?“

„Osam.“

Osam. To uopšte nije bio veliki broj.

Nada je procvetala u Islinim grudima.

„Nemoj se previše radovati“, rekao je, mršteći se. „Postoje rizici.“

Islu nije bilo briga. Imali su čvrst plan i podnošljiv broj mesta koja je trebalo pretražiti.

Ipak, nešto joj nije davalo mira.

„Plan se u potpunosti zasniva na onome što su ti drugi rekli. Utvara. Krilati muškarac.“

Progutala je knedlu.

„Da li ti je ikada palo na pamet da bi mogli da lažu?“

„Ne mogu da me lažu“, jednostavno je rekao Oro.

Isla nije znala šta to znači. Da li zato što je bio kralj Lightlarka? Da li njegovi podanici nisu mogli da mu lažu?

Ona je svakako mogla.

I lagala ga je.

Postavila je još jedno pitanje, pošto je delovalo da bi sada mogao da joj odgovori.

„U proročanstvu piše da se prvobitni prestup mora ponoviti kako bi se kletve razbile. Veruješ da je prvobitni prestup bio korišćenje srca Lightlarka, zar ne? Korišćenje njegove moći?“

Oro ju je pogledao. Klimnuo je.

Dakle, zato mu je bilo potrebno srce Lightlarka. Da ispuni deo proročanstva.

„Rekao si da su, kada su Sunling i Nightshade stvorili Lightlark, zarobili deo svoje moći u srcu.“

Oči su joj se raširile dok je shvatala.

„Zato si prvi put pozvao Grima ovde“, rekla je, a reči su joj same navirale. „Ne misliš da je on, niti bilo koji Nightshade, ispleo kletve. Misliš da je neko upotrebio Nightshade moć zarobljenu u srcu da ih baci.“

Oro je ponovo klimnuo.

Nešto u njegovim očima, tračak nečega, delovalo je gotovo kao da je impresioniran.

Podigla je bradu.

„To znači da nisi znao za srce sve do posle poslednjeg Centenijala. Inače bi ga pozvao i na prethodne...“

Orova tišina to je potvrdila.

Ali izraz njegovog lica postao je oprezan.

„Treballo bi da odeš“, konačno je rekao, ne gledajući je.

Bio je zarobljen tu sve do sumraka... ali ona je mogla da ode kad god poželi.
Stisnula je suve usne.

Jedan deo nje želeo je da istrči napolje i popne se na površinu. Da se okupa i opere kosu koja joj se lepila za krv na licu. Blato koje joj je prekrivalo odeću. Sloj prljavštine na koži.

Drugi deo želeo je još informacija.

Kralj nikada ranije nije bio ovako otvoren.

A imala je još jedno pitanje na koje je morala da dobije odgovor.

„Sačekaću s tobom“, rekla mu je.

Oro je trepnuo, iznenađen. Zatim se namrštio, iznerviran.

Stisnula je zube.

Zlikovac.

Kralj se ukočio dok je prstom prešao preko vrata, povlačeći liniju kroz sasušenu krv.

Isla je pogledala prema svetlosti na ulazu u pećinu, zlatnom tepihu koji se prostirao preko poda.

„Izgleda da ćemo još neko vreme biti ovde“, rekla je. „Hajde da igramo igru.“

„Igru“, ravno je ponovio.

Isla je klimnula, ne pokolebavši se.

„Pitanja, naizmenično. Ja odgovorim na jedno. Onda ti. Iskreno.“

Očekivala je da će reći da je njena predložena igra glupa ili da će možda čak odlučiti da se suprotstavi užarenoj sunčevoj svetlosti samo da ne bi proveo još jedan trenutak zarobljen s njom.

Ali naslonio je potiljak na zid i pogledao je, podignute brade.

„Dobro, Wildling. Ti počni.“

Uspravila se.

Važno pitanje joj je prolazilo kroz misli, ali nije mogla da ga postavi.

Ne još.

Morala je da počne s nečim jednostavnim.

„Budi iskren — da li ti se ikada smuči da nosiš zlato?“

Oro ju je pogledao kao da govori: To želiš da me pitaš?

Uzdahnuo je.

„Da, Wildling. Iako mogu da nosim plavo, belo ili srebrno ako želim.“

Naravno. Bio je Origin — mogao je da nosi boje svih carstava čije je moći posedovao.

Pitala se da li je nosio druge nijanse kada nije bio Centenijal.

„Tvoj red.“

Posmatrao ju je nekoliko trenutaka.

„Kakav je tvoj život tamo, u Wildling novoj zemlji?“

Nije to bilo pitanje koje je očekivala, ali bilo je jednostavno, zbog čega je bila zahvalna.

„On je...“

Otvorila je usta. Imala je spreman odgovor, onaj o tome kako je njen život divan i uzbudljiv.

Ali obećala je da će biti iskrena.

Isla je želela da joj veruje, kako bi mogli da pronađu srce i razbiju njene i Celestine kletve.

A to je možda značilo da i ona mora da veruje njemu.

„Užasno je.“

Pogledala je u tlo, prelazeći prstima preko njegovih hrapavih delova.

„Volim svoje čuvare — oni su moja jedina porodica.“

Duboko je udahnula.

„Ali...“

Zaškiljila je, ne znajući kako da to kaže. Pogledala ga je i zatekla ga kako je pažljivo posmatra.

„Da li si se ikada osećao kao ptica u kavezu?“

Očekivala je da će joj se podsmehnuti.

Ali klimnuo je, jedva primetno spustivši podignutu bradu.

„Svakog dana tokom poslednjih pet stotina godina.“

Naravno.

Njeno ograničeno postojanje zaključano u zamku Wildlinga nije bilo ništa u poređenju sa vekovima koje je Oro proveo zarobljen.

„Ko te je zarobio?“ upitao je, iako nije bio njegov red.

Isla se trgnula, a zatim opsovala samu sebe što je uopšte predložila ovu igru.

Zašto bi neko sa toliko tajni radio tako nešto?

Nije imao pojma koliko je njegovo pitanje bilo blizu istine... koliko je bilo blizu razotkrivanja svih laži koje je poput tvrđave podigla oko sebe i svog carstva.

„Nisam zarobljena... samo... zaštićena.“

Oro nije insistirao na toj temi, na njeno olakšanje.

Požurila je da postavi svoje pitanje.

„Da li si ikada bio zaljubljen?“

Odgovorio je bez oklevanja.

„Ne.“

„Zašto ne?“

„Kraljevi Lightlarka se ne zaljubljuju. To nas čini ranjivima. Naša moć ostaje nezaštićena.“

Pogledao ju je.

„Pretpostavljam da smo u tom pogledu slični... u našoj nesposobnosti da to imamo.“

Zbog kletve Wildlinga.

„Pretpostavljam.“

Pomislila je na Grima.

Na njegove ruke preko njene haljine. Na to kako ju je privijao uz sebe.

Nije bio njen red, ali morala je da zna.

„Misliš li da je moguće da se jedan vladar zaljubi u drugog vladara? Zaista, bez ikakvog skrivenog cilja?“

„Ne.“

Odmahnuo je glavom.

„Ne zaista.“

Jedan deo nje kao da je klonuo.

Ali morao je da greši.

Samo zato što on nikada nije iskusio ljubav nije značilo da ona nije moguća.

„Dakle, tvoj brat zaista nije bio zaljubljen u svoju buduću nevestu?“

Oro je slegnuo ramenima.

„Egan je voleo Auroru. Ali ne na taj način.“

„Kako bi ti to znao?“

Oro ju je pogledao.

„Nisu delili moći.“

Zaljubiti se značilo je podeliti pristup sopstvenoj moći sa voljenom osobom. Upravo zbog toga je zaljubljivanje vladara bilo toliko opasno.

„Tvoj red“, tiho je rekla.

Postavila je nekoliko pitanja zaredom i iznenadilo ju je što je na sva odgovorio.

„Da li si poznavao Grima pre Centenijala?“

Isla se ukočila na pomen njegovog imena, kao da ga je Oro izvukao pravo iz njenih misli.

Iskreno je odgovorila:

„Ne.“

Čudno ju je pogledao.

Isla je zakolutala očima.

„Ne radim s njim protiv tebe, ne brini. To je istina.“

Orov izraz lica poprimio je nešto što nije očekivala... olakšanje pomešano sa iznenađenjem.

Isla je odmah promenila temu, sklanjajući razgovor od vladara Nightshadea.

„Koji ti je omiljeni deo Lightlarka?“

Počeo se po glavi, tik ispod krune.

„Postoji jedan skroviti deo plaže na Sun Isleu, uz liticu... sa ogromnim komadima užarenog uglja u vodi koji cvrče kada ih more dodirne.“

Podigao je pogled prema plafonu.

„More je tamo neobične boje... tamnozeleno. Boje tvojih očiju.“

Isla se namrštila zbog reči neobične kojima je opisao njene oči, ali je promrmljala:

„Zvuči prelepo.“

Protegao je ruke iznad glave.

„Tvoje pevanje“, jednostavno je rekao.

Trepnula je.

Deo nje je zaboravio da ju je čuo kako peva, pre toliko nedelja.

„Šta s njim?“

Slegnuo je ramenima.

„Reci mi nešto o njemu.“

Isla je pogledala prema ulazu u pećinu. Sunčeva svetlost još je blistala.

„Smiruje me. Nešto u čemu sam prirodno dobra od rođenja, bez mnogo truda.“

„Kao mačevanje?“

„Ne. To je bilo teško. Nisam prirodno bila dobra u tome, ne kao u pevanju. Nekada me je to užasno frustriralo... Terra, moj učitelj borbe, stalno me je grdio zbog nestrpljenja.“

Uzdahnula je.

„Zato sam vežbala. Mnogo. Svakog dana, po ceo dan, stalno. Sve dok mač nije postao bez težine u mojoj ruci. Sve dok nije postao deo mene, isto koliko i moj glas. Sama sam ga na to naterala.“

Oro ju je posmatrao, ali ništa nije rekao.

Bio je njen red.

Konačno.

Došlo je vreme da postavi svoje pitanje, zbog sopstvenog razuma.

Samo da bude sigurna da je donela ispravnu odluku kada je odustala od potrage.

Bilo je rizično izgovoriti to naglas.

Ali sada, pedeset četvrtog dana Centenijala, činilo se da je svaki postupak rizik.

„Postoji li na ostrvu neka relikvija koja može da raskine bilo kakvu vezu? Koja može da razbije kletve onih koji je koriste?“

Očajnički mu je proučavala lice, tražeći bilo kakav znak prepoznavanja, bilo kakav nagoveštaj iznenađenja.

Kraljeve obrve su se zaista spojile.

Ali više od svega, Oro je izgledao zbunjeno.

„Ne“, odlučno je rekao. „Da postoji, pronašao bih način da je iskoristim.“

Verovala mu je.

Bilo je glupo to učiniti, ali jeste.

Što je značilo da Bondbreaker ili nikada nije postojao...

ili je uništen pre nego što je kralj saznao za njega.

„Je li to ono što si tražila?“ upitao je.

Znao je da je tražila nešto u biblioteci Sun Islea.

I da to nije pronašla.

Nije više imalo smisla skrivati.

Klimnula je.

Ponovo je bio njen red.

„Koliko dugo možeš da pozlaćuješ stvari?“

Oro je delovao iznenađeno pitanjem.

Trepnuo je.

Isla se pitala da li je ovo pitanje na koje će odbiti da odgovori.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina pre nego što je rekao:

„Od detinjstva.“

Pogled mu je bio uprt u tlo. Duboko zamišljen.

„Rečeno mi je da to krijem“, rekao je, mršteći se, kao da ni sam nije očekivao da će joj ovo ispričati. „Egan je bio najstariji. Naslednik. Trebalo je da bude najjači.“

„Ali nije mogao da pozlaćuje“, pogodila je Isla.

Pogledao ju je u oči.

Klimnuo je.

„Pa zašto sada? Zašto to pokazuješ svima?“

Oro je uzdahnuo. Slegnuo ramenima.

„Pretpostavljam da umirem. Mogao bih onda da podelim sve svoje tajne.“

Rekao je to nonšalantno, ali oči su mu bile tvrde. Ozbiljne.

Pomislila je na plavičastosivu boju koju je videla nekoliko sati ranije. Koliko se proširila otkako im ju je prvi put pokazao u prestonoj sali.

Trenuci su se nizali, a tišina između njih postajala sve duža.

Pitala se da li neće iskoristiti priliku da joj postavi pitanje, sve dok konačno nije susreo njen pogled i rekao:

„Koja je bila tvoja tajna, Isla?“

Isla.

Tako ju je retko nazivao njenim imenom, uglavnom joj se obraćajući sa Wildling, kao da podseća i nju i sebe na ono što je bila.

Ili, kako je pretpostavljala, na ono što je trebalo da bude.

Osetila je kako joj se grlo steže.

„Šta?“

Njegov pogled nije popuštao.

„Tvoja tajna iz moje demonstracije. Koja je bila?“

Progutala je knedlu.

Odmahnula je glavom.

Kralj se nasmejao bez imalo vedrine.

„Nisam ni mislio.“

Počeo se po vratu.

„A šta kažeš na ovo — zašto si mi dozvolila da pobedim u našem duelu?“

Dakle, znao je.

Duel je delovao tako daleko. Toliko toga se promenilo.

„Nisam želela da postanem meta.“

„Ah.“

Bio je njen red da bude smela.

Da dokaže da, iako je tvrdio da želi da podeli sve svoje tajne, ipak postoje neke koje nije bio spreman da otkrije.

„Koji je tvoj flair?“ upitala je.

Već neko vreme se pitala da li kralj poseduje neku od retkih moći koje nisu povezane s njihovim carstvima, one koje su vladari tako često imali.

Način na koji je Oro zastao uverio ju je da je odgovor potvrđan.

Sunling je nagnuo glavu prema njoj. Razmatrao je njene reči.

„Podeli svoju tajnu sa mnom i reći ću ti.“

Zlikovac.

Nije rekla ništa.

A kralj se nasmešio.

To ju je uznemirilo.

Nikada ga nije videla da se smeši. Ne zaista. Ne iskreno.

„A šta kažeš na ovo?“

Uspravio se.

Oči mu uopšte nisu bile prazne — bile su ispunjene nečim što nije umela da pročita.

„Reci mi svoju tajnu i ti možeš biti ta koja će pobediti.“

Tišina.

Srce joj je toliko glasno lupalo da je bilo pravo čudo što mu se odjek nije širio pećinom.

„Šta?“

Oro nije ni trepnuo.

„Kada pronađemo srce, ti možeš da ga podigneš i upotrebiš, ispunjavajući proročanstvo. Možeš osvojiti veliku moć koja ti je obećana.“

Slegnuo je ramenima.

„Ali samo ako mi kažeš svoju tajnu.“

Pobediti?

Isla nikada nije ni pomislila na pobedu.

Bila je previše usredsređena na preživljavanje. Na razbijanje svojih i Celestinih kletvi.

U poslednje vreme, na to da konačno dobije svoje Wildling moći.

Nije mogao biti ozbiljan.

„Zašto bi to uradio?“ zahtevala je. „Zar ne želiš tu moć za sebe?“

Oro je odmahnuo glavom.

„Ne želim da postanem bog“, rekao je. „Previše moći je opasno. Nikada nisam želeo da pobedim. Samo želim da spasem Lightlark.“

Isla se podsmehnula.

„Dao bi je meni?“

„Kome drugom? Misliš li da bi trebalo da je dobije Cleo?“

Isla je pokazala zube, a Oro je izgledao kao da će se nasmešiti njenoj reakciji.

„Upravo tako.“

„A Azul?“

Oro je odmahnuo glavom, ali nije ponudio objašnjenje.

Moć.

Isla ju je želela sve više.

Proricalo se da će obećana moć biti beskrajna.

Sve što bi mogla da uradi...

Ne.

Isla nikada nije raspolagala čak ni kapljicom moći.

Šta bi učinila s čitavim morem?

Pogotovo kada je cena bila otkrivanje njene tajne.

Isla je odmahnula glavom.

Kralj je izgledao iznenađeno. Zatim se namrštio.

„Ili si ti jedina druga vladarka koja nije zainteresovana za nagradu Centenijala“, rekao je, „ili je tvoja tajna gora nego što sam sumnjao.“

„To nije pitanje“, bio je njen jedini odgovor.

Do kraja vremena koje su proveli zajedno jedva da su progovorili.

Njihova igra bila je završena.

Isla je posmatrala sunčevu svetlost koja je prodirala kroz ulaz u pećinu, sve dok nije počela da slabi i konačno nestala.

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

PROROČICA

Svaki dan nakon bala donosio je novo razaranje.

Jedna drevna građevina srušila se u more. Još jedan starac je umro. Preko noći se pojavila nova pukotina, presecajući Kopno. Ukleta oluja širila se duž obale. Još uvek zarobljena na svom mestu, počela je da besni. Debele munje udarale su svake noći u isto vreme, dovoljno glasno da ih je Isla čula gde god da se nalazila.

Odbrojavanje dana.

Srce nije bilo ni na jednoj od dve lokacije na Sky Isleu. Nije bilo ni na Sun Isleu, koji je Oro lično pretražio.

Ostalo je poslednje mesto koje je Oro rekao da želi da potraži.

Ali pedeset devetog dana Centenijala došlo je vreme da pretraže mesto gde se tama susreće sa svetlošću na Moon Isleu.

Isla se pitala šta će biti sa stražarima. Oro je nagovestio da ne želi da Cleo sazna da nešto traže na njenom ostrvu.

Ali kralj je imao rešenje.

Rešenje koje se Isli nije nimalo dopadalo.

„Ići ću polako“, rekao je, iznenadivši je.

Isla ga je pogledala.

„Sporije“, ispravio se.

Nije želela da ikada više iskusi letenje, ali nije mogla da smisli drugi način da prođe pored stražara, a da mu ne kaže za svoj zvezdani štapić.

„Ako me ispustiš...“

„Zaklaćeš me. Znam.“

A onda se našla u vazduhu.

Zakopala je lice u njegova prsa, žmureći zbog vetra. Njegova ruka bila je raširena preko njenih leđa, stisak malo previše labav za njen ukus, pa mu je čvrsto obavila ruke oko vrata.

„Znaš“, rekao je kraj njenog uha, „nekada sam se pitao kako su Wildlingi vadili srca samo noktima.“

Jedna od ruku koja je trebalo sigurno da je drži posegnula je unazad i nežno spustila njene prste, jedan po jedan, sve dok mu se više nisu zarivali u kožu.

„Sada znam da su oštri kao bodeži.“

Isla je podigla glavu i uputila mu ubitačan pogled.

„Ne bih morala toliko da se držim za tebe kada bi me pravilno držao.“

„Pravilno?“

Klimnula je.

„Čvršće. Sigurnije.“

Oro je pomerio ruke.

Odjednom, umesto da je labavo drži ispred sebe, privio ju je uz grudi. Toplina njegovog tela prožela ju je. Bilo je gotovo prijatno.

„Bolje?“ upitao je.

Očekivala je podrugljiv ton.

Ali nije ga bilo.

„Bolje.“

Pre nego što je stigla da shvati šta se događa, Oro je sleteo, a ruke su mu se čvršće obavile oko nje pri dodiru sa tlom.

Čim se udaljila od njega, mraz joj je ispunio grudi.

Moon Isle je postao značajno hladniji od njenog poslednjeg dolaska.

Pogledala je prema Oru.

On je bio razlog.

Otkako su Lightlark i njegova kontrola nad njim slabili, više nije mogao da ga održava toplim.

Niti svetlim.

Dani su bili mračniji. Sunce je zalazilo ranije. Svi delovi ostrva bili su primetno hladniji.

Desetine novih ognjišta i baklji dodate su širom Kopna i unutar zamka. Ali to je bilo samo privremeno rešenje.

Sleteli su na ivicu šume čija su stabla više ličila na zamršeno, uvijeno korenje, pažljivo isprepletano pri vrhu. Potoci su vijugali između njih, noseći lokvanje i velike bele cvetove, široke koliko i njen dlan.

Bilo je toliko tiho da je mogla da čuje kako sneg pada.

Zadrhtala je, hladan vazduh izlazio joj je iz usta. Prsti su joj već bili utrnuti; nožni prsti pretvorili su se u male kockice leda unutar čizama. Vetar joj je šibao obraze i nos, a oči su joj suzile i pekle.

Odjednom je Isla vrisnula.

Usred tišine, tamnoplava ptica nalik okeanu pretvorenom u krila sletela joj je na rame i prodorno vrisnula pravo u uho.

Oro se okrenuo i odmah udario, ne čekajući da vidi kakva je pretnja. Njegova vatra projurila je kroz noć, pravo do mesta na kojem je ptica bila — ali bila je prebrza i već je odletela, nazad kroz šumu.

Spustio je ruku dok ju je posmatrao. Kada se okrenuo prema Isli, obrve su mu bile blago podignute.

„Zar ti ne bi trebalo da ide dobro sa životinjama?“

„Ne kada mi unište sluh“, rekla je, oprezno pokrivajući uho rukom. „Zar ti ne bi trebalo malo bolje da paziš s tom vatrom?“

Oro je zategao vilicu — očigledno je pogodila u živac.

„Da“, kratko je odgovorio.

Hodali su u tišini sve dok se tlo nije pretvorilo u led. Mogla je da vidi korenje drveća ispod kristalastih žila, tamnih poput noći.

Stigli su do litice, gde je sneg počeo da prekriva tlo poput glazure.

Čizme su joj se ubrzo zaglavile u njemu, pa je zaostajala za Orom, čiji su koraci topili put pred njom.

Pahulje su se gubile u njenoj kosi i gomilale na nosu, a ona se osećala hladno poput jedne od ledenih statua koje su stajale ispred palate Moon Islea.

Posle sat vremena disanje joj se pretvorilo u teško dahtanje.

Verovatno je usporila, jer se Oro konačno okrenuo.

Jedan pogled na nju bio je dovoljan da joj pruži ruku.

„Mogu da te ugrejem.“

Želela je da kaže ne.

Ali bilo joj je dosta ponosa.

Uhvatila ga je za ruku, a on se namrštio.

„Smrzavaš se.“

Izgovorio je to kao optužbu.

Isla je želela da ga pogleda popreko, ali su je oči previše pekle da bi napravila taj pokret.

Brzim pokretom skinuo je svoj zlatni plašt i ogrnuo je njime.

Bio je toliko veliki da je Islu obavio poput ćebeta.

Želela je da ga odbije, ali čim je dodirnuo njenu kožu, telo joj je preplavila toplota koja je delovala kao da joj se topi kroz kosti.

Zaronila je lice u tkaninu, ramena su joj drhtala dok ga je čvršće obmotavala oko sebe.

Mirisao je na med i listove nane, prijatno mekan uz njenu kožu.

Kada je konačno provirila iz plašta i zakopčala ga oko vrata, Oro ju je oprezno posmatrao.

„Jesi li... dobro?“ upitao je, kao da mu nikada nije palo na pamet da bi mogla da se smrzne.

„Dobro sam“, brzo je rekla, podižući bradu kao da će je to učiniti manje smešnom.

Prošla je pored njega, kroz sneg koji joj je obavio članke ledenom hladnoćom.

„Hvala.“

Oro je krenuo za njom.

Verovatno je išla u dobrom smeru, jer nije rekao ni reč.

Nije stala sve dok nije stigla do ogromne ledene ploče, toliko velike da je izgledala poput glečera zarobljenog na kopnu.

Isla je zaškiljila.

Nešto je bilo unutra.

Prišla je i obrisala led Orovim plaštom.

Deo mraza se povukao i Isla se trgnula, posrćući unazad pravo u Ora, koji ju je pridržao pre nego što je pala u sneg.

Tri žene bile su zarobljene u ledu.

„Proročice“, rekao je, spuštajući ruke s njenih ramena.

Trepnula je nekoliko puta.

„Mislila sam da postoji samo jedna.“

„Samo se jedna od njih odmrzla u poslednjih hiljadu godina.“

„Zašto su ovde?“

Oro je stao pored nje.

„Kralj mnogo pre mene zarobio ih je u ledu kako nikada ne bi otišle... niti umrle. Tri žene rođene s darom proročanstva. Besne zbog zatočeništva, dve od njih udružile su se s Nightshadeima, prizivajući tamni deo ostrva. Kada je Night Isle uništen, zauvek su se zaledile.“

„Dakle, ovo je mesto gde se tama susreće sa svetlošću.“

Oro je klimnuo i položio ruku na led.

On je odmah počeo da se topi.

Oči žene u sredini naglo su se otvorile.

Lebdela je u vodi, bela kosa širila joj se oko glave poput oreola.

Pogled joj je prešao na Islu, zatim na Ora, pa ponovo na nju.

Njen glas je odjekivao, kao da se milion glasova zarobljenih u jednom grlu obraća odjednom.

„Prošlo je mnogo vremena otkako sam videla Sunling i Wildlinga rame uz rame.“

Okrenula je telo prema njima, a lice joj je bilo svega nekoliko centimetara udaljeno od njihovih.

„Upozorena sam da vam ne pomažem... ali ovo je jednostavno previše zanimljivo...“

To je bila žena koja je izgovorila proročanstvo o kletvama.

Ključ za njihovo razbijanje.

Njene reči bile su ono što su sledili poput zakona. One koje je Isla slušala otkako je naučila da govori.

„Ko te je upozorio?“ zahtevao je Oro.

Proročica je odmahнула glavom.

„To ne mogu da kažem. Ali mogu da kažem više nego što mi je naređeno da ne kažem.“

Cleo.

Morala je biti Cleo.

„Toliko tajni zarobljenih između vas“, nastavila je.

Proročica je dugim noktom zagrebala po ledu, a od tog zvuka Isla se naježila.

„Ali, baš kao i ovaj zid, i one će jednog dana popustiti, raspetljati se i srušiti... ostavljajući za sobom priličan nered i ludilo.“

Isla je izbegla Orov pogled.

Proročica ju je pogledala s izrazom koji je govorio da zna.

Da zna sve.

Nasmešila se.

„Dosta tvojih zagonetki“, rekao je Oro. „Tražimo srce Lightlarka. Da li je ovde?“

Proročica se još šire nasmešila.

„Blizu je. Bliže nego što mislite.“

„Dakle, na Moon Isleu je?“ upitala je Isla.

Proročica je klimnula.

Olakšanje je gotovo bacilo Islu na kolena.

„Gde?“

Žena je odmahнула glavom.

„To ne mogu da otkrijem. Oboje morate sami da ga pronađete. To je jedini način da uspešno upotrebite srce.“

Isla ju je oštro pogledala.

Proročica joj je uzvratila pogled.

„Ti... imaš mnogo pitanja. Toliko toga bih mogla da ti kažem... iako ne bih smela.“

Pogledala ju je kao da nešto zna.

„Sve će uskoro biti otkriveno.“

Islin stomak se stegao.

Da li je zaista mislila da će njena tajna biti otkrivena?

Ne.

„Zapamti ovo“, rekla je proročica. „Svuda oko tebe nalaze se laži i lažovi, Isla Crown.“

Laži i lažovi.

Ko?

„I jedan od šest vladara zaista će biti mrtav pre nego što prođe sto dana.“

Koji vladar?

Da li je to značilo da će kletve biti razbijene?

Isla je zakoračila napred, pokušavajući da pronađe prave reči, pravo pitanje.

Ali pre nego što su reči stigle da napuste njene usne, proročica se nasmešila.

A voda se pretvorila u led.

Isla je udarila pesnicama po njemu, a na koži su joj se odmah pojavile sitne mrlje krvi.

Ipak, nastavila je da udara, iznova i iznova, sve dok joj ruka nije utrnula i zbolela.

Konačno je Oro položio ruku preko njene, zaustavljajući je.

„Otišla je“, rekao je. „I neće se uskoro probuditi.“

Ruka joj je još dugo ostala položena na ledu pre nego što ju je konačno sklonila.

Okrenula se prema Oru.

I on je imao tajne.

Proročica je to potvrdila.

Toliko o tome da će ih sve podeliti.

Laži i lažovi...

Da li je mislila na njega?

Ili na nekog drugog?

A koji od šest vladara će nestati?

Iako je bila razočarana i prestravljena... informacije koje joj je proročica dala bile su neprocenjive.

„Koliko još mesta na Moon Isleu odgovara uslovu?“ upitala je glasom jedva jačim od šapata.

Proročica ju je upozorila da će njena tajna biti otkrivena.

Morali su uskoro pronaći srce.

Pre nego što se to dogodi.

Pre nego što od ostrva ostanu samo stene i ruševine.

„Tri.“

Tri.

Isla je izdahнула i naslonila se na led, a olakšanje joj je oduzelo snagu iz nogu.

Plast ju je i dalje grejao, a krvave zglobove prstiju privla je uz njegovu tkaninu.

„Tri“, ponovila je. „Možemo li večeras?“

Oro je pogledao prema nebu.

„Ne“, tiho je rekao. „Nemam... nemamo vremena. Jednom mestu je lakše prići nego ostalima. I, za dobrobit nas oboje, nadajmo se da se srce nalazi upravo tamo.“

Isla je klimnula, iako su joj se zubi stegli od razočaranja.

Želela je da pronađe srce te noći, što je pre moguće, kako bi mogla da razbije kletve, oslobodi svoj narod i dobije moć pre nego što se proročicine reči ostvare.

Pre nego što njena tajna izađe na videlo i pretvori je u metu za ispunjenje ostatka proročanstva.

„Sutra?“ rekla je, čvrsto obmotana plaštom.

„Sutra“, složio se Oro.

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

LOKVA

Kasnije te noći, Isla je stajala u svojoj sobi, držeći zvezdani štapić.

Još pre nego što je Centenijal počeo, obećala je sebi da neće koristiti relikviju da pogleda svoj dom. Jedan deo nje plašio se da će joj toliko nedostajati Wildling nova zemlja da će doneti nepromišljenu odluku i napustiti igru, portalom se vratiti tamo.

Sada se toliko toga promenilo.

Više nije bila ista osoba koja je pre dva meseca stigla na ostrvo.

Pre toga nikada nije ni razgovarala s muškarcem bez nadzora duže od nekoliko minuta. Sada je jedan od njih prelazio rukama preko njenog tela.

Pre toga mislila je da će ustuknuti pred vladarima. Sada ih je pobeđivala u iskušenjima. Pretio im je njen jezik. Čak je spasila kralja.

Pre toga verovala je da je pogrešno želeći bilo šta osim da razbije kletve sebe i svog carstva.

Sada je želela sve.

Povukla je svoju lokvu zvezda, gotovo se nadajući da će se njeno staro ja vratiti čim ugleda svoje carstvo i svoj narod.

Ivica je zadrhtala, živa — prosuto mastilo i dijamanti. Zvezde su izbledele u različite boje, nijanse su treperile i brzo se oblikovale pred njenim očima.

Rasule su se sve dok nije ugledala Wildling.

Krv joj je nestala s lica.

Srce joj je bilo jedino što je čula, nemirno udarajući u grudima.

Nije ga bilo.

Šume su bile posečene do zemlje. Palata Wildlinga bila je gotovo uništena. Sela su bila prazna.

Ovo je morala biti varka — iluzija.

Ruka joj je zadrhtala dok je dodirivala zvezdani štapić, usmeravajući ga negde drugde.

Boje su se rasule sve dok nije ugledala ženu kako leži na onome što je preostalo od šumskog tla.

Njena preplanula koža se stvrdnula i pretvorila u slojeve kore. Pramenovi kose postali su loze. Jedna ruka već se pretvarala u korenje koje se pružalo kroz zemlju.

Bila je to Terra.

Isla je prestala da diše.

Njena čuvarica počela je da je preuzima priroda, baš kao što je preuzela staricu.

Prvi koraci Wildling smrti.

Islin stomak se pretvorio u vodu, usta su joj se osušila, vid joj se zamaglio—

Spremala se da uskoči u lokvu i ode do Terre, ali se naterala da ostane mirna.

Nije mogla ništa da učini.

Bila je nemoćna.

Vraćanje Wildling smrti koja je već počela zahtevalo je beskrajnu moć i čaroliju.

A njenom carstvu ništa od toga nije preostalo za rasipanje.

Terra.

Njen učitelj borbe, najbliža osoba koju je imala na svetu.

Ona koja ju je naučila gotovo svemu što je znala.

Poppy je klečala pored nje, nanoseći joj eliksir koji će odložiti preobražaj.

Ali neće je spasiti.

Neće spasiti ni njihovo carstvo.

„Pružam ruku u zemlju, da razgovaram sa drvećem“, rekla je Terra Poppy, glasom slabijim nego što je Isla mogla da zamisli. „Ali zemlja je mrtva u mojoj ruci.“

Poppy je držala nekoliko Terrinih još uvek mekih prstiju.

„Još imamo vremena“, rekla je. „Naša ptičica se još uvek bori za nas.“

Terra je samo zatvorila oči.

„Koliko ih je još ovakvih?“ upitala je.

„Gotovo svi“, odgovorila je Poppy.

Isla je mislila da će njen narod biti onakav kakvog ga je ostavila.

Wildling je tokom njene vladavine oslabio, ali to se događalo postepeno.

Kako je ovo bilo moguće?

Zemlja je predugo bila bez moći.

Tlo je zahtevalo ono što mu pripada.

Uzimajući moćne Wildlinge, jednog po jednog.

Razbijanje njene kletve i njihove kletve neće ih spasiti.

Carstvo Wildlinga bilo je predaleko otišlo.

Čak ni moći za koje je trebalo da se rodi neće biti dovoljne.

Ne kada su slabele sa svakom generacijom vladara.

Da bi ih sve spasila, bilo joj je potrebno više — više nego što je čak i jedan vladar mogao da pruži.

Sa suzama koje su joj klizile niz obraze, Isla se setila nagrade.

Jednoj osobi koja razbije kletve sudbina je namenila neizmernu moć — više moći nego što su carstva ikada videla.

Moć koja bi mogla da spasi Wildlinge.

Moć koja bi mogla da spasi Terru.

Tokom čitavog Centenijala, Isla je bila usredsređena na to da ne izgubi.

Sada je znala da mora da pobedi.

Isli se činilo da će povratiti.

Plakala je toliko dugo da nije delovalo moguće da joj je u telu ostalo još tečnosti.

„Šta se dogodilo?“

Orov glas bio je iznenađujuće blag kada ga je pronašla kako korača po jednoj od prostorija zamka na Kopnu.

„Video sam te pre samo nekoliko sati“, rekao je zbunjeno, gotovo mrmljajući sebi u bradu.

Oči su joj verovatno još bile natečene.

Nije odgovorila na njegovo pitanje.

„Da li tvoja ponuda još uvek važi?“

Oro je očigledno znao na koju ponudu misli — onu koju joj je dao u pećini.

Na njeno olakšanje, klimnuo je.

Jedna suza joj je skliznula niz obraz.

„Mogu li da ti verujem?“ upitala je.

Oro ju je pogledao.

„Da. Nikada ti nisam lagao, Isla. Ni jednom.“

Nadala se da je to istina.

Stomak joj se prevrtao.

Da Celeste sazna da je dobrovoljno otkrila svoju najveću tajnu kralju, bila bi besna.

Ali Starling bi razumela.

Isla sada nije imala izbora.

Oro je stajao pravo ispred nje.

Položio joj je ruku na čelo.

Mrštio se.

Da li je mislio da je bolesna?

Brzo i gotovo hladno pregledao je njeno telo, tražeći povrede.

Da li je mislio da je povređena?

Volela bi da jeste.

Fizički bol bi boleo manje od ovoga.

Isla nije mogla da veruje da će mu zaista otkriti svoju tajnu.

Zatvorila je oči, nesposobna da ga pogleda dok to čini.

Svaka kost u njenom telu, svaka vena, svaki mišić i svaki deo kože vrištali su protiv toga.

Tvoja tajna je tvoja najveća slabost. Nikada je ne smeš otkriti.

To pravilo bilo joj je poput omiljenog ćebeta.

Naučila ga je pre nego što je naučila bilo šta drugo.

Sve ostale lekcije proistekle su iz njega.

Morala je da zna da se bori jer je bila nemoćna.

Morala je da se skriva u svojoj sobi jer je bila nemoćna.

Nije smela da ostane sama ni sa kim jer je bila nemoćna.

Bila je razočaranje jer je bila nemoćna.

Morala je da sledi pravila jer je bila nemoćna.

Terra i Poppy morale su da vladaju umesto nje jer je bila nemoćna.

Morala je da preživi Centenijal i da laže, vara, krade i ubija jer je bila nemoćna.

Ne.

Naterala je oči da se otvore.

Naterala je sebe da pogleda pravo u kralja dok je izgovarala reči oko kojih je izgradila čitav svoj život — temelj svega.

„Rođena sam bez moći.“

Eto.

Reči su bile izgovorene.

Poput ptica puštenih na slobodu.

Vrata njihovog kaveza bila su otvorena.

Ništa i niko nije mogao da ih vrati.

Oro se ukočio.

Videla je u njegovim očima — očekivao je sve osim toga.

Bore na čelu su mu se produbile od zbunjenosti. Zaškiljio je prema njoj.

Milion misli prolazilo mu je kroz glavu, a Isla je zamišljala da nijedna od njih nije dobra.

Bilo je previše tražiti od nje da ostane tu nakon svega.

Bila je dovoljno snažna da izgovori te reči —

ali ne i da ostane.

Isla se okrenula na peti, ali Oro ju je zaustavio nežnim dodirom.

Izgledao je čudno.

Pomalo užasnuto.

„Hoćeš da kažeš da nikada nisi koristila moć?“ zahtevao je.

Trepnula je.

Hoće li morati ponovo da kaže?

„Da“, rekla je drhtavim glasom.

Progutala je knedlu.

„Ne možeš koristiti nešto što nemaš.“

Oro je prvi put ostao bez reči.

Možda bi uživala gledajući ga tako zbunjenog da nije proživljavala najgori dan u svom životu.

I pretpostavljala je da je proročica bila u pravu.

Njena tajna je otkrivena.

Samo ne na način koji je ikada mogla da zamisli.

Ponovo se okrenula da ode.

I ovog puta je kralj nije zaustavio.

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

SUTRA

Sledećeg jutra, Isla je ušla u prestonu dvoranu uzdignute glave.

Otkrila je Oru svoju tajnu i preživela.

Kralj je tvrdio da je čovek od reči. Što je značilo da će moć koja joj je obećana sada biti njena. Sve što je trebalo da urade bilo je da pronađu srce. A sada su znali da se nalazi na Mesečevom ostrvu. Ostale su još samo tri lokacije.

Jednu od njih pretražiće te iste noći.

Bili su tako blizu.

Nada je bila jedino što ju je sprečavalo da se potpuno raspadne.

Dolazim po tebe, šapnula je Terra. Dolazim da te spasim, baš kao što si ti mene učila.

Ubistvo je sada bilo dozvoljeno. Isla je trebalo da se plaši dok je ulazila na sastanak s ostalim vladarima carstava.

Ali nije.

Imala je Oroa.

Celeste.

Grima.

Kralj je okupio vladare kako bi im saopštio novosti. Isla je bezbedno stajala uz njegovu stranu.

Grim se pojavio sledeći. Nije ga videla od bala, ali je svake noći prelazila prstima preko svoje ogrlice, pitajući se kada će skupiti hrabrost da povuče dijamant i pozove ga u svoju sobu.

Cleo je ušetala noseći ogrtač zakopčan niz prednju stranu, s prorezom kroz koji su se videle njene noge u pantalonama. Pogledala je Islu s tek malo interesovanja, ali Isla nije napravila grešku i poverovala da to znači da Moonling ne želi da je vidi mrtvu.

Cleo verovatno zna da ne može da joj priđe dok joj je Oro partner.

Dobro.

Celeste im se pridružila. Zatim Azul.

Svi su stajali podalje jedni od drugih. Pogledi su im bili oprezni. Spremni za napad. Spremni da upotrebe svoje moći ako bude potrebno.

Oro je konačno progovorio, a njegov glas ispunio je čitavu dvoranu.

„Prošlo je šezdeset dana od početka Centenijala. Da li bi neko želeo da podeli svoj napredak?“

Niko nije rekao ni reč.

Isla se pitala šta bi trebalo da kaže. Ili koliko toga.

Pre sastanka nisu ništa dogovorili.

Na njeno iznenađenje, Oro je rekao:

„Isla i ja smo pretražili čitavo ostrvo u potrazi za relikvijom za koju verujemo da je možda korišćena pre pet stotina godina. Mislimo da je njeno korišćenje bilo prvobitni prestup i da je njena moć stvorila kletve.“

Istina.

Gotovo sva istina.

Treptala je, zatečena.

Azul se namrštio.

„Kakva bi relikvija uopšte mogla da baci kletve?“

„Ona prožeta moći Nightshadea“, jednostavno je odgovorio Oro.

Opet istina.

Isla je zurila u njega razdvojenih usana.

Zar nije rekao da ne veruje ostalima? Zašto o ovome nisu razgovarali unapred?

Vladar Skylinga naglo se okrenuo prema Grimu.

„Da li bi takva relikvija mogla da postoji?“

Grim se ukočio.

„Mogla bi, ako je napravljena dovoljno davno da je neki Nightshade vladar mogao da priušti da žrtvuje deo svoje moći.“

Azul je izgledao zapanjeno.

„Onda ne bi li trebalo svi da potražimo tu relikviju? Zar Nightshade ne bi trebalo da je traži? Možda bi ga privukla.“

Isla je oštro pogledala Oroa. Zašto im je toliko toga otkrio?

„Ne“, rekao je kralj glasom koji nije dopuštao raspravu. „Ne možemo rizikovati da usmerimo sav trud na samo jedan put ako grešimo. Ne kada je naša situacija toliko hitna.“

Podigao je rukav i pokazao im dokle se proširila plavičastosiva boja.

Njegovo telo bilo je poput mape koja im je pokazivala kako se ostrvo raspada.

Isla se uspravila.

Barem je imao dovoljno razuma da ostale drži podalje od njihovog plana.

„Međutim“, nastavio je, „mislim da je vreme za promenu partnera.“

Krv je napustila Islino lice.

Oro se okrenuo prema Moonling vladarki.

„Cleo, da li bi ti odgovaralo da budemo upareni kako bismo zajedno mogli da pretražimo Mesečevo ostrvo u potrazi za ovom relikvijom?“

Isla nije disala.

U ušima joj je odjekivala zaglušujuća buka.

Mora da ga je pogrešno čula...

Mora da je pogrešno razumela.

Da li je uopšte mogao da promeni uparivanje?

Zнала je da je trebalo da sakrije bes u očima, koje su sada spaljivale rupe u Oroovom licu.

Ili šok koji joj je ukočio usne.

Ali kralj se čak nije ni okrenuo da je pogleda.

Cleoin osmeh bio je mačji.

„Jesi li siguran, kralju?“ upitala je. „Delovalo je kao da se ti i Wildling tako lepo slažete.“

Oro je zatim upario Azula i Celeste.

A onda Islu i Grima.

Ali ona jedva da je čula njegove reči od buke u ušima.

Njeno telo jedva se suzdržavalo da ne preskoči sto i prereže kralju grlo njegovom sopstvenom krunom.

A onda ju je pogodila spoznaja poput kamena u grudi.

Oro ju je koristio.

Sve dok mu nije postala beskorisna.

Baš kao što ju je Celeste upozorila.

Sada, kada su znali da se srce nalazi na Mesečevom ostrvu, promenio je savezništva kako bi odgovarala njegovom planu.

Izabrao je Cleo.

Sve vreme dok ga je poznavala, svaki Oroov izbor bio je za dobrobit njegovog naroda.

Učiniću sve što je potrebno da razbijem ove kletve, rekao je.

Čak i ako je to značilo da je izda.

„Jesi li zaista siguran, kralju?“ upitala je Cleo, gledajući Islu skupljenih usana. „Moram da priznam da sam sumnjičava... Ovo nije samo strategija između tebe i Wildlinga, zar ne?“

Trunčica nade pojavila se u Islinim grudima.

Nedeljama su radili zajedno.

Ona mu je spasla život.

On je spasao njen.

Možda je ipak nije izdavao.

Možda je ovo bila samo strategija...

Oroov osmeh bio je ispunjen čistim zadovoljstvom.

„Otkriću vam tajnu koja bi mogla da objasni moju odluku“, rekao je dovoljno glasno da svi čuju.

Okrenuo se i pravo pogledao u nju.

„Isla Crown nema moći.“

Svet se zamrznuo.

A onda se razbio.

Bila je budala.

Budala što je poverovala da će joj kralj zaista prepustiti moć obećanu proročanstvom.

Budala što je poverovala da njegova obećanja išta vrede.

Budala što je poverovala da će sačuvati njenu tajnu.

Reči proročice odzvanjale su joj u glavi, u ritmu užasa.

Ima laži i lažljivaca svuda oko tebe, Isla Crown.

Govorila je o Oru.

Pokušavala je da je upozori.

Izdaja joj je proparala utrobu poput gvožđa koje se pretvara u sečivo.

Poželela je da njime probode Oroa pravo kroz srce.

Cleo se okrenula prema njoj i kao da je tek tada shvatila.

Isla je bila nezaštićena.

Sama.

Bez moći.

Napravila je korak napred—

Ali pre nego što je ijedan od vladara mogao da napravi potez prema njoj,
Grim ju je uhvatio za ruku.

I nestali su.

TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

OBEĆANJE

Znali su.

Svi su znali.

Tajnu koju je čuvala čitavog života, razlog zbog kojeg je bila zarobljena u svojoj sobi, jedinu stvar koja bi je učinila glavnom metom Centenijala.

Zato što im je Oro rekao.

Bol je bila poput šake koja joj je čupala utrobu.

Ne.

Ovo nije moglo biti stvarno.

Rekao je da joj nikada nije lagao. Rekao je da može da mu veruje.

Postao je ljubazniji, brižniji—

Budala.

Čak ga je i sada branila.

Čak i nakon što joj je uništio šanse da razbije svoju kletvu i spase svoje carstvo.

Oro ju je osudio na smrt.

Iskoristio ju je.

Ovo je bilo stvarno.

U jednom trenutku bila je u prestonoj dvorani i gledala užas na Celestinom licu. Gledala je Cleo kako pravi korak prema njoj.

A već sledećeg trenutka bila je na drugoj strani Kopna, dole ispod litice, na plaži.

Grim joj je i dalje čvrsto držao ruku.

Grim.

On je bio razlog zbog kojeg nije bila mrtva.

Ali kako je on—

Isla je verovatno izgledala zbunjeno, jer je rekao:

„Moj flair.“

Njegov flair.

Znači, to je bilo to.

Bila je to opasna moć.

Isla je mislila da Grim jednostavno može da postane nevidljiv — nikada nije zamišljala da je sposoban da pređe čitavo ostrvo u jednom jedinom dahu.

Tada se setila njegovih reči na plaži.

„Mogu da te vratim sa sobom u Nightshade zemlje upravo sada.“

Da li su ostali vladari znali?

Ili su samo pretpostavili da ju je učinio nevidljivom?

Jedno je bilo jasno: rizikovao je da njegov flair bude otkriven zbog nje.

„Hvala ti“, rekla je, dok su joj se suze skupljale u uglovima očiju. „Ja—“

Pažljivo ju je posmatrao.

Oči su mu bile pune brige.

Naravno.

Grim je sada znao njenu tajnu.

Da li je zbog toga manje mislio o njoj?

Napravila je korak unazad.

Da li je žalio što je možda otkrio svoj flair kako bi je spasao?

Bilo ju je sramota.

Osećala se slabo.

Glupo.

„Znao sam“, rekao je nežno.

Sekunda.

Još jedna.

„Znao si šta?“

Prišao joj je.

Sve dok nije stao pravo ispred nje.

Prislonio je dva prsta na njene grudi.

Pritisnuo.

Ona je zadrhtala.

„Znao sam da nisi vezana kletvama. I da nikada nisi koristila moć.“

Čitav njen svet se zamutio i nakrivio.

Znao je.

„Šta?“

Činilo joj se da su njene emocije poput plimnog talasa — strah, sramota, iznenađenje i bol borili su se jedni protiv drugih.

„Nightshade... naše moći uključuju kletve. Mogu da osetim sve ostale. Znao sam čim sam te prvi put ugledao da nisi vezana za njih.“

Setila se kako ju je spasao da ne pojede ostatak srca, insistirajući da ga odnesu u njenu sobu tokom prve večere.

Tada je znao.

Znao je sve vreme.

„Nisi mi opasnost, Isla“, rekao je čvrstim glasom, a pogled mu je bio jasan. „Nikada ti ne bih naudio. Niti bih otkrio tvoju tajnu.“

„Zašto?“ izustila je bez daha.

Zašto nije rekao ostalima?

Zašto je nije odao onog trenutka kada je osetio da nije vezana kletvama?

Grim se tada nasmešio.

Bilo je uznemirujuće kako je, čak i u ovom trenutku, taj osmeh uspevao da joj rastopi utrobu.

„Zato što smo mi čudovišta, Jedačice srca“, rekao je. „Ili, barem, oni tako misle.“

Osmeh mu se proširio.

„A čudovišta drže zajedno.“

Ja sam čudovište.

Slagalice je počela da se sklapa.

Grimova trenutna fascinacija njome.

Njegovo insistiranje da joj se približi, bez straha od njene kletve.

Delovi nje koji su se do malopre grčili od straha sada su se smirivali.

Jedna polovina osećala se ogoljeno i slomljeno pred njim.

Nesavršeno.

Bez moći.

Ali druga polovina konačno je popuštala od olakšanja.

Znao je njenu tajnu.

I nije je rekao nikome.

Sumnjala je da ju je tokom Centenijala koristio.

Ali nije.

Svaki njihov susret bio je iskren.

Usne su joj zadrhtale.

Pokušala je da ih zaustavi, ali nije uspela.

Grim je zakoračio prema njoj, osećajući sve što se u njoj dešavalo.

Tugu.

Ostatak mržnje koju je osećala prema samoj sebi.

Zažmurio je na trenutak, zbunjen, a zatim joj prešao zglobovima prstiju niz obraz.

Suze su joj tekle, a ona to nije ni primetila.

„Grim...“ rekla je nesigurnim glasom. „Šta nije u redu sa mnom?“

Vladarka rođena bez moći bila je poput ostrige bez bisera.

Grimove oči sevnuše od besa.

„Ništa. Apsolutno ništa nije u redu s tobom, srce“, rekao je.

Zatim ju je privukao u naručje.

Ostala je tamo, drhteći.

„Mislim da će me ubiti“, tiho je rekla, a onda podigla pogled prema njemu.

Iznenadio ju je osmehom.

Pažljivo joj je prislonio ruku uz obraz.

„Ako bilo ko pokuša da ti naudi, unišću njega i čitavo njegovo carstvo.“

Prstima joj je prešao niz lice, preko vrata, a zatim nežno povukao privezak na kraju njene ogrlice.

„Povuci ovo“, rekao je. „I biću tamo.“

Isla mu je verovala.

Verovala je samo njemu.

ČETRDESETO POGLAVLJE

ZAJEDNO

Oroova izdaja bila je poput glečera u njenim grudima, pulsirajuća i bolna.

Verovala mu je.

Zajedno su prošli kroz čitav niz izazova i prepreka.

Zajedno.

Zar to nije nešto značilo?

Nedelje koje je provela pomažući Oru bile su uzaludne.

Jedino što je topilo njen bol bio je Grim.

Ispunjavao je njene snove, a zatim i njene dane.

Isla je znala da im je vreme odbrojano, i to ne samo zato što se ostrvo oko nje raspadalo.

Cleo i Oro bili su sve bliže pronalasku srca...

Možda su ga već i pronašli.

A kada ga pronađu i upotrebe njegovu moć, preostajao bi samo još jedan deo ispunjenja proročanstva — ubistvo jednog vladara i čitavog njegovog carstva.

Uskoro će Isla biti mrtva.

Nikada neće dobiti svoju Wildling moć.

Terre više neće biti.

A ona ništa nije mogla da učini povodom toga.

Čitavu nedelju Isla je razmišljala samo o preživljavanju.

Uz Grimovu pomoć preselila se u Mesto ogledala na Wild Isleu.

Ako je Juniperu trebalo verovati, tamo je mogla da se koristi samo Wildling moć.

To je bilo jedino mesto na kojem bi ona i Cleo, ili čak Oro, bili jednaki po snazi ukoliko bi je napali.

Njene oštrice tamo nisu bile beskorisne.

Uselila se u jednu od napuštenih soba na spratu.

Svakog jutra pitala se da li joj je to poslednje.

Zaključavala je vrata i postavljala nameštaj ispred njih, znajući da bi joj to samo dalo upozorenje pre nego što neko udari.

Pokušavala je da noću ostane budna, a svaki škripaj zamka terao bi je da poskoči—

ali bi njeno telo na kraju ipak popustilo i primoralo je da zaspi.

Ruka joj nikada nije bila daleko od bodeža.

Ella je rizikovala život u smrtonosnoj šumi, odlazeći na Wild Isle kako bi joj donela sve što joj je bilo potrebno.

Hranu.

Vodu.

Jednom od poslednjih puta kada je svratila, Isla joj je predala većinu dragulja koje je donela na Lightlark — čitavu vreću dijamanta i dragog kamenja.

„Pronađi iscelitelja“, rekla je.

Pitala se da li se Starling više neće vratiti, nakon što je dobila ono što je želela.

Ali vratila se.

Svakog dana bi ponovo dolazila.

I Celeste je dolazila.

Odmah nakon izdaje, nazvala je Islu budalom što je verovala kralju.

A onda ju je privukla u naručje i obe su zaplakale.

Isla se pitala da li će to biti trenutak kada će je Celeste napustiti.

Njena prijateljica imala je sopstveni život i sopstveno carstvo o kojima je morala da brine.

Bilo je glupo što je i dalje ostajala uz Islu.

Ali Celeste je i dalje bila uverena da je Bondbreaker mogućnost.

„Tražim ga“, rekla je. „Napredujem.“

Isla je većinu dana provodila crtajući svoje lokve zvezda i gledajući kroz njih, sve dok joj se stomak ne bi stegao od krivice kada bi ugledala Terru.

Čitava desna strana njenog tela sada je bila deo zemlje.

Jedva je mogla da govori.

Jednom se zapitala da li je sebična što se skriva.

Ako su Cleo i Oro zaista pronašli i upotrebili srce Lightlarka i tako ispunili veći deo proročanstva, zar onda nije imalo smisla da upravo Wildling budu ti koji će umreti?

Njena nova zemlja i njen narod bili su gotovo nestali.

Ona je bila bez moći.

Isla i njeno carstvo nisu nudili ništa budućnosti ostrva.

Možda bi upravo oni imali najviše smisla...

Isla je to pomenula Celeste, koja je izgledala kao da će je ošamariti.

„Potrebni su nam Wildling“, rekla je njena prijateljica. „Da obnove sve. Da ponovo rastu. Ti i tvoje carstvo važniji ste nego što možeš da zamisliš.“

Te noći, Isla je lutala Mestom ogledala, zaustavljajući se pred rezbarijama svog naroda i pred trezorom koji je pokušavala da otvori, ali bez uspeha.

Celeste je bila u pravu.

Wildling su nekada bili veliki.

Neizostavan deo ostrva.

Kakva šteta što imaju tako slabu vladarku, pomislila je, posmatrajući divlje životinje koje su nekada slobodno lutale ovim mestom, veličanstveno bilje koje su nekada uzgajale hiljade Wildlinga, oružje kojim su nekada rukovali, pre nego što im je pažnju zaokupilo srce i krv.

Kakva tragedija što se njihovo poglavlje završavalo upravo ovako.

ČETRDESET PRVO POGLAVLJE

PISMO

Sledećeg jutra Isla je pronašla Celeste pred svojim vratima u Mestu ogledala.

„Dovoljno si se durila“, rekla je.

Isla je trepnula.

Durenje?

Pokušavala je da preživi.

„Stvarno si ogromna budala. Znaš li to?“ upitala je Celeste.

Isla je slabašno klimnula.

„Dobro. Ali znaš šta nisi, Isla Crown? Promašaj. A nisam ni ja. Dakle, izdao te je? Očekivale smo ovo. Znale smo da ne možemo nikome da verujemo. Ili si to zaboravila?“

Isla je bolno stegla vilicu.

„Nismo godinama pravile planove da bi nas ovo zaustavilo“, rekla je Celeste. „I nije sva nada izgubljena. Još nije.“

Iznenadila je Islu širokim osmehom.

„Razgovarala sam sa Starlinzima koji rade u zamku, uključujući i tvoju Ellu. O skrivenoj biblioteci.“

Isla se jedva suzdržala da ne vrisne.

Bondbreaker je bio izgubljen slučaj.

To je znala.

Celestino insistiranje da ga pronađu počinjalo je da je izluđuje.

Isli je bilo potrebno pravo rešenje — a ne legenda.

Ipak, Celeste je mogla da je napusti onog trenutka kada su ostali vladari saznali njenu tajnu.

Ali nije.

Zato je Isla, najnežnije što je mogla, rekla:

„Da li neko od njih zna gde se nalazi?“

„Još ne — ali traže. Svaka od njih pretražuje određeni deo zamka i raspituje se kod svakoga koga može—“

Isla joj je uputila pogled.

Celeste je podigla ruke iznad glave.

„Dakle, koji je tvoj plan? Da sediš i kriješ se ovde dok se ostrvo oko nas ne raspadne? Da čekaš da Cleo i kralj pronađu srce — ako ono uopšte postoji — i ubiju te? Da čekaš dok Wildling carstvo zvanično ne izumre?“

Isla se trznula.

Iako je upravo to radila.

Ispričala je prijateljici šta je videla u svojoj lokvi zvezda.

Pokazala joj je.

Pomoći ću ti, obećala je njena prijateljica.

Ali Isla je znala da ništa osim moći obećane proročanstvom neće spasiti Wildlinge u njihovom sadašnjem stanju propadanja.

Njeni problemi delovali su nepremostivo.

Kako je trebalo da pronađe srce Lightlarka sada kada ne samo da su svi želeli da je ubiju, već su znali i da to lako mogu?

Čim bi izašla iz Mesta ogledala, postala bi meta.

Kako je Isla sada trebalo da pobedi?

Spustila je pogled na svoje ruke.

Njene nesigurne reči iznenadile su je.

U grlu joj se stvorila knedla, a oči su je pekle.

„Ne želim da odustanem“, iskreno je rekla.

Svaki put kada bi zatvorila oči, videla bi svoju starateljku.

Kako pati.

Kako polako postaje deo šume.

Poppy i Terra računale su na nju...

A Isla je namerno postupila suprotno svim njihovim planovima i pripremama.

Zaista je mislila da može da ispuni svoju dužnost i dobije ono što je najviše želela pod sopstvenim uslovima.

Kakva je budala bila.

„Ali kako da ne odustanem? Nemamo plan. Nemamo saveznike.“

Celeste je uzela njene ruke u svoje.

U očima joj je bilo nečeg blistavog, intenziteta poput dve svetlucave zvezde.

„Imamo upravo ono sa čim smo započele Centenijal.“

Zastala je.

„Jedna drugu.“

Kad bi samo to bilo dovoljno.

Da je imala moć, mogla bi direktno da se suprotstavi Cleo i Oru, možda čak i da im uzme srce, umesto da čeka da bude ubijena.

Vladarka Starlinga počela je brzo da korača po sobi, kao da su je sopstvene reči ispunile novom snagom.

„Ova igra nije gotova. Na ostrvu smo više od dva meseca. Mora da smo ostvarile makar neki napredak, neku vezu. Neko ovde mora da bude sposoban da nam pomogne.“

Veza.

Celestina reč dala joj je ideju.

Dah joj je zastao.

Misli su joj se rasule.

Jedna osoba se iznova i iznova pokazala korisnom.

Neko ko se bavio tajnama.

A ako je Isla išta naučila tokom Centenijala, bilo je to da su tajne sve.

„Pergament“, zahtevala je Isla.

Vladarka Starlinga se nasmešila.

„Odmah se vraćam.“

Sat vremena kasnije, Celeste se vratila sa pergamentom, mastilom i Ellom.

Starling je sada znala za njihovo prijateljstvo, ali Isla nije brinula.

Ne kada je Ella bila odana i pripadala Celestinom narodu.

Bilo je u njenom i interesu njenog carstva da njihove tajne ostanu sačuvane.

Isla je brzo napisala pismo, pokazala ga Celeste, a zatim ga presavila napola i predala Elli da ga odnese.

Gotovo.

Isla je nešto uradila...

Nije odustajala.

Još ne.

Dok je Ella odlazila sa pismom, Isla je osetila tračak nade.

Možda je bila mlada, bez moći i glupa.

Ali da su Oro i Cleo pronašli srce, već bi ga upotreбили.

Jedno od njih bi bilo mrtvo, a kletve bi nestale.

Nešto je pošlo po zlu.

Celeste je bila u pravu.

Igra nije bila gotova.

Još ne.

Pismo je bilo namenjeno Juniperu, čiji je bar bio zatvoren još od bala.

Ako je iko znao gde se nalazi navodna skrivena biblioteka, ili bilo šta što bi joj moglo pomoći da pobedi, bio je to on.

Pisalo je:

Detalji moje najveće tajne u zamenu za tvoju?

Isla nije mogla da zaspi.

A činilo se da ni Grim nije mogao.

Stajao je okrenut leđima prema njoj u dugoj prostoriji i gledao kroz prozor — prag koji nije mogao da pređe.

Duboko je udahnuo, a glava mu je pala unazad dok je izdisao, kao da ga je sam pogled na tamu s druge strane prozora ispunjavao novom snagom.

Isla je napravila korak, a on se naglo okrenuo.

Izgledao je iznenađeno.

I olakšano.

„Srce“, brzo je rekao, ponovo izostavivši poslednji deo imena kojim ju je oslovljavao.

Da li je sada prestala da bude „Jedačice srca“, kada više nije morao da se pretvara da ne zna njenu tajnu?

Grim je dugim koracima prišao do nje, ne skrećući pogled.

Pre nego što je Isla uspeła da kaže bilo šta, probudila se.

Sela je naglo, trepćući i pokušavajući da odagna ostatke sna.

Progutala je knedlu.

Samo san.

Samo još jedan...

san.

Sledećeg dana Isla jedva da je mogla da pogleda Grima u oči kada ju je posetio u Mestu ogledala.

Dolazio je kad god je mogao, ulazeći u zamak kao i svi drugi, nesposoban da koristi svoj flair kako bi se probio unutra.

Juniper još nije odgovorio, ali ona nije izgubila nadu da hoće.

Barmen ne bi mogao da odoli njenim tajnama.

Ne ako je čuo za njenu bespomoćnost.

Grim joj je doneo čokoladu sa pijace.

Mislila je da su se sve radnje u agori zatvorile nakon bala, kada je ostrvo počelo da se ozbiljno urušava.

Ali pretpostavljala je da Grim ume da bude veoma ubedljiv kada nešto želi.

Isla je gotovo mogla da oseti njegove ruke na sebi zbog sna.

Bio je toliko živopisan, način na koji je—

„Jedačice srca?“

Trepnula je.

Nasmešio se.

Toliko vragolasto da je Isla frknula.

Oči su joj se suzile u preteći pogled.

„Da li si ti... da li si ti poslao taj san?“ upitala je veoma napetim glasom.

Nightshade su imali tu sposobnost.

Sopstvenim očima videla je kako tokom demonstracija stvara iluzije.

„Jesi li mi ti poslao i sve ostale?“

Isla je mislila na Grima više nego što bi trebalo.

Ali broj puta koliko ga je sanjala bio je apsurdan.

Gotovo svake noći ispunjavao joj je misli.

Trebalo je da zna.

Svi ti snovi koje je u poslednje vreme imala...

„Koji san?“ bilo je sve što je Nightshade rekao.

Ali oči su mu bile pune nestašluka.

Ustala je sa svog improvizovanog kreveta i besno prišla.

Nešto u tome što joj je usadio san u misli delovalo je kao zadiranje u njenu privatnost — bez obzira na to koliko joj se san dopao — i šake su joj se besno stisnule uz bokove.

„Vrlo dobro znaš na koji san mislim.“

Grim je imao drskosti da i dalje glumi zbunjenost, iako su mu se uglovi usana trzali dok se borio da se ne nasmeši.

„Nisam siguran na šta misliš“, rekao je. „Ali... prema onome što čujem... i osećam... možda je to nešto o čemu bih voleo da čujem više...“

Borila se protiv poriva da mu stane na stopalo pre nego što ga pošalje kući za taj dan.

Sledećeg jutra Isla je oprezno izašla iz Mesta ogledala.

Očekivala je da će pronaći Cleoinu legiju kako je čeka, ili samu Cleo i Oroa, spremne da iskoriste priliku da je ubiju.

Ali tamo nije bilo nikoga.

Niko je nije čekao.

Isla nije želela da ode.

Bilo je prerano i delovalo je nepromišljeno.

Ali Juniper je poslao odgovor — i nagovestio nešto vredno.

Znam ko je bacio kletve, napisao je.

Nije to bila vrsta informacije koju je očekivala, ali delovala je presudno.

Sve ovo vreme bila je usredsređena na to kako da razbije kletve, umesto na to ko ih je stvorio.

Nije znala kako će joj to pomoći da pobedi na Centenijalu.

Ali bio je to početak.

Bio je to jedini trag koji su imali.

Kada su ona i Celeste ušle u agoru, Islin puls se ubrzao.

Ponovo je očekivala napad.

Baš kao u luci.

Ljude koji iskaču iz senki.

Ali agora je bila napuštena.

Nijedan stanovnik ostrva nije se zadržavao tamo.

Jedini zvuk bilo je škripanje natpisa na radnjama, prekrivenih prašinom, dok su se njihali na vetru.

Celeste je naborala nos kada su ušle u krčmu.

Isla je zažmurila na trenutak.

Iako nedeljama nije bilo gostiju, miris alkohola postao je još intenzivniji, toliko jak da su je pekle oči.

A tu je bio i još jedan miris.

Neki drugi miris.

Isla je potrčala do šanka i provirila iza njega, samo da bi naglo udahnula.

Krik joj je zastao u grlu.

Tamo je bila poruka.

Ispisana krvlju.

Ne.

Nije to bila samo poruka.

Bio je to odgovor.

Setila se reči koje su ona i Celeste ispisale nakon pokušaja atentata na nju u luci:

Pokušaj jače.

Na drvenim ormarićima u kojima su se nalazile police sa pićem sada su stajale reči:

Dovoljno jako?

A ispod njih, Juniper je bio mrtav.

ČETRDESET DRUGO POGLAVLJE

CLEO

Ostrvo je bilo izgrađeno od srca, kostiju i krvi. Smrt je bila u samom njegovom jezgru, od dvoboja u kojem je poginuo Cronan Malvere pa sve do života izgubljenih nakon toga. Tri dana nakon što je Juniper pronađen mrtav, Isla je i dalje ostajala u Mestu ogledala, znajući da je ona sledeća.

Cleo je još nije ubila — ali njen uticaj bio je svuda. Presrela je Islinu poruku ili je nekako saznala za nju. Nijedna komunikacija više nije bila bezbedna. A njena krvava poruka bila je jasna.

Moonling još nije došla po nju... ali hoće.

Ponekad, kasno noću ili rano ujutru, Isla bi se iskrala iz Wildling palate i trčala. To je u poslednje vreme bila jedina aktivnost koja joj je čistila glavu od neprekidnih slika njenog carstva koje umire. Svakog dana odlazila bi sve dalje, rizikujući da zađe duboko u opasnu šumu. Do litice. Čak i do samog oboda zamka.

Barem bi joj to omogućilo da nešto oseti.

Osećala se beskorisno dok ništa nije činila da pobedi.

Ali odakle da počne? Oro joj namerno nije otkrio preostale lokacije na Mesečevom ostrvu gde se tama susretala sa svetlošću. Nije mogla sama da ih traži. Čak i da je znala gde se nalaze, Oro i Cleo su ih verovatno već pretražili. Što je značilo da su morali imati srce...

Ili su bili veoma blizu tome da ga pronađu.

Krivica joj se gomilala na ramenima, sloj po sloj, otežavajući joj svaki korak. Izneverila je svoj narod. Izneverila je svoje čuvare.

I izneverila je Junipera.

Cleo ga je ubila zbog nje — zbog znanja koje je trebalo da joj prenese.

Što je značilo da je njegov trag bio važan.

Isla nije dozvoljavala da Juniperova smrt bude uzaludna. I dok je trčala kroz šumu, osetila je tračak nade.

Da su Cleo i Oro već pronašli srce, Moonling vladarka ne bi se trudila da sabotira Islu. Nešto je pošlo po zlu...

Što je značilo da možda još postoji šansa da sve ispravi.

Ostrvo je bilo poput kolača koji se, dan za danom, mrvu u more. Ali u sumrak je bilo prelepo. Sunce je bilo poput razlivenog žumanca, razmazujući zlatne, narandžaste i crvene nijanse po nebu, kao da očajnički želi da ostavi trag. Oblaci su ličili na pamuk umočen u ružičastu boju.

Isla je posmatrala zalazak sunca sa litice, oslonivši ruke na kolena i zadihana. Upravo je trčala više od sat vremena. Koren kose bio joj je vlažan od znoja, a toplota dana podsetila ju je na Wildling. Slani povetarac joj je vraćao pletenicu unazad, a zatim je iščezavao, lepeći joj kosu za obraz.

Nosila je odeću koju joj je krojač napravio tokom prve nedelje na ostrvu. Odeću namenjenu trčanju i borbi. Tkanina je bila tanka, ali je štitila od vremenskih uslova. Isla je planirala da upravo u tom istom kompletu pronađe srce—

Zajedno.

Sela je dok je poslednji deo sunca nevoljno nestajao iza horizonta. Prstima je uhvatila travu i osetila je — moć koja je tekla kroz tlo, iako slabija nego ranije. Moć kojoj nije mogla da pristupi.

„Mama“, rekla je dok se tama približavala. „Ne krivim te.“

Ponekad je razgovarala s njom.

Isla nikada nije upoznala svoju majku. Ubio ju je Islin otac na dan njenog rođenja, pre nego što je i sebi oduzeo život. Oboje su bili žrtve Wildling kletve. Njena majka je odbila da ubije osobu koju je volela, pa je kletva zahtevala njenu krv.

A njihova ćerka rođena je bez moći.

„Ni ja to ne bih mogla“, tiho je rekla.

Isla je ponekad razmišljala o tome. O nemogućem izboru. Ubiti voljenu osobu... ili umreti.

Ranije joj se činilo da je odgovor očigledan. Sada je znala da nikada ne bi mogla da ubije osobu koju voli.

Možda ju je to činilo smrtnicom. Možda ju je to činilo slabom.

Ne. Ne slabom.

Slaba vladarka ne bi stigla ovako daleko u Centenijalu bez moći.

Dok se vraćala u šumu, mesec je već bio široko oko na nebu, posmatrajući je. Kretala se kroz senke, držeći se njegovog oboda i posmatrajući Mainland zamak kroz tamu.

Nedostajala joj je njena soba tamo. Nedostajala joj je njena tajna i sigurnost koju joj je pružala.

Isla je upravo htela da se vrati u šumu Mainlanda kada ju je ugledala.

Cleo.

Prva reakcija bila joj je da se ukoči i izvuče bodež. Ali Moonling je nije primetila. Bila je predaleko.

Dok je Isla posmatrala Cleo kako nestaje u noći, njen strah je splasnuo.

Celeste je bila u pravu. Predugo se skrivala.

Uskoro će ionako morati da izađe iz skrovišta zbog Carmela, dvadesetčetvoročasovne proslave koja se održavala sedamdeset petog dana. Prisustvo je bilo obavezno, osim ako nije želela da se zvanično povuče iz igre.

Nije mogla. Ne dok je njeno carstvo bilo u ovakvom stanju.

Isla će morati da se suoči sa Cleo tamo. Jedan deo nje pitao se da li je to trenutak kada su Oro i Moonling planirali da je ubiju — ako su želeli da bude dramatično, pred svim prisutnim stanovnicima ostrva.

Srce joj je snažno udaralo pri toj pomisli.

Više neće provoditi dane u strahu. Ako joj je sudbina bila da umre, suočiće se s njom bez oklevanja.

Sa znojem koji joj se lepio za čelo, Isla je počela da prati Moonling vladarku kroz noć.

Možda će je odvesti pravo do srca.

Cleo je prelazila preko Mainlanda, bela odeća joj je sijala kroz noć, obasjana mesečinom poput reflektora. Moonling vladarka uživala je u toj svetlosti, nakratko zastajući da zabaci ramena i podigne lice prema njoj.

Govorilo se da je Moonling postao najjače carstvo otkako su kletve izrečene. Za razliku od Sunlinga ili Nightshadea, još su mogli da pristupe svom izvoru moći. A za razliku od Starlinga, mnogi njihovi pripadnici i dalje su bili drevni.

Njihova kletva ih je, ako ništa drugo, najmanje pogodila.

Hiljade Moonlinga je tokom godina poginulo od mora, to je bilo tačno, ali oni koji su preživeli nisu fizički oslabili.

Isli se stomak stegao.

Nije znala kako joj to ranije nije palo na pamet.

Cleo je morala biti ta koja je izrekla kletve.

To je ono što joj je Juniper pokušavao reći.

Zato ga je Moonling i ubila.

Da li je ona stvorila kletve i svom carstvu dodelila jednu kako bi skrenula sumnju?

Kletvu koja nju samu uopšte nije oslabila?

Nije pretrpela nikakve posledice. I dalje je bila snažna kao i uvek.

Ako je to bilo tačno...

Cleo nije želela da kletve budu razbijene.

Da li je Oro znao?

Da li je zato srce još nisu upotreбили?

Da li je Cleo sprečavala Oroa da to ikada učini?

Isla je disala prebrzo. Cleo je bila opasna. Smrtonosna.

Ali nije se okrenula i vratila u zamak, Grimovim ili Celestinim putem.

Pratila je Cleo do mosta prema Mesečevom ostrvu.

Prvi put tamo nije bilo stražara.

Moonling vladarka ih je verovatno uklonila nakon što su ona i Oro bili upareni.

Zašto?

Nije imala vremena da razmišlja o tome i njihovo odsustvo shvatila je kao dobar znak.

Isla je sačekala nekoliko minuta da Cleo nestane niz most.

Zatim ga je prešla.

Cleo je prošla pored svoje palate. Isla ju je pratila kroz istu šumu koju su ona i Oro posetili pre dve nedelje.

Kuda je išla?

Moonlingina bela haljina nežno je lebdela iznad rastinja, ne prljajući se od zemlje i ne kvaseći se dok je prolazila kroz potoke. Voda je menjala svoj tok prema njoj dok bi prolazila — kao da je doziva.

Islina odeća zadržavala je veći deo hladnoće. Obrazi i nos su je pekli, ali grudi su joj bile tople. Čizme su joj štatile stopala od mraza.

Cleo je hodala lako, nesmetano kroz sneg.

Možda ju je hladnoća okrepljivala, baš kao i mesečina.

Bez upozorenja, Cleo se zaustavila, a Isla je ukočeno stala pre nego što se povukla dublje u zaklon šume.

Moonling vladarka stajala je pred planinom prekrivenom ledom poput oklopa.

Podigla je ruke iznad glave, raširila prste — a zatim ih spustila graciozno poput pahulje koja pada s neba.

Led je istog trenutka počeo da se topi, klizeći niz planinu u velikim pločama koje su udarale o tlo, a zatim se ponovo ledile.

Isla je zažmurila kroz tamu.

Šta je Cleo radila?

Trebalo joj je bolji pogled.

Isla je zakoračila napred, jednom nogom izašavši iz šume. Zažmurila je dok je led nastavljao da se obrušava, otkrivajući otvor, gotovo poput portala.

Ili skrivenog prolaza.

Oči su joj se suzile.

Da li je to mesto na kojem su se ona i Oro sreli?

Da li je tu čuvala srce?

Ili je bilo nešto sasvim drugo?

Isla je zakoračila još jednom—

A onda je vazduh proparao glasan krik.

Tamno plava ptica od ranije obrušila se kroz drveće, pravo prema njenoj glavi. Isla se sagnula u poslednjem trenutku, ali ptica je napravila krug i vratila se, divlje ključajući.

Glasno je zakreštala.

Alarm, shvatila je Isla prekasno.

Ptica je bila Cleoin špijun, upozoravajući svoju gospodaricu da je neko prati.

Isla se usudila da pogleda gore.

Moonling vladarka se okrenula.

Pogledi su im se sreli.

U bljesku kristalnoplave svetlosti, snažan mlaz vode odbacio je Islu kroz vazduh. Vazduh joj je nestao iz pluća. Cleo ju je bacila na ledenu stranu planine, a Isla je kriknula od snažnog udarca.

Bol je bila šokantna i zaslepljujuća.

Voda koja ju je odbacila ubrzo se zaledila.

Cleo je prišla, vidno iznenađena.

„Moram priznati“, rekla je, „impresionirana sam tvojom glupošću. Vladarka bez moći prati me na moje sopstveno ostrvo?“

Ubijaće je.

Baš kao što je ubila Junipera.

Isla se otimala protiv leda—

Ali kao da se borila protiv gvožđa.

„Oh, kako noć bude hladnija, led će samo postajati jači“, umiljato je rekla Cleo. „A sada mi reci, Wildling, zašto si me pratila ovamo?“

Morala je biti pametna. Morala je da zadrži Cleo u razgovoru što je duže moguće.

I da se nada da će joj to dati dovoljno vremena da smisli plan.

„Znam“, rekla je Isla, a glas joj je zvučao duboko i promuklo. Udahnula je drhtavo. Bol u leđima bila je snažna. „Znam zašto si ubila Junipera.“

Cleo je delovala radoznalo. Prišla joj je još jedan korak. Bela kosa joj je svetlucala na mesečini dok je odmahнула glavom.

„Ti si budala.“

Budala.

Ta reč joj je bila poput starog poznanika — ili možda neprijatelja — koji joj maše u znak pozdrava.

Iako je činila glupe stvari, Isla nije bila budala.

„Ali hrabra“, nastavila je Cleo, podižući obrvu. „Pojaviti se na Centenijalu bez sposobnosti...“

Zastala je.

„I koristiti kožne rukavice da bi ušla u zaštićene delove naših zamkova? Genijalno.“

Stisnula je usne.

„Da vidimo da li si dovoljno pametna da se sama izvučeš iz ove nevolje.“

Moonling je pucnula prstima i led koji ju je držao na mestu se proširio.

Postao je deblji.

Bes joj je zagrejao grudi, ali ne dovoljno da spreči mraz da joj utrne telo. Usne su joj bile gotovo ukočene dok je šapnula:

„Plašiš se.“

„Jer znam... Znam da si ti izrekla kletve.“

Isla se iz sve snage borila protiv leda, udarajući po njemu iznova i iznova.

Ali nije vredelo.

Cleo je podigla ruku i led se proširio od Islinog ključnog dela sve do vrata, stežući je poput kristalne ogrlice.

Isla je zadrhtala.

„Ne znaš ono što misliš da znaš, Wildling“, rekla je. „Ali čak i da znaš...“

Nasmešila se.

„Mrtvi ne mogu da govore. A mrtvi ne mogu ni da razbiju kletve, zar ne?“

Uz to se Cleo podrugljivo nasmešila pre nego što je nestala u ledenom otvoru.

Vreme je drugačije prolazilo kada umireš, shvatila je Isla.

Sekunde su bile beskrajno duge, a minuti su prolazili poput neprekidnog zavijanja vetra.

Možda je prošlo nekoliko sati, a možda samo pola čina, ali uskoro Isla više nije osećala bol u leđima.

Led je sve više prekrivao njeno telo i gasio ono malo toplote koju joj je odeća pružala.

Setila se prvog puta kada je portalovala u Moonling carstvo.

Kako ga je mrzela.

Sneg i led, sve zaleđeno, izgledali su prelepo — ali osećaj je bio poput ujeda koji ne prestaje.

Tada je ostala samo nekoliko minuta, dovoljno dugo da vidi kako pun mesec proguta čitav brod.

Nikada nije pomislila da bi nešto tako jednostavno i prirodno kao hladnoća moglo biti ono što će je dokrajčiti.

Kletva ili oštrica, možda.

Ali nikada hladnoća.

Isla je najpre bila tužna.

Onda uplašena.

A zatim ponovo ljuta.

Cleo je bila u pravu...

Bila je budala.

Pratila je Moonling vladarku bez plana, toliko očajnički želeći odgovore.

I srce.

I osvetu.

Povukla je sve reči koje je uputila majci, dozivajući ih s neba, spuštajući svoje molitve prema sebi.

Da je imala moć, možda bi mogla samo da pomeri prst i dopre do stene duboko ispod leda.

Ili do drveta.

Ili da dozove životinju koja bi joj pomogla da se oslobodi.

Krivim te, rekla je u sebi.

Ako umrem, krivim te.

Kakva Wildling vladarka se zaljubi, znajući cenu?

Pitala se kako bi njena majka sada izgledala.

Verovatno kao starija verzija nje same.

Kada bi vladarka dobila decu, počela bi da stari prirodnije, izgledajući sve starije kako bi njena porodična loza rasla.

Svaka porodica imala je pristup samo određenoj količini moći.

Nakon kletvi, ostrvo i carstva postajali su sve slabiji.

Ali na neki način, neki ljudi su, gubeći svoje porodice, postajali snažniji.

Isla nije imala porodicu.

A i dalje je bila slaba.

Sama.

Ne...

Nije bila sama.

Njena ogrlica.

Grim joj je rekao da je dodirne kad god joj zatreba.

On bi mogao da je spase.

Ruke su joj bile predaleko — nije imala nikakvu šansu da ih oslobodi.

Ali brada...

Možda bi mogla njome da dodirne lančić.

Zvuk koji joj je dopirao duboko iz grla odjeknuo je između okolnih planina dok se naprezala. Pokušala je da pomeri glavu koliko god je mogla, dok joj je pulsiralo u slepoočnicama.

Ali zbog leda koji joj se protezao uz vrat, nije bilo dovoljno.

Kloneći, naslonila je glavu na planinu.

Jedva je registrovala bol.

Čak i kada bi nekako uspela da dodirne ogrlicu, shvatila je, Grim noću nije mogao da joj dođe.

Ne bi mogao da stigne do nje pre jutra.

A do jutra će već biti mrtva.

ČETRDESET TREĆE POGLAVLJE

LAŽI

Topao dah dodirnuo joj je obraz. Čula je kako led puca — neko je svom snagom udarao o njega oštricom, probijajući se kroz mraz kako bi je oslobodio, kao da kleše statuu.

Isla nije mogla da otvori oči. I one su joj se zaledile, kao i ostatak tela. Trepavice su joj bile slepljene. Iako nije mogla da vidi, znala je da je još uvek noć, jer je postajalo sve hladnije.

Usne su pokušavale da se razdvoje kako bi zahvalila onome ko ju je oslobađao, ali bile su slepljene i spojene mrazom. Ko god da je bio, snažno je udarao oružjem o led, iznova i iznova, a vibracije su prolazile kroz njene kosti. Ako ne bude pažljiv, udariće i nju.

„To je ona, zar ne?“ rekao je jedan glas.

Bio je jezivo dubok — i zabavljen.

Drugi glas je odgovorio:

„Pogledaj to lice. Naravno da jeste.“

Osetila je nešto oštro na obrazu. Oštrica? Ne, nokat. Dug.

„Skuvaćemo čorbu od njenih kostiju koja će nas ispuniti moći. Spalićemo joj kosu i udahnuti dim da bismo ponovo postali lepi.“

Isla je prestala da diše.

Prvi glas je rekao:

„Budna je, zar ne? Misliš li da nas čuje?“

„Nije me briga. Gde je Thrayer? Ovaj led se ne lomi lako.“

Nešto je zašuštalo u blizini.

A onda:

„Ovde sam. Ovako ste je pronašli?“

Prvi glas je zacvileo.

„Zarobljena kao pacov u medu.“

„Dobro. Veoma dobro...“

Led je postao topao i pretvorio se u vodu. Isla je skliznula niz stranu planine i pala pri njenom podnožju.

Iako je bila oslobođena, nije mogla da pomeri nijedan mišić, čak ni da podigne ruku prema vratu.

Neko ju je uhvatio ispod ramena i podigao.

Ko su bili ti ljudi?

Kanibali koji će je odneti i pojesti?

Bilo je toliko hladno da joj je sama pomisao na toplotu gotovo prijala.

Ko god da su bili, neki Moonling im je pomagao. Neko je otopio led.

Nosili su je kroz šumu. Čula je i onu smešnu pticu, onu koja je objavila njeno prisustvo.

Cleoinu pticu.

Da li ju je nekako posmatrala?

Zamišljala je da bi Moonling vladarka uživala u prizoru njenog zarobljavanja.

„Upucaj pticu. Uši mi krvare od njenog kreštanja.“

Čula je poznati zvuk strele koja para noć. Na trenutak je zavládala tišina.

A onda još kreštanja.

„Ako ne možeš da pogodiš prokletu pticu, zašto misliš da zasluđuješ njeno srce?“

„Pronašao sam je!“

„Mođu ću ubiti tebe i zadržati je za sebe.“

Ptica je kreštalala i kreštalala, gotovo veselo.

Šuma je utihnula.

Osetila je strujanje kroz vazduh, ukus metala u ustima.

Jedan od njenih otmičara vrisnuo je, a toplota plamena projurila joj je pored lica. Začula je zvuk moći koja je razbijala nešto u blizini i osetila udar nečega po koži.

Osoba koja ju je držala ispustila ju je.

Ali pre nego što je pala na zemlju, nečije druge ruke obavile su se oko nje.

I našla se u vazduhu.

Bila je poput metala koji se oblikuje u oštricu, ispunjena tolikom toplotom da je vrisnula i zapitala se odakle joj uopšte snaga da proizvede taj zvuk.

„Još samo malo“, rekao je neko.

Na zvuk tog glasa ukočila se — a zatim se svom snagom trgnula i pokušala da pomeri udove koji su se već bili odledili.

Ruka joj je prekrila oči, zagrevajući ih, i konačno je uspela da ih otvori.

Oro je stajao iznad nje, namršten.

„Ti“, rekla je kroz stisnute zube, glasom punim otrova.

Ruke su joj molile da ga zadave. Da ga probodu, da mu uzvrate za sve što joj je učinio.

Da li je došao da je ubije?

Da li je konačno pronašao srce Lightlarka?

„Pre nego što uradiš šta god da užasno zamišljaš“, rekao je, „dozvoli mi da govorim.“

Skočila bi na njega i ne bi saslušala ni reč više da joj telo još nije bilo toliko utrnulo.

Oro je uzdahnuo.

„Nisam te izdao, Wildling.“

Isla je otvorila usta, ali on je nastavio:

„Iako mi je to što si tako mislila veoma pomoglo...“

„Pomoglo čemu?“ zarežala je.

Lagao je.

Nije verovala nijednoj reči koja je izašla iz njegovih prokletih usta.

„Jedno od mesta na Mesečevom ostrvu gde se tama susreće sa svetlošću bilo je nemoguće dosegnuti bez Cleo. Pre mnogo vekova bilo je okruženo lavirintom kako bi se drugi držali podalje. Bila mi je potrebna... zato sam promenio uparivanja.“

Islini nokti zarili su se u dlanove. Sada je mogla da pomera prste.

Možda bi, ako bude dovoljno brza, mogla da ga zadavi.

Pokušala je da podigne ruku.

Jedva ju je odvojila od kreveta.

Kreveta.

Naglo je pogledala oko sebe.

Nije bila u svojoj sobi.

Bila je u njegovoj.

Zidovi su bili jednostavni, ali plafon od čistog zlata. Podovi su bili kameni. Svi prozori bili su prekriveni teškim tkaninama.

Oro je napravio korak unazad, primetivši njen pogled — a možda i paniku.

„Doveo sam te ovamo kada sam te pronašao. Pretpostavio sam da ne bi želela da drugi saznaju šta se dogodilo.“

Ništa od toga nije imalo smisla.

Zašto ju je Oro spasio?

Tvrdio je da je nije izdao... da njihov plan i dalje postoji. Da je sve što je uradio bilo deo njihove potrage za srcem.

Laži.

Previše njih da bi ih izbrojala.

Ima laži i lažova svuda oko tebe...

Oro je nastavio:

„Konačno me je večeras odvela tamo. Tako sam te pronašao. Bio sam na Mesečevom ostrvu, u lavirintu. Srce nije bilo tamo, što je dobro, jer sumnjam da bi Cleo pokušala da ga uzme... Ali sada su nam ostala još samo dva mesta za pretragu.“

Nam.

Više nije postojalo nikakvo „nam“.

Odmahnula je glavom. Suze su joj klizile niz obraze dok je njegova izdaja još uvek bila sveža.

„Ovo nije samo promena uparivanja.“ Glas joj je zadrhtao. Mrzela je zbog toga. „Verovala sam ti. Ja... Ti. Rekao si im. Ti si...“

Oro je na trenutak zatvorio oči.

„Znam. Žao mi je. Zaista.“

„Cleo je postala sumnjičava. Nekako je saznala da smo dan ranije bili na Mesečevom ostrvu.“

Isla se setila ptice.

Njegovog špijuna.

Primetila ih je.

„Jedini način da je ubedim da mi pomogne bio je da te se javno odrekнем. Tvoja reakcija i tvoji postupci tokom poslednjih nekoliko nedelja morali su da budu iskreni.“

To nije bio dovoljno dobar razlog.

Otvorila je usta da mu to kaže, ali on je nastavio.

„I“, rekao je, „moji izvori mi kažu da je Cleo sve više uverena da Starling mora da bude carstvo koje će stradati.“

Šta?

Isla je jedva uspela da potisne potrebu da se naglo uspravi.

„To nema nikakvog smisla. Ona želi mene mrtvu.“

Oro se namrštio.

„Cleo bi te večeras ubila da je želela da nestaneš.“

„Umalo jeste“, rekla je ogorčeno.

Da je Oro nije spasio, već bi bila nečiji plen.

„Zašto bi izabrala Starling?“

„Veruje da je Starling najslabiji od svih nas. To je najmanje carstvo.

Najmanje se razvilo u poslednjih petsto godina zbog svoje kletve.“

Islin glas je zadrhtao.

„Ti... ti se ne slažeš s tim, zar ne?“

Odmahnuo je glavom.

„Ne. Starling je od suštinske važnosti.“

„Nisam ti otkrio tvoju tajnu samo da bih zadobio Cleoino poverenje već i da bih uneo sumnju u njenu odluku. Ranije, kada su Cleo i Celeste bile uparene, nije mogla da je ubije. Kada sam ih zamenio...“

„Mogla je direktno da krene na Celeste“, završila je Isla.

Oro je klimnuo.

„Upravo tako.“

Isla nije mislila da je Cleo uopšte bilo stalo do pravila ili do nagrade i moći koja je obećana. Ne ako je ona bila ta koja je izrekla kletve.

Ipak, ako je Oro bio u pravu i ako je njegovo otkrivanje njene tajne spaslo Celeste...

Bila mu je zahvalna.

Sve što je govorio zvučalo je logično.

Ako je govorio istinu, onda je sve što je uradio tokom prethodne dve nedelje učinio kako bi zaštitio nju i njihov plan.

Odmahnula je glavom.

„Ne verujem ti.“

„Nikada ti nisam lagao, Isla.“

Napravio je korak bliže.

„Iako si ti meni lagala bezbroj puta.“

Još jedan korak.

„Rekla si mi svoju tajnu. Sada ću ti ja reći svoj flair. Niko ne može da me slaže.“

Setila se njegovih reči iz pećine.

„Zato što znam kada ljudi lažu.“

Njegov flair.

Isla je trepnula.

Lagale su mu previše puta da bi mogla da ih izbroji, tokom čitavog Centenijala. Tokom njihovog zajedničkog rada.

A on je znao.

Svaki put.

Oro je suzio oči.

„Sve što si radila bilo je da me lažeš, a ja sam ti ipak rekao za srce. Rekao sam ti sve, osim ovoga. Zato što je Cleo uživala gledajući koliko se osećaš izdanom. Zbog toga je konačno bila spremna da me odvede gde god sam želeo na Mesečevom ostrvu. Bila je oduševljena što sam te razotkrio i umesto tebe izabrao nju za partnera. Što sam otkrio tako važnu tajnu.“

Zaustavio se na samo korak od nje.

Isline šake još su bile stisnute u pesnice i nakratko je zamislila koliko bi joj prijalo da ga ošamari.

„Doveo si me u opasnost“, rekla je. „Cleo je mogla da me ubije!“

„Nikada nisam bio daleko od tebe“, odgovorio je.

„Znao sam kada si se preselila u Grad ogledala. Čuvao sam njegov ulaz. Postavio sam stražare u blizini. Kako si mislila da je Ella uspela da prođe neozleđena? Gde god da si otišla, pratio sam te. A kada nisam mogao, imao sam stražare koji su pratili Cleo kako bih bio siguran da nije ni blizu tebe.“

Isla se nasmejala bez imalo veselja.

„A večeras?“

„Večeras sam otišao da se sastanem s njom. Ti si se provukla kroz pukotine prateći je.“

Odmahnuo je glavom.

„Ali pronašao sam te, zar ne?“

„Cleo nešto planira. Stvara tajnu legiju.“

Dakle, znao je.

„Srce je na njenom ostrvu. Ako ona dođe do njega pre nas, bojim se šta će uraditi.“

Bio je u pravu.

Isla je bila uverena da je Cleo izrekla kletve. Ako je Orova teorija bila tačna, to je značilo da je već jednom koristila srce.

Šta bi je sprečilo da to učini ponovo?

Orov pogled bio je neumoljiv.

„Verujem ti, Isla, iako si mi dala bezbroj razloga da ne verujem tebi. Hoćeš li ti verovati meni? Zbog dobra oba naša naroda?“

Naša naroda.

Isla više nikada nije želela da razgovara s tim kraljem.

Ali nije imala plan.

Celeste je i dalje bezuspešno tragala za Bondbreakerom.

A njen narod je umirao.

„Onda tvoja ponuda i dalje važi“, rekla je, dok joj je svaki nerv u telu vrištao da mu ne veruje. Da mu zabije oštricu u leđa i pokaže mu kako je to kada te neko izda.

Oro je klimnuo.

„Kada pronađemo srce, ti ćeš njime upravljati. Dobićeš moć koja je obećana.“

Isla bi bila budala kada bi mu ponovo verovala nakon svega što je uradio.

Ali jedan deo nje nadao se da ne laže — da zaista postoji šansa da spase svoj narod i sebe.

Nije mogla da zanemari ni činjenicu da joj je Oro ponovo spasao život.

Nije imalo smisla.

Ako je radio protiv nje, zašto bi želeo da ona ostane živa?

Time bi ispunio deo proročanstva.

Isla je opustila šake i bodež koji je, dok je on govorio, uzela iz skrivenog džepa pantalona pao je na pod.

Oro je pogledao bodež.

Nije delovao iznenađeno.

„U redu.“

Prikovala ga je najhladnijim pogledom koji je mogla da mu uputi.

„Sada znaš da ne jedem srca“, rekla je polako.

„Ali ako me ponovo izdaš — namerno ili ne...“

Isla mu je pokazala zube u osmehu bez trunke topline.

„Za tebe ću napraviti izuzetak.“

ČETRDESET ČETVRTO POGLAVLJE

CARMEL

„Cleo je izrekla kletve“, rekla je Isla Celeste sledećeg jutra.

Ispričala joj je sve: napad, razgovor sa Moonling vladarkom.

Celeste se na to namrštila.

„Ali u koju svrhu? Ako ih je zaista ona stvorila, nije učinila ništa s njima. Nije kao da je iskoristila slabost drugih carstava da ih napadne. Nije uradila ništa.“

Isla je razmišljala o istom.

„Ne znam. Možda jeste nešto uradila, samo mi još ne znamo šta.“

Rekla joj je i da Moonling želi Celeste mrtvu.

Njena prijateljica samo je slegnula ramenima.

„Pretpostavljam da to želi svako ovde osim tebe. Biću opreznija, naravno. Ali njoj nisam verovala ni jednog trenutka.“

Na kraju je Isla rekla Celeste da ju je Oro spasao i šta joj je rekao.

Pripremila se za Celestinu osudu, za njeno razočaranje.

Ali Starling je gotovo izgledala zadovoljno.

„Ovo je dobro“, rekla je.

„Dobro?“

Celeste je klimnula.

„Rekla sam ti, tražim skrivenu biblioteku. Uverena sam da je u zamku na Mainlandu. A on mora da zna gde je. Možeš da ga pitaš. Rekao je svima tvoju najveću tajnu — moraće da ti kaže svoju ako želi ponovo da zadobije tvoje poverenje.“

Celestino insistiranje da nastave potragu za Bondbreakerom poželeda je da vrisne, ali Isla je obećala da će pitati kada za to dođe vreme, samo da umiri prijateljicu.

Od bala su se stanovnici ostrva povukli na svoja ostrva. Nedostatak korišćenja moći na Mainlandu ubrzao je njegovo propadanje.

Nije bilo vreme za slavlje.

Isla i Oro morali su što pre da pretraže poslednjih nekoliko lokacija na Mesečevom ostrvu, pre nego što vreme istekne.

Pre nego što Terra postane ništa više od drveta i loze.

Ali Oro je svojim životom bio vezan za pravila Centenijala. A Isla ih je morala poštovati ako želi da pobjedi.

Sedamdeset petog dana, Carmel se održao kako je planirano.

Dvadesetčetvoročasovni karneval trebalo je da proslavi poslednju četvrtinu Centenijala. Bio je to praznik svih carstava i svih stanovnika ostrva, ne samo plemstva.

Isla nije mislila da će se iko pojaviti, ne nakon onoga što se dogodilo na balu.

Ali, kao da se ništa nije dogodilo, dan pre karnevala prodavnice su ponovo otvorile vrata.

Ljudi su počeli da ispunjavaju ulice.

Isla nije morala da prisustvuje čitavom događaju — samo jednom njegovom delu.

Preskočila je jutarnji piknik.

Kao i popodnevne svečanosti na istočnoj strani Mainlanda.

Pitala se da li će se Cleo pojaviti, s obzirom na njenu sumnju da Moonling vladarka ne mari za pravila.

Ako je ona izrekla kletve, želela bi da ostanu netaknute...

Ne da budu razbijene.

A želela bi i da spreči bilo koga drugog da ih razbije.

Isla je ceo dan čekala u svom zamku, osluškujući kraj prozora odjeke slavlja.

Muzika je dopirala izdaleka. Čaše su zveckale dok se proslava približavala zamku i ulazila u njegove vrtove.

Da večeras nije bio Carmel, bila bi na Mesečevom ostrvu i pretraživala poslednje lokacije.

Obe Terrine noge sada su bile pod zemljom.

Cvetovi su joj cvetali iz temena.

Neće proći dugo pre nego što je šuma potpuno preuzme.

Neće proći dugo pre nego što više ne bude šume.

Jedan dan odmora, govorila je sebi.

A onda ću pronaći srce i dobiti sve što želim.

„Izgledaš smešno“, rekla je Celeste.

Bio je trenutak posle sumraka. Starling se upravo vratila sa svečanosti da poseti Islu.

Isla se, na Orov zahtev, vratila u svoju sobu u zamku, pošto su ponovo radili zajedno. Obećao je da će preduzeti sve mere kako bi je zaštitio.

Stražari su pomno nadzirali njihov hodnik.

Sam kralj je tokom dana proveravao kako je.

Celeste i Isla bile su obučene u raskošne, blistave prikaze svojih carstava.

Starling vladarka bila je prekrivena kristalima, od vrha vrata, preko dugih rukavica, pa sve do tkanine koja se skupljala oko njenih stopala.

Kosa joj je bila prošarana sitnim dijamantima koji su izgledali poput zvezda spuštenih iz galaksije samo za taj dan.

Te noći Isla je bila rascvetala ruža.

Kruna od cveća bila joj je postavljena preko njene prave krune, jarko crvena naspram tamne kose.

Ružičaste latice bile su priljubljene uz njen vrat i spuštale se do steznika podeljenog na tri dela. Postajale su sve raskošnije kako su se spuštale prema struku — čvrsto stegnutom trakama koje su se ukrštale niz njena leđa — a zatim su se širile od kukova u ogromnim slojevima.

Redovi latica, svi međusobno povezani, spuštali su se sve do poda.

Njena pelerina bila je poput voza od ruža koji se pružao pet stopa iza nje.

Nisu mogle zajedno da uđu na Carmel.

Oro je verovatno znao za njihovo prijateljstvo ako su on i njegovi stražari pratili njeno kretanje.

Ali to nije bilo naročito alarmantno.

Naravno da će se najmlađe vladarke sprijateljiti.

Ipak, nisu želele da iko posumnja da je njihov savez postojao još pre Centenijala.

Celeste je obećala da će biti u blizini.

A Isla je planirala da ostane samo nekoliko minuta.

Prodavci su se nizali duž ulica ispred zamka, prodajući ukiseljenu kašu, kolačiće od zove, šećernu vunu koja se zaista vrtela i pehare pune raznih pića.

Stanovnici svih carstava koja su živela tokom dana lutali su među svečanostima, obučeni u raskošne verzije svojih boja, dok je oprez polako nestajao sa svakom sekundom koja bi prošla bez nove katastrofe.

Starlinzi su nosili šljokice.

Skyling šešire koji su nesigurno lebdeli iznad njihovih glava na povetarcu.

Moonlingi bele svećane odore i haljine.

Svi su gledali u nju.

Pretpostavljala je da se vest o njenoj bespomoćnosti proširila.

Ipak, većina njih ju je videla tokom dvoboja.

Videli su šta može da uradi s oštricom.

Jednu je zavrtela među prstima, posmatrajući ih.

Izazivajući ih da nešto pokušaju.

Isla je odmah primetila da je neko prati.

Ali ne Cleo.

Oro je rasporedio oko pola tuceta stražara da je prate kroz vrtove.

Bili su diskretni, ali Isla je osećala njihove poglede.

Njihova zaštita učinila ju je smelom.

Kada je pored nje prošao Starling koji je nosio poslužavnik s pićem, uzela je jedan pehar.

Zнала je kolike su šanse da pronađe srce i dobije njegovu moć.

Ovo je vrlo lako mogla biti njena poslednja proslava.

Njena poslednja prilika da proba vino.

Isla je progutala piće.

Imalo je ukus meda i slada i peklo ju je niz grlo.

Stražari su nastavili da je prate kroz vrtove.

Prošlo je svega nekoliko trenutaka pre nego što je počela da oseća lakoću u telu.

Vino nije moglo biti toliko jako, zar ne?

Da li je to bilo neko posebno slavljeničko piće, jače nego obično?

Celeste bi znala.

Plemstvo ju je posmatralo dok je prolazila, a ona je tražila prijateljicu u gomili.

Nigde je nije videla.

Možda je otišla.

Možda nije uspela da pronađe Islu, pa je otišla da je potraži u sobi.

Vreme je da krenem, pomislila je.

Bila je na Carmelu dovoljno dugo da zadovolji pravila.

A dejstvo pića već je čvrsto uzimalo maha.

Kada se popela stepenicama zamka i ušla u hodnike, činilo joj se da se svet spotiče.

Ili je to bila ona?

Bilo joj je vruće.

Previše vruće.

Smešna haljina lepila joj se za telo poput melase.

Skinula je cvetnu krunu i pustila je da padne na pod.

Otrgla je latice koje su joj se spuštale niz vrat, osećajući se kao da je guše.

Cela odeća bila je jednostavno previše.

Otkopčala je pelerinu i pustila je da padne iza nje.

Odmah joj je bilo mnogo bolje.

Slobodnije.

Divljije.

Isla je zamislila stražare kako pronalaze delove njene haljine i nasmejala se.

Sve njene brige raspršile su se poput mehurića u šampanjcu.

Čak i kada bi pokušala, nije mogla da zadrži nijedan strah u mislima duže od nekoliko sekundi — izmicali su joj.

Isla se nasmešila dok je počela da skida latice sa haljine.

„Kladim se da se nijedan cvet nikada nije sam ubrao...“ rekla je apsolutno nikome.

Zatim se nasmejala dok je pocepala donji sloj i s olakšanjem izašla iz njega.

Okrenula se i shvatila da stoji u hodniku koji nije prepoznavala.

Da li je već prošla svoju sobu?

Da li je bila previše zauzeta uništavanjem svoje smešne haljine da bi to primetila?

Slegnula je ramenima i nastavila, oslobađajući se sloj po sloj, sve dok cvetna haljina nije završila visoko iznad njenih kolena, ostavljajući za sobom trag latica.

Hodala je dok nije stigla do slepog kraja.

Isla se namrštila prema zidu, a zatim se naglo okrenula kada je začula glas.

„Isla?“

Nasmešila se preširoko, uzbuđenje joj je protutnjalo venama gotovo jednako brzo kao vino.

„Oro“, rekla je.

Njegova navodna neizdaja delovala je svetovima daleko.

Sve čega se sećala bilo je da treba da bude dobra prema njemu i da se nada da će održati obećanje.

Prišla je kralju bosih nogu, gazeći preko latica.

U nekom trenutku morala je da izuje cipele.

Isla se nasmejala sama sebi zbog onoga što je nameravala da uradi, jedva uspevajući da ostane uspravna na prstima dok mu je čačnula krunu.

Trepnuo je.

A onda se namrštio.

„Jesi li dobro?“

Isla je zakolutala očima.

„Uvek si tako ljut... Zašto? Da li se ti ikada smeješ?“

Da.

Nasmejao joj se.

Samo jednom.

I dalje je stajala na prstima, a tlo joj je odjednom skliznulo pod nogama poput tepiha.

Pre nego što je pala unazad, Oro ju je uhvatio za lakat da je pridržI.

Odmah ju je pustio.

Isla ga je namršteno pogledala.

„Nisam otrovna“, rekla je, ponovo kolutajući očima za svaki slučaj.

Okrenula se i zateturala niz hodnik prema muzici koja joj se činila kao da svira kroz same kosti.

„Odvešću te do tvoje sobe... ako želiš?“ upitao je.

Slegnula je ramenima.

„Dobro. Tamo sam i krenula... ali hodnici su se promenili.“

Pogledala ga je, očekujući objašnjenje, a on ju je pogledao kao da je rekla nešto potpuno besmisleno.

Isla je trepnula, ne shvatajući šta bi tu moglo biti smešno.

Odjednom je izgledao uznemireno.

„Jesi li pila izmaglicu?“

Isla je oduševljeno klimnula.

Da li se tako zvalo vino?

Nešto je pevušila.

Ne.

Pevala je.

Otvorila je usta i njen glas je ispunio hodnike.

Svideo joj se način na koji je odjekivao, pa je zapevala još glasnije.

Nikada se nije osećala tako živom...

Kao da su joj grlo, ruke i lice goreli i sijali, pulsirajući energijom.

Zašto joj Poppy i Terra nikada nisu dopuštale takva zadovoljstva?

Nije shvatila da deo svojih misli izgovara naglas sve dok Oro nije rekao:

„Tvoji čuvari?“

Srećom, on je vodio, jer nije registrovala ni poslednje hodnike ni skretanja.

Klimnula je.

„Jesi li ti imao čuvare?“

Nekoliko trenutaka je ćutao pre nego što je rekao:

„Ne. Nisam. Nikada nije trebalo da budem vladar ili kralj. Moj brat je imao čuvare.“

„A šta si mislio da ćeš biti?“

Reči su joj tako lako klizile s jezika da se pitala zašto joj je ikada bilo teško da ga bilo šta pita.

„Predvodio sam naše vojske.“

Isla se zaustavila nasred hodnika.

Stavila je ruke na bokove.

„Ti si komandovao vojskama Lightlarka?“

Očekivala je da će je pogledati ljutito, ali nije.

Samo je klimnuo.

Imalo je smisla.

Zato je bio tako dobar u dvobojima.

Ponovo je krenula, ovog puta sporije.

On je uskladio korak s njenim.

„Zato ga mrziš, zar ne?“

Delovalo je da zna da misli na Grima.

Iako je čula za prethodnu titulu Nightshadea, Terra joj nikada nije rekla ništa o Oreu.

Pitala se zašto.

Da li je ona sama uopšte znala?

Pretpostavljala je da su ugled i istoriju Sunling kralja pre kletvi potisnule sve stvari koje su usledile nakon njih.

„Obojica smo izgubili mnogo ratnika“, rekao je.

„I nisam se slagao s načinom na koji se borio.“

Nije objasnio dalje, a zatim su stigli do njenih vrata.

„Hoćeš li biti dobro?“ upitao je.

Oro je pogledao preko ramena, proveravajući da li su stražari pratili.

Jesu.

Stajali su na svojim mestima uz zid, čuvajući ulaz u hodnik.

Isla je klimnula.

„Biću dobro.“

Ali kada se okrenuo da ode, uhvatila ga je za zglob.

„Čekaj. I dalje imam toliko pitanja. Hoćeš li ući?“

Oro je izgledao kao da je to poslednje što želi da uradi, ali Isla nije odustajala.

„Skuvaću čaj“, dodala je.

Ušla je.

Na njeno insistiranje, krenuo je za njom.

Oro je zagrejao malo vode, a ona je pronašla kesicu Wildling začina i cveća od kojih je pravila svoje omiljeno piće, čaj koji je zvala žuta pčela.

„Zašto žuta pčela?“ upitao je pre nego što je otpio gutljaj.

Delovalo je da mu se dopao.

Isla je sela pored njega na kauč i slegnula ramenima.

„Biljka na kojoj raste ovo cveće uvek je bila prepuna pčela“, rekla je. „Kad god bih pokušala da ih uberem za čaj, dobila bih najmanje tri uboda. Ali vredelo je.“

Oro joj je uputio neobičan pogled.

„Nisi dobro spavao, zar ne?“ upitala je, naginjući se prema njemu i posmatrajući ljubičaste senke ispod njegovih očiju.

Očekivala je da će ignorisati pitanje, kao i ranije, ali rekao je:

„Ne. Već dugo ne spavam dobro.“

„Zašto?“

Glas joj je, iznenađujuće, bio nežan.

Bez osude, onakve kakva je obično pratila svako njeno obraćanje njemu.

Oro je pogledao njeno drvo, čiji su plodovi bili zreli i puni soka, toliko teški da su se grane povijale.

„Nosim mnogo krivice“, rekao je tiho.

„To me drži budnim.“

Krivica.

Isla je tu reč poznavala veoma dobro.

„Kako si me pronašao?“ iznenada je upitala.

Setila se one noći među krhotinama, poput razbijenog i rasutog ogledala.

„U hodniku? Pratio sam trag latica.“

Odmahnula je glavom.

„Ne... pre toga.“

U šumi Mesečevog ostrva.

Vazduh se ohladio i umirio, a Isla je tiho pevušila zajedno s njegovim strujanjem.

„Čuo sam pticu“, rekao je.

„Tako sam te pronašao. Pratio sam pticu.“

Glupa ptica, pomislila je.

Ista ona koja ju je zamalo koštala života.

Bar je ovoga puta učinila nešto dobro.

Odjednom se umorila, energija joj se rasplitala jednako lako kao i haljina.

Kapci su joj otežali i nasmešila se.

Legla je na kauč, naslonivši glavu na njegovu nogu.

Piće joj je zavrtilo misli, pa je zastenjala.

„Imam med u glavi“, rekla je, jer je upravo tako osećala.

Oro se nasmejao.

Bilo je toliko neočekivano da je poželeva da može da otvori oči i proveriti da li se zaista nasmejao.

Isla se probudila na toplom.

Vino joj je još uvek zamagljivao misli, ali sada je to bila više izmaglica nego oluja.

Sećala se proslave u delovima.

Celeste koja dolazi po nju.

Stražara.

Vina.

Odlaska u zamak.

Cepanja kostima.

Oči su joj se naglo otvorile.

Glava joj je bila u Orovom krilu, obraz naslonjen na njegovu nogu.

On je bio zavaljen na kauču, baš kao što ga je pamtila.

Samo što je sada spavao.

Pitala se šta su sve sipali u vino.

I znala je zašto su joj ga Terra i Poppy uskraćivale.

Isla se setila razgovora od prethodne noći i zadrhtala.

Pitanja su joj bila tako smela.

Ali Oro je odgovorio na njih, zar ne?

Koliko su dugo spavali?

Okrenula se prema balkonu.

Zavese su bile zatvorene, ali kroz mali razmak nije prodirala sunčeva svetlost.

Dakle, noć.

Što je značilo da se proslava upravo u tom trenutku održava u vrtovima ispod njih.

Oro je izgledao spokojno kao nikada ranije.

Gotovo ju je zbolelo što je morala da ga bocne u grudi.

Ali morao je da prisustvuje makar poslednjih nekoliko sati Carmela.

Trgao se, podižući ruku u odbranu, gotovo prema njenom vratu.

Oči su mu bile širom otvorene na pola sekunde kada ju je ugledao preko puta sebe u tami.

Zatim se uspravio i spustio ruku.

„Zaspao si“, rekla je.

„Hvala... hvala ti što si ostao sa mnom. Izvini, mislim da si propustio deo... proslave.“

Orove obrve su se malo spojile, a Isla se zapitala da li je zaboravio na nju. Izgledao je bolje.

Ljubičasti kolutovi ispod očiju bili su bleđi, a vilica mu je delovala čvršće. Isla se setila zvuka uz koji je zaspala.

Orova smeha.

Ne podrugljivog, kao ranije.

Zaista se smejao.

Nikada ga ranije nije čula da se iskreno smeje.

Dok ga je posmatrala, pitala se da li je to zaista čula ili je samo zamislila.

Namrštio se dok je posmatrao sobu, kao da žali što je pristao da uđe.

Isla je ustala.

Nije se usuđivala da pogleda svoju haljinu, za koju je znala da je potpuno uništena i pocepana visoko uz nogu.

Oro takođe nije pogledao.

Ustao je.

„Trevalo bi da odem na proslavu“, rekao je grubo.

Isla je klimnula.

„Trevalo bi.“

Bez razmišljanja, podigla je ruku i popravila mu krunu, koja se tokom spavanja nakrivila.

Kada je završila, oči su im se srele.

U njegovom pogledu bilo je nečega nalik ljutnji.

Iznenadeno se vratila na pete.

„Još dva mesta na Mesečevom ostrvu“, rekao je ravnim glasom, ne obazirući se na njen izraz.

„Sutra idemo na jedno. Dan kasnije na drugo. Onda smo gotovi.“

„Dobro“, kratko je rekla pre nego što se okrenula prema balkonu i provukla kroz vrata.

Noćni vazduh bio je poput nežnog dodira, pomerajući preostale latice na njenoj haljini.

Duboko ispod nje čula je proslavu — zveckanje čaša, šapat razgovora i vesele tonove muzike.

Još sat vremena kasnije stajala je na balkonu kada se začulo snažno lupanje na vratima.

Zakolutala je očima, očekujući da se Oro možda vratio da je proveri pre odlaska na spavanje.

Otvorila je vrata uz uzdah.

A tamo je stajala Ella, crvena u licu.

Tek tada je Isla primetila da je proslava koju je čula sa balkona utihnula.

Muzika je prestala.

„Šta se dogodilo?“ upitala je Isla, istog trena dohvatila bodež.

Ella se nije ni trznula pred oružjem dok je, zadihana, rekla:

„Jedan vladar je napadnut.“

„Koji?“ upitala je.

Urlik joj je ispunio uši, ispunio ceo svet.

Ellini srebrni prsti u rukavicama drhtali su pored tela.

„Starling.“

ČETRDESET PETO POGLAVLJE

NESTALA

Isla je kroz zamak prošla poput oluje. Da je imala moć, bila bi svuda oko nje. Trčala je kao da beži od nečega, držeći bodež kao da bi svakog trenutka mogla da ga baci. Zubi su joj cvokotali, kao da je mermer pod njenim nogama napravljen od leda.

Ella, Starling, bila je živa.

Što je značilo da njena vladarka mora biti živa.

Morala je biti.

Dok se približavala vriscima i ostrvljanima koji su u panici pokušavali da izađu iz vrtova, setila se svoje maske.

Nije smela da poznaje Celeste, osim tokom poslednjih nekoliko meseci.

Nije smela toliko da mari za nju.

Isla je stisnula dlan kako ne bi zaplakala. Izravnati zabrinute bore na licu bilo je poput pokušaja da pomeri metal, ali uspela je.

Ipak, kada je ušla u vrtove, ponovo je potrčala.

Zastala je, bez daha.

Celeste je lebdela usred malenog lavirinta, izgledajući gotovo kao da spava. Srebrna magla i tanka nit, nalik paukovoj mreži, obavijale su je poput vela.

Jedini drugi vladar koji je bio tamo bio je Oro. Okrenuo se prema njoj, lica zategnutog od brige.

„Ovo je drevna čarolija. Nisam je dugo video. To je otrov.“

Cleo.

Napala je Celeste.

Baš kao što je Oro i sumnjao.

„Kako da je izlečimo?“ Glas joj je bio bez daha.

Oro je odmahnuo glavom.

„Ne možemo. Samo njeno telo može da se izleči. Moonling sposobnost isceljivanja zapravo pojačava ovaj otrov.“

Islina usne su zadrhtale. Posmatrala je Celeste kao da gleda telo u kovčegu.

Tokom poslednjih sedamdeset pet dana počela je da se oseća snažno. Toliko drugačije od nesigurne, neiskusne Wildling devojke koja je prvi put kročila na ostrvo.

A sada se ponovo osećala potpuno bespomoćno.

Ne.

Morao je da postoji način da je izleči.

Nije mogla samo da ne učini ništa.

„Ko god da je ovo uradio, bio je prekinut“, rekao je Oro, proučavajući mrežu oko Starling vladarke. „Trebalo je da je odmah ubije. To je jedina dobra vest.“

Šake su joj bile stisnute u pesnice.

„Kada će se probuditi?“ zahtevala je Isla. Glas joj je bio preglasan, previše sirov.

Oro ju je pogledao.

„Ako se probudi... moglo bi potrajati danima. Nedeljama.“

Ostrvo možda neće toliko dugo opstati.

„Ona je“, procedila je Isla. „Cleo.“

Oro nije uzvratio njen pogled.

„Možda.“

„Možda?“ Isla je poželeva da vrisne. Poželeva je da zaplače. Ali nije učinila ni jedno ni drugo i strpljivo je čekala da Oro ode.

Kada je Isla zamalo bila ubijena, Celeste ju je spasila.

Kada je zamalo stradala pod stropom na balu, Celeste je bila uz nju.

Kada se Isla još uvek borila sa posledicama Oroove navodne izdaje, Celeste ju je izvukla iz tame.

Uvek je bila dobra prijateljica.

Najbolja prijateljica.

A Isla ju je izneverila. Bila je pripita i neraspoložena na svom balkonu upravo onda kada je njenoj prijateljici bila najpotrebnija. Ostavila je Celeste samu na proslavi, znajući kakvi rizici vrebaju.

Osetila je kako se vazduh menja kada se Grim pojavio, u sigurnosti najbliže prostorije vrtovima.

Napokon.

„Treba mi da uradiš nešto za mene“, rekla je, a glas joj je konačno bio miran.

„Bilo šta.“

Isla je udahnula, a činilo joj se kao da joj pluća propuštaju vazduh.

„Ko god da ju je napao, vratiće se da dovrši posao. Treba mi da učiniš da nestane dok se ne probudi.“

Bila je zahvalna što nije postavljao pitanja o njenom zahtevu.

Grim je samo klimnuo.

A trenutak kasnije, Celestino telo je nestalo.

ČETRDESET ŠESTO POGLAVLJE

OTROV

Sve se promenilo u jednom jedinom trenutku. Sada se Isla nije borila samo za sebe, Terru ili svoj narod.

Borila se za Celeste.

Suze su joj tekle niz obraze dok je, ubrzo nakon svitanja, napuštala zamak. Isla je izneverila svoju prijateljicu na toliko načina — a sve do sada bila je slepa za to. Gledajući kako Terra polako nestaje, trebalo je da shvati da će Celeste doživeti istu sudbinu ako ne uspeju. Umesto toga, brzo je odustala od plana koji su godinama stvarale, delom zato što nije donosio korist njenom carstvu. Nije dovoljno mislila na Celeste.

Prošlost nije mogla da popravi, ali sada je mogla da pokuša da joj pomogne.

Oro je tvrdio da Moonling moć ne može da je izleči... ali možda bi mogao Wildling lek.

Ubrzo je prolazila stazom prekrivenom divljom travom. Kroz šumu koja je izgledala kao da je rešena da joj ostavi hiljadu tragova na koži. Preko opasnog mosta.

Sve dok nije ugledala svoj odraz u ogoleloj šumi.

Naspram Mesta ogledala.

Morala je da otvori taj trezor. Po svaku cenu. Unutra su se možda nalazili drevni Wildling lekovi, biljke koje bi mogle da izvuku Celestin otrov iz tela. Nije videla ništa slično u oazi u koju ju je Oro odveo pre toliko nedelja, ali možda su takve stvari bile zaključane upravo ovde.

Isla je znala da vrata žele da ih ona otvori s razlogom.

Možda je razlog bio upravo ovo.

Prišla je zidu odlučnim korakom, ne želeći da ode dok ne shvati kako se brava otvara. Oblik je bio neobičan i izdužen.

Prvo je pokušala prstima. Gurala ih je unutra, bolno pokušavajući da dlanom popuni praznine. Ali kada je pokušala da okrene ruku, metal ju je priklještio i Isla je kriknula. Trebalo joj je gotovo sat vremena da oslobodi ruku. Do tada je na dlanu imala nekoliko posekotina iz kojih je kapala krv.

Nije odustala.

Pretražila je svaku prostoriju ogromne palate koja joj je nedeljama bila dom. Pronašla je neobično zakrivljeno oružje. Instrumente za koje nije ni znala kako se koriste. Jedan od njih, tanka drvena kutija sa rupama, toliko je silovito ugurala u bravu da ga je polomila.

Zato je neko vreme pokušavala da izvadi iverje, pri čemu je ponovo povredila prste.

Do podneva je bila besna.

Obećavši sebi da će se vratiti, vratila se u zamak praznih ruku.

Isla je dugo želela da ubije Cleo. Naročito nakon pokušaja atentata u luci.

Ali sada...

Videvši Celeste beživotnu, kako lebdi poput utvare, obavijena mrežom...

Sada je želela da ubije Cleo i da joj za to naplati svaki trenutak patnje.

Dok je kročila na Moon Isle uz Oroa, Isla je razmišljala o svim načinima na koje bi mogla da natera Moonling vladarku da pati.

Još dva mesta, govorila je sebi.

Celeste više nije mogla da igra ovu igru. Isla će morati da igra za obe — da se pobrine da pobede i da spase carstvo svoje prijateljice.

Sada je to bilo jedino važno.

Preostala su još samo dva mesta za pretragu.

Sneg je padao brzinom kiše, natapajući joj krunu i slivajući se u pramenovima niz obraze. Ovog puta je preko košulje dugih rukava i pantalona obukla debeli ogrtač kako bi se zaštitila od hladnoće. Ipak, nije mnogo pomagao i nije se udaljavala od Oroa, koji je zračio toplotom poput sunca koje se spustilo sa neba.

Ubrzo su ugledali toranj koji je virio iz planine snega.

Oro se popeo kroz jedini ulaz, prozor, a Isla ga je pratila unutra. Spustili su se niže, prošli hodnikom, sve dok nije shvatila da uopšte nisu u tornju.

Bili su u palati.

Bila je napuštena, ali i dalje raskošna, potpuno izgrađena od belog mermera. Ušli su kroz njen najviši deo — sve ostalo bilo je zatrpano ledom, zarobljeno u večnoj zimi koja je vladala Moon Isleom.

Pratila je Oroa sprat po sprat sve dok nisu stigli do vrha velikog stepeništa.

Široke stepenice vodile su ka onome što je nekada moralo biti glavni sprat.

Sada je bio potpuno pod vodom.

Nekim čudom, nameštaj je i dalje bio pričvršćen; sve u prostoriji ispod njih izgledalo je savršeno na svom mestu.

Samo... potopljeno.

Oro je počeo da skida odeću.

Isla se naglo okrenula prema njemu.

„Šta to radiš?“

Pogledao ju je.

„U toj vodi ima stvorenja s kojima neće biti lako izaći na kraj. Ne želim da me odeća usporava ili da im dam nešto za šta bi mogli da me zgrabe.“

Ogrtač je već odbacio na pod.

Isla je skrenula pogled, ali je ipak krajičkom oka primetila koliko je njegovo telo snažno, nalik mermernim statuama na Moon Isleu.

Više od polovine njegove kože sada je bilo prekriveno plavičastosivom bojom. Bio je pola zlato, pola ledena skulptura.

Posmatrala ga je i pitala se da li boli izgubiti svoje moći, umirati polako, malo-pomalo.

Oro ju je pogledao, iznenađen.

„Sigurno si već videla dovoljno ljudi bez odeće“, rekao je ravnodušno.

Isla se namrštila. Nije to rekao podrugljivo, više kao činjenicu, i pretpostavila je da mu ne može zameriti. Prava Wildling, čak i ona bez moći, verovatno bi videla bezbroj golih tela. Njihov narod je bio poznat po svojim ljubavnim osvajanjima.

Činjenica — ništa više.

Isla je progutala knedlu.

„Naravno da jesam“, odgovorila je malo prebrzo.

Oro je podigao obrvu, shvativši da je nedostatak kletve nije jedino što ju je razlikovalo od njenog naroda.

Napravio je korak prema njoj.

„Reci mi, Wildling... sa koliko si ljudi bila?“

Isli je lice planulo. Jedva je odolela želji da ga udari.

„Kakvo je to pitanje?“ zahtevala je.

U njenom carstvu ljubav je bila zabranjena. Ali bliskost nije bila nešto čega su se ljudi klonili. Naprotiv, bila je slavljena.

Oro je, činilo se, to znao i izgledao je još iznenađenije.

„Radoznalo.“ Slegnuo je ramenima. „Bio sam sa mnogo žena. To ne poričem.“

Isla ga je prezirno pogledala.

„Pa, to je očigledno bilo davno, sudeći po tome koliko si sada ukočen i nepodnošljiv.“

Krajičci Oroovih usana su zadrhtali.

Bio je zabavljen.

„Možda. Ali nisi odgovorila na moje pitanje.“

„I neću“, rekla je, oštro ga pogledavši.

Oro se nasmešio.

Da li joj se smejao?

Iz nekog razloga, Isla je poželela da mu dokaže da greši. Da mu izbriše taj nepodnošljivi osmeh sa lica.

Bez skretanja pogleda, skinula je svoj ogrtač i ostavila ga na podu. Zatim je skinula višeslojnu odeću koju je nosila zbog hladnoće, ostajući u laganoj odeći ispod nje.

Odjednom se osećala neobično izloženo pred njim.

Oro je potpuno mirovao.

Isla je slegnula ramenima, pokušavajući da deluje bezbrižno.

„Samo koža“, rekla je glasom koji je bio blago bez daha.

„Samo koža“, ponovio je, jedva pomerajući usne.

Prošla je pored njega i spustila se niz stepenice.

Sve dok joj stopala nisu zapljusnula voda.

Sve dok joj voda nije dosegнула kolena.

Čula je kako je Oro iza nje ušao u vodu. Zadrhtala je kada je hladnoća probola svaki deo kože koji nije bio zaštićen.

Trenutak kasnije bio je pored nje.

Ovog puta Isla je skrenula pogled.

„Ovde rastu lokvanji“, rekao je, ne gledajući ni on nju. „Oni koje si pokazala u planini.“

Isla se setila tog dana, koji joj je sada delovao kao da pripada nekom drugom životu.

„Rekla si da bi srce moglo biti pričvršćeno za njihovo korenje, zar ne?“

Pogledao ju je, a ona je samo klimnula.

„Ove vode nastanjuju drevna, opasna stvorenja“, rekao je. „Budi na oprezu.“

Voda je zatalasala kada je zaronio.

Isla je duboko udahnula i pošla za njim.

Plivao je brzo, napustio glavnu dvoranu i ušao u hodnik. Isla se držala bliže stepenicama. Plafon je bio visok gotovo petnaest metara, a ona se spuštala prema prostoriji koja je izgledala gotovo savršeno, osim slike kroz koju su prolazile duboke pukotine, dok su se delovi nekadašnjeg pejzaža uvijali u vodi.

Pogledom je prešla preko ivica poda, zavirivši ispod nameštaja.

Nigde nije bilo biljaka.

Okrenula se da potraži drugu prostoriju i zamalo progutala vodu od šoka.

Pred njom je lebdelo lice lepo i opasno poput noćne more.

Polovina devojčinog lica bila je prekrivena krljuštima; deo njene kose bio je providan i svilenkast poput repa ribe. Krljušti su joj prekrivale i ruke i noge, dajući joj izgled nečega što pripada dubinama.

Bila je očaravajuća.

Isla je zažmurila.

Odjednom joj je i um postao mutan poput vode. Bila je ovde zbog nečega... ali više nije mogla da se seti zbog čega.

Devojka se nasmešila i pružila prema njoj ruku prekrivenu krljuštima, sa noktima oštrim poput noževa.

Da joj pomogne, shvatila je Isla.

Nije znala zašto...

Ali ju je uhvatila.

Devojka ju je povelala sve dublje.

Kroz spavaću sobu, pa u hodnik.

Tada je Isla ugledala lokvanje, potopljene pod vodom, sa korenjem nalik pletenicama koje se pružalo metrima u dubinu.

Nešto u vezi s njima delovalo je važno, ali nije znala šta.

Srećom, imala je devojku da je vodi.

Ali kuda?

Pitala se to.

Nešto joj je odjekivalo u ušima, poput bubnjanja ili tutnjave, dok su joj se grudi stezale. Bol je dopirao izdaleka, prigušen, kao da se nalazio negde daleko iznad površine.

Ali ritam je nastavljao.

Kao...

Srce.

To je bilo ono zbog čega su ovde.

Isla se sada setila.

Prestala je da prati devojkicu, a ona se naglo okrenula i zgrabila je za ruku.

Isla je odmahнула glavom. Pokret joj je zavrtio u glavi. Oči su joj se sklapale.

Trebalo joj je nešto...

Vazduh, možda.

Stvorenje je postalo uporno. Povuklo ju je za ruku i pokušalo da je odvuče dublje.

Nešto nije bilo u redu.

Isla se istrkla iz njenog stiska.

Stvorenju se to nije dopalo.

Naglo se okrenulo i kandžama je povredilo Islu po boku.

Voda oko nje se zamutila.

Isla je počela da pliva nazad kroz prostoriju, ne znajući gotovo ništa osim da mora da pobegne.

Prošla je kroz vrata, nazad kroz spavaću sobu, sve dok nije ugledala stepenice.

Ali bile su predaleko, a noge su joj postajale sve teže.

Nije bila sama, shvatila je dok joj se magla u glavi polako razilazila.

Mogla je da ga pozove—

Nešto ju je snažno povuklo za stopalo.

Isla je pokušala da udahne, ali je progutala vodu i ponovo potonula.

Grlo i pluća su je pekli dok je očajnički pokušavala da dođe do vazduha.

Okrenula je pogled prema stvorenju koje ju je ponovo zgrabilo.

Zgrabila je bodež koji je skrivala uz sebe.

Ispustila ga je.

Slobodnim stopalom uspela je da ga dohvati.

Zatim je naglo zamahnula i povredila stvorenje po licu.

Ono je ispustilo oštar zvuk i nestalo u dubini.

Isla je u sledećem trenutku bila na vrhu kamenih stepenica, kašljući i hvatajući vazduh.

Čim je udahnula, um joj se potpuno razbistrio.

Šta se dogodilo? pitala se.

Zašto je poput budale pratila tu devojkicu?

„To je bilo noćno stvorenje“, rekao je Oro negde u blizini. Glas mu je bio napet. „Mogu da prodru u tvoj um. Da ga potpuno isključe.“

Kleknuo je pored nje.

Isla se pitala zašto, sve dok nije osetila bol koji je sada potpuno došao do izražaja. Stvorenje ju je povredilo po boku.

Oro je ispustio tih, umirujući zvuk koji je delovao potpuno nespojivo sa njegovom krupnom pojavom. Čak i na kolenima bio je viši od nje.

Isla je zadrhtala na hladnom kamenom podu.

Oro je položio dlan uz njenu povredu. Istog trenutka kroz njeno telo proširila se toplota, praćena peckanjem.

Lečio ju je.

Ponovo je ispustio isti umirujući zvuk kada se trznula, a Isla ga je pogledala. Zaista pogledala.

Njena koža se postepeno vraćala u prvobitno stanje pod njegovim dlanom.

Oro je uzvratio pogled.

Blizina, možda, ili njegova ruka na njenoj koži — ili, verovatnije, iscrpljenost i gubitak krvi — učinili su da joj se malo zavrti u glavi.

Isla je ponovo zastenjala kada je lečenje prošlo kroz nju poput struje.

Oro je zastao kada je njena ruka prešla preko njegove, dok su mu obe šake bile pritisnute uz njenu povredu.

Toplota mu je bila gotovo poput užarenog uglja pod njenim prstima. Polako je prelazila duž njenog boka, zatvarajući i poslednje tragove povrede.

„Gotovo“, rekao je upravo kada se Isla pripremila za još jedan talas peckanja.

Treptala je.

Do malopre je ubrzano disala, a sada joj se disanje polako smirivalo.

Oro je polako sklonio ruke.

Čim je to učinio, Isla je zadrhtala jer se hladnoća odmah vratila.

Oro ju je ponovo dodirnuo, ovog puta po kolenu.

Isla se uspravila, terajući čudne misli iz glave i podsećajući sebe zašto su se uopšte nalazili u toj proklesoj palati.

„Jesi li je našao?“ upitala je širom otvorenih očiju.

Očajnički joj je bio potreban odgovor.

Oroov pogled je potamneo.

„Ne“, rekao je. „Nije bilo ovde.“

Zatvorila je oči. Razočaranje je bolelo gotovo koliko i povreda.

Ona je bila jedina nada Celeste i svog naroda.

Nije smela da podbaci.

Ne ponovo.

Kada ih je otvorila, naterala je sebe da izgleda samouverenije nego što se osećala.

„Onda može biti samo na jednom mestu, zar ne?“

„Da. Ali to je mesto koje sam se nadao da ćemo izbeći.“

„Zašto?“

„Nalazi se upravo u središtu teritorije Vinderlanda“, rekao je.

Lice joj se skupilo u zbunjenosti.

„One grupe koja je pokušala da te ubije.“

Oh.

„Ko su bili?“ upitala je.

Nije ih videla, ali njihovi glasovi... ono što su želeli da joj urade...

Oro je trepnuo.

„Mislio sam da znaš.“

Da zna šta?

„Bili su Wildlinzi.“

Šta?

Lice joj se izobličilo.

„Na ostrvu više nema Wildlinza, a oni su bili muškarci—“

„Nema ih više. Ali bili su Wildlinzi. Njihova grupa napustila je tvoje carstvo mnogo pre nego što su se pojavile čak i kletve. Već su se odrekli svojih moći, pa njih kletva nije pogodila.“

Dakle, jeli su srca i meso iz želje...

Ne zbog kletve.

Isla je zadrhtala.

Toliko toga nije znala o Wildlinzima.

Zašto su uopšte napustili svoje carstvo?

„Mogu da idem sam“, rekao je Oro.

Za razliku od svih prethodnih puta kada bi izgovorio slične reči, u njegovom glasu sada nije bilo oštine.

„Ako ne želiš da rizikuješ.“

Ali Isla je stigla dovde.

Ako će pobediti, ako će spasiti ljude koje je najviše volela, morala je biti tamo kada pronađu srce.

„Idem“, rekla je.

Iste noći Oro ju je odveo na mesto na koje nikada ne bi očekivala da će biti pozvana — u drevnu zamkovsku riznicu oružja.

Zgrabila je previše toga — strele, lukove, noževe, zvezdice za bacanje, mačeve.

Celeste i Terra bile su joj na umu — najjače osobe koje je poznavala.

Napustila je trezor spremna za sledeći dan.

Spremna da se suoči sa bivšim Wildlinzima koji su je umalo uništili.

ČETRDESET SEDMO POGLAVLJE

CVETANJE

Čim su sledeće noći kročili na Moon Isle, pronašla ih je tamnoplava ptica.

Glasno je zakreštala, a Isla je uperila strelu u nju.

„Još jedan zvuk i završićeš u loncu“, rekla je zlobno, pitajući se da li se zapravo obraća samoj vladarki Moonlingsa.

Trebalo je da upuca Cleoinu pticu pravo u grudi zbog onoga što je učinila Celeste.

Ptica je još jednom zakreštala, a zatim odletela, daleko od oštrog vrha njene strele.

„Na ivici živaca?“ upitao je Oro.

Nije imao nijedno oružje kod sebe. Isla je pretpostavila da je to bilo strateški.

Bivši Wildlinzii nisu smeli da znaju da ih kralj Lightlarka smatra pretnjom.

A najviše od svega, to je bila poruka Cleo.

Gde god da se nalazila na Moon Isleu, bez obzira na to da li je koristila tamnoplavu pticu kao svog špijuna, znaće da su se ponovo našli na njenoj teritoriji.

To što je Oro toliko puta ulazio na njeno ostrvo nenaoružan slalo je najjaču poruku od svih.

Centenijal je bio igra.

A Oro je i dalje bio njen najmoćniji igrač.

Isla je pokušavala da ne misli na vladarku bele kose dok su se probijali kroz sneg prema poslednjoj lokaciji.

Umesto toga, mislila je na srce.

Da li će procvetati prelepo poput jagorčevine?

Da li će biti hladno kao srce kralja Lightlarka?

Tako blizu.

Bili su tako blizu.

Okrenula se prema Orou i zatekla ga kako je posmatra. Izraz lica bio mu je odlučan, tvrd poput ledenih ploča koje su se uzdizale s obe njihove strane.

Jednom je klimnuo, kao da joj je pročitao misli.

Još jedno mesto.

A onda je sve gotovo.

Teritorija Vinderlanda nalazila se daleko izvan granica Cleoinog snežnog kraljevstva. Na njegovom severoistočnom kraju prostirao se deo zemlje toliko surov i hladan da je gotovo bio nenastanjiv.

Isla se oslanjala na toplotu koja je iz Oroa izbijala poput štita. Proširio ju je tako da je potpuno obuhvati i jedva da je osećala mraz na vrhu nosa.

Led, oštar poput zuba, štrčao je iz zemlje pod uglom, nalik grupi mačeva.

Isla je čvrsto držala dršku svog oružja, oči su joj bile budne.

Proučavala je sve oko sebe.

Ušli su u šumu mrtvih stabala, kostura prekrivenih snegom.

A onda su navalili.

Jednog trenutka vladala je tišina.

Sledećeg se noć rascepila od vrisaka dok su tela iskakala iz krošnji pravo pred njih.

Drugi su se skrivali iza stabala, a sada su se pojavili, sa strelama uperenim prema njima.

Ali Isla je bila spremna.

Blago se nasmešila.

I napala.

Tri njene strele poletele su istovremeno i svaka je pogodila svoju metu. Tela su padala sa visokih grana.

Isla se sagnula, izbegavši oštricu koja je proletela tik iznad nje, a zatim se okrenula. Mač joj je već bio u šaci.

Napala je čoveka koji je krenuo prema njoj, a zatim se okrenula prema visokoj ženi koja je nasrnula na nju.

Zvezdice za bacanje poletele su iz njenog džepa i pogodile čoveka koji se spremao da napadne Oroa s leđa.

Oroova vatra je zaštitila i zagrmela dok je istovremeno obarao više protivnika. Njihovo metalno oružje padalo je u sneg gotovo bešumno.

Jednog je prikovao uz stablo ledom.

Drugog je odbacio snažnim naletom Starling energije.

Isla se okretala brzo poput zvrka, njena oštrica pronalazila je put kroz svaki napad. Metal je zazvonio o metal pre nego što bi odbila protivničko oružje i oborila njegovog vlasnika.

Pa sledećeg.

I još jednog.

Uz kratak uzvik, neko ju je oborio na leđa.

Tlo je bilo prekriveno ledom. Isla je pokušala da udahne, ali joj je dah zastao.

Čovek se nadvio nad njom.

Zubi su mu bili oštri i neobični, oblikovani gotovo poput oružja.

Alat za jelo, shvatila je.

Pružio je ruku prema njoj.

Isla je ostala ukočena.

Podigla je drhtavu ruku sa zemlje i pokušala da natera telo da se pokrene.

A onda je oštrica pogodila čoveka.

On se zateturio i pao u sneg.

Iza njega je stajao Oro, držeći mač.

Ali nije bio naoružan...

Ili je bar tako mislila.

Isla je u čudu posmatrala kako srebrni mač nestaje u bljesku varnica.

Napravio ga je od Starling energije.

Nije ni znala da je tako nešto moguće.

Kada joj se dah konačno vratio, ustala je i pogledala oko sebe.

Tela koja više nikada neće ustati.

Svi su bili mrtvi.

„Ima ih još“, brzo je rekao Oro. „Doći će da istraže šta se dogodilo. Idemo.“

Isla ga je uhvatila za ruku, još uvek hvatajući vazduh.

Toplota joj je prostrujala kroz telo na mestu gde su im se ruke spojile i potrčali su.

Oro ju je povukao toliko brzo da je gotovo lebdela za njim.

Zaustavio se tek kada se pred njima pojavilo nešto što im je odmah privuklo pažnju.

Drvo od belog perja, koje je cvetalo iz leda.

Naravno.

Savršeno mesto za srce.

Usamljeno drvo, zaleđeno u vremenu.

Srce je moglo biti skriveno među njegovim perjem ili čak duboko među korenjem.

Isla je napravila jedan korak.

Pa drugi.

A onda je potrčala.

Napokon.

Posle svega...

Tu je bilo.

Njihovo spasenje.

Njena prilika da postane vladarka i prijateljica kakvu su ljudi koje voli zaslužili.

Čula je Oroa odmah iza sebe.

Njegova toplota postajala je sve jača, kao da je i on osećao olakšanje što je sve konačno pri kraju.

Meseci potrage.

Vekovi patnje.

Isla je stigla do drveta i počela da pretražuje njegove grane.

Perje je bilo meko poput snega. Tiho je plesalo na vetru, šušteći jedno uz drugo, dok su sićušni komadići padali na zemlju.

Kada među perjem nije pronašla ništa, spustila je pogled prema korenju.

Led joj je omogućavao da vidi svaki njegov deo — debelo i isprepletano poput pletenica.

„Isla.“

Ponovo je proučila drvo.

Pa još jednom.

„Mora biti ovde“, rekla je.

Sada je već očajnički pretraživala perje.

Grubo je pala na kolena kako bi bolje pogledala ispod drveta, pokušavajući da ignoriše bol koji joj je zamagljivao vid.

Položila je dlanove na led i približila se, proučavajući svaki čvor i svaki deo korenja.

Ali ništa nije bilo isprepletano među njegovim korenjem.

„Nije ovde“, rekao je Oro.

Glas mu je bio prazan, baš kao što su mu oči izgledale one prve noći za večerom.

Pogrešili su.

Ili su bili u pravu, a Cleo je stigla pre njih.

Možda je poslala svoju pticu da im se ruga čim su prvi put kročili na ostrvo.

Isla se ukočila.

Ako je Cleo imala srce...

Čula je Celestina upozorenja i sumnje — ona koja je ignorisala — kako joj odjekuju u mislima.

Spustila je glavu na led.

I zaplakala.

ČETRDESET OSMO POGLAVLJE

SKRIVENO

Ostalo je još dvadeset dana do kraja Centenijala. A Isla nije mislila da će ostrvo izdržati ni deset.

Terra neće izdržati ni pet.

Posle svega što su Oro i Isla pretražili po ostrvu u potrazi za srcem, doživeli su neuspeh.

Isla je napravila bezbroj grešaka tokom prethodnih osamdeset dana. Verovala je pogrešnim ljudima. Pravila pogrešne planove. Pratila pogrešne tragove. Slepota je jurila za moći kada je trebalo da učini sve kako bi zaštitila ljude koji su je voleli.

Ali odbijala je da odustane.

Ne ovog puta.

Ne kada bi Celeste zahtevala od nje da to ne učini.

Isla je zalupala na Orovim vratima tri dana nakon njihovog poslednjeg putovanja na Moon Isle. Zglobovi prstiju još su joj bili izranjavani od hladnoće sa prostranstva Vinderlanda, čak i nakon što je više puta namazala oštećenu kožu Wildling eliksirom.

Kod stabla sa belim perjem Isla je videla kako svetlost nestaje iz njegovih očiju — gledala je kako se ponovo zatvara u sebe, spreman da postane isti onaj kralj kojeg je upoznala prve noći.

Zatvoreniji i oprezniji čak i od sopstvenog prokletog ostrva.

Kada srce nije bilo tamo gde je trebalo da bude, deo njega je nestao, baš kao što će nestati i Lightlark ako ne uspeju.

Ovog puta, možda zauvek.

Oro je otvorio vrata baš u trenutku kada se njena pesnica spuštala u širokom zamahu. Uхватила je za ruku pre nego što je mogla da mu udari u grudi. Držao joj je zglob i zbunjeno je gledao.

Isla se progurala pored njega u njegovu sobu, a on joj je to dopustio.

„Ovo nije gotovo“, rekla je. Nozdrve su joj podrhtavale, a glas joj je pucao napola, kao da je još pokušavala da ubedi samu sebe u to.

Oro ju je posmatrao.

Nije rekao ništa.

Napravila je korak prema njemu.

„Odbijam“, rekla je, odmahujući glavom. „Odbijam da verujem da se ovako završava.“

Gurnula mu je prst u grudi.

„Ti si kralj Lightlarka, najmoćnija osoba u svim carstvima.“

Podigao je obrvu, očigledno iznenađen što o njemu govori na način koji ne uključuje reči poput jadnik i nepodnošljiv.

„Mora da postoji drugi način. Drugačiji kraj.“

Prst joj je još uvek bio prislonjen uz njegove grudi. Pogledao je u njega, a zatim u nju.

„Šta predlažeš?“ upitao je.

Tako jednostavno pitanje...

A ipak, nikada ga ranije nije postavio.

Čak i dok je tragala za Bondbreakerom, sledila je Celestein plan.

Prvi put je Isla napravila sopstveni.

„Počinjemo od početka“, rekla je odlučno, okrećući se i posmatrajući njegovu sobu. „Od najosnovnije istine, korena svega ovoga.“

Ugrizla se za usnu i razmislila.

Razmišljala je o prvoj stvari koju joj je rekao, osnovi čitave njihove potrage. O pitanju koje mu je već jednom postavila, a na koje nije odgovorio.

Okrenula se prema njemu.

„Kako si saznao za srce?“

Namrštio se.

„Čitao sam o njemu.“

„Gde?“

„U knjizi.“

„Kojoj knjizi?“

„Jednoj staroj. Našao sam je u skrivenoj biblioteci.“

Svet je utihnuo.

Sva Islina čula počela su da blede.

Skrivena biblioteka.

Baš kao što je Celeste rekla.

Zašto nije poslušala svoju prijateljicu?

Potrudila se da sakrije iznenađenje, olakšanje od kojeg su joj kolena podrhtavala i razarajuću krivicu dok je veoma tiho rekla:

„Kojoj biblioteci?“

Oro nije oklevao. Prešao je preko sobe i otvorio vrata svog balkona. Otvorio ih je do kraja, sve dok nisu nalegla uz najveći zid njegove sobe, a zatim ponovo okrenuo kvaku — ovog puta gurajući je napred, prema čvrstom kamenu.

Otvorilo se.

Isla ga je pratila u prostoriju visoku poput kule i široku gotovo kao kraljeve odaje. Bila je prepuna knjiga i začaranih predmeta.

Biblioteka.

Isla je jedva disala, jedva se pomerala, nadajući se da je njeno izdajničko srce, koje je preglasno tuklo u grudima, neće odati.

Videla je samo knjige.

Bondbreaker je sigurno bio dobro skriven.

Ne da je sada bilo važno.

Celeste je bila na ivici smrti. Isla nije mogla da ga upotrebi dok je ona u takvom stanju. A čak i da je mogla, Bondbreaker ne bi spasao Terru.

Samo ogromna količina moći mogla je to da učini.

Samo moć obećana onome ko razbije sve kletve.

Oro je sa sigurnošću prišao jednoj od polica, kao da je to učinio bezbroj puta. Izvukao je knjigu između ostalih i otvorio je.

Po stranici su se vijugavo pružale oznake ispisane mastilom na drevnom jeziku koji Isla nije razumela.

„Ti ovo možeš da čitaš?“ upitala je.

Oro je klimnuo.

„Pročitaj sve“, rekla je. „Sve o srcu. Molim te.“

Pristao je.

Ali umesto da spusti pogled na stranicu, pogledao je nju.

„Pre nego što to učinim, postoji nešto što bi trebalo da znaš, Wildling.“

Bio je ozbiljan. U izrazu mu nije bilo ni zabave ni zlobe.

Želudac joj se instinktivno stegao.

Spremala se za novo razočaranje.

„Obavestio bih te o tome na početku. Ali nakon onoga što ti je Grim rekao... čekao sam da ti on sam otkrije tu informaciju.“

Progutala je knedlu.

Da joj kaže šta?

Šta je moglo biti toliko važno?

„Pretpostavljam da to nikada nije učinio.“

Isla ga je samo gledala.

Čekala.

„Moj predak, Horus Rey, i Grimov predak, Cronan Malvere, stvorili su ostrvo.“

Klimnula je.

To je već znala.

„A i tvoj predak.“

Trepnula je.

Ne.

To nije bilo tačno.

Isla je spustila ruku na sto samo da bi osetila nešto čvrsto pod njom.

Wildlinzi više nisu bili ni zaista prihvaćeni na ostrvu...

Nisu ga oni pomogli da stvore.

„To nema nikakvog smisla.“

„Lark Crown. Ona je stvorila zemlju na kojoj stojimo. Ostrvo je dobilo ime po njoj.“

Lark Crown.

Isla nikada nije čula to ime.

„Lažeš. Da je to istina, svi bi to znali. Ne bi bila tajna.“

Orove oči su potamnele.

„Nikada ti nisam lagao“, rekao je. „A dugo nije ni bila tajna. Sve dok, kao i mnogo našeg znanja, nije nestala s vremenom. Prošle su hiljade godina. Sunlings su toliko dugo vladali da je zaboravljeno ko je stvorio ostrvo. Ali ne baš svima.“

Bio je ozbiljan.

A Isla je znala da nema šta da dobije lažući joj o ovome.

Ako je bilo istina, zašto joj Grim nije rekao kada su razgovarali o stvaranju ostrva?

Setila se onoga što je Oro rekao nakon što je Grima nazvala najotvorenijim od svih vladara.

Nije toliko otvoren koliko misliš.

Stisnula je usne.

Ne, nije bila laž.

Sada je razumela zašto je Oro želeo da sklopi dogovor s njom.

Zašto je još uvek nije zaista izdao.

„Zato sam ti bila potrebna“, rekla je stegnutim glasom. „Da pronadeš srce.“

Orov izraz se nije promenio dok je klimnuo.

„Može ga pronaći i otključati samo neko od nas. Sunling, Wildling ili Nightshade. Pretpostavio sam... da, uz nas dvoje...“

Samo udruženi mogu razbiti kletve.

On je samo sledio proročanstvo.

Neobjašnjivi deo nje se skupio.

Sve Orove reči imale su oštrice i zarivale su joj se u misli.

Oro je nedeljama ranije potvrdio da veruje kako je prvobitni prestup bio to što je neko iskoristio srce Lightlarka da baci kletve.

Sada je tvrdio da samo Sunling, Wildling ili Nightshade mogu pristupiti moći srca.

Što je značilo da ih je jedno od njihovih carstava stvorilo.

Ne Cleo.

To nije imalo smisla...

Da li je Islin predak iskoristio srce da baci kletve?

Ili Orov brat, kralj Egan?

Ili Grimov pokojni otac?

Ne.

To je morala biti Cleo.

Isla je pažljivo pogledala knjigu, iako je osećala njegov pogled na sebi. Proučavao je njenu reakciju na ovu novu informaciju.

„Šta piše u knjizi?“ upitala je kroz stisnute zube, prisiljavajući um da joj ostane miran. Prisila je sebe da ne oda nijednu jedinu stvar.

Konačno, Orove oči napustile su njeno lice.

I počeo je da čita.

Dva otkucaja kasnije, Isla i Oro sedeli su pogrbljeni nad knjigama u biblioteci, dok su se između njih prostirali bezbrojni tomovi i frustrirajuća tišina.

Detalji u knjizi bili su oskudni.

Govorila je o srcu koje u sebi sadrži čistu, nepročišćenu moć Sunlingsa, Wildlinza i Nightshadesa.

Energiju veću od njihove sopstvene, onu vrstu moći koja je postojala samo pre više hiljada godina.

Srce je skriveno sve dok ne procveta i ne postane deo Lightlarka onda kada je najpotrebnije.

To je bio prevod koji joj je Oro ponudio.

Kada je Isla ponovo ustala, noge su joj bile ukočene od dugog sedenja, a iznenadila se kada je ugledala svetlost koja je prodirala pri samom dnu Orovih zavesa.

Proveli su sate čitajući, a ipak nisu bili ništa bliže srcu nego ranije.

Ali Isla nije izgubila nadu.

Zapravo, bila je punija nade nego dugo vremena.

„Ovo je ključ za pronalaženje srca“, rekla mu je, pokazujući prema knjigama. „Znam da jeste.“

Oro je klimnuo, ali oči su mu bile umornije nego ikada.

Ljubičasti kolutovi ispod njih i naborane ivice kapaka.

Kada je Isla predložila da se malo odmori pre nego što se ponovo sastanu, odbio je samo jednom.

A onda je, srećom, popustio.

Isla je hodala hodnicima, tiha poput utvare, dok se zamak otvarao pred njom, a crvenkasti prsti zore provirivali kroz duge, nepokrivene prozore.

Bila je daleko od Orovih odaja.

Daleko i od svojih.

Celeste se pojavila čim je Isla ušla u prostoriju u kojoj ju je Grim sakrio.

Izgledala je potpuno isto kao svake noći kada bi Isla dolazila.

Nepomična poput statue.

Mirno lebdeći.

Suze su joj pekle uglove očiju.

Od samog početka, Celeste je bila odlučna da pronađe Bondbreaker — plan da razbije svoje kletve bez ubijanja još jednog vladara. Bez potrebe za bilo kim osim njih dve.

Nedeljama je Isla tragala za njim.

Iako Celeste nije mogla da je čuje, Islin glas je zadrhtao dok je konačno rekla:

„Bila si u pravu, Cel. Za skrivenu biblioteku.“

Uхватиła je prijateljicu za ruke, znajući koliko bi se Celeste obradovala da je budna.

I tada je Isla primetila da je jedna od njenih šaka stisnuta u pesnicu.

Kao da se borila neposredno pre nego što ju je otrov učinio nepomičnom.

Nije se borila, pomislila je Isla dok je pažljivo razdvajala prste svoje prijateljice.

Slala je poruku. Meni.

Nešto je bilo u Celesteinoj pesnici, nešto što je uspela da zgrabi kako bi Isli pokazala ko joj je ovo uradio.

Trag.

Konačno je potpuno otvorila bledunjavu šaku svoje prijateljice.

A dijamantski prsten koji je poklonila Azulu pao je na pod.

POGLAVLJE ČETRDESET DEVETO

DIJAMANT

Azul je otrovao Celeste.

Nije bio onaj vedri, progonjeni vladar koji je svojom muzikom očarao Islu. Bio je proračunati vladar sa planom.

Setila se razgovora koji je, pre toliko nedelja, slučajno čula. Oro se svađao sa Azulom oko strategije za uništenje jednog od kraljevstava. Kralj je uveravao Islu da je bezbedna. Pretpostavila je da Azul misli da će uništiti Moonling kraljevstvo.

Sada je shvatila da je verovatno govorio o Starlingu.

O Celeste.

Što je bilo još gore — Isla svojoj prijateljici nije ni rekla za razgovor koji je čula. Nakon što je njena najbolja prijateljica bila uparena sa Skylingom, trebalo je da je barem tada upozori, ali bila je previše usredsređena na Orovu izdaju. Na sebe — uvek na sebe.

Kako joj nije palo na pamet da Azul možda cilja Starling?

Ali zašto?

Kakav je njegov plan?

Toliko pitanja, toliko delova slagalice koji nisu imali smisla. Svaki put kada bi pomislila da nešto zna sa sigurnošću, istina bi se promenila i rasula. Ali ne zadugo.

Isla se setila onoga što je proročica rekla.

Ti... imaš mnogo pitanja. Toliko je toga što bih mogla da ti kažem... iako ne bih smela.

Uskoro će ti sve biti otkriveno.

Isla je stajala na Mestu Ogledala, ispravljenih leđa. Mrtvo lišće lenjo je vijorilo oko njenih stopala dok je vetar provirivao kroz pukotinu u staklu. Gledala je u veliko stepenište koje je vodilo ka sobama koje su nekada bile pune života, a sada su bile prazne — paučina i napukla ogledala umesto smeha i muzike.

Gotovo da je mogla da ih čuje, njihove glasove slatke poput meda, dok je podigla ruku do vrata, uhvatila ogroman crni dijamant koji joj je počivao uz grlo i povukla ga.

Prošao je čitav minut.

Njegova moć nije delovala na Mestu Ogledala. Morao je da se pojavi na ivici šume na Divljem ostrvu i odatle dođe do nje pešice.

Vrata su se tako snažno otvorila da se činilo kao da će se razbiti, a Isla se naglo okrenula i ugledala Grima kako trči, uspaničen.

Oči su mu bile širom otvorene — ispunjene strahom. Disao je ubrzano. Mač mu je visio uz bok.

U sledećem trenutku već je bio pred njom.

„Heart — jesi li povređena?“ Njegove ogromne šake obuhvatile su obe strane njenog lica, palčevi su mu bili uz uglove njenih usana dok ju je pažljivo pregledao, tražeći bilo kakav znak povrede. Gledao ju je kao da nije načinjena od krvi i kostiju, već od leda i magle, kao da će svakog trenutka nestati... Zadihan od trčanja...

„Dobro sam.“

Čuvši ton njenog glasa, spustio je ruke.

Nije bilo potrebe da okoliša oko razloga zbog kog ga je pozvala ovamo.

„Zašto mi nisi rekao da je Wildling stvorio ostrvo zajedno sa Sunlingom i Nightshadeom?“

Izraz njegovog lica nije se promenio. Ne onako kako je očekivala.

Trenutak ju je samo posmatrao.

Napokon, Grim je rekao: „Neke stvari je bolje da sami otkrijemo.“ Pogled mu je bio miran i postojan. „Mnogo toga su mi drugi rekli, a ja bih više voleo da sam to otkrijem. Vremenom. Kada bih mogao sve bolje da razumem...“

Šta to? htela je da pita.

Ali ostala je usredsređena.

„Da li si ikada nameravao da mi kažeš?“

„Vremenom, naravno. Doveo sam te ovde... odgovorio na tvoja pitanja... ali nisam želeo da ti sve svalim odjednom.“ Odmahnuo je glavom. „Tek si stigla negde gde je sve bilo novo. Nisi mnogo toga znala. Bila si primorana da nosiš teret kletvi, da predstavljaš čitavo svoje kraljevstvo. Bila si bespomoćna. Bila si prestravljena. Nisam mogao još više da ti otežam. Nisam to želeo.“

Isla nije trebalo da bude iznenađena što je mogao da oseti njen strah tokom čitavog Centenniala. Njenu zbunjenost. I dalje.

Ali to nije bilo opravdanje.

„Postoji li još nešto što kriješ od mene?“ zahtevala je.

Nije mogla nikome da veruje. Azul je otrovao Celeste. Cleo je u više navrata pokušala da je ubije. Isla se setila upozorenja proročice.

Svuda oko tebe nalaze se laži i lažljivci, Isla Crown.

Da li je Grim bio jedan od njih?

Nešto je sevnuo u njegovim očima. Sada ga je dovoljno dobro poznavala da to prepozna.

Napravila je korak unazad.

„Postoji, zar ne?“

Grim se ukočio.

Klimnuo je.

„Šta je?“

Jedan deo nje bio je ljut. Drugi je bio uplašen.

A on je osećao sve to.

Grim je napravio korak ka njoj.

Ona je uzmakla i umalo izgubila ravnotežu.

„Postoji nekoliko stvari koje ti nisam rekao“, kazao je. „Ne izričito.“

Još jedan korak.

Samo reci, pomislila je Isla. Nije mogla da izdrži još jedan trenutak neizvesnosti.

Namrštio se.

Bio je to nepoznat izraz na njegovom licu. Na druge ljude se često mrštio, ali nikada na nju. Sa njom se uvek smešio.

„Nisam ti rekao šta mi radiš.“

Trepnula je.

„Šta?“

„Nisam ti rekao da si me uništila.“

„Uništila?“

Klimnuo je.

„Uništila. Mučila. Nisi prestala da me mučiš od prvog trenutka kada sam te ugledao.“

Isla je otvorila usta. Zatvorila ih. Čak je razmislila da se izvini.

Grim je nastavio.

„Nekoliko razgovora s tobom bilo je dovoljno da budem spreman na najnepovoljniju moguću razmenu — da dam čitavog sebe u zamenu za bilo koji deo tebe koji bi bila voljna da mi poštediš.“ Odmahnuo je glavom. „Ušla si mi u misli. Počeo sam da sumnjam u sopstveni razum. Stalno mislim na tebe.“

Način na koji je izgovorio „stalno“ učinio je da joj obrazi planu zbog značenja koje je ta reč nosila.

„Stalno?“ ponovila je bez daha.

„Kasno noću, čeznem za tobom. Čeznem za tobom sve vreme“, rekao je, a lice mu je zaista izgledalo izmučeno.

Kao da je dugo čekao da izgovori te reči.

Kao da je ona bila kletva gora od svih ostalih.

A onda ju je poljubio.

Isla je tiho uzdahnula, tek malo, i on se odmakao.

Ne.

Pre nego što je stigao da se udalji, privila se uz njega i obavila mu ruke oko vrata. Zabacila je glavu kako bi mu srela pogled. Sav bes je nestao, zamenile su ga emocije od kojih su Grimove oči potamnele.

Pre nego što je stigao da se nasmeši, pritisnula je usne na njegove.

Bio je hladan poput kamena, a ona je postala još hladnija kada ju je pritisnuo uz staklo. Njihov poljubac se produbio, usne su im se razdvojile, a toplina se širila niz njeno telo. Zabacila je glavu, a on je poljubio čitavu dužinu njenog vrata, zubima tek blago dodirujući njeno grlo, ispod mesta na kojem joj je ležala ogrlica.

Pomakao joj je ogrtač i prešao usnama duž njenog golog ramena. Iz nje je izleteo zvuk dok joj se od hladnoće koža naježila, a njegove ruke stegle su joj struk i snažnije je pritisnule uz zid.

Podigla je ruke da mu otkopča ogrtač i on je bešumno pao na pod.

Pogled mu je munjevito prešao na njen.

Ali ona je već povlačila njegovu košulju.

Dopustio joj je da mu je skine jednim brzim pokretom.

Tada je zastala.

I zagledala se u njega.

Građen za rat. Potpuno izvajano telo. Nemilosrdni ratnik koji se nadvijao nad njom.

Veliki ožiljak narušavao je sredinu njegovih grudi. Nalazio se svega nekoliko centimetara od srca.

Položila je ruku preko njega, a on je posmatrao njen pokret, disanje mu je bilo pomalo nesigurno, kao da se svim silama trudi da ostane miran.

„Od čega je ovo?“

Puls joj je već jurio.

Kao i njegov.

Grim je zadrhtao dok je pratila prstima neravan trag ožiljka.

„Samo je neko pokušao da me ubije.“

Položio je svoju ruku preko njene.

„Jedačice srca“, rekao je, sa senkom osmeha na usnama.

Ime se vratilo.

„A sada me ti ubijaš.“

Glas mu je bio dubok poput snova koje je sanjala proteklih nekoliko nedelja.

Onih koje joj je slao.

Onih koje je sada želela da pretvori u stvarnost.

Uzela je njegovu krunu među prste i pustila je da padne na pod uz glasan zveket.

Isto je uradila i sa svojom.

Vladar tame i vladarka divljine, oboje su disali malo prebrzo.

Zakoračila je preko svoje krune prema njemu, a on ju je uzeo u naručje.

Ovog puta njegov poljubac bio je očajan, kao da sunce zalazi i da im je ostalo još samo nekoliko minuta, kao da će se staklena soba svakog trenutka razleteti u komade.

Čvrsto ju je držao, kao da se plaši da bi mogla samo da odlebdji, poput ptice kojoj je otvoren kavez.

Obavila je noge oko njegovog struka i mogla je da oseti svaki deo njegovog tela uz svoje, čak i kroz tkaninu njihove odeće.

Nisam ti rekao šta mi radiš.

Njegove reči odjekivale su joj u mislima dok je shvatala njihovo značenje.

Čeznem za tobom sve vreme.

Sada je on čeznuo za njom.

Polako se pomerala uz njega, a iz njegovih usana oteo se tih režaj.

U naletu neobuzdane želje, uhvatio ju je za zadnju stranu butina, prstima joj se snažno urezujući u kožu, i privukao se još bliže.

Oči su joj se zatvorile od tog dodira, a glava joj je klonula unazad.

Naslonio ju je na staklo dok su mu se ruke spustile na prednji deo njene haljine, brzo raspetljavajući vezice i kaiševe.

Pre nego što je stigla da shvati šta se dešava, tkanine više nije bilo, a Grimove usne bile su na njenim grudima.

Svet je mogao da se raspadne na komade, a ona to ne bi ni primetila.

Sva njena pažnja bila je usmerena na trag njegovog jezika i zuba.

Gorela je za njim, za njegovim ukusom, njegovim dodirom, za načinom na koji je činio da joj se čini kao da joj je munja prošla kroz kožu.

„Još“, rekla je, ili zastenjala — nije znala.

Znala je samo da želi sve što je imao da joj pruži.

„Molim te.“

Držao ju je čvrsto uz sebe, a ona mu je stezala ruke i zagrizla rame kako bi sprečila sebe da ispusti još glasova dok ju je podizao više i njegova ruka napokon stigla tamo gde je želela.

Preko tkanine.

A zatim ispod nje.

Isla je zastenjala pri prvom pritisku njegovih hrapavih prstiju uz njenu kožu i oni su ubrzo počeli polako, postojano da lutaju.

Još.

Dao joj je još, a ona je dahnula uz njegova usta dok ju je prstima istraživao sve dublje.

Još dublje.

Potreba je nadjačala sve ostalo, a Grim je opsovao kada je počela da se pomera uz njegovu ruku.

„Tako je.“

Glas mu je jedva bio jači od režanja, nagovarajući je, napet, kao da je u ovome uživao isto koliko i ona.

Pre nego što je stigla da se zapita šta bi sledeće mogla da uradi, podigao joj je glavu kako bi ga ponovo pogledala i rekao:

„Gledaj me, heart. Želim da gledam kako se prepuštaš.“

Zarila je nokte u njegov potiljak.

Čela su im se dodirivala i nikada se nije osećala življe, ogoljenije nego u tom trenutku, dok je dopuštala da je posmatra kako je preplavljuju beskrajni talasi osećaja.

Grim ju je gledao pravo u oči dok se svaki osećaj pojačavao, postajao potpuniji, snažniji nego što je ikada pomislila da je moguće.

I nešto u svemu tome bilo joj je toliko poznato.

Poput uspavljivanja.

Ili tihog pevušenja uz zvuk kiše.

Ili disanja.

Kao da je sve to već hiljadu puta proživela u svojim snovima.

PEDESETO POGLAVLJE

BEZ SNA

Isla nije spavala. Dane i noći provodila je u biblioteci, a oni su prolazili jednako lako kao kiša koja se slivala niz stotine prozora Mesta ogledala tokom oluje koja je nju i Grima satima držala zarobljene u staklenoj kutiji.

Dok je okretala stranice, prisećala se njegovih ruku na svojoj koži i usana na svom ramenu. Nisu uradili sve što je u tom trenutku želela, i jedan deo nje osećao je olakšanje što je, umesto da pokuša da nastavi dalje, povukao Islu u svoje krilo na podu.

Umesto toga, gledali su kišu dok joj je glava počivala na njegovim grudima.

Brada mu je bila oslonjena tamo gde je trebalo da bude njena kruna.

Pre nego što su otišli, naterala ga je da obeća da će pronaći Azula, ma gde se skrivao.

I dovesti ga pred nju.

Oro ju je posmatrao kao da je mogao da oseti mesta na kojima ju je Grim dodirivao. Znala je da je morao primetiti njen zamišljeni pogled. Ali nije rekao ni reč.

Jedan deo nje nije želeo da zna.

Da posumnja.

Isla je zarila nokte u dlan, prisiljavajući sebe da se usredsredi.

Razbijanje kletvi i pobeda sada su bili važniji nego ikada.

Ona je bila jedina nada svoja, Terrina i Celesteina.

A tu je bilo i srce — ključ za život kakav je oduvek želela.

Ne samo moć, već možda i budućnost kojoj bi mogla da se raduje...

Sa Grimom.

„Ima li nešto?“

Orov glas bio je poput kante hladne vode koja je presekla usijane misli u njenoj glavi.

Treptala je i pogledala njegov izraz, svesna da uopšte nije bila usredsređena na tekst.

Zatvorila je knjigu i pročistila grlo.

Isti pasus pročitala je deset puta, a nijedna rečenica nije imala nikakve veze sa srcem ili kletvama.

„Ne“, rekla je, naslonivši se u stolici. „A ti?“

Odmahnuo je glavom i zagledao se u gomilu drevnih knjiga pred sobom kao da je samo nekoliko sekundi delilo od toga da jednim pokretom prsta spali celu gomilu.

Isla je protrljala lice, prešla rukama preko očiju i slepoočnica.

Uzahnula je.

„Ovo ne funkcioniše.“

Oro ju je samo posmatrao.

Bila je iscrpljena.

Vrat i leđa su je boleli od dugog povijanja nad knjigama. Um joj je bio umoran od svega što je radio — razmišljanja, smišljanja planova, spletkarenja — a i od sanjarenja.

„Pričaj sa mnom“, rekla je, spuštajući glavu na ruke.

Drveni sto bio je hladan pod njenom kožom i mirisao je na bor.

„Reci mi sve što znamo.“

Oro se nije pobunio zbog naredbe kao što bi, bez ikakve sumnje, učinio pre nekoliko meseci.

Umesto toga, naslonio se u stolici i lupkao prstima po stolu, tik uz njenu glavu.

„Znamo da je srce na Moon Isleu. Znamo da sadrži neizmernu moć Wildlinza, Sunlingsa i Nightshadesa. Znamo da je iskorišćeno za stvaranje kletvi. Znamo da redovno procveta kada je potrebno, na različitim mestima. Tamo gde se tama susreće sa svetlošću.“

Tamo gde se tama susreće sa svetlošću.

Iza njenih spuštenih kapaka postojala je samo tama.

Zamišljala je to — tamu koja se susreće sa svetlošću. Kako bi izgledalo? Kakve bi boje stvaralo?

Namrštila se nad svojom rukom.

Nije morala da zamišlja.

Videla je to bezbroj puta, hiljadama puta tokom svog života.

Isla je tako naglo podigla glavu da joj je bol prostrujala čelom.

Orove oči su se blago raširile.

„Šta je?“

Ustala je i počela da korača tamo-amo, dok joj je um radio prebrzo, a reči izlazile presporo.

„Šta ako nije mesto, već vreme?“

„Šta?“

Pogledala ga je.

„Zora. Sumrak... kada se tama susreće sa svetlošću.“

Oro je razmislio o tome, sužavajući oči.

„Remlar je rekao da će biti tamo gde se tama susreće sa svetlošću.“

To mora da je ime onog krilatog čoveka, pomislila je Isla.

„Šta ako je oboje? Šta ako se nalazi na mestu gde se tama susreće sa svetlošću, ali se pojavljuje samo tokom zore ili sumraka?“

Oro je jednim treptajem odagnao umor, kao da razmiče paučinu.

Razmišljao je.

Bio je toliko usredsređen da je Isla gotovo mogla da vidi kako mu um radi iza očiju, nižući mogućnosti jednu za drugom.

Pogledao je sto, raširenog dlana položenog na njegovu površinu.

Odmahnuo je glavom.

„Decenijama sam pretraživao ostrvo i nikada ga nisam pronašao... Možda je to razlog.“

Prokleti Sunling kralj nije mogao da bude napolju ni u sumrak ni u zoru, jer su oba perioda bila previše blizu sunčevoj svetlosti.

Uvek su tražili srce noću, dugo nakon što bi sunce nestalo.

To bi objasnilo zašto srce nije bilo ni na jednom mestu koje su proverili.

Možda je bilo tamo, ali skriveno.

Podigao je pogled prema njoj.

„Isla, mislim da si možda u pravu.“

Ustala je.

Oro je učinio isto.

Stajali su jedno naspram drugog, a on se nasmešio.

Nasmešio.

Nikada ga nije videla tako srećnog.

Nešto u njegovom osmehu podsetilo ju je na još jednu srećnu uspomenu.

Na trenutak kada je osetila plamen uz svoje ruke, bolno peckanje po zaleđenoj koži i olakšanje slade od zalogaja meda.

Na trenutak kada je, okružena Vinderlandom, shvatila da je spasena.

Oro ju je spasao.

Pronašao ju je uprkos svim izgledima.

Pratio sam pticu, rekao je tada.

Isla se osmehnula.

Isto ono stvorenje koje ju je gotovo odvelo u smrt spaslo joj je život.

Oro je podigao obrvu, pitajući se o čemu razmišlja.

Isla se ukočila.

Osetila je kako joj krv nestaje iz lica, a Oro je ispružio ruku da je pridržava baš u trenutku kada se oslonila na sto.

Ptica ju je uporno pratila svaki put kada bi kročili na Moon Isle.

Pretpostavila je da su to Cleoine oči i uši.

Ali šta ako je pogrešila?

Šta ako je pokušavala nešto da joj kaže?

„Znam gde je srce“, rekla je.

PEDESET PRVO POGLAVLJE

SRCE

Islini koraci bili su tihi po snegu. Disala je ravnomerno. Čitav njen svet suzio se u jedan jedini tunel. Njene inače beskrajne misli zamenila je predatorska smirenost, onaj osećaj koji dolazi neposredno pre nego što zadaš smrtonosni udarac, trenutak pre nego što pustiš strelu, kada je tetiva zategnuta do kraja.

Ovog puta bila je u pravu.

Znala je to svakom kosti svog tela.

Oro ju je te večeri čekao u predvorju zamka. Prostorija je bila ispunjena nevidljivom energijom koja se od njega širila u talasima. Bio je uzbuđen.

Pun nade.

Isla se, uprkos sebi, nasmešila.

Jer i ona je bila uzbuđena i puna nade.

Prišla je Orou, podigla se na prste i dodirnula njegovu krunu.

Nacerila mu se, iskušavajući ga, želeći da vidi da li su meseci koje su proveli radeći zajedno uspeali da ublaže njegov prezir prema njoj.

Oro se namrštio.

A onda ju je iznenadio tako što je skinuo krunu.

I stavio je na njenu glavu, preko njene sopstvene.

„Ako si u pravu u vezi s ovim, Wildling“, rekao je, „možda ćeš postati moćnija čak i od mene.“

Od njegovih reči gotovo su joj klecnula kolena.

Zaista joj je prepuštao pobedu.

Ne.

Priznavao je da je pobeda njena.

Isla je shvatila ono što čak ni kralj nije uspeo da otkrije.

Skinula je sopstvenu krunu i stavila je u njegovu zlatnu kosu. Na njegovoj glavi izgledala je smešno mala i krajevi usana su joj zadrhtali.

„Wildling ti baš pristaje, Kralju“, rekla je pre nego što je izašla kroz vrata.

Njegova kruna još je bila topla i teška na njenoj glavi. Bila je toliko velika da joj je klizila gotovo do sredine čela.

Ali nije joj smetala.

Do zore je ostalo nešto manje od sat vremena.

Dovoljno da pronađu zaklon za Oru.

Kada ga pronađu, sve što će morati da urade biće da sačekaju.

Koža ju je svrbela; čitavo telo kao da joj je bilo prekriveno varnicama.

Ipak, ostala je usredsređena. Sva njena energija bila je usmerena prema onome što ih je čekalo.

Srce.

Ljudi koje voli.

Njena budućnost.

Moć joj je sada bila poslednja na pameti.

Ako bi mogla da spase Celeste i Terru, bila bi zadovoljna.

One su joj značile mnogo više nego što će joj bilo kakve moći ikada značiti.

Sada je to znala.

Samo se nadala da to nije shvatila prekasno.

„Šta ćeš uraditi?“ upitala ga je dok su napravili prve korake preko Moon Islea. „Kada razbijemo kletve?“

Oro je hodao mirno, pogledom prateći nebo.

„Obnoviću sve“, rekao je. „Tokom prethodnih vekova, sve je bilo usmereno na kletve. Kako ih razbiti. Kako živeti s njima. Kako ih preživeti. Kada sve to nestane, moći ću slobodno da vratim Lightlarku nekadašnju slavu.“

Isla je podigla obrvu.

„Sa Sunlingom kao vladajućim carstvom?“

Oro je odmahnuo glavom.

„Ne. Pre toga. Kada su carstva bila ujedinjena.“

Isla je dugo izdahnula.

Ujedinjena.

To bi značilo da se Wildlinzi vrate u Lightlark.

Oni koji su preostali, pomislila je, dok joj je nelagoda zaigrala u stomaku.

„Nisam sigurna da bi stanovnici Lightlarka bili oduševljeni povratkom Wildlinza.“

„Moraće da nauče da budu“, rekao je Oro.

Glas mu je bio toliko odlučan da ga je pogledala.

Sreo je njen pogled.

„A možda bi ti želela da ostaneš.“

Isla je trepnula.

Nikada nije razmišljala o tome da ostane na Lightlarku.

Tokom onih retkih trenutaka kada bi sebi dozvolila da sanja o budućnosti, o tome kako bi joj život mogao izgledati ako uspe da razbije kletve, zamišljala je samo delove.

Ona i Celeste, ponovo u Starling novoj zemlji.

Proslavljaju svaki rođendan svoje prijateljice bez tuge i straha.

Sa samopouzdanjem vodi Wildling novu zemlju, dok su Terra i Poppy snažne uz nju.

A u poslednje vreme...

posećuje Nightshade.

Provodi vreme sa Grimom.

Nijedna od tih budućnosti nije uključivala ostrvo.

„Možda“, rekla je.

Ali to je bila laž.

A zbog svog flaira Oro je to znao.

Sledećih pola sata hodali su Moon Isleom u tišini.

Vetar joj je tako snažno šibao obraze da se zapitala da li je za to odgovoran Azul.

Azul.

Nije Orou rekla za dokaz da je upravo on otrovao Celeste.

Sada mu je to ispričala.

Oro se namrštio.

„Mora da je u pitanju greška“, rekao je. „Azul nikada nije želeo da povredi drugog vladara. Čak nikada nije ni pokušao da sklopi savez.“

Upravo mu je rekla kako je Skyling otrovao Celeste.

Zar to nije bilo dovoljno da pokaže da nije nevin?

Zašto ga je Oro branio?

Htela je da zahteva objašnjenje, ali se trgnula kada joj je nešto vrisnulo kraj uha.

Tamno-plava ptica.

Krila su joj se sporo pomerala, kao da su joj pera bila preteška za malo telo.

Ponovo je zakreštala.

Ovog puta Isla joj nije zapretila.

Pratila ju je.

Isla i Oro brzo su potrčali kroz sneg, a ona je žmirila, pokušavajući da ne izgubi pticu iz vida u tami.

Nije osećala hladnoću, ni padinu koja se spuštala pod njenim nogama, ni bilo šta drugo dok je pratila pticu kroz šumu čije su grane ličile na skelete i kačile se za njenu odeću kao da je mole da uspori.

Nastavila je.

Dahćući.

Ptica nije bila srce.

To je znala.

Ali odvešće je do njega.

Pred njima su se pojavile ledene planine.

Proročice nisu bile daleko.

Tamo gde se tama susreće sa svetlošću.

Setila se onoga što je proročica rekla...

da srce nije bilo u njenom ledu, ali da je blizu.

Bliže nego što su znali.

Drveće je ovde bilo ređe, ostavljajući više prostora da se sneg gomila. Kroz njih je vijugala reka, a zvuk vode koja se čas razdvajala, čas ponovo ledila podsećao je na sitno pucketanje drva u vatri.

Još jedan krik kroz noć.

Pronašla je pticu kako se spušta, a zatim ponovo uzleće u drvo.

U gnezdo.

„Ovde“, rekla je Isla.

Znala je da je srce tu, negde.

Sve što je trebalo da urade bilo je da sačekaju zoru.

Pronašli su pećinu usečenu u jednu od ledenih planina, odakle se pružao pogled na drvo.

Oro je zapalio vatru, iako je znala da bi mogao da zagreje oboje i bez nje.

Delovalo je kao da mu je potreban neki posao za ruke, nešto što bi mu odvratilo pažnju od vremena koje je presporo prolazilo i ptice koja je bila samo nekoliko metara dalje.

Ili možda više nije mogao da ih zagreje.

Videla je koliko je njegove kože sada bilo prekriveno plavičastosivom bojom.

Osećala je kako ostrvo sa svakim novim danom postaje sve hladnije i tamnije.

Plamenovi su pucketali i izvijali se u prelepim kovrdžama.

Orova vatra i dalje je bila narandžasta i crvena, ali je sada imala i nešto drugačije...

neobičnu nijansu tamnoplave.

Delovalo je kao njegov potpis.

Isla je vrhom prsta prešla preko njegove krune, nesigurno postavljene na njenoj glavi.

Namrštila se gledajući je i zažmurila kako bi videla njen rub, tik iznad obrva.

„Nerazumno je oštra“, rekla je, prinoseći prst ustima nakon što se ogrebala o jedan od vrhova.

Oro se nasmejao.

Bio je to veličanstven zvuk zbog kojeg se odmah i ona nasmešila.

Iskreno.

Možda zato što je, koliko je mogla da vidi, bila jedina osoba koja je uspevala da ga nasmeje.

Ali onda se presavio.

Moon Isle se zatresao.

Ledenice su počele da padaju sa ulaza u pećinu poput oštrih kopaljka; neke su se razbile, druge zabile u tlo.

Isla je jedva izbegla jednu koja je pala tik pored nje.

Orove šake bile su stisnute u pesnice, a lice mu se grčilo od bola.

Sneg je klizio niz planine i pretio da zatrpa ulaz u pećinu.

Ptica je besno zakreštala, toliko visokim tonom da se Isla trgnula.

A onda je odjeknuo prasak poput groma dok se glečer rascepio.

Jednako brzo kao što su počeli, potresi su prestali.

Ostrvo se urušava. A sa njim i ja.

Oro je teško disao, prstima stežući kamen.

Leđa su mu podrhtavala kao da još oseća potrese, kao da ga sve i dalje boli.

Isla je oprezno napravila korak prema njemu.

Kleknula je sve dok nije bila tačno ispred njega.

Naslonio se na zid, čvrsto zatvorenih očiju.

„Jesi li dobro?“

Oro je klimnuo, a onda mu se čitavo telo ponovo ukočilo, kao da ga je pogodio grom.

Rukom je udario o tlo, a iz mesta udara proširile su se duge pukotine. Starling energija ispunila je pećinu mirisom varnica.

Isla nije mogla ni da zamisli koliki je to bol.

Njegova povezanost sa ostrvom značila je da oseća njegovu moć...
ali i njegovo uništenje.

Pažljivo je spustila ruku na njegovo rame, ali se on ukočio.

Odmah ju je povukla.

Oro je ponovo kriknuo. Njegovi prsti stegli su kamen, dok se vatra pojavljivala pa gasila u njegovim dlanovima, led se stvarao pa nestajao, a varnice obavijale njegove šake pre nego što bi se izgubile.

„Šta... šta mogu da uradim?“ upitala je uspaničeno.

Moralo je postojati nešto što može da mu pruži.

Oči su mu i dalje bile zatvorene.

Progutao je knedlu, a ona je pratila taj pokret i videla kako ponovo steže lice od bola.

Uhvatila je sebe kako se pita da li bi preuzela njegov bol na sebe kada bi to mogla.

„Pevaj mi, Wildling“, konačno je rekao.

Isla je pomislila da ga je pogrešno čula.

Ali on je polako udahnuo.

Pa izdahnuo.

Tiho.

Čekajući.

Setila se one noći na svom balkonu.

Pevala je, a da nije znala da je iko sluša.

On je aplaudirao.

A ona je pretpostavila da je to učinio samo da bi bio bezobrazan.

Možda mu se dopalo.

Počela je da peva Wildling pesmu.

Svoju omiljenu.

Onu koju je pevala kada je želela da čuje kako joj se sopstveni glas vraća kroz odjek.

Kada je bila sama u odajama i nadala se da bi je neko daleko možda mogao čuti.

Kada se pitala postoji li neko negde, u nekom drugom carstvu, ko je sluša.

Pevala je tu pesmu.

Glas joj je bio gust poput meda, visok poput zvona, dubok poput tutnjave groma.

Mogla je da radi neverovatne stvari svojim glasom i upravo je to činila, sedeći na petama, dok su joj kolena dodirivala njegove noge.

Glas joj je odjekivao pećinom, harmonije se preplićući jedna preko druge.

Oro je u nekom trenutku otvorio oči.

Posmatrao ju je, dišući ravnomerno.

Polako su mu se pesnice opuštale.

Spustio je dlanove na hladni kamen i slušao.

Isla mu se nasmešila kada su mu se ramena opustila.

Izraz mu se nije promenio.

Nastavila je da peva jer joj nije rekao da prestane, a sunce još nije izašlo.

Pevala je sve dok joj glas nije postao promukao i dok se njegov zvuk nije promenio.

Volela je kada postane takav — zadimljen, drugačiji.

Jedan deo nje pitao se da li ju je puštao da nastavi samo iz ućivosti.

Ali kada je zatvorila usta, Oro se namrštio.

„Zašto si prestala?“ upitao je.

Isla je pokazala prema ulazu u pećinu, hvatajući dah.

„Zbog toga.“

Tamno nebo počelo je da svetli.

Mesec je bledio.

Oro je istog trenutka bio na nogama.

Oboje su požurili prema ulazu i posmatrali.

Čekali.

U svetlosti koja je rasla, Isla je primetila nešto.

Zažmurila je.

Odmah ispod gnezda, nešto je lebdelo u vazduhu, nepovezano sa gravitacijom.

„Je li to jaje?“ upitala je.

Upravo kada su reči napustile njene usne, jaje je palo.

Polako.

Previše polako.

Spustilo se prema tlu—

i rasprsnulo.

Iz ljuske je izašlo sjajno zlatno žumance.

Podiglo se sa zemlje u istom trenutku kada je sunce počelo da izlazi iznad horizonta, upravo preko puta litice.

„Celo jaje predstavljalo je mesec“, rekla je promuklim glasom nakon pevanja. „Žumance... sunce.“

Koliko je puta pomislila da pun mesec izgleda poput jajeta?

Da sunce liči na njegovo žumance?

Okrenula se prema Orou, širom otvorenih očiju.

„To je to“, rekla je. „To je srce.“

Srce je skriveno sve dok ne procveta i ne postane deo Lightlarka.

Oro je pretpostavio da je u pitanju biljka.

Ali ovog puta srce se vratilo kao sama osnova života.

Jaje.

Oro je posmatrao lebdeće žumance i odbačenu ljusku sa tolikim divljenjem da se Isla zapitala da li će pasti na kolena.

Sreo je njen pogled i nasmešio se tako blistavo da je izgledalo kao da sunce samo sija kroz njegovu kožu.

Zgrabio ju je u naručje i zavrteo.

Isla se nasmejala, toliko blizu suzama olakšanja da su je oči pekle, a pluća bolela od siline emocija.

Njegova toplota odmah ju je preplavila, prodirući sve do kostiju.

Trenutak kasnije ponovo je stajala na nogama.

Oro je odmahnuo glavom u neverici.

Posegnuo je prema svojoj kruni na njenoj glavi, a Isla se zapitala da li će je uzeti.

Umesto toga, samo ju je namestio, nasmešivši se.

„Samo napred, Wildling. Uzmi naše srce“, rekao je.

Isla mu je uzvratila osmeh.

Konačno.

Nije bila slaba.

Rešila je zagonetku proročanstva, na svoj način pronašla srce.

Bila je u pravu.

Spasiće one koje voli.

Učiniće ono za šta su čak i njeni čuvari mislili da nije sposobna.

Pobediće na Centenijalu.

Isla je krenula prema drvetu.

Ptica je srećno zakreštalala.

Žumance je bilo blistavo poput sunca, dovoljno malo da stane na sredinu njenog dlana.

Presijavalo se poput čistog zlata.

Izvor sve moći Lightlarka.

Njegovo srce.

Posegnula je za njim.

Stegla ga.

Osetila kako joj njegova sila prolazi kroz kožu, duž kostiju, kako se moć širi poput udara ledene vode, poput talasa koji prolazi kroz teme, poput plamena koji joj obuzima čitavo telo—

A onda je sve nestalo.

Nešto ju je pogodilo.

Isla je ostala bez daha i pala na kolena.

Spustila je pogled i ugledala strelu.

Pogodak je bio savršen.

Negde iza nje začula se rika.

Pomislila je da je to Oro, upravo pre nego što je vatra zahvatila šumu.

Bilo je još ljudi.

Vinderland.

Došli su po osvetu.

Nekoliko njih pokušalo je ponovo da napadne, ali Oro ih je zaustavio gotovo istog trenutka.

Jedna sekunda delovala je kao čitav život.

Oro je bio tamo, samo nekoliko metara dalje, pružajući ruke prema njoj...

ali nije mogao da izađe iz pećine i izleći je.

Ne tokom dana.

Lice mu je bilo neobično, kao da su se na njemu odjednom pojavile bezbrojne emocije.

Pokušao je da joj priđe, ali ga je sunčeva svetlost sprečila.

Isla je osećala kako joj snaga nestaje.

Srce Lightlarka još joj je bilo u jednoj ruci.

Drugom je posegnula prema vratu i povukla ogrlicu.

Grim se pojavio niotkuda pre nego što je uspela da spusti ruku.

Oči su mu se raširile kada ju je ugledao.

U sledećem trenutku već ju je držao u naručju.

„Molim te“, rekao je Oro iz pećine, a Isla gotovo da nije prepoznala njegov glas.

Zašto je molio?

Da li je želeo da ostavi srce?

Ruka joj je klonula.

Zlatno žumance ispalo joj je iz šake i palo na tlo.

Poslednje što je videla bilo je Orovo lice, rasuto u nekoliko različitih emocija, svaka iznenađujuća na svoj način.

A onda je nestala.

—

Srce ju je održavalo u životu.

U to je bila sigurna onog trenutka kada ga je ispustila i svet je potonuo u tamu.

A onda je počela da pada kroz beskrajnu lokvu zvezda.

Carstva su bila samo žbice na točku koji se neprestano okreće.

Okreće.

Okreće.

Bila je negde između njih, davila se, pokušavala da dođe do daha, nestajala.

Mama.

Da li će je konačno upoznati?

Tata.

I čovek zbog kojeg je vredelo umreti, vredelo podneti rođenje prokletog deteta?

Smrt nije bila tiha.

I nije bila brza.

PEDESET DRUGO POGLAVLJE

PROROČANSTVO

„Jedačice srca.“

Ta reč bila je zvono negde u daljini. Tutnjava groma. Brzo zatvaranje vrata.

„Vrati mi se.“

Vrati se. Da li je ikada zaista otišla?

Drhtav uzdah. Reči natopljene bolom. Agonija, svedena na šapat.

„Šta si mi uradila?“ upitao je glasom punim molbe. Osetila je kako mu prst klizi niz stranu lica. „Šta si mi uradila pa sam ti se potpuno prepustio?“

Isla je otvorila oči.

Bila je u svojoj sobi. Grim je jednom rukom držao preostale bočice Wildling eliksira za lečenje.

Pre nego što je stigla da udahne, Isla se našla u Grimovom naručju. Privukao ju je sebi, pridržavajući joj glavu jednom rukom, dok mu je druga bila pod njenim kolenima. Očajnički joj je tražio pogled.

Prislonila je čelo uz njegova usta. Bio je hladan poput kamena i ta hladnoća je ublažila bol. Ona je bila previše vrela... kao da je obavijena plamenom, energijom, varnicama.

Strela.

Podigla je ruku prema grudima. Ništa. Oštrog vrha više nije bilo. Pogledala je nadole i ugledala svoju pocepanu košulju, rasparanu kako bi se došlo do rane. Pomakla je donji deo odeće i ugledala je. Bolni trag, tačno iznad srca. Tamo gde je strela prodrila.

Trebalo je da bude mrtva.

„Kako... kako...“

„Ne znam.“ Ponovo ju je privio uz sebe, pažljivo, kao da drži nešto od stakla.

Ali ona je znala.

Srce ju je spaslo... njegova energija bila je dovoljna da je održi u životu tokom onih nekoliko trenutaka potrebnih da se izleči.

Setila se Oroovih reči.

Samo oni iz Wildlinga, Nightshadea ili Sunlinga mogu da prisvoje srce. Da ga koriste.

Isla nije imala moći... pa ipak, da li ju je srce prepoznalo?

Da li je zaista mogla da ga koristi?

Progutala je knedlu. Ako je koristila srce, onda je deo Oroovog tumačenja proročanstva bio ispunjen.

Samo kada se prvobitni prestup ponovi.

Isla se izvukla iz Grimovog zagrljaja i trgnula od bola koji joj je pulsirao kroz grudi. Sunce je još sijalo, ali je bledele. Oporavljala se ceo dan... previše vremena je bilo izgubljeno.

„Hvala ti“, rekla je Grimu, dodirujući nevidljivi lanac oko vrata. Dijamant veličine malog krompira.

Obavila je ruke oko njega, isprepletavši prste iza njegovog vrata.

„Ima još nešto“, rekao je Grim.

Bio je toliko ozbiljan da se Isli stomak stegao. Šta se dogodilo dok se oporavljala?

„U agori postoji Moonling prodavnica, skrivena i odavno napuštena. Otišao sam tamo dok si spavala, pokušavajući da pronađem još leka. I pronašao sam nešto, staro stotinama godina. Redak Wildling eliksir koji radi ono što Moonling lečenje ne može.“

Isla je udahнула previše vazduha odjednom. Pogledala ga je, a pitanje joj je bilo u očima.

On je svečano klimnuo.

Grim je gledao u pod, ne u nju.

„Celeste je budna.“

„Moram da idem“, rekla je brzo, istovremeno presrećna i uspaničena. Šta ako je Azul došao da dovrši ono što je započeo, sada kada Celeste više nije skrivena? Da ju je Grim pronašao, već bi joj rekao.

Grim je pogledao trag na njenim grudima, a zatim nju.

„Moraš da se odmoriš.“

Odmahnula je glavom.

Ne.

Isla se okrenula da ode, ali je zastala kada je začula:

„Jedačice srca.“

Glas mu je zadrhtao na toj reči.

Okrenula se prema njemu.

„Mislio sam da si mrtva.“

I ja sam, pomislila je.

Ali nije to rekla.

Umesto toga, rekla je:

„Živa sam. Zbog tebe.“

Prišla mu je. Pomerila je glavu tako da mu je nos okrznuo vrat. Usnama je bila tik uz njegovo uho.

„A želim da uradim hiljadu stvari s tobom“, rekla je, zadrhtavši dok joj je grudni koš goreo, a rana još bila osetljiva. „Ali prvo... moram nešto da uradim.“

Grim je klimnuo.

Isla ga je obišla i izašla iz sobe. Potrčala je hodnikom prema odajama svoje prijateljice najbrže što je mogla.

Pre nego što je stigla da pokuca, vrata su se naglo otvorila.

Celeste je stajala na njima, širom otvorenih očiju.

Bacila joj se u zagrljaj, iako je Islu još bolelo da se pomera.

Bol joj je prostrujao kroz kosti, utroba joj se stegla i jedva je izgovorila:

„Mislila sam da si... Celeste, ti...“

„Znam“, tiho je rekla Celeste. „Bio je Azul.“

Isla se odmakla da joj pogleda u oči.

„Znam. Dobila sam tvoju poruku.“

Podigla je ruku i ponovo pokazala dijamant na svom prstu.

„Zašto?“

„Nemam pojma. Mora da nešto planira.“

Isla je želela da sedne i razgovara s prijateljicom, da sebi dozvoli da oseti olakšanje duže od samo nekoliko sekundi.

Ali morala je ponovo da krene.

„Uspela sam“, rekla je Isla, a glas joj je zadrhtao. „Duga je i užasna priča, ali... pronašla sam srce. I koristila sam ga.“

„Šta?“ rekla je Celeste, kao da nije bila sigurna da ju je dobro čula.

Isla se nasmešila.

„Sve ću ti kasnije ispričati, ali za sada... ostani skrivena i čekaj da ti se javim.“

Još jednom ju je kratko zagrlila.

„Sve će se uskoro završiti.“

Okrenula se da ode, a onda zastala.

Postojalo je nešto što je morala da kaže.

„Žao mi je, Celeste. Zbog svega. Bila sam užasna prijateljica. Užasna partnerka. Ali popraviću sve. Obećavam.“

Još jednom joj je stegla ruku, a zatim potrčala niz hodnik.

Celeste ju je očajnički dozivala za njom, ali Isla se nije zaustavila.

Bio je sumrak. Sunce je zalazilo.

Potrčala je nazad prema svojoj sobi.

Grim je nestao.

Trenutak kasnije, balkonska vrata su se širom otvorila.

Oro je uleteo kroz njih i sleteo na sredinu njenog tepiha. Koža mu je bila oštećena i zaceljivala se pred njenim očima. Letelo je kroz sve slabiju svetlost, shvatila je, dok je sunce još jedva sijalo. Dovoljno da ga opeče, ali ne i da ga ubije.

Isla je nepomično stajala i zurila u njega.

„Živa si“, rekao je oštro, gotovo kao optužbu, dok su mu se grudi još uvek ubrzano podizale.

Oči su mu bile širom otvorene.

Klimnula je.

Nastala je tišina.

„Dobro.“

Uspravio se. Progutao je knedlu.

Prsti su mu se otvorili i srce je sedelo na njegovom dlanu, blistajući kao da je Oro posegnuo rukom u samo sunce i izvukao šaku njegove svetlosti.

Sada je manje podsećalo na žumance, a više na kuglu.

Zlatnu. Vatreanu.

„Uspeli smo“, rekla je bez daha, prinoseći ruku bolnim grudima.

Nasmešila se, iako se osećala kao da joj je grudni koš prepolovljen.

Pružio joj je srce.

Zasijalo je na njenom dlanu, trepereći.

„Okupaj se, Isla“, rekao je. „Obuci se.“

Tek tada je primetila osušenu krv u kosi i prljavštinu na odeći.

„Onda me sačekaj u biblioteci.“

Pre nego što je stigla bilo šta da kaže, odleteo je nazad kroz balkon, u noć.

Isla je čvrsto stegla srce u šaci, pitajući se kako joj je Oro uopšte mogao verovati dovoljno da joj ga preda.

Kralj Lightlarka, koji nikome nije verovao, upravo joj je predao najdragoceniju stvar na ostrvu.

Ključ za okončanje kletvi.

Ključ njene budućnosti.

Ključ ostrva.

Čak je i ona mislila da je budalasto što je to uradio.

Isla ga nije ispuštala iz ruku. Ponela ga je sa sobom u kupatilo dok se brzo prala, ne zadržavajući pogled predugo na tragu na grudima, koji je dodatno zarastao, ali je i dalje bio ružičast u odnosu na njenu kožu.

Trajna modrica.

Obukla je haljinu.

Crvenu, poput krvi koju je prolila.

Deset dana.

Pronašli su srce deset dana pre kraja.

Ali i dalje je bilo hitno.

Ostrvo je svakog trenutka moglo da se uruši. Terra je mogla umreti baš tog dana.

Isla ju je posmatrala kroz lokvu zvezda pre nego što je otišla da pronade srce s Oroom. Jedinu deo Terrinog lica koji još nije progutala šumska zemlja bila je desna polovina, a oko joj je i dalje bilo širom otvoreno.

Drugo je bilo zatvoreno.

Isla je čvrsto držala srce dok je hodala prema biblioteci. Pulsiralo joj je u šaci. Svetlucalo. Govorilo joj svojim čudnim jezikom, poput zavodljivog poziva koji je obećavao moć.

Moć koju je već počelo da joj daje, ako je njeno čudesno izlečenje bilo ikakav dokaz.

Oro je sedeo u biblioteci, izgubljen u mislima. Gledao je u tekst, ali ga nije čitao.

Čim je ušla, ustao je.

Klimnuo.

Ponovo seo i pokazao joj da učini isto.

Bio je neobično ozbiljan.

Kralj Lightlarka sedeo je pred njom, a ne njen saputnik u brojnim avanturama. Ne osoba kojoj je došla da poveri svoj život.

Isla je sela i pažljivo spustila srce između njih.

„Mislim da sam ga koristila“, rekla je odlučno. „Mislim da me je spaslo.“

Oro je samo klimnuo.

Ponovila je proročanstvo napamet.

„Samo udruženi kletve mogu biti poništene
Tek nakon što jedan od šest pobedi,
Kada prvobitni prestup
Bude ponovljen
I kada vladarska loza dođe svome kraju
Tek tada istorija može biti promenjena.“

Isla je progutala knedlu.

„Bili smo udruženi...“ rekla je. „Tokom čitavog Centenijala. I svi vladari bili su udruženi na ostrvu. To je prvi deo. A onda sam počinila prvobitni prestup koristeći srce.“

Oro se zavalio u stolicu, a oštri vrhovi njegove krune pokazivali su prema zadnjem uglu biblioteke.

Sigurno ju je uzeo zajedno sa srcem čim je sunce zašlo.

Nije joj vratio njenu krunu.

Glava joj je delovala prazno bez nje... a istovremeno i lagano.

Iznenadila se shvativši da ne žuri da je ponovo stavi.

„Dobićeš moć koja ti je obećana. Zvanično ćeš biti ona koja je pobedila“, rekao je, kao da ga ta činjenica uopšte nije uznemiravala. „Kada ispuniš poslednji deo proročanstva.“

Isla je klimnula, visoko podignute brade.

„Dakle, poslednji korak je pitanje o tome koje će carstvo nestati.“

Oro se zavalio u stolicu.

„Kao što sam obećao... ti biraš koje ćemo carstvo spasiti.“

„Starling“, rekla je odmah.

Ramena su joj se malo opustila.

Bila je bezbedna... a bezbedna je bila i njena najbolja prijateljica.

Orovo čelo se namrštilo, iznenađeno.

Zašto? pitala se.

A onda joj se krv sledila.

„Ko umire?“ brzo je upitala, ne trudeći se da sakrije strah.

Više ne.

Oroove oči su omekšale.

Ali ostatak njegovog izraza ostao je čvrst.

Lice kralja.

„Nightshade, Isla“, rekao je nežno.

Nešto joj je probilo pluća — možda još jedna strela.

Disanje joj se pretvorilo u teško hvatanje vazduha.

Davila se iznutra.

„Ali rekao si da on ne može da umre. Rekao si da je on jedino što stoji između nas i neke veće opasnosti.“

Od tog trenutka verovala je da je Grim bezbedan.

Oro je klimnuo.

„To je bilo tačno...“ rekao je. „Sve dok nismo pronašli srce.“

Saznanje joj je palo na grudi poput gromade.

Srce je sadržalo neuporedivu Nightshade moć.

Sada mu Grim više nije bio potreban.

Mogao je da ga ubije i da i dalje zaštititi ostrvo od tajanstvene opasnosti.

„A šta je sa Cleo?“ zahtevala je, besnim glasom. Prsti su joj se savili. „Ne znam kako, ali ona je isplela kletve. Mora da se udružila s nekim drugim ko je mogao da koristi srce. Ona je razlog za sve ovo.“

Glas joj je zadrhtao.

Oči su joj se napunile suzama koje nisu potekle.

„Pokušala je da me ubije. Dvaput.“

Oroov izraz se nije promenio.

„Moguće. A ako je ona isplela kletve, biće joj suđeno.“

„Ako jeste?“ viknula je Isla, ustajući.

Oro je takođe ustao, nadvijajući se nad njom.

„Na ovom ostrvu postoje hiljade Moonlinga. Neću ih sve osuditi na smrt zbog postupaka njihove vladarke.“

Ruke su joj drhtale.

A njemu je bilo savršeno prihvatljivo da čitavo carstvo Nightshadea umre.

Šake su joj se stezale i opuštale. Glava ju je bolela.

„A šta je sa Azulom?“

Zamalo je ubio Celeste.

„Očigledno ima neki plan da preuzme vlast nad Lightlarkom. Ne može mu se verovati.“

Oro je odmahnuo glavom.

„Rekao sam ti. Tokom drugog Centenijala Azulov muž je umro. Od svakog Centenijala nakon toga on ne pokušava da prekine kletve, ne sklapa saveze niti pokušava da preuzme bilo šta. Samo pokušava da još jednom razgovara sa svojim voljenim.“

„A njegov plan?“ zahtevala je Isla. „Čula sam vas obojicu.“

„Tvoj plan je ludost“, rekao je Oro.

„Osudićeš hiljade na smrt.“

„Jedno carstvo mora da umre, Oro“, odgovorio je Azul.

„Njegov plan?“ Oro je napravio korak prema njoj.

„Njegov plan je bio da žrtvuje sebe. Da se preda kao vladar i umre kako bi okončao kletve. Znao je da je ostrvu ostalo malo vremena nakon moje demonstracije. Bio je spreman da žrtvuje sebe, svoj narod, ako bi to značilo da će spasiti sve ostale.“

Zastao je.

„Oni imaju demokratsku vlast. Njegovo carstvo se složilo s njim. Glasali su za to.“

„To nije istina. Pokušao je da ubije Celeste“, zarežala je.

„Ne znam zašto bi to uradio. Siguran sam da postoji razlog—“

Razlog.

Kralj je, činilo se, imao beskrajno mnogo opravdanja i razumevanja, ali samo kada mu je odgovaralo.

Znala je da i Azul i Cleo imaju svoje planove.

Ali Isla je tada shvatila da su morali imati pomoć.

Cleo je ubila Junipera nakon što je nekako saznala da Isla planira da se sastane s njim.

Celeste je pronađena daleko od proslave Carmel, u vrtovima, kao da ju je neko tamo namamio...

Samo je još jedna osoba znala za Juniperovo pismo Isli i Celeste.

Jedna osoba je znala za Celestino trovanje pre svih ostalih.

Jedna osoba je imala potpun pristup zamku i mogla je slobodno da se kreće, gotovo neprimećeno.

Ella.

Isli su oči pekle, a grlo joj je bilo suvo.

Više ništa nije znala.

Da li je pogrešila?

Ili je bila u pravu?

Neprestano je tragala za srcem.

A nije ni slutila da je sve vreme samo osiguravala Grimovu smrt.

Ako Isla odbije da ga ubije, Oro će to učiniti.

To je znala.

Možeš izabrati njega, prošaptao je glas u njenoj glavi... izabrati njegovo carstvo da bude spaseno. I videti da li će Oro možda izabrati Moonling ili Skyling da umru umesto Starlinga.

Ne.

Isla je znala da bi Oro tada izabrao Starling.

Bilo je to najslabije carstvo Lightlarka, s najmanjim brojem stanovnika, zbog svoje kletve.

Celeste je bila najmlađa vladarka, osim Isle.

Izbor je bio jasan.

Ili Celeste.

Ili Grim.

Suze su joj potekle niz lice.

Besne, vrele suze.

„Ne on“, zahtevala je. „Molim te.“

Zašto je mislila da će izabrati Cleo?

Samo zato što je Moonling vladarka pokušala da je ubije?

Zato što ju je Oro spasao?

Bila je budala što je mislila da mu je stalo, što je sebi nekako dozvolila da poveruje da je Oro išta drugo osim kralja Lightlarka.

Okrutnog vladara koji bi učinio strašne stvari kako bi služio svom narodu.

A Nightshade je bio njihov neprijatelj.

Oroovo lice bilo je bezizražajno.

Bio je kralj za stolom za večerom koji joj se podsmevao zbog mokre kose, stavio srce na njen tanjir i zahtevao da ga pojede.

„Video sam njegov flair, Isla. Može da putuje između Lightlarka i Nightshadea u jednom trenutku. Znaš li koliko je to opasno? Kada kletve budu prekinute i Nightshade ponovo odluči da napadne dok smo još ranjivi, dok se još oporavljamo, on može prebaciti čitavu svoju vojsku ovamo u treptaju oka. Bez ikakvog upozorenja.“

„Ali do sada nisi ni znao za njegov flair! Što znači da je mogao da uradi upravo to tokom rata. A nije, zar ne?“

Oro je besno odmahnuo glavom.

„Ne znaš šta je uradio“, rekao je kroz stisnute zube. „A to je bilo davno. Pre nego što je postao vladar i nasledio ogromnu moć.“

Isli su ruke drhtale pored tela.

Podigla je pogled prema njemu, očiju punih suza.

Preklinjala ga je.

„Molim te. Predomisli se.“

Odmahnuo je glavom.

Isla je pokazala zube.

„Ne možeš sam da doneseš ovu odluku. I sam si to rekao. Izbor je važan. Teži je od samog ubistva.“

Oroov izraz bio je tužan — čak sažaljiv.

„Ne donosim ovu odluku sam, Isla“, rekao je.

Onda mora da ima podršku Cleo i Azula.

Većinu vladara.

Iza njenih leđa dobio je njihovo odobrenje za svoj izbor.

Oštrica joj se stvorila u ruci u istom trenutku.

Nasrnula je na njega pre nego što je stigao da se pomeri i pritisnula bodež uz njegovo grlo.

Pustio ju je.

Nije je oborio svojim plamenom, kao što je znala da bi mogao jedva pomislivši, čak i sada, oslabljen.

Oro ju je gledao svojim očima nalik saću.

Praznim.

Bez emocija.

„Uradi to“, izazvao ju je.

Njegova povezanost sa svim ljudima na ostrvu sprečavala ju je da ga ubije.

Ali mogla je da ga povredi.

Mogla je da mu nanese bol.

Isli je ruka drhtala, a bodež podrhtavao uz njegovo grlo.

Dugo ga je gledala.

A onda je uzela svoju oštricu i otišla.

PEDESET TREĆE POGLAVLJE

IZBOR

Isla je imala plan.

Nije bio savršen i zahtevao je od nje da bude lažljivica, lopov i licemer.

Ali to nije bilo ništa što već nije bila tokom prethodnih devedeset dana.

Celeste je otvorila vrata i Isla je odmah počela da govori.

„Reci mi da si moja prijateljica. I da ćeš mi oprostiti.“

Starling se uspravila, a izraz njenog lica postao je odlučan, spreman na sve.

„Ja sam tvoja prijateljica. I oprostiću ti“, rekla je Celeste čvrsto.

Ipak, Isla je čula tračak straha u njenom glasu — kao da je sve pošlo po zlu.

I jeste.

Isla je imala sve. Srce. Obećanu moć. Priliku da spase svoje carstvo.

Ali sve je imalo cenu:

Grimov život.

Koliko god je dugo mogla da pamti, ono što je najviše želela bila je sloboda. A kako je Centenijal odmicao, poželela je moć.

Kada je Oro objavio da će Nightshade umreti, kada su Terra i Celeste bile u opasnosti, Isla je shvatila da postoji jedna stvar koju želi malo više od svega toga.

Budućnost — sreću. Život sa ljudima do kojih joj je bilo stalo.

Terra i Poppy bile su joj najbliže što je imala porodici. Celeste je bila njena najbolja prijateljica. Grim je u njoj budio osećanja za koja je mislila da su joj, kao vladarki Wildlinga, bila uskraćena.

Oduvek je mislila da će sloboda, ili čak moć, promeniti sve. Popraviti nju.

Ali neće...

Sada je to znala, sada kada je počela sama da se menja.

Zato je napravila plan.

Plan kojim bi i dalje spasla svoje carstvo.

I dalje spasla Celeste.

Ne bi joj doneo obećanu moć. Ne bi predstavljao trajno rešenje za Terru i Wildlinge.

Ali dao bi joj Grima.

„Mislim da znam gde je Bondbreaker“, rekla je Isla. „I imam plan kako da ga iskoristimo... ali ne samo nas dve.“

Duboko je udahnula, pokušavajući da se pribere.

„Uključimo Grima u naš prvobitni plan. Podelimo cenu krvi koju zahteva Bondbreaker na nas troje.“

Spasla bi ga.

A zauzvrat, on bi morao da pristane da joj pomogne da spase svoj narod.

Nije znala kako izgleda ljubav, ali ovo, ova žrtva... vladari koji se vole mogli su da dele moć.

Ako je i on voleo nju, mogla bi da prenese bilo koju moć koju bi delili nazad u svoje zemlje i tako spase svoje carstvo.

Ili, ako to ne bude moguće, kada njena kletva bude prekinuta, Isla će pokušati da razmeni Wildlinške sposobnosti koje će steći za Terru i ostale Wildlinge koje je zemlja progutala.

Bilo je poznato da šuma u novoj zemlji sklapa pogodbe — a moć vladarke Wildlinga bila je previše dragocena da bi je odbili.

Bila je spremna na tu žrtvu kako bi sve ispravila.

Želela je da pobedi na Centenijalu. Želela je tu ogromnu moć koja joj je bila obećana, žudela je za njom poput ljubavnika. Želela je Wildlinšku moć koja joj je bila uskraćena rođenjem.

Ali nije bila spremna da izabere nju umesto Grima.

Niti umesto bilo koga drugog do koga joj je bilo stalo.

„Znam da mu ne veruješ. Ali, molim te... zbog mene“, rekla je. „Preklinjem te, Celeste. Nemamo mnogo vremena.“

Prošlo je gotovo čitav minut pre nego što je Celeste išta rekla.

Isla je čekala, očekujući još razloga zbog kojih je sve ovo pogrešno, još protivljenja.

Ali njena prijateljica je, izgleda, čula očaj u njenom glasu. Morala je da zna koliko joj je ovo važno.

Jer je napokon rekla:

„Gde je Bondbreaker?“

Imale su novi plan.

Poslednji očajnički pokušaj.

Celeste će izazvati urušavanje jednog dela zamka kako bi namamila Ora da napusti svoje odaje dovoljno dugo da ona može da se ušunja u njegovu tajnu biblioteku i pronađe Bondbreaker.

„Treba nam mesto na kojem ćemo ga upotrebiti“, rekla je Celeste. „Neko gde Oro neće moći da se umeša ako sazna da ga imamo.“

„Mesto ogledala“, rekla je Isla.

Tamo bi Orove moći bile poništene, ali bi čarolije poput Bondbreakera i dalje delovale.

Celeste je klimnula.

„Ja ću uzeti Bondbreaker. Ti ponesi sav preostali eliksir za lečenje koji imaš, da zatvorimo rane kada krv bude prolivena. I to je sve. To je sve što nosimo, da niko ne posumnja.“

Njena prijateljica je progutala knedlu.

„Ako neko sazna...“

Jedna od njih će završiti mrtva.

Isla je to znala.

Oro je izgledao tako hladno. Tako svoj, shvatila je.

Počela je da veruje da je nepodnošljivi kralj koji nikome ne veruje samo nosio masku kako bi zaštitio sebe i svoje ostrvo.

Sada se pitala da li je osoba koju je upoznala — brižni partner kome je mesecima verovala — zapravo bila maska.

Isla je odjurila u svoju sobu.

Imala je osećaj da se u nju više neće vratiti.

Kada iskoriste Bondbreaker da prekinu svoje kletve i Oro sazna...

Moraće da pobegne zajedno sa Grimom.

I Celeste.

Barem dok se ne završi stoti dan i dok Oro ili ne izabere nekoga drugog koga će ubiti kako bi prekinuo kletve ili ostrvo ponovo ne nestane.

Možda zauvek ovog puta.

Isla je stajala kraj podnožja svog kreveta, pokušavajući da sve to upije.

Zid od lišća.

Kupatilo od belog mermera.

Stolica na kojoj je Oro sedeo i ponudio joj dogovor.

Kauč na kojem je spustila glavu u njegovo krilo i prvi put čula njegov smeh.

Balkon na kojem ju je slušao kako peva i spasao joj život.

Namrštila se i oterala uspomene.

Njemu je bilo stalo samo do njegovog naroda i prekidanja kletvi.

Nije mario za nju.

Nešto je u blizini puklo.

Potresi su prostrujali kroz zamak.

Celeste.

Vika je ispunila hodnike, odjekujući njima.

Isla se oslonila na orman i znala da neće proći mnogo vremena pre nego što njena prijateljica uzme Bondbreaker i stigne do Mesta ogledala.

Isla je morala da bude brza.

Srce je bilo prelepo na njenom dlanu, komad sunčeve svetlosti.

Jedan deo nje razmišljao je o tome da ga ukrade i iskoristi njegovu moć da izleći Terru i svoje carstvo.

Ali njegovo uzimanje bi zvanično osudilo Lightlark na propast, kao i hiljade ljudi koji su živeli na ostrvu.

Želela je moć — ali nije bila toliko sebična.

I koliko god da je u tom trenutku mrzela Ora...

nije želela da mu naudi.

Ruka joj je drhtala dok je pisala pismo Oru, objašnjavajući sve što je mogla.

Kada je završila, grudi su je zbolele, a rana je i dalje pulsirala.

Bol ju je naterao da padne na kolena i tamo je ostala neko vreme, sve dok dovoljno nije oslabio da može da se pomeri bez stenjanja.

Uverena da je Celeste dala dovoljno vremena da ode, povukla je svoj lanac.

Grim se pojavio istog trenutka.

Zamalo se nije srušila od olakšanja kada ga je ugledala živog.

Odlučnost u Orovim očima bila je jasna.

Nisu imali mnogo vremena.

Čak i oslabljen, Orova moć bila je beskrajna. A ovo je bilo njegovo područje.

Želeo je da vladar Nightshadea umre i verovatno je imao hiljadu načina da to postigne.

Prišla mu je i uhvatila ga za ruku.

„Veruješ li mi?“

Grim ju je pogledao.

Trepnuo.

„Naravno, Jedačice srca.“

„Oro će te ubiti kako bi okončao kletve. Celeste i ja se poznamo — imamo drevnu relikviju koja će pomoći nama troje. Prekinućemo naše veze večeras. A onda... moraćemo da pobjegnemo.“

Pažljivo je proučavala Grimovo lice.

Gledala je kako mu se crte lica menjaju.

Ali nije izgledao iznenađeno.

Da li je očekivao da će Oro pokušati da ga ubije?

„To bi uradila zbog mene?“ upitao je Grim, jače stežući njenu ruku.

Bilo je glupo brinuti o drugim igračima u igri okrutnoj poput Centenijala.

Ali nije mogla da utiče na ono što oseća.

„Da. A i ti ćeš morati da pomogneš meni. Možda će mi trebati deo tvoje moći da spasem svoje carstvo. Ja—“

„Daću ti šta god želiš“, rekao je odmah. „Šta god ti treba. Sve što je moje. Sve je tvoje.“

Nasmešila se.

„Isla—“

„Nemamo vremena“, rekla je, stežući mu prste. „Moramo da krenemo. Sada. Odvedi nas što bliže možeš Mestu ogledala.“

Grimove oči poletele su ka prozoru, kroz koji je tama prekrivala sve.

Nije bio napolju noću već vekovima.

„Veruješ li mi?“ upitala je.

Nije odgovorio.

Samo je prislonio ruku uz njeno srce.

Isla je zadrhtala. Njegovi prsti bili su hladni, a kroz nju je prostrujao talas.

„Tvoje srce“, rekao je namršteno.

Odmahnuo je glavom.

„Ne pripada samo tebi.“

Isla nije znala šta to znači.

Pre nego što je stigla da pita, propala je kroz zemlju i našla se negde drugde.

Dočekali su se na tlu, a Grim se ukrutio.

Ako Isla greši, koža će mu početi da puca, baš kao što je Oru počela pod suncem...

Umreće—

Ali ništa se nije dogodilo.

Bili su na ivici šume na Wildling ostrvu, začarane drevnom Wildlinškom moći koja ju je štitila od svih sposobnosti osim Wildlinških.

Imala je teoriju da bi Wildlinška šuma mogla biti pomalo nalik njoj — da njeno poništavanje moći znači i da bi kletve drugih carstava ovde bile poništene.

I bila je u pravu.

Grimova vilica je klonula.

Zadivljeno je gledao u nebo kroz krošnje.

Nije mogao da pristupi tamnoj moći koja mu je pulsirala venama, ali činilo se da mu je pogled na tamno nebo iznad njih bio dovoljan.

Uhvatila ga je za ručni zglob.

„Brzo“, rekla je, nadajući se da je Celeste već stigla unutra.

Isla je zakoračila u mrtvu šumu, ali Grim se nije pomerio ni za centimetar.

Posmatrao ju je.

U očima mu je bilo nešto nalik očaju.

„Srce“, rekao je.

Ukočila se.

Nešto u toj reči...

U načinu na koji ju je izgovorio...

„Hoćeš li mi ikada oprostiti?“ upitao je, pružajući ruku i sklanjajući joj pramen kose iza uha.

Srce joj je jednom udarilo.

Pa drugi put.

„Za šta?“ upitala je, praveći korak unazad.

Još jedan.

Grim je odmahnuo glavom.

Namrštio se.

„Pre samo nekoliko minuta pitala si me da li ti verujem. A trebalo je da pitaš da li ti možeš da veruješ meni.“

Šuma nije proizvodila nikakav zvuk.

Mrtvo lišće nije šuštalalo.

Kao da je, baš poput nje, ostala zatečena.

Isla je posrnula unazad.

„Šta?“ izgovorila je toliko tiho da je sumnjala da ju je čuo.

„Srce“, rekao je.

Zakoračio je bliže.

„Tvoji snovi, oni o kojima si me pitala... nisu snovi.“

„Šta?“

„To su sećanja.“

Sećanja.

On kako stoji pred njom u punom oklopu.

Njene noge obavijene oko njega.

Njegove usne na njenom vratu, ključnim kostima, sa spoljašnjih strana njenih kolena.

Snovi koje je nedeljama sanjala, oni zbog kojih joj je bilo teško da Grima pogleda u oči.

„O čemu govoriš?“

Odmahnuo je glavom.

Posegnuo je prema njoj, ali se povukao kada je ustuknula.

„Pojavila si se u mom zamku pre godinu dana. I vraćala si se... nekoliko puta. Koristeći svoju Nightshade relikviju.“

Isla se davila, bila je sigurna u to.

Tlo se pomerilo pod njenim nogama.

Uхватила je trulu granu kako bi održala ravnotežu.

„Nikada nisam bila u zemljama Nightshadea“, rekla je odmahujući glavom.

Napravila je još jedan korak unazad.

Grim je progutao knedlu.

„Jesi. Samo se ne sećaš. Morao sam da ti oduzmem sećanja. Sva ona u kojima sam ja.“

Ubrzano je disala.

Baš kao što je nameravao da uradi s Juniperom.

Sećanje je izronilo na površinu njenog uma — druga stvar koju je izgovorila kada je, pre devedeset dana, prvi put kročila na ostrvo.

Jesmo li se već sreli?

Grim ju je potom dodirnuo po ramenu, a ona je potpuno zaboravila na to.

Pri pogledu na njega, nešto je očigledno probilo veo koji je stavio preko njenih sećanja.

A onda ga je tim dodirom ponovo potisnuo.

Isla je prebrzo trepnula.

Ništa nije imalo smisla.

Iako je to bilo najmanje važno od svega što je rekao, glava joj je bila puna magle i mogla je da se usredsredi samo na jedno:

„Moj zvezdani štapić je Starling relikvija.“

Grimove oči bile su tužne.

Izgledao je kao da se raspada i da se svim silama trudi da to ne pokaže.

„Ne, nije“, rekao je. „Nightshade je.“

Namrštio se kada je ponovo odmahнула glavom.

„Odakle misliš da potiče njegova moć?“

Nije disala.

Grimov flair bila je sposobnost da se u trenutku prenese bilo gde gde želi.

Ista moć kao njen zvezdani štapić.

„Ne“, rekla je. „Nikada nisam bila u zemljama Nightshadea“, ponovila je, dok joj se um vrtoglavo okretao, a glas pucao.

Nije se usuđivala, ne nakon Terrinih upozorenja.

Grimov glas bio je blag.

„Srce“, rekao je smireno. „Gde misliš da si bila pre nego što si se kroz lokvu zvezda vratila u svoju sobu za Centenijal?“

Isla se setila dolaska u svoju sobu kroz lokvu zvezda, neposredno pre nego što su Terra i Poppy ušle.

Neposredno pre nego što je namestila krunu na glavu i obratila se svom narodu.

Ali nije se sećala gde je bila pre toga.

Pretražila je svoj um, kopala po njemu, preklinjala sećanja da se pojave.

Nisu.

Ako je ono što je Grim rekao bilo tačno...

tog jutra je bila s njim.

On joj je oduzeo sećanja.

A onda se, samo nekoliko minuta kasnije, pretvarao da je ne poznaje.

Gledala ga je kao poznatog stranca.

Nije moglo biti istina.

Ništa od ovoga nije imalo smisla.

Ništa.

Svuda oko tebe su laži i lažovi...

Nije znala šta da radi, šta da misli, kome da veruje.

Ali svakako nije verovala sebi.

Niti njemu.

Zato je potrčala u šumu koju su stvorili njeni preci.

Grim je sačekao nekoliko trenutaka pre nego što je krenuo za njom.

A izvan ove šume možda bi je i sustigao.

Ali bila je brza poput strele koja joj je probila srce.

Tiha poput kolibrija.

Ranije je u ovoj istoj šumi posekla obraz i ruke.

Danas je preskakala sve prave puzavice.

Provlačila se ispod svakog stabla.

Sve dok nije ugledala samu sebe, odraženu pred njom.

Utrčala je u Mesto ogledala, čujući pucanje i lomljenje iza sebe.

Kroz staklo je gledala kako se mrtva stabla isprepliću i stvaraju zid, zatvarajući je unutra.

Šuma je bila začarana.

Da li je osećala njen strah?

Da li je konačno štitila vladarku Wildlinga koja nije mogla da zaštititi samu sebe?

Isla nije imala vremena da se pita.

Grim ovde nije mogao da koristi svoje moći, ali bio je ratnik — bilo bi mu potrebno svega nekoliko snažnih zamaha mačem da probije rastinje.

Gotovo se srušila od olakšanja kada je ugledala Celeste unutra, širom otvorenih očiju.

„Šta nije u redu?“ upitala je.

Isla je tek tada shvatila da još uvek ubrzano diše.

Celeste je u ruci držala nešto.

Izgledalo je kao ogromna igla za šivenje, dugačka poput bodeža.

Bila je oštro zašiljena na oba kraja.

Bila je zlatna i delom od stakla, a jarko je sijala, baš kao srce.

Bondbreaker.

„Ništa“, rekla je, a onda odmahнула glavom. „Sve.“

Celeste je klimnula, kao da razume da im se Grim neće pridružiti.

„Ne znam šta ti je od njega bilo potrebno. Ali pomoći ću ti, šta god da je. Smislićemo nešto... zajedno.“

Zajedno.

Sve je uništila.

Ali verovala je Celeste kada je rekla da će zajedno pronaći rešenje.

„Onda moramo da požurimo“, rekla je Isla.

Celeste je pružila iglu prema njoj.

„Brzo je. Samo treba da probodemo kožu ovim.“

Govorilo se da je cena Bondbreakera najmanje galon krvi jednog vladara.

Isla nije bila sigurna kako je igla trebalo da zadrži toliku količinu.

Ali možda nije ni trebalo da je zadrži.

Igla je verovatno pravila ubod koji se neće zatvoriti sve dok ne izgube potrebnu količinu krvi.

Isla je ponela preostali eliksir za lečenje kako bi zatvorile rane kada završe.

Kroz noć se začuo prasak.

Isla se naglo okrenula i ugledala Grima kako je, brže nego što je očekivala, napravio prolaz kroz krošnje drveća.

Gledali su jedno u drugo kroz staklo.

Oči su mu se raširile kada je ugledao iglu.

„Sada“, šapnula je Isla, a Celeste je zabila iglu u svoju ruku i trznula se.

„Srce, ne!“ povikao je Grim pre nego što je Isla uspela da učini isto, dovoljno glasno da zastane.

Potrčao je koliko god je mogao, preskočivši prag vrata.

Ali Isla je osetila oštar ubod kroz dlan.

Bilo je gotovo.

Krik joj je izleteo iz grla.

Nešto presudno prostrujalo je kroz nju, pekući poput dima u plućima, soli u grlu i varnica u stomaku.

Samo što to nije bila krv.

Nije bilo ništa što je mogla da vidi.

Isla se okrenula prema Celeste.

Oči njene prijateljice su se promenile.

Bile su tamnije, duboko srebrne umesto sivih.

Zlobno se nasmešila.

Isla se ukočila.

Nije prepoznala taj osmeh.

Celestina srebrna kosa počela je da lebdi oko njene glave.

Leđa su joj se izvila, baš u trenutku kada se Isla presavila, iznenada ošamućena — koža joj je delovala pretanko, dok je Celestina koža sijala previše jarko.

Bondbreaker joj je nešto oduzimao i davao to Celeste.

Nešto važno.

Grim je zgrabio Islinu drugu ruku i pokušao da je povuče od igle.

Ali nešto ga je odbacilo unazad, pravo na staklo.

Celeste.

Ali njene moći ovde nisu delovale—

Nightshade se nasilno rvao sa lancima koji su izgledali poput vinove loze.

Ruke su mu se napinjale.

U tom trenutku vrata su se ponovo uz tresak otvorila.

Oro je zakoračio unutra.

Kako ju je pronašao?

Njegove ćilibarske oči odmah su se usredsredile na Bondbreaker, a lice mu je prebledelo.

„Isla“, rekao je tiho, izgledajući uspaničenije nego što ga je ikada videla.

A onda se presavio i pao na kolena.

Da li se ostrvo ponovo raspadalo?

Ali ovo je bilo drugačije.

Grim se istog trenutka srušio.

Obojica su za nekoliko sekundi oslabili — poput nje.

Kako?

Odjednom je nešto silovito oborilo Islu na kameni pod, dalje od igle.

Igla je pala na pod baš u trenutku kada joj je glava udarila o mermer.

Trepnula je, zamagljenog vida, a Celeste je zakoračila prema njoj.

Krv je kapala iz uboda na dlanu vladarke Starlinga.

Šest kapi.

Jedna je šištalala.

Jedna je lebdela.

Jedna je prsnula.

Jedna je postala crna poput mastila.

Jedna se zaledila.

Jedna je pala na tlo i procvetala u grimiznu ružu.

Celestina krv sadržala je sposobnosti svih šest carstava.

Nemoguće.

Bilo je kao da je upravo iscrpla Ora i Grima do poslednje kapi njihove moći.

Ali nije ih čak ni dotakla...

A to nije objašnjavalo svih šest kapi...

Celeste je zabacila glavu i nasmejala se.

Pogledala je Islu u oči i podrugljivo se nasmešila.

„Nisi baš dobra u poštovanju pravila, zar ne?“

Isla je nepomično ležala na podu, razjapljenih usta.

Imala je hiljadu pitanja, ali nije mogla da izgovori nijedno, osim:

„Šta?“

„Trebalo je da se kloniš Grima, sećaš se? Upozorila sam te... i kralja Lightlarka! Nisi smela da ga zavedeš, to nije bio tvoj plan, već plan tvojih staratelja...“

Nasmešila se.

„Dobro je što sam računala na to da ćeš prekršiti pravila, mala Wildling.“

Oro je nekako uspeo da ustane, iako mu je boja potpuno iščezla iz lica.

Zakoračio je napred, podigavši ruku—

I nešto ga je odbacilo na staklo, pored Grima.

Divlji koren.

Celeste nije mogla da koristi svoje Starlinške sposobnosti u Mestu ogledala.

Koristila je Wildlinšku moć.

„Kako?“ izgovorila je Isla.

Mora da sanja.

Ili ima noćnu moru.

Nije imalo smisla...

Njena najbolja prijateljica.

Isla je bila kraj Celestinih nogu i gledala je nagore.

Nije tražila izlaz.

Nije posezala za bodežom za pojasom.

Ovo nije moglo biti stvarno.

Celestin osmeh postao je još zmijolikiji.

Centenijal je bio velika igra — ona i Celeste su to bezbroj puta ponavljale.

A Isla je bila izigrana.

„Zašto ne pitaš njih?“ rekla je Celeste, pokazujući na Ora i Grima.

Obojica su izgledala kao da će svakog trenutka utonuti u stogodišnji san, mišići su im bili opušteni, kapci teški.

Ipak, uzalud su se borili protiv svojih okova.

Celeste je uzdahnula.

„Ljubav na Lightlarku je opasna stvar, zar ne?“

Isla je to znala.

Zaljubiti se značilo je predati drugoj osobi potpuni pristup svojim sposobnostima.

„Zaista sam mislila da će biti teže... ali odigrala si svoju ulogu savršeno.“

Celeste je prišla njima.

„Ova dvojica drevnih i čuvenih vladara pala su ti pred noge kao pokošene stabljike pšenice.“

Podrugljivo se nasmejala.

„Grim je bio lak. Već te je voleo... vas dvoje imate prilično dugu istoriju... mada pretpostavljam da se ničega od toga ne sećaš, zar ne?“

Celeste se okrenula prema Isli, tražeći potvrdu.

Isla se nije pomerila ni za centimetar.

Nije prepoznavala svoju prijateljicu.

Nije mogla biti ona...

Isla je odbijala da to prihvati.

Celeste je slegnula ramenima zbog njenog ćutanja i zaustavila se pred Oroom.

Nozdrve su mu zadrhtale.

Da je imao svoje moći, samo njegov pogled mogao bi da ih sve zapali.

Ali u Mestu ogledala dozvoljena je bila samo Wildlinška moć.

„Nepoverljivi, okrutni kralj... zaljubio se u jednu Wildlingu?“ Celeste je odmahнула glavom, cereći se. „Bilo je mučenje, zar ne, Kralju? Pokušavati da se odupreš tome. Verovati da si pod njenom čarolijom... ne znajući da ona uopšte nije imala Wildlinške moći, sve dok ti nije otkrila svoju tajnu.“

Orov pogled je poleteo prema Isli.

Izgledao je uspaničeno, s izrazom koji ona nikada ranije nije videla na njegovom licu.

Pogledala ga je.

Zaista ga je pogledala.

Zaljubljen?

Celeste je morala da greši.

Starling je prišla Oru.

Prešla je noktom obojenim u srebrno niz njegov obraz.

„Naravno, nikada nisi bio pod nikakvom čarolijom.“

Slegnula je ramenima.

„To bi, bar, trebalo da ti olakša činjenicu da si izgubio svaku kap moći koju si ikada imao.“

Oro se svom snagom rvao sa svojim okovima.

Grim je bio potpuno miran pored njega, gledajući Islu.

Osećala je njegov pogled na sebi.

Ali nije znala gde da gleda.

Ništa nije imalo smisla.

Oro nije mogao da je voli.

Nije ni mislila da mu se dopada.

Barem je tako počelo.

Ali što su više vremena provodili zajedno, nakon svega kroz šta su prošli...

Celeste je cuktala jezikom.

„Pomisliti da su ti predali svu tu moć.“

Pogledala je Islu koja je još uvek bila na podu i uzdahnula.

„A sada si je ti dala meni.“

I dalje nije imalo smisla.

Čak i ako su je Oro i Grim voleli...

nije mogla jednostavno da preda tu moć Celeste.

Bondbreaker—

Celeste je očigledno pročitala zbunjenost na Islinom licu, jer je rekla:

„Nikada nije postojao Bondbreaker, mala ptico. Ovo je Bondmaker. Jedina začarana naprava koja omogućava prenos sposobnosti. Stvorena je da pomogne Sunlinškim kraljevima da prenesu svoju moć na naslednike, bez potrebe da umru. Zar ne, Kralju?“

Oro je zarežao i svom snagom se povukao protiv puzavica, toliko silovito da ih je zamalo slomio jednim pokretom.

Kada je Isla bila ubodena Bondmakerom, on je omogućio Celeste da preuzme svu moć kojoj je Isla imala pristup, čak i onu za koju nije znala da je poseduje — Orovu i Grimovu.

„Celeste. Ti si moja prijateljica. Ne bi mi ovo uradila.“

Boriće se za njihovo prijateljstvo.

Boriće se za osobu koju voli.

Celeste se namrštila.

Sagnula se do Isle koja je još uvek ležala na podu i uzela joj lice u šaku, kao što je bezbroj puta ranije činila.

Isla joj je dopustila.

Vladarka Starlinga je uzdahnula, a u njenim blistavim očima zatreperila je tračka sažaljenja.

Zatim joj je zadrhtao ugao usana.

Nasmešila se, širokih usana razvučenih preko lica.

„Zar ne razumeš, prelepa, prelepa budalo? Uradila si sve što sam želela... a nisam čak ni morala da te nateram.“

Celeste se preobrazila.

Nos joj se skratio.
Oči su promenile boju.
Obrazi su joj se udubili.
Usne su postale crvenije.
Drugo lice.
Druga osoba.
Nemoguća moć — flair.
Celeste uopšte nije bila Celeste.
Oro je konačno izgledao kao da će se srušiti.
U očima mu je sevnulo bol.
„Aurora.“
Aurora.
Isla je znala to ime.
Vladarka Starlinga koja je umrla onog dana kada su kletve bačene.
Ona koja je trebalo da se uda za kralja Egana.
„Video sam kako umireš“, rekao je Oro promuklim glasom.
Aurora se okrenula i suočila s Oroom.
„Iluzija, bojim se“, rekla je.
„Zašto?“ Orov glas bio je grub.
A onda mu se izraz lica promenio kada je shvatio.
„Bila je to osveta, zar ne?“
Aurora se samo nasmešila.
„Šta to znači?“ zahtevala je Isla.
Glava joj je bila omamljena.
Ništa nije imalo smisla.
Svaka reč kao da ga je bolela, ali Oro je ipak rekao:
„Moj brat je trebalo da se oženi Aurorom.“
Krv mu je kapala iz ugla usana.
„Ali zaljubio se u nekog drugog.
U njenu najbolju prijateljicu.“
Šta?

„U tvoju pretkinju.“

Njena pretkinja.

Ona koja je umrla u noći kada su bačene kletve.

Zvala se Violet.

Isla je o njoj znala gotovo ništa.

Svakako ne ovo.

Aurora se nasmejala bez imalo veselja.

Sve se dogodilo pre nekoliko vekova, ali bol na njenom licu bio je još uvek sirov.

„Trebalo je da se venčamo, prsten je već bio na mom prstu. Bila sam toliko besna... iskoristila sam svoj flair za menjanje oblika da se pretvorim u prelepu Wildlingu i ubedila ovu budalu“ — pokazala je na Grima — „da će me te noći imati ako mi donese najlepši cvet na ostrvu... onaj za koji sam znala da je procvetao na ostacima Noćnog ostrva samo nekoliko nedelja ranije.“

Srce Lightlarka.

Nešto o čemu joj je Egan pričao dok su bili deca.

Pratila mu je trag, nameravajući da ga pokloni kao svadbeni dar.

Umesto toga, Grim je nesvesno otključao srce kako bi ga ona iskoristila.

Sve je moralo da bude urađeno na brzinu.

Pošto ga nije sama pronašla, nije mogla pravilno da upravlja njime.

Proklela je sva carstva, a da toga gotovo nije ni bila svesna.

Čak i svoje.

Samo je ona, kao tvorac kletvi, ostala netaknuta.

„Onda sam se uspaničila.“

„Sa svim vladarima osim mene mrtvima, bila bih glavni osumnjičeni.“

„Zato sam odglumila svoju smrt pomoću Nightshade iluzije, koristeći srce.“

„Videli ste kako umirem...“

„Ali osoba koja je zaista umrla bila je moja naslednica, moja glupa sestra.“

„Preuzela sam njen identitet.“

„Njeno lice.“

„A onda, kada sam stvorila Starlinšku novu zemlju, zabranila sam posluži pristup zamku.“

„Vladala sam izdaleka.“

„Čuvanje tajni je lako u carstvu u kojem svi umiru sa dvadeset pet godina.“

„Postajala sam nova vladarka Starlinga svakog Centenijala.“

„Sve vreme sam čekala.“

„Planirala.“

„Čekala pravi trenutak.“

„Za šta?“ zahtevala je Isla.

Suze su joj klizile niz lice.

Ovo nije moglo biti stvarno.

I dalje je odbijala da poveruje.

„Za pravi trenutak da uzmem sve što mi je bilo uskraćeno.“

Aurora se nasmešila.

„Samo što sam ovog puta želela da vladam svim šestim carstvima. Pokazalo se da je teško pristupiti svim moćima Lightlarka.“

Podrugljivo je pogledala Ora.

„Čak i sa novim licem i novom ličnošću svakog Centenijala, ti si uvek odbijao moje pokušaje da ti se približim. Zaista nepoverljiv kralj.“

„Egan mi je pričao o Bondmakeru.“

„Počela sam da ga tražim svakog Centenijala.“

„Ali čak i da sam uspela da te, Kralju, prevarim da ga upotrebiš sa mnom, dobila bih samo četiri od šest sposobnosti.“

„Vladar može da upotrebi Bondmaker samo jednom da bi dobio sposobnost i jednom da bi je izgubio.“

„Trebao mi je način da svih šest moći dobijem odjednom.“

Okrenula se prema Isli.

Ona je još uvek bila na podu i gledala kako se sve u njenom životu, sve za šta je mislila da zna, raspada.

„I tu nastupaš ti, mala ptico.“

Isla je progutala knedlu.

„Sve je zapravo bila sreća.“

Grimov glas odjeknuo je prostorijom.

„Aurora“, rekao je upozoravajuće.

„Nemoj.“

Ona se samo nasmešila.

I nastavila.

„Pre mnogo godina, jedan od Grimovih moćnih i radoznalih generala ukrao je jednu od njegovih relikvija i iskoristio je da poseti Wildlinšku novu zemlju.“

„Tamo je upoznao prelepu Wildlingu.“

„I, iako je to bilo zabranjeno na svaki mogući način, možeš li da veruješ da su se zaljubili?“

„Nightshade general bio je moćan...“

„Toliko moćan da je mislio da može da potisne Wildlinšku kletvu.“

„Da je zadrži pod kontrolom.“

„I uspeo je.“

Nasmešila se Isli.

„Dovoljno dugo da te dobiju.“

Isla je zadrhtala od besa.

„Ne.“

„Da, Isla. Nisi samo Wildling...“

„Već i Nightshade.“

Odmahnula je glavom.

„Nemam moći.“

Aurora se nasmejala.

„Upravo suprotno, mala ptico.“

„Veoma si moćna.“

„Tvoje Wildlinške sposobnosti samo su bile skrivene tvojim Nightshade moćima.“

„Učinjene nevidljivim.“

„Neupotrebljivim, osim ako ih vešt Nightshade ne bi raspleo...“

„Manifestacije moći su tako čudne, zar ne?“

Moć.

Isla je oduvek imala moć.

A izgubila ju je.

Svojoj najboljoj prijateljici.

Koja joj nikada nije bila prijateljica.

„Videla sam svoju priliku da dobijem svih šest moći i napravila plan.“

Aurora je stisnula usne.

„Onda se dogodilo nešto što nisam predvidela.“

„Nisam znala da si posećivala i druge vladare.“

„Očigledno si rekla nešto sumnjivo o meni Grimu, a već sledećeg dana pojavio se u mojoj sobi.“

Aurora se okrenula prema Grimu.

„I tada je postao moj saučesnik.“

Isla se ukočila.

Grimovo lice je pobledelo.

Nije je pogledao.

„Očigledno osećanja ljudi imaju boje. Celestina su bila iste nijanse kao moja.“

„Odmah je shvatio ko sam i spremao se da me ubije, znajući da moje preživljavanje znači da sam ja bacila kletve.“

„Ali pre nego što je stigao, rekla sam mu da je jedini razlog zbog kojeg se vraćam na Centenijal sa novim licem taj što ne mogu da počivam dok Eganova loza zauvek ne bude uništena.“

„Predstavila sam mu plan kojim bi kralj umro, a da svi na ostrvu ne budu osuđeni na propast, kletve bile prekinute i on dobio kontrolu nad Lightlarkom.“

„Sve što je morao da uradi bilo je da mi pomogne.“

„Jedačice srca“, rekao je Grim, pokušavajući da privuče njenu pažnju.

Ali nije mogla ni da ga pogleda.

Zarežao je i povukao se protiv svojih okova.

Ali bilo je uzalud.

„Rekla mi je da je prvobitni prestup bio kada se vladar Sunlinga zaljubio u vladarku Wildlinga — Egan je voleo Violet.“

Disanje mu je bilo otežano.

„Da bi se kletve prekinule i proročanstvo ispunilo, prvobitni prestup morao je da se ponovi.“

„Morala si da nateráš Ora da se zaljubi u tebe.“

„Ali mi smo već bili zaljubljeni.“

„Ti bi odbila.“

„Zato sam morao da ti oduzmem sećanja na nas.“

Isla je jedva disala.

Zato ju je Grim nedeljama izbegavao dok su ona i Oro radili zajedno.

Setila se njegovog čudnog komentara, kada ju je podsticao da pleše sa Oroom na balu.

Njegov glas sada je bio očajan, dok je ona i dalje odbijala da ga pogleda u oči.

„Bila je to najteža odluka koju sam ikada doneo, Jedačice srca.“

„Znati da uspeh znači da ćeš očarati nekog drugog.“

„Da ćeš zaboraviti našu priču.“

„Našu ljubav.“

Napokon ga je pogledala.

„Teška odluka za tebe?“

Glas mu je postao odlučan.

„Hteo sam da ti vratim sećanja.“

„Kada te Oro zavoli... i kada se ti setiš da voliš mene...“

„Mogli bismo da uzmemo svu moć Lightlarka i vladamo zajedno.“

Aurora je stisnula usne.

„A kada bi Oro ostao bez svojih sposobnosti i veze sa ostrvom, bila bih slobodna da ga ubijem.“

Grim je ponovo progovorio.

„Uradio sam to zbog svog carstva. Zbog tvog carstva. Zbog nas, Srce.“

Sve se savršeno uklapalo u proročanstvo.

Vladari koji se udružuju.

Dobijanje ogromne moći.

Smrt jednog vladara i njegove loze.

Aurora je uzdahnula.

„Moraš priznati... bio je to sjajan plan.“

Nasmešila se.

„Šteta što je sve bila laž.“

Grim se svom snagom rvao sa svojim okovima i besno zaurao.

Istog trenutka, trnje iz puzavica koje su ga držale zabodeno je u njega.

Trgnuo se, već oslabljen.

A sada je Isla znala i zašto.

I on i Oro bili su lišeni svoje moći.

A isto se dogodilo i Islu.

Iako ona nije bila oslabljena...

ne poput njih.

Jer nikada nije zavisila od moći.

Nije mogla da joj nedostaje nešto za šta nikada nije znala da poseduje.

„Moram da ti zahvalim“, rekla je Aurora, gledajući Islu. „Ne samo da si za mene pronašla Bondmaker... već si mi dala svih šest moći odjednom.“

Isla je drhtala.

Sve je bilo isplanirano.

Igra mnogo veća od one za koju je mislila da je igra.

Isla je napokon ustala.

Grim je sve uradio iz istog razloga iz kojeg je ona pokušavala da pobedi na Centenijalu — da spase one koje voli i vrati moć svom carstvu.

Na svakom nivou, razumela ga je.

Razlika je bila u tome što je Isla bila spremna da se zbog njega odrekne svega.

A on ju je sve vreme koristio kao pijuna.

Pljunula je u Grimovom pravcu.

Isla je pogledala Ora i nadala se da će u njenim očima pročitati izvinjenje.

Zbog nje, zato što je bio dovoljno glup da zavoli jednu Wildlingu, njegov najgori strah se ostvario.

Izgubio je moć.

Bio je u pravu što joj nije verovao.

Što nikome nije verovao.

Trebalo je i ona da učini isto.

Isla je izvadila oštricu, a zatim se suočila sa Aurorom.

Sada je sve imalo zastrašujućeg smisla.

Aurora je ubila Junipera nakon što im je napisao da zna ko je bacio kletve.

Ne Cleo.

Ne Ella.

Azul je nekako morao da shvati da je Celeste zapravo Aurora i pokušao je da je zaustavi tokom Carmele.

Isla je progutala knedlu, znajući da mora da završi posao.

Bila je brza, brža od udara munje.

Oštrica joj je u trenutku bila uz Aurorino grlo.

Ali pre nego što je uspela da probije kožu, oštrica se raspala.

Isla i Aurora su se pogledale.

Ništa nije imalo smisla.

Aurora ovde nije mogla da koristi svoje sposobnosti.

Vladarka Starlinga se nasmejala.

„Bodež koji si izabrala u Starlinškoj prodavnici. Onaj koji sam ja tamo postavila.“

„Očarala sam ga tako da me nikada ne može ubiti, čak i ako otkriješ moj plan.“

„Naravno da si izabrala baš onaj sa zmijom na njemu...“

„Tako predvidivo, mala ptico.“

„Tako slabo...“

„Tako glupo.“

Aurora je podigla ruke, a puzavice su probile staklo Mesta ogledala, razbacujući krhotine svuda unaokolo.

Ispunile su prostoriju, migoljeći se poput zmija i pružajući se prema svima njima.

Oro i Grim bili su istog trenutka zatrpani.

Čvrsto zarobljeni uz ostatke staklenog zida.

Aurora će ih ubiti, čak i sa njihovim iscrpljenim moćima, samo da bi ugušila svaku drugu pretnju njenoj vlasti.

Isla je to znala.

„Ubijeni sopstvenim sposobnostima...“ zamišljeno je rekla Aurora, podižući ruke, spremna da svom snagom šume zada poslednji udarac Isli.

Zastala je na trenutak.

„Dopadala si mi se, Wildling.“

„Ali svi vladari moraju da umru danas.“

„Ponovo.“

Pre nego što je Aurora uspela da pošalje puzavice i korenje da je dokrajče, Isla je posegnula iza leđa, ka svom omiljenom mestu za skrivanje.

Prsti su joj se obavili oko nečega što je tiho vibriralo.

Sijalo je.

Aurorine oči su se raširile.

„Rekla sam ti da ništa ne donosiš, budalo“, rekla je.

Isla se zlobno nasmešila.

„Nisam baš dobra u poštovanju pravila, sećaš se?“

A onda je propala kroz svoju lokvu zvezda.

PEDESET DRUGO POGLAVLJE

PROROČANSTVO

„Jedačice srca.“

Ta reč bila je poput zvona negde u daljini. Tutnjava groma. Naglo zatvaranje vrata.

„Vrati mi se.“

Vrati se. Da li je ikada zaista otišla?

Drhtav uzdah. Reči natopljene bolom. Agonija svedena na šapat.

„Šta si mi uradila?“ upitao je glasom punim molbe. Osetila je kako mu prst klizi niz stranu lica. „Šta si mi uradila pa sam ti se potpuno prepustio?“

Isla je otvorila oči.

Bila je u svojoj sobi. Grim je jednom rukom držao preostale bočice Wildling eliksira za lečenje.

Pre nego što je stigla da udahne, Isla se našla u Grimovom naručju. Privukao ju je sebi, pridržavajući joj glavu jednom rukom, dok mu je druga bila pod njenim kolenima. Očajnički je pokušavao da joj uhvati pogled.

Prislonila je čelo uz njegova usta. Bio je hladan poput kamena i ta hladnoća je ublažila bol. Ona je bila previše vrela... kao da je obavijena plamenom, energijom, varnicama.

Strela.

Podigla je ruku prema grudima.

Ništa.

Oštrog vrha više nije bilo.

Pogledala je nadole i ugledala svoju pocepanu košulju, rasparanu da bi se došlo do rane. Pomakla je donji deo odeće i ugledala je.

Bolni trag, tačno iznad srca.

Tamo gde je strela prodrila.

Trebalo je da bude mrtva.

„Kako... kako...“

„Ne znam.“

Ponovo ju je privio uz sebe, pažljivo, kao da drži nešto od stakla.

Ali ona je znala.

Srce ju je spaslo... Njegova energija bila je dovoljna da je održi u životu tokom onih nekoliko trenutaka potrebnih da se izleči.

Setila se Oroovih reči.

Samo oni iz Wildlinga, Nightshadea ili Sunlinga mogu da prisvoje srce. Da ga koriste.

Isla nije imala moći... pa ipak, da li ju je srce prepoznalo?

Da li je zaista mogla da ga koristi?

Progutala je knedlu.

Ako je koristila srce, onda je deo Oroovog tumačenja proročanstva bio ispunjen.

Samo kada se prvobitni prestup ponovi.

Isla se izvukla iz Grimovog zagrljaja i trgnula od bola koji joj je pulsirao kroz grudi. Sunce je još sijalo, ali je bledele. Oporavljala se ceo dan... previše vremena je bilo izgubljeno.

„Hvala ti“, rekla je Grimu, dodirujući nevidljivi lanac oko vrata. Dijamant veličine malog krompira.

Obavila je ruke oko njega, isprepletavši prste iza njegovog vrata.

„Ima još nešto“, rekao je Grim.

Bio je toliko ozbiljan da se Isli stomak stegao.

Šta se dogodilo dok se oporavljala?

„U agori postoji Moonling prodavnica, skrivena i odavno napuštena. Otišao sam tamo dok si spavala, pokušavajući da pronađem još leka. I pronašao sam nešto, staro stotinama godina. Redak Wildling eliksir koji radi ono što Moonling lečenje ne može.“

Isla je naglo udahнула. Pogledala ga je, a pitanje joj je bilo u očima.

On je svečano klimnuo.

Grim je gledao u pod, ne u nju.

„Celeste je budna.“

„Moram da idem“, rekla je brzo, istovremeno presrećna i uspaničena.

Šta ako je Azul došao da dovrši ono što je započeo, sada kada Celeste više nije skrivena? Da ju je Grim pronašao, već bi joj rekao.

Grim je pogledao trag na njenim grudima, a zatim nju.

„Moraš da se odmoriš.“

Odmahnula je glavom.

Ne.

Isla se okrenula da ode, ali je zastala kada je začula:

„Jedačice srca.“

Glas mu je zadrhtao na toj reči.

Okrenula se prema njemu.

„Mislio sam da si mrtva.“

I ja sam, pomislila je.

Ali nije to rekla.

Umesto toga, rekla je:

„Živa sam. Zbog tebe.“

Prišla mu je. Pomerila je glavu tako da mu je nos okrznuo vrat. Usnama je bila tik uz njegovo uho.

„A želim da uradim hiljadu stvari s tobom“, rekla je, zadrhtavši dok joj je grudni koš goreo, a rana još bila osetljiva. „Ali prvo... moram nešto da uradim.“

Grim je klimnuo.

Isla ga je obišla i izašla iz sobe. Potrčala je hodnikom prema odajama svoje prijateljice najbrže što je mogla.

Pre nego što je stigla da pokuca, vrata su se naglo otvorila.

Celeste je stajala na njima, širom otvorenih očiju.

Bacila joj se u zagrljaj, iako je Islu još bolelo da se pomera.

Bol joj je prostrujao kroz kosti, utroba joj se stegla i jedva je izgovorila:

„Mislila sam da si... Celeste, ti...“

„Znam“, tiho je rekla Celeste. „Bio je Azul.“

Isla se odmakla da joj pogleda u oči.

„Znam. Dobila sam tvoju poruku.“

Podigla je ruku i ponovo pokazala dijamant na svom prstu.

„Zašto?“

„Nemam pojma. Mora da nešto planira.“

Isla je želela da sedne i razgovara s prijateljicom, da sebi dozvoli da oseti olakšanje duže od samo nekoliko sekundi.

Ali morala je ponovo da krene.

„Uspela sam“, rekla je Isla, a glas joj je zadrhtao. „Duga je i užasna priča, ali... pronašla sam srce. I koristila sam ga.“

„Šta?“ rekla je Celeste, kao da nije bila sigurna da ju je dobro čula.

Isla se nasmešila.

„Sve ću ti kasnije ispričati, ali za sada... ostani skrivena i čekaj da ti se javim.“

Još jednom ju je kratko zagrlila.

„Sve će se uskoro završiti.“

Okrenula se da ode, a onda zastala.

Postojalo je nešto što je morala da kaže.

„Žao mi je, Celeste. Zbog svega. Bila sam užasna prijateljica. Užasna partnerka. Ali popraviću sve. Obećavam.“

Još jednom joj je stegla ruku, a zatim potrčala niz hodnik.

Celeste je očajnički dozivala za njom, ali Isla se nije zaustavila.

Bio je sumrak. Sunce je zalazilo.

Potrčala je nazad prema svojoj sobi.

Grim je nestao.

Trenutak kasnije, balkonska vrata su se širom otvorila.

Oro je uleteo kroz njih i sleteo na sredinu njenog tepiha. Koža mu je bila oštećena i zaceljivala se pred njenim očima. Letio je kroz sve slabiju svetlost, shvatila je, dok je sunce još jedva sijalo. Dovoljno da ga opeče, ali ne i da ga ubije.

Isla je nepomično stajala i zurila u njega.

„Živa si“, rekao je oštro, gotovo kao optužbu, dok su mu se grudi još uvek ubrzano podizale.

Oči su mu bile širom otvorene.

Klimnula je.

Nastala je tišina.

„Dobro.“

Uspravio se. Progutao je knedlu.

Prsti su mu se otvorili i srce je ležalo na njegovom dlanu, blistajući kao da je Oro posegnuo rukom u samo sunce i izvukao šaku njegove svetlosti.

Sada je manje podsećalo na žumance, a više na kuglu.

Zlatnu. Vatreanu.

„Uspeli smo“, rekla je bez daha, prinoseći ruku bolnim grudima.

Nasmešila se, iako se osećala kao da joj je grudni koš prepolovljen.

Pružio joj je srce.

Zasijalo je na njenom dlanu, trepereći.

„Okupaj se, Isla“, rekao je. „Obuci se.“

Tek tada je primetila osušenu krv u kosi i prljavštinu na odeći.

„Onda me sačekaj u biblioteci.“

Pre nego što je stigla bilo šta da kaže, odleteo je nazad kroz balkon, u noć.

Isla je čvrsto stegla srce u šaci, pitajući se kako joj je Oro uopšte mogao verovati dovoljno da joj ga preda.

Kralj Lightlarka, koji nikome nije verovao, upravo joj je predao najdragoceniju stvar na ostrvu.

Ključ za okončanje kletvi.

Ključ njene budućnosti.

Ključ ostrva.

Čak je i ona mislila da je budalasto što je to uradio.

Isla ga nije ispuštala iz ruku. Ponela ga je sa sobom u kupatilo dok se brzo prala, ne zadržavajući pogled predugo na tragu na grudima, koji je dodatno zarastao, ali je i dalje bio ružičast u odnosu na njenu kožu.

Trajna modrica.

Obukla je haljinu.

Crvenu, poput krvi koju je prolila.

Deset dana.

Pronašli su srce deset dana pre kraja.

Ali i dalje je bilo hitno.

Ostrvo je svakog trenutka moglo da se uruši. Terra je mogla umreti baš tog dana.

Isla ju je posmatrala kroz lokvu zvezda pre nego što je otišla da pronade srce s Oroom. Jedini deo Terrinog lica koji još nije progutala šumska zemlja bila je desna polovina, a oko joj je i dalje bilo širom otvoreno.

Drugo je bilo zatvoreno.

Isla je čvrsto držala srce dok je hodala prema biblioteci. Pulsiralo joj je u šaci. Svetlucalo. Govorilo joj svojim čudnim jezikom, poput zavodljivog poziva koji je obećavao moć.

Moć koju je već počelo da joj daje, ako je njeno čudesno izlečenje bilo ikakav dokaz.

Oro je sedeo u biblioteci, izgubljen u mislima. Gledao je u tekst, ali ga nije čitao.

Čim je ušla, ustao je.

Klimnuo.

Ponovo seo i pokazao joj da učini isto.

Bio je neobično ozbiljan.

Kralj Lightlarka sedeo je pred njom, a ne njen saputnik u brojnim avanturama. Ne osoba kojoj je došla da poveri svoj život.

Isla je sela i pažljivo spustila srce između njih.

„Mislim da sam ga koristila“, rekla je odlučno. „Mislim da me je spaslo.“

Oro je samo klimnuo.

Ponovila je proročanstvo napamet.

„Samo udruženi kletve mogu biti poništene
Tek nakon što jedan od šest pobedi,
Kada prvobitni prestup
Bude ponovljen
I kada vladarska loza dođe svome kraju
Tek tada istorija može biti promenjena.“

Isla je progutala knedlu.

„Bili smo udruženi...“ rekla je. „Tokom čitavog Centenijala. I svi vladari bili su udruženi na ostrvu. To je prvi deo. A onda sam počinila prvobitni prestup koristeći srce.“

Oro se zavalio u stolicu, a oštri vrhovi njegove krune pokazivali su prema zadnjem uglu biblioteke.

Sigurno ju je uzeo zajedno sa srcem čim je sunce zašlo.

Nije joj vratio njenu krunu.

Glava joj je delovala prazno bez nje... a istovremeno i lagano.

Iznenadila se shvativši da ne žuri da je ponovo stavi.

„Dobićeš moć koja ti je obećana. Zvanično ćeš biti ona koja je pobedila“, rekao je, kao da ga ta činjenica uopšte nije uznemiravala. „Kada ispuniš poslednji deo proročanstva.“

Isla je klimnula, visoko podignute brade.

„Dakle, poslednji korak je pitanje o tome koje će carstvo nestati.“

Oro se zavalio u stolicu.

„Kao što sam obećao... ti biraš koje ćemo carstvo spasiti.“

„Starling“, rekla je odmah.

Ramena su joj se malo opustila.

Bila je bezbedna... a bezbedna je bila i njena najbolja prijateljica.

Orovo čelo se namrštilo, iznenađeno.

Zašto? pitala se.

A onda joj se krv sledila.

„Ko umire?“ brzo je upitala, ne trudeći se da sakrije strah.

Više ne.

Oroove oči su omekšale.

Ali ostatak njegovog izraza ostao je čvrst.

Lice kralja.

„Nightshade, Isla“, rekao je nežno.

Nešto joj je probilo pluća — možda još jedna strela.

Disanje joj se pretvorilo u teško hvatanje vazduha.

Davila se iznutra.

„Ali rekao si da on ne može da umre. Rekao si da je on jedino što stoji između nas i neke veće opasnosti.“

Od tog trenutka verovala je da je Grim bezbedan.

Oro je klimnuo.

„To je bilo tačno...“ rekao je. „Sve dok nismo pronašli srce.“

Saznanje joj je palo na grudi poput gromade.

Srce je sadržalo neuporedivu Nightshade moć.

Sada mu Grim više nije bio potreban.

Mogao je da ga ubije i da i dalje zaštititi ostrvo od tajanstvene opasnosti.

„A šta je sa Cleo?“ zahtevala je, besnim glasom. Prsti su joj se savili. „Ne znam kako, ali ona je isplela kletve. Mora da se udružila s nekim drugim ko je mogao da koristi srce. Ona je razlog za sve ovo.“

Glas joj je zadrhtao.

Oči su joj se napunile suzama koje nisu potekle.

„Pokušala je da me ubije. Dvaput.“

Oroov izraz se nije promenio.

„Moguće. A ako je ona isplela kletve, biće joj suđeno.“

„Ako jeste?“ viknula je Isla, ustajući.

Oro je takođe ustao, nadvijajući se nad njom.

„Na ovom ostrvu postoje hiljade Moonlinga. Neću ih sve osuditi na smrt zbog postupaka njihove vladarke.“

Ruke su joj drhtale.

A njemu je bilo savršeno prihvatljivo da čitavo carstvo Nightshadea umre.

Šake su joj se stezale i opuštale. Glava ju je bolela.

„A šta je sa Azulom?“

Zamalo je ubio Celeste.

„Očigledno ima neki plan da preuzme vlast nad Lightlarkom. Ne može mu se verovati.“

Oro je odmahnuo glavom.

„Rekao sam ti. Tokom drugog Centenijala Azulov muž je umro. Od svakog Centenijala nakon toga on ne pokušava da prekine kletve, ne sklapa saveze niti pokušava da preuzme bilo šta. Samo pokušava da još jednom razgovara sa svojim voljenim.“

„A njegov plan?“ zahtevala je Isla. „Čula sam vas obojicu.“

„Tvoj plan je ludost“, rekao je Oro.

„Osudićeš hiljade na smrt.“

„Jedno carstvo mora da umre, Oro“, odgovorio je Azul.

„Njegov plan?“ Oro je napravio korak prema njoj.

„Njegov plan je bio da žrtvuje sebe. Da se preda kao vladar i umre kako bi okončao kletve. Znao je da je ostrvu ostalo malo vremena nakon moje demonstracije. Bio je spreman da žrtvuje sebe, svoj narod, ako bi to značilo da će spasiti sve ostale.“

Zastao je.

„Oni imaju demokratsku vlast. Njegovo carstvo se složilo s njim. Glasali su za to.“

„To nije istina. Pokušao je da ubije Celeste“, zarežala je.

„Ne znam zašto bi to uradio. Siguran sam da postoji razlog—“

Razlog.

Kralj je, činilo se, imao beskrajno mnogo opravdanja i razumevanja, ali samo kada mu je odgovaralo.

Znala je da i Azul i Cleo imaju svoje planove.

Ali Isla je tada shvatila da su morali imati pomoć.

Cleo je ubila Junipera nakon što je nekako saznala da Isla planira da se sastane s njim.

Celeste je pronađena daleko od proslave Carmel, u vrtovima, kao da ju je neko tamo namamio...

Samo je još jedna osoba znala za Juniperovo pismo Isli i Celeste.

Jedna osoba je znala za Celestino trovanje pre svih ostalih.

Jedna osoba je imala potpun pristup zamku i mogla je slobodno da se kreće, gotovo neprimećeno.

Ella.

Isli su oči pekle, a grlo joj je bilo suvo.

Više ništa nije znala.

Da li je pogrešila?

Ili je bila u pravu?

Neprestano je tragala za srcem.

A nije ni slutila da je sve vreme samo osiguravala Grimovu smrt.

Ako Isla odbije da ga ubije, Oro će to učiniti.

To je znala.

Možeš izabrati njega, prošaptao je glas u njenoj glavi... izabrati njegovo carstvo da bude spaseno. I videti da li će Oro možda izabrati Moonling ili Skyling da umru umesto Starlinga.

Ne.

Isla je znala da bi Oro tada izabrao Starling.

Bilo je to najslabije carstvo Lightlarka, s najmanjim brojem stanovnika, zbog svoje kletve.

Celeste je bila najmlađa vladarka, osim Isle.

Izbor je bio jasan.

Ili Celeste.

Ili Grim.

Suze su joj potekle niz lice.

Besne, vrele suze.

„Ne on“, zahtevala je. „Molim te.“

Zašto je mislila da će izabrati Cleo?

Samo zato što je Moonling vladarka pokušala da je ubije?

Zato što ju je Oro spasao?

Bila je budala što je mislila da mu je stalo, što je sebi nekako dozvolila da poveruje da je Oro išta drugo osim kralja Lightlarka.

Okrutnog vladara koji bi učinio strašne stvari kako bi služio svom narodu.

A Nightshade je bio njihov neprijatelj.

Oroovo lice bilo je bezizražajno.

Bio je kralj za stolom za večerom koji joj se podsmevao zbog mokre kose, stavio srce na njen tanjir i zahtevao da ga pojede.

„Video sam njegov flair, Isla. Može da putuje između Lightlarka i Nightshadea u jednom trenutku. Znaš li koliko je to opasno? Kada kletve budu prekinute i Nightshade ponovo odluči da napadne dok smo još ranjivi, dok se još oporavljamo, on može prebaciti čitavu svoju vojsku ovamo u treptaju oka. Bez ikakvog upozorenja.“

„Ali do sada nisi ni znao za njegov flair! Što znači da je mogao da uradi upravo to tokom rata. A nije, zar ne?“

Oro je besno odmahnuo glavom.

„Ne znaš šta je uradio“, rekao je kroz stisnute zube. „A to je bilo davno. Pre nego što je postao vladar i nasledio ogromnu moć.“

Isli su ruke drhtale pored tela.

Podigla je pogled prema njemu, očiju punih suza.

Preklinjala ga je.

„Molim te. Predomisli se.“

Odmahnuo je glavom.

Isla je pokazala zube.

„Ne možeš sam da doneseš ovu odluku. I sam si to rekao. Izbor je važan. Teži je od samog ubistva.“

Oroov izraz bio je tužan — čak sažaljiv.

„Ne donosim ovu odluku sam, Isla“, rekao je.

Onda mora da ima podršku Cleo i Azula.

Većinu vladara.

Iza njenih leđa dobio je njihovo odobrenje za svoj izbor.

Oštrica joj se stvorila u ruci u istom trenutku.

Nasrnula je na njega pre nego što je stigao da se pomeri i pritisnula bodež uz njegovo grlo.

Pustio ju je.

Nije je oborio svojim plamenom, kao što je znala da bi mogao jedva pomislivši, čak i sada, oslabljen.

Oro ju je gledao svojim očima nalik saću.

Praznim.

Bez emocija.

„Uradi to“, izazvao ju je.

Njegova povezanost sa svim ljudima na ostrvu sprečavala ju je da ga ubije.

Ali mogla je da ga povredi.

Mogla je da mu nanese bol.

Isli je ruka drhtala, a bodež podrhtavao uz njegovo grlo.

Dugo ga je gledala.

A onda je uzela svoju oštricu i otišla.

PEDESET PETO POGLAVLJE

SLOMLJENA

Bile su ujedinjene. Jedna od šest je pobedila. Vladarska loza jednog carstva došla je svom kraju. Prvobitni prestup bio je ponovljen.

A stotog dana Centenijala, ostrvo nije nestalo pod olujom.

Isla nije izlazila iz svoje sobe. Samo se jednom vratila u Wildlinško carstvo kako bi ulila moć u tlo i spasila njega i svoj narod od potpunog uništenja. Još nije znala kako da koristi svoju moć, ali ovo je bilo jednostavno. Zarila je ruke u zemlju. Otpustila deo sebe u njeno tlo.

Promena je bila trenutna.

Zapanjujuća.

Potom se vratila u dvorac na Kopnu koristeći svoj zvezdani štapić. Dane je provodila sklupčana u kadi, dok je vrela voda zamenjivala suze, jer je shvatila da joj nijedna više nije ostala.

Bila je prazna.

Šuplja.

Celeste. Njena najbolja i jedina prijateljica.

Uopšte joj nije bila prijateljica.

Grim. Godinu dana zaboravljenih sećanja. I neka kojih se sećala. Zbijene zajedno na kiši. Njeno telo priljubljeno uz isto ono staklo koje se tada razbilo i povredilo je na bezbroj mesta.

Sada je znala da Ella nikada nije radila protiv nje. Starlinška vladarka obaveštavala ju je kroz vrata njene odaje. Preko nje je saznala da je Cleo presekla most ka Mesečevom ostrvu, odvojivši svoju teritoriju od Kopna.

Isla nije znala šta bi to moglo značiti, šta je Cleo planirala... ali sigurno nije moglo biti dobro.

Azula su videli na obali, kako posmatra dok se prokleta oluja konačno razilazi. Navodno su se u oluji nalazile duše onih koje su kletve ubile. To su bili šapati koje je Isla nekada čula.

Govorilo se da su tela zarobljena unutra napravila svega nekoliko koraka kao utvare pre nego što su nestala u miru, još pre nego što bi stigla do obale.

Isla se nadala da je Skyling konačno dobio priliku da još jednom vidi svog muža.

Azul nikada nije predstavljao opasnost po nju — Oro je bio u pravu u vezi s tim. Sada je znala da je samo pokušavao da zaustavi Auroru, jer je posumnjao u Celeste.

Posle dve nedelje provedenih u tami svoje odaje, sa navučenim zavesama, konačno se osetila dovoljno snažno da očešlja kosu.

Da obuče haljinu.

I da izađe napolje.

Stajala je na svom balkonu, zureći u odraz sunca na moru, zlatnu kuglu nalik žumancetu, baš kao srce Lightlarka.

Čaroliju koju su toliko dugo tražili, a koja ih je sve spasila.

Više puta je spasila i nju.

U sebi je nosila nenadmašnu moć.

A nosila ju je i Isla.

Još uvek nije pokušala da dotakne svoje sposobnosti, osim što je deo njih dala Wildlinškom carstvu. Nije čak ni znala odakle da počne. Plašila se da će, ako pokuša da izvuče samo jednu nit svoje moći, na kraju rascepiti šav i pustiti sve da iz nje navali u razornom vrtlogu.

Zato ih je pustila da miruju.

Iako je znala da će doći vreme kada će morati da ih oslobodi.

Grim se vratio u Nightshade, ranjen i izdan.

Isla nije mogla da porekne težinu koja bi joj se spustila u stomak kada bi mu se ime vratilo u misli. Nije dozvoljavala sebi da pažljivo pogleda senke u svojoj sobi. Ogledala je držala prekrivena peškirima, za svaki slučaj, znajući da ih Nightshade mogu koristiti za komunikaciju.

Ponekad bi kasno noću pila kafu umesto da utone u snove za koje je sada znala da su zapravo sećanja.

Naročito otkako je, pre pet dana, čula glas kako joj odzvanja u mislima, neposredno pre nego što je otvorila oči.

Sećaj nas se, Srce. Seti se svega.

Setićeš se.

A kada se setiš—

vratićeš se meni.

Grimov glas bio je toliko jasan da je izgledalo kao da sedi u njenoj sobi.

Na ivici njenog kreveta.

Ali kada je konačno trepnula i otvorila oči, privukavši pokrivač uz svoju ožnojenu kožu, soba je bila prazna.

Sada, kada je njihova kletva bila slomljena, Nightshade će biti moćniji nego što su bili poslednjih petsto godina. Isla se, uz knedlu u grlu, setila Grimovog pokazivanja moći na kiši.

Setila se reči od kojih joj je tada jeza prošla niz kičmu...

A sada su joj ponovo prolazili trnci niz telo, samo iz drugog razloga.

Mogao bih da otvorim crnu rupu koja bi progutala obalu. Mogao bih da pretvorim more u tamu poput mastila i pobijem sve što je u njemu. Mogao bih da srušim dvorac, ciglu po ciglu, dok stojimo ovde. Mogao bih da te upravo sada odvedem sa sobom u Nightshade zemlje.

Ranije je njegove reči doživljavala kao hvalisanje.

Kao razmetanje.

Sada su zvučale kao pretnje.

Oslonila se na ogradu, trgnuta iz sopstvenih misli kada ju je preplavila toplota.

Dolazila je iza nje.

Oro.

Nisu razgovarali otkako joj je pomogao da se vrati u dvorac. Tada je drhtala u njegovom naručju, jecala i vrištala, dok joj je Celestino lice u trenutku smrti bilo urezano u misli.

Ostavio je hranu, čaj, vodu i udobnu odeću pred njenim vratima. Ali ona bi ih otvorila tek kada bi on već otišao dovoljno daleko niz hodnik.

Ramena su joj se ukrutila. Zurila je u more koje je besnelo ispod nje, puno belih talasa i safirnih vrtloga.

„Ne razmišljaš valjda ponovo o tome da skočiš?“

Okrenula se naglo i prostrijelila ga pogledom.

„Nisam skočila. Ti si me naterao da padnem.“

Oči su mu bile ozbiljne, ali ton mu je bio ispunjen podrugljivom zabrinutošću.

„Jesam li?“

„Da. Ti i tvoje špijuniranje.“

Podigao je obrvu.

„Čuo sam te iz svoje sobe. Izašao sam da proverim šta se dešava. Teško da bih to nazvao špijuniranjem.“

Pokušala je da zadrži ljutit pogled.

Ali dok je posmatrala njegovo lice, trepnula je.

Nikada ga ranije nije videla na suncu.

Orove jantarne oči sijale su jednako blistavo kao srce. Kosa mu je izgledala kao da je sunčeva svetlost predena u svilu. Oštre crte lica bile su naglašene svetlošću.

Koža mu je blistala.

Tamni kolutovi ispod očiju su nestali. Obrazi su mu izgledali mnogo manje blede. Sivoplava boja potpuno je iščezla.

Bio je blistav.

Isla je progutala knedlu.

„Te noći si bio nepodnošljiv“, rekla je, a u njenim rečima više nije bilo oštrine.

Oro je zakoračio prema njoj.

„I ti si bila. Ušetala si na večeru potpuno mokra, sa kosom koja ti je kapala. A sve što sam mogao da čujem bio je tvoj glas koji mi odzvanja u mislima kao kletva. Mislio sam da si to namerno uradila, da koristiš svoje sposobnosti da me privučеш. A onda si bila toliko namrštena da je bilo nemoguće poverovati da ti je to bio plan.“

Namrštio se.

„Kada si mi rekla svoju tajnu, bio sam... zatečen.“

Nasmejao se bez imalo veselja.

„Vekovima sam izbegavao svaku smislenu povezanost. A kada sam, prvi put, počeo da osećam nešto... bilo je to prema Wildlingu koja čak nije ni pokušavala da me zavede.“

Oro je bio toliko blizu da je morala da podigne glavu kako bi mu srela pogled.

Na trenutak su se samo gledali.

Otvorio je usta, a zatim ih zatvorio.

Ona je učinila isto.

Nisu znali šta da kažu.

„Isla“, izgovorio je, a njeno ime bilo je tako nežno na njegovim usnama.

U njegovim očima videla je odraz sopstvenih osećanja.

Zbunjenost.

Nerazumevanje kako se to dogodilo.

Samo saznanje da jeste.

Ljubav je bila čudna stvar.

Želela ga je na toliko načina. Već neko vreme, iako se svim silama trudila da to porekne.

Više od svega, verovala mu je.

Da li je to bila osnova ljubavi?

Još uvek nije bila sigurna.

Ni u šta.

Isla je prislonila ruku na njegove grudi. Negde duboko osećala je njegovu moć kako pulsira. Beskrajni tok, zlatan i blistav.

Sunling, Skyling, Moonling i Starling.

Kada je Isla upotrebila Bondmaker, vratila je svakom vladaru njegovu moć, kroz isti most koji joj je prvobitno omogućio da preuzme njihove sposobnosti.

Ipak, i dalje im je imala pristup.

Između nje i Orovog beskrajnog izvora nije bilo nikakvog oklopa, jer je veza išla u oba smera. Mogla je da pruži ruku i zahvati svu njegovu moć, ako je želela.

A mogao je isto da uradi i on njoj.

Oro je nakratko zatvorio oči, kao da oseća njene prste kako klize duž reka energije sadržanih u njemu.

Uzvratio je njen pokret.

A ona se pitala šta on oseća...

Jer kada je Isla Bondmakerom ubila Auroru, tačno je znala šta radi.

Nije samo vraćala svoju moć — i Orovu i Grimovu — već je nešto i uzimala od nje.

Sve sposobnosti Starlinške vladarke.

Rupu u zakonu, način da ubije vladarku i njenu lozu, ispuni proročanstvo i okonča kletve, a da pritom poštedi Starlinško carstvo.

Sada je Isla imala moć Starlinške vladarke.

I nije želela ni da počne da razmišlja o tome šta to znači.

Oro je pritisnuo dva prsta uz njeno srce.

Spustio ih niže, do sredine njenih grudi.

Puzavica je dopuzala preko balkona i procvetala u crvenu ružu.

Oro ju je ubrao.

Pružio joj je.

Spustila je pogled na cvet.

Ruža sa trnjem, baš poput nje.

Bila je prelepa.

Opasna.

Isla ju je uzela, a zatim prebacila preko ramena, pravo preko balkona.

I podigla se na prste tako da joj je čelo dodirnulo njegovo.

Oro se ukočio.

Oči su mu bile jantarne i plamene, potpuno drugačije od praznine koju je ugledala prvog dana Centenijala.

Gledao ju je kao da je ona ono zbog čega su rastrgli ostrvo, srce koje je očajnički pokušavao da pronađe svih ovih godina, igla koja ga je konačno spojila u celinu.

Isla je drhtavo udahnula.

A onda se okrenula prema moru.

Grim.

Uništio ju je.

A ona je bila nepromišljena.

Srljala je bez razmišljanja, bez čekanja.

Neće ponoviti tu grešku.

Iako je verovala Oru—

nikome drugom.

Isla se popela na ogradu, baš kao prvog dana Centenijala, kada je pevala pesmu koja je privukla Oraa na njegov balkon.

Bio je iza nje, beskrajan izvor toplote, toliko blizu da joj je, kada je zabacila glavu, počivala na njegovim grudima.

Noge su joj visile u vazduhu, visoko iznad uzburkanog mora.

Pogledala je prema njemu.

„Ne dozvoli da padnem.“

Njegove oči susrele su njene.

„Nikada“, rekao je.

Isla ga je prostrijelila pogledom.

„Nikada više“, ispravio se.